

Cezaevleri Direnişleri: 2

Ümraniye

Cezaevleri Direnişleri: 2

Ümraniye

HAZİRAN YAYINCILIK SANAYİ VE TİC. LTD. ŞTİ.

Başmusahip Sokak Gün Han No: 19 Kat: 4

Cağaloğlu / İSTANBUL

Tel: (0212) 52861 08

BASKI: CEYLAN MATBAACILIK

Cezaevleri Direnişleri: 2

Ümraniye

& haziran

İÇİNDEKİLER

-ithaf -

Önsöz -

Giriş

-Ümraniye; "5 Yıldızlı Otel mi?", "Tabutluk mu?" -özgürleşen

Ümraniye (40 günün anlatımı) 24 Kasım-4 Ocak -Zindanlar

Haykırdı:

"Cesaretiniz Varsa Gelin Bizi de Katledin!" -Anadolu

Toprakları Onları Unutmayacak (Şehitler) -Halk

Şehitlerine Koştı (Cenazeler) -Avukatlar Anlatıyor -

Sokaklar Alev Alev Yandı Devlet Yaptığı Katliamın

Altında Ezildi (Tepkiler) -Devrimci Halk Kurtuluş

Cephesi "Hesap Soracağız" Dedi Sözünü Tuttu:

Burjuvazi Beyninden Vuruldu -Basında Ümraniye

Katliamı -Belgeler

-Hesap Vermekten Kurtulamayacaklar (Suçlular Listesi) -

Krokiler

Mecit, Rıza, Orhan, Gültekin'in anısına...

ÖNSÖZ

Devlet Buca Cezaevi'nden sonra Ümraniye Cezaevi'nde de katliam yaptı. 4 Ocak 1996 günü 4 DHKP-C tutsağı demir çubuklar ve kalaslarla dövülerek vahşice öldürüldüler. 40 tutsak ise katliamdan tesadüfen yaralı olarak kurtuldu.

Düzen, krizinin en ağır dönemini yaşıyor. Siyasi, ekonomik, sosyal kriz her geçen gün daha da derinleşiyor. Yönetenler yönetemiyor; yönetilenler yönetilmek istemiyor. Ülke gündemi her gün yeni bir skandalla çalkalanıyor. Emekçi halkın çözüm bekleyen dağ gibi sorunlarını düzen çözemiyor. Hiçbir hükümet, hiçbir koalisyon, hiçbir düzen partisi ve hiçbir seçim oyunu egemenlerin bunalımına çare olamıyor.

Devletin kan dökücülüğü bu yüzden.

Sadece 1995 yılında 300 insanımızın gözaltında kaybedilmesi bu yüzden.

İşkencenin bu kadar yaygın uygulanması bu yüzden.

Ev ve sokak infazlarına her gün bir yenisinin eklenmesi bu yüzden.

İşkenceci, katliamcı kontrgerilla şeflerinin meclise taşınması bu yüzden.

Kürdistan'da devletin halka karşı uyguladığı zulüm bu yüzden...

Tam bir tükenişi yaşayan faşist devlet, bu sömürü düzeninin sürgit katliamlarla korunamayacağını farkında olsa da, yapacak başka birşey bulamıyor. Çünkü halka verebileceği hiçbir şey yok; açlık, işsizlik, kan ve gözyaşından başka...

Devletin bugün cezaevlerinde katliamlar yapmasının bir nedeni budur. Cezaevi katliamları, devletin bütün halka karşı açtığı savaşta özgür tutsaklara düşen paydır. Devlet, kendi güvenliği için tehlike olarak gördüğü kesimler arasına direnen, teslim olmayan özgür tutsakları da koyuyor. Çünkü özgür tutsaklar, boyun eğmeyen kişilikleriyle halka kötü örnek oluyor; can bedeli direnişleriyle halkı faşizme karşı savaşa çağırıyorlar. O halde yok edilmeleri gerekiyor...

Cezaevi katliamlarının bir diğer nedeni de; devletin yıllardır özgür tutsakları teslim alamamış olması ve cezaevlerinin

özellikle son süreçte devrimci mücadele açısından yüklendiği misyondur. Faşizm özgür tutsakları kendi istediği tipte kişilikler haline getiremediği gibi, tutsaklık koşullarındaki mücadeleyle dışarıda süren savaşı birbirinden koparamamıştır. İçerideki ve dışarıdaki mücadele birbirini etkileyerek devam ediyor. Devlet her türlü baskısına, tehdidine, tecrit-sürgün politikalarına, cezaevleri önünde bir seferde yüzlerce ziyaretçiyi gözaltına alıp işkencelerden geçirmesine rağmen, bu bütünleşmenin önüne geçemiyor... Ve daha da dengesizleşerek saldırıyor... Katlediyor...

Devrimci tutsakların dört duvar arasında katledilmelerine karşı mücadele, genel devlet terörüne karşı mücadeleden bağımsız ele alınamayacağı gibi, tutsakların sadece can güvenliği sorununa da indirgenemez.

Egemen güçler bir yandan katliamların sürdürürken, bir yandan da sahte demokrasi, banş söylemleri ve halk muhalefetine yönelik "terör" demagojileriyle devrimci mücadelenin gelişmesini engellemeye çalışıyor.

Tüm devrimci, yurtsever güçler egemen sınıfların krizini derinleştirmek, onu yalnızlaştırmak için devrimci savaşı her cephede yükseltmek göreviyle karşı karşıyadır. Ülke gündeminin baş sırasında bulunan kayıplara, infazlara, işkencelere, cezaevlerindeki saldırılara ve Kürt halkının yok edilmeye çalışılmasına karşı verilen mücadele ertelenemez. Düzenin krizini derinleştirecek, düzen sahiplerini ve uşaklarını daha da yalnızlaştıracak olan böyle bir mücadele, cezaevleri ve dışarıyla birleştirilip geliştirilmelidir.

Bugün cezaevlerindeki özgür tutsaklar "Kayıpların, işkencelerin, infazların, Katliamların Sorumluları Yargılansın", "Kürdistan'dan Kanlı Ellerinizi Çekin" diyerek direniyor, mücadele ediyorlar. Ülkemizde çekilen acıların kendi acıları olduğunu, bu acılara son vermenin yolunun her yerde ve her koşulda mücadele etmekten geçtiğini herkese gösteriyorlar.

Buna karşı dışarıdaki güçlere düşen görev; kayıpların, işkencelerin, Kürdistan'da yaşanan zulmün son bulması talebini her türlü mücadele biçimiyle yükseltirken, aynı zamanda

devrimci tutsakları katledenlerin yakasına yapışıp, "Tutsaklara Özgürlük" şiarım yaymaktır.

* * *

Biz bu kitapla, Ümraniye Cezaevi'nde yaşanan ve 4 özgür tutsağın katledilrhesiyle sonuçlanan 40 günlük süreci okurlara sunarak, üzerimize düşen görevlerden sadece birini yerine getirmeye çalıştık.

ÜMRANİYE ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

DEVİRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR!

TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

HAZİRAN YAYINEVİ

GİRİŞ

...ÇÜNKÜ BİZ ÖZGÜR TUTSAKLARDIK

13 Aralık isyanımızda Ümraniye Cezaevi'nde yalnız değildik. Yüzlerce işkenceci polis ve askeri halkımızla birlikte püskürttük.

4 Ocak'ta ölesiye dövülürken, katledilirken de yalnız değildik.

Görünüşte dört duvar arasında bir avuç tutsaktık.

Ama gerçekte yüzler, binler, milyonlardık...

Yine halkımızın içindeydik.

Yine dışarıda savaşan yoldaşlarımızla, zindanlardaki tutsak yoldaşlarımızla omuz omuzaydık.

Yine Parti-Cephemizin neferleriydik.

Önderimizin ileriye gösteren eli yine yolumuzu aydınlatıyordu...

İşte bu yüzden, düşman daha saldırıya geçtiği anda yenilmişti. Zaferi biz kazanmıştık, içimizden kopardıkları 4 yoldaşımız ise bizim zaferimizi, devletin korkularını büyüten onur abidelerimiz oldular.

O gün dördümüzü değil, hepimizi katletselerdi de; kazanan yine biz olacaktık.

Çünkü biz özgür tutsaklardık.

* * *

özgür tutsak kimliğimizi THKP-C'den Devrimci Sol'a, Devrimci Sol'dan DHKP-C'ye uzanan tutsaklık koşullarında mücadelemizden alıyoruz. Bu, tarihe damgasını vuran direniş çizgimizden alıyoruz.

Zindanlarda direnerek, savaşarak özgürleştik.

12 Eylül cuntasının, milyonlarca halkla birlikte devrimci tutsaklara da teslimiyeti dayattığı koşullarda, ölüm Orucu'nda şehit düşen Apo, Haydar, Fatih ve Hasan özgür tutsaklığın kar makineleri oldular. Onlar; düşmanlarımıza yenilmezliğimizi, halkımıza ise kararlılığımızı ilan ettiler. O günden bugüne yolumuzu aydınlatmaya, onurun nasıl savunulacağını öğretmeye devam ediyorlar.

Cezaevlerinin "yatıp çıkılacak" yerler olmadığını öğrendik ta-

rihimizden. Cezaevlerinde, direnişlerimiz yanında disiplinimizle, yaşam biçimimizle, eğitimimiz ve üretkenliğimizle yeni bir tutsak tipinin yaratıcılarıydık biz. Halkın öncüsü olduğumuzu tutsaklıkta unutmamıştık. Tel örgüler, taş duvarlar devrimci görevlerimizi yerine getirmemizi engelleyememişti. Tutsaklık cephesine kendi iradesini hakim kılan, cezaevlerini devrim meşalesinin hiç sönmediği okullarımız haline getirenlerdik. Fabrikalarda, okullarda, dağlarda, sokaklarda olduğu gibi cezaevlerinde de ideolojimiz, politikamız, kültürümüz ve düşünce tarzımızla düzeni aşıyorduk.

Özgürlük bir tutkuydu bizim için. Bu tutkuyu büyütenler; en başta önderlerimiz Mahir CAYAN ve Dursun KARATAŞ oldu. Zindan duvarlarını aşarak, daha sonraki yıllarda kendilerini takip edecek olan onlarca tutsak yoldaşımızın esin kaynağı oldular. Emek, sabır ve devrimci yaratıcılık ürünü firarlarımız, *"Bir Gün Mutlaka"* inancımızı gerçeğe dönüştürdü. Bizi savaştan yoldaşlarımızla cephelerde kucaklaştıran, düşmanlarımızı ise şok eden özgürlük eylemlerimizle, özgür tutsaklığın irade ve yaratıcılık sınavı başarıyla verilmiş oldu.

Adalet, eşitlik ve özgür vatan savaşımızın büyüyüp, devrimle karşı devrim arasındaki çatışma şiddetlendikçe, bizlerin de tutsaklık koşullarındaki mücadeleye yeni ve daha ileri bir boyut kazandırmamız kaçınılmazdı. Yalnızca direnen değil, aynı zamanda savaştan, gerektiğinde savaş ilanını kendisi yapan, isyan eden olmalıydık. Faşist devlet tarafından kayıplarla, işkencelerle, infazlarla, toplu katliamlarla halkımıza onursuz, korkak bir yaşam dayatılırken ve halkımız bu dayatmalara karşı ayaklanırken; Kurdistan kan gölüne çevrilmişken; kırdan ve şehirde gerilla savaşımız şehitler pahasına yükselirken... bizler dört duvar arasında bütün bu olup bitenlere seyirci kalamazdık. Halk olmanın, devrimci olmanın gereklerini yerine getirmeliydik.

21 Eylül 1995'te Turan KILIÇ, Yusuf BAĞ, Uğur SARIASLAN yoldaşlarımızı şehit vermelerine rağmen, katliam karşısında bir destan yaratan Buca Direnişçileri özgür tutsaklığın yeni köşe taşlarını yaratarak; devrimci gibi düşünüp, devrimci gibi yaşama iddiasında olanların, aynı zamanda devrimci gibi savaşmaları gerektiğini gösterdiler...

işte bizi 13 Aralık'ta isyana kaldıran; bu tarih, bu birikimdi. Düşmanla göğüs göğüse çatışırken de, barikatların ardında zafer türküleri söylerken de, bizi güçlü kılan, bu değerlerdi...

13 Aralık'ta aldığı ağır yenilgiyi hazmedemeyen faşist devlet, hıncını almak için fırsat kolluyordu.

Düşmanlarımız hem korkak hem kalleşti. Onlardan mert olmalarını da beklemiyorduk. Nitekim 4 Ocak'ta, şehitlerimizin kahramanlığı ve direnişimiz karşısında rezil olma pahasına yüzlerce katille saldırarak katliamı gerçekleştirdiler.

Bu katliam, düzenin bitmişliğinin, tükenmişliğinin yeni bir kamu olarak geçti tarihe.

* * *

Devlet bütün teşhir oluşuna, halkımızın öfkesini üzerine çekmesine rağmen, cezaevi katliamlarını gündeminden çıkarmayacaktır. Bunu biliyoruz. Ve her türlü saldırıya, katliama hazırız...

Bizi öldürerek yenemeyeceklerini defalarca kanıtladık; istedikleri zaman yine kanıtlarız. Ancak, katliam saldırılarını direnişle karşılamak, bizim açımızdan, tutsaklık koşullarındaki mücadelelemizin ve görevlerimizin sadece bir parçasıdır. Bizim için asıl önemli olan; dışarıda hayatın her alanında esas aldığımız, düzenden kopmuş mücadele çizgisini cezaevlerine de egemen kılmak ve özgür tutsak kimliğimizle halkımızın savaşının bir parçası olmaya devam etmektir. Bugüne kadar bunu yapmaya çalıştık. Bundan sonra daha iyisini yapacağız.

Söz veriyoruz ki;
Bizlere her koşulda sahip çıkan halkımıza,
Onuru, namusu canlan pahasına yücelten şehitlerimize,
Bize kişiliğimizi veren önderimize ve dökülen kanımızı yerde koymayan Parti-Cephemize layık olacağız.
Zindanlarda da,
DİRENECEĞİZ, SAVAŞACAĞIZ, ZAFERE YÜRÜYECEĞİZ...

Ümraniye Cezaevi
DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ
Tutsakları

**ÜMRANİYE;
«5 YILDIZLI OTEL
Mİ?"
"TABUTLUK
MU?"**

Kamuoyunda bilinen adı Ümraniye olan Üsküdar E Tipi Cezaevi basma ve kamuoyuna açıldığında, devletin yetkili ağızları, bakanlar, müsteşarlar "*Türkiye'nin en lüks cezaevi*", "*5 yıldızlı otel gibi cezaevi*" diyorlardı. Burjuva medya da hızını alamamış, cezaevini öve öve bitiremiyordu. Faşist devlet vatana-milllete hizmette sınır tanımayarak hayırlı bir iş daha yapmıştı. Bu kez tutsaklara, hem de "*lüks cezaevi*" hediye etmişti.

Faşist devlet halkımızı her gün biraz daha yoksullaştırıp sömürürken; sefalet içinde yaşadığı kondusunu başına yıkarken, binlerce insanımız barınacak bir yer bulamadığı için sokaklarda yatıp kalkarken, Senirkent'te, Dinar'da, İzmir'da sel ve deprem felaketine uğrayan binlerce insanımız çadırlarda, sokak ortasında yaşamayı mahkum edilirken, Ümraniye'nin açılmasıyla birlikte yüzlerce cezaevine bir yenisi daha ekleniyor, üstelik utanmazca "*5 yıldızlı lüks otel*" diye tanıtılıyordu kamuoyuna. Basit bir göz boyama ve insan hakları manevrasıydı gerçekte olan. Oligarşi ne zaman insan haklarından, emekçiler için yararlı bir-se)' yaptığından söz etmeye başlamışsa, hemen peşinden baskılar, işkenceler ve katliamlarda bir artış olmuştur, işte bî, Ümraniye'de yaşanacakların habercisiydi.

Ümraniye Cezaevi, devletin devrimci tutsaklara yönelik saldırı politikaları gereği, planlanan zamandan önce açıldı. 21 Temmuz 1995 tarihinden itibaren, gözaltına alınıp DGM'ce tutuklanan tutsaklar Ümraniye'ce yerleştirildiğinde cezaevinde balen inşaat işleri de devam etmekteydi.

inşaatı dahi bitmemiş olan cezaevini alelacele açmalarının nedeni; Sağmalcılar Cezaevi'ni tasfiye etmek, Ümraniye'ye gelen tutsaklara da baskı politikaları uygulayarak sindirmek, toplumsal muhalefetin bir parçası olmaktan çıkarmak, giderek itilafçılışmayı dayatmaktır. Ümraniye'yi pilot cezaevi olarak seçmişlerdi. Böylece İstanbul'da oligarşiyi çok rahatsız eden Sağmalcılar Cezaevi gibi direniş mevziisinin yanında, Ümraniye, faşizme hizmet eden bir yer olacaktı. Kuşkusuz bu oligarşinin planıydı. Devrimci tutsaklar bu planı kabul edemezdi. Bu, faşizme teslim olmak, insanlık onurunu ve siyasi kimliği kaybetmek demektir. Son sözü direnenler söyleyecekti.

Tutsaklar Ümraniye Cezaevi'nin tik Açıldığı Dönemi Anlatıyor:

"15 günlük gözaltı sonrası DGM'ye çıkarılmıştık. Toplam 5 kişi tutuklandık. Bu benim ilk cezaevi deneyimim oluyordu. Polis araçlarına bindirilip cezaevine doğru hareket ettiğimizde bir sürprizle karşılaşıyorduk. O ana kadar tutuklananlar Sağmalcılar Cezaevi'ne götürülürken, bizim Ümraniye Cezaevi'ne götürüldüğümüzü söylediler. Çoğumuzun cezaevi deneyimi yoktu. Düşmanın bizi cezaevinde rahat ettirmeyeceğini biliyorduk. Ama bildiğimiz birşey de ne olursa olsun faşizmin saldırılarına boyun eğmeyecek, teslim olmayacaktık.

Cezaevine geldiğimizde ilk karşılaştığımız uygulama, çıplak soyularak insanlık dışı arama dayatmasıydı. Düşman, tutsaklara soyunmasını söylüyor, tutsak direndiğinde ise kendisi zorla soyarak arıyordu. Bunun dışında üzerimizdeki kimi özel eşyalara (*para vb.*) el konuluyor, kıyafetlerimiz renk vb. gerekçe gösterilerek, üzerimizden alınıyordu. Girişte bunlarla karşılaşmıştık. Bu, yalnız bize değil, bizden sonra gelecek olan tutsaklara da yapılacak uygulamalardı.

Cezaevinde en küçük bir hak kısıtlaması yok denilebilirdi. Hemen herşey cezaevi idaresinin denetimi ve iradesi altında olmak zorundaydı. Aksi durumda, varolan kimi hak kısıtlamalarından da yararlanılamıyordu. Uygulamalar bunlarla da sınırlı değildi. İşte uygulamalardan bazıları:

**Sosyalist basının cezaevine girmesi yasaktı.*

**İlk dönemler burjuva basın da tutsaklara verilmiyordu. Tutsakların dünyayla tek iletişimleri TV ile oluyordu. Ancak anten verilmediğinden TVyi kullanmak da mümkün olmuyordu.*

**Tutsakların birbirleriyle görüşme olanağı yoktu.*

**Aile, avukat görüşleri, mahkeme ve hastane çıkışlarında iki kez onursuz üst araması dayatılıyordu. Aile görüşleri haftada yarım saatle sınırlandırılmıştı.*

**Dilekçe verilmeden revir ve hastaneye çıkartılmazken, dilekçeler de yalnızca sabah verildiğinde kabul ediliyordu. Yani acil bir hasta olduğunda ve sabah saatini kaçırmışsak, bir sonraki günün sabahını beklemek zorundaydık.*

**15 günde bir yapılan tünel vb. aramalarında koğuşlar asker ve gardiyanlarca talan ediliyor, eşyalar kırılıp dökülerek kullanılmaz hale getiriliyordu.*

Bunun gibi irili ufaklı birçok keyfi uygulamayla, baskıcı, yasağcı keyfi bir yönetim anlayışı ve zindancılık politikaları sürdürülüyordu. Amaç devrimci iradeyi kırmak, insan onurunu ayaklar altına alan uygulamalara boyun eğdirmekti. Faşizme, faşizmin uygulamalarına teslim olmayacaktık. Faşist cezaevi idaresiyle yaptığımız görüşmelerden bir sonuç çıkmayınca kimi eylemlilikler geliştirmeye başladık:

**Günün belli saatlerinde slogan atma, koğuş kapılarını dövme şeklindeki protesto biçimlerini her gün tekrarlıyorduk.*

**Üst araması yaptırmama, üst araması yapmak isteyen cezaevi personeline tavır alıp üst araması yaptırmayarak, fiili olarak bu uygulamayı boşa çıkarmaya çalışıyorduk.*

**Aile görüş kabinlerini işgal edip, çıkmama. Ziyarete gittiğimizde uygulamaları protesto etmek için burada kalıp, koğuşlarımıza dönmeyi redderek, fiili olarak işgal ediyorduk.*

Faşist idare bizim bu tavrımız karşısında, bir süre sonra geri adım atmak zorunda kalıyor ve bir takım uygulamalarını değiştiriyordu. Ancak bunlar çok kısmi değişikliklerdi. Temel uygulamalar değiştirilmiyordu. Küçük de olsa kazanımlar elde etmiştik. Ama bunlar hiç yeterli değildi. Çünkü tecrit politikası tüm uygulamalarıyla sürüyordu. Herşeyi direnerek kazanacağımızı biliyorduk. Faşist uygulamaların sürdürülmesi karşısında biz de tavrımızı boyutlandırmaya karar verdik. Koğuşumuzun duvarlarından çıkardığımız beton parçalarıyla koğuşumuza bakan idare binasının camlarını kırdıktan sonra, koğuşa dolaplarla barikat kurarak direnişe geçtik. Çatışmaya hazırдық. Ancak düşman beklememize rağmen gelmiyordu. Aradan birkaç saat geçtikten sonra, barikatı kendi irademizle kaldırıp, slogan ve halaylarımızla barikat direnişine şimdilik son vermiştik. Düşmana bizi teslim alamayacağını, gerekirse çatışacağımızı göstermiştik.

Barikat direnişimizi hazmedemeyen düşman bir-iki gün sonra, onlarca askeri ve faşist gardiyanıyla saldırıya geçti. Cop-

lar ve kalaslarla bir avuç tutsağa saldırarak, zorla hücrelere götürdüler. Hepimizi tek tek hücrelere atarak cezalandırmak istemişlerdi. Bu durumu protesto etmek ve koşuşlarımıza verilmek talebiyle aynı gün süresiz açlık grevine başlıyorduk. Hücrelerde olsak da her gün düzenli olarak sabah saat 07.00'de kalkıyor, slogan, marş ve türkülerimizle direnişimizi sürdürüyorduk. Faşist personele her fırsatta yaptıklarının hesabını soracağımızı da söylemeyi ihmal etmiyorduk.

15 gün sonra hücre direnişimiz sonucu, faşist idare bizi hücrelerden çıkarıp koşuşlarımıza vermek zorunda kalmıştı. Ancak hepimizi tek koşuşa değil, iki ayrı koşuşa dağıtarak keyfiyetini sürdürdü. Toplam sayımız, tutuklanıp yeni gelenlerle birlikte kısa sürede kırka ulaşmıştı. Tek koşuşa verilme talebiyle açlık grevimizi sürdürdük. 27. günde talebimiz kabul edildi.

Tüm yoldaşlarımızla bir araya gelmeyi başarıp, düşmana geri adım attırmanın sevincini tam olarak yasayamadan, 21 Eylül'de TV'den Buca Cezaevi'ne saldırıldığı ve üç yoldaşımızın katledilip, onlarcasının yaralandığı haberini aldık. Faşizm başka bir mevziide bu kez katliam saldırısı yaparak, bizleri teslim almaya çalışıyordu. Faşizme öfkemiz daha da büyümüş, kabına sığmaz olmuştu.

Buca Katliamı'nın hemen ardından;

**Buca Katliamı 'nın hesabının sorulması,*

**Ümraniye Tabutluğu'nun kapatılması,*

**Faşizmin tecrit, sürgün-sevk politikalarından vazgeçmesi*
talepleriyle 25 Eylül'de, 23 cezaevinde 1200'e yakın tutsağın Süresiz Açlık Greviyle başlayan Genel Direniş içerisinde bizler de yer alıyorduk.

Bu kez yalnızca bizi değil 23 cezaevini karşısında bulan, devrimci tutsakların birleşik gücünü gören faşist Ümraniye Cezaevi yönetiminin tavırları, Genel Direniş'e katılmamızla, hemen değişmeye başladı. Açlık grevini bırakmamız şartıyla Ümraniye Cezaevi'ne yönelik taleplerimizi kabul edeceğini söylüyordu. Günlerce açlık grevi yapmamıza rağmen, sorunlarımızın çözümünü için hiçbir olumlu yaklaşım göstermeyen fa-

şist idare bu kez tavır değiştiriyordu. Amacı basitti: Güçleri bölmek, direnişimizi zayıflatmak... Oysa biz, yalnızca kendimiz için değil, Buca için, faşizmin saldırısının olduğu her cezaevi için direniyorduk. Diğer cezaevlerindeki yoldaşlarımız ve dostlarımız da bizim için, Ümraniye için direniyordu. Direniş hep birlikte, tüm cezaevlerinin taleplerinin kabul edilmesiyle bitirilecekti. Genel Direniş'in gücü buradaydı. Düşman bunu görüyor ve bu gücü parçalamaya çalışıyordu. Ancak faşizmden katliamlarının, saldırılarının hesabını soracak, kazanan bizler olacaktık.

Genel Direnişle birlikte, tutsak ailelerinin, evlatlarının seslerini caddelere, meydanlara taşıyan eylemlilikleri faşizmin Ümraniye Cezaevi'ndeki uygulamalarını teşhir etti. Kokteyllerle, şatafatlı törenlerle açılan Ümraniye'nin "*lüks otel*" olmadığı gösteriliyordu. Devrimci demokrat kamuoyunun gözünde Ümraniye bir "*tabutluk*'lu. "*Ümraniye Tabutluğu Kapatılsın*" sloganı bu tepkiyi dile getiren bir slogan oldu. 50'li günlere kadar varan açlık grevleri, devrimci demokrat kamuoyunun desteği ve tutsak ailelerinin mücadeleleri sonucu faşist devlet, Genel Direniş'in tüm taleplerini kabul etmek zorunda kaldı. Genel Direniş'in taleplerinden biri de Ümraniye Cezaevi'nin durumuydu. Tutsakların kazanımı doğrultusunda DGM'ce tutuklananlar, eskisi gibi Sağmalcılar'a getirilecek, Ümraniye Cezaevi de hükümlü statüsünde bir cezaevi olacaktı. Bu anlaşmaya göre 48 DHKP-C tutsağının 24 Kasım'da Sağmalcılar Cezaevi'nden Ümraniye Cezaevi'ne sevk olmasıyla Ümraniye'de yeni bir süreç açılacaktı. Asıl savaş yeni başlıyordu...

**ÖZGÜRLEŞEN
ÜMRANİYE**

"Ümraniye'yi Özgürleştirmeye Gidiyoruz..."

"Ümraniye'ye sevk olanların içinde benim de adım söylenildiğinde bir heyecan kaplamıştı içimi. Karmaşık duygulardı bunlar. Bir yanda yıllardır bir arada kaldığımız, acıları, sevinçleri paylaştığımız yoldaşarımdan ayrılmanın burukluğu, bir yanda yeni bir mevziye gitmenin heyecanı, coşkusu. Cuma •günü gideceğiz. Çarşamba aile ziyaretinde aileme Ümraniye'ye gideceğimi söylüyorum. Annemin hoşuna gitmediğini görüyorum. Çünkü Ümraniye adı 'tabutluk' olarak geçti daha kısa bir süre önce. Başına gelebileceklerden, beni rahatlıkla göremeyeceğinden kaygılı, ziyaret sonrası konuştuğumda, şevke gidecek yoldaşarımdan ailelerinden de benzer tepkiler geldiğini öğreniyorum. Ailelerimiz hoşnut değil. Ama ne kadar üzülseler, kızsalar da bizi hiç yalnız bırakmıyorlar. Ailelerimizin sahiplenmesini Ümraniye'de açık biçimde göreceğiz.

Tahliye olanlanlara olduğu gibi şevke gidenlere de tören yapılır. Ancak, sevk törenleri tahliye törenlerine benzemez. Birisinde dışarıya, açık savaşa, özgürlüğe uğurlamanın coşkusu, diğesinde başka bir cezaevine göndermenin, yani ayrılığın hüznü ağır basar. Doğal olarak bu duygular törenlere de yansır. Bizim için cezaevleri de bir savaş alanıdır desek de, bunu değiştiremiyoruz. Ama yine de coşku hakim olmalı. Tören için kadınlı erkekli tüm yoldaşlar C-15/16 koğuşlarının havalandırmasında toplanıyoruz. Kalan yoldaşlar duvarların kenarları boyunca dizili vaziyette beklerken, şevke gidecek olanlar ise biraz daha kenarda ve toplu halde duruyorlar. Vedalaşacaklar. Havalandırmanın tam ortasına gelecek şekilde üst kat pence-resinden Parti ve Cephe bayraklarımız sallanıyor. Havalandırmanın orta kısmında da bir ateş yanıyor. Ve bir yoldaş marş ve türkülerimizi başlatıyor. Vedalaşma sade ama anlamlı. Bir yandan marş söylenirken, bir yandan şevke giden tutsaklar tek tek duvar kenarında bulunan tutsak yoldaşlarıyla tokalaşıyor. Ellerimizin sıcaklığı, gözlerimizin parıltısı yetiyor. Tek tek tokalaşma bitiyor. Marş ve türküler sona eriyor. Şimdi sıra veda konuşmasında. Normalde giden her tutsağın yaptığı konuşma, sayı kalabalık olduğundan, tüm sevkçileri temsilen bir tut-

sak tarafından yapılacak. Alkışlar arasında konuşmacı yoldaşımız havalandırmanın orta yerine ilerliyor. Ve veda konuşmamızı yapıyor:

-Yoldaşlar! Söylenecek çok şey var ama, hepsini söylemeyeceğim. Çok uzun yıllar birlikte savaştığım, acıları, sevinçleri birlikte paylaştığım, 10 yıldır birlikte olduğum yoldaşlarımdan ayrılmanın hüznünü yaşıyorum. Ama yeni bir mevziye gitmenin, oradan zafer haberleri verecek olmanın coşkusuyla ayrılıyoruz.

Şehitlerimize, Parti-Cephemize, Önderimize layık olacağız...
BİZ KAZANACAĞIZ!..

Hemen ardından temsilci yoldaşımız da sevk olan tutsaklara hitaben kısa bir konuşma yapıyor:

-Yoldaşlar! Size güveniyoruz. Sizi Ümraniye'yi fethetmeye gönderiyoruz...

Erkek ve kadın tutsakların hazırladığı hediyeler veriliyor. Ortadaki yoldaşlarımız, kalan ve gidenler adına birbirleriyle kucaklaşıyorlar ve sevkçiler adına konuşan yoldaşımız sloganlarla konuşmasını bitiriyor: - YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ!
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!..

Tahliye törenlerimizin sevk töreninden tek farkı, sevk törenlerinde halay çekmememiz. Ama bu kez bu farkı kaldırıyoruz. Yoldaşlarımız bizi halaylarla uğurluyor. Sonra hep birlikte sloganlarımızı haykırıyoruz:

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ!

Havalandırmadaki törenin ardından; kapıaltı bölümüne kadar toplu olarak ve marşlarımızı söyleyerek gidiyoruz. Koridoru dolduran DHKP-C tutsak kitlesinden yükselen coşkulu sesler cezaevini inletiyor..."

Ümraniye'ye Sloganlarımız ve Bayrağımız İle Girmeliyiz

Gitmeden önce hazırlıklarımızı buna göre yapmıştık. Bayraklarımız elimizin altında olsun diye üzerimize sarmıştık. 24 kişilik bir ring, 12 kişilik iki ring aracı, toplam üç ring aracıyla yola çıktık. Bizim dışımızda 7 kişilik diğer sol gruplardan tutsaklar da dördüncü ring aracına bindirildi. Araçlar cezaevi nizamiesinden çıkarken ailelerimizle karşılaşıyoruz. Cuma, görüş günü olduğundan görüşe gelip giden ailelerimiz var. Ailelerimiz de bizleri sloganları ile uğurluyor, yeni mevzimize:

TUTSAKLAR ONURUMUZDUR!

EVLATLARIMIZ ONURUMUZDUR!..

Bizler de onları selamlıyoruz:

AİLELERİMİZ ONURUMUZDUR!

Cezaevi dışına çıkıp caddeye girdiğimizde, önümüzde ve arkamızda jandarma ve polis araçlarından oluşan uzun bir konvoy görüyoruz. Yol güzergahı üzerinde belli başlı noktalarda bekleyen çevik kuvvet polisleri de cabası. Siyasi şubenin işkenceci polis timleri ve "Yunus" polisleri de var kortejde. Cumhurbaşkanı, başbakan için bile bu kadar güvenlik almıyorlar diye düşünüyoruz. Cezaevi aracının delikli demir saca kapatılmış penceresinden dışarıyı, dışarıdaki insanları seyre ediyoruz. Tepkilerine bakıyoruz. Geçtiğimiz yerlerde durup, bir süre geçen araç konvoyunu meraklı, şaşkın, ürkek bakışlarla seyrettiklerini görüyoruz. Cezaevi aracı olduğunu bilmeseler, *kîm var içeride, ne oluyor?" diyecekler herhalde, istisnasız geçtiğimiz her yerde aynı tepkileri gözlemliyoruz. Türkülerimiz ve marşlarımızla sabırsızlığımızı gidermeye çalışıyoruz. Yeni mevziimize gelmek için sabırsızlanıyoruz. Ring aracının arka bölümünde bekleyen askerler de devrimci marş ve türkülerimize misilleme olsun diye arabesk- taverna müziği karışımı türküler söylüyorlar. Bir süre karşılıklı türkü yansı devam edi-

Ümraniye, İstanbul'un Anadolu yakasında kalıyor. Birçoğumuz yıllardır buraları göremediğinden merak ve heyecanla seyreliyor İstanbul'un caddelerini, sokaklarını, insanlarını ve

gecekondularını... Yaklaşık 1 saatlik bir yolculuktan sonra Ümraniye Cezaevi'ne geliyoruz nihayet. Cezaevi araçları dış kapıya yanaşır ve duruyorlar.

Yeni mevziimize geldik. Az sonra sloganlarımızla yankılanacak Ümraniye. Bize "*hoşgeldin*" diyecek Ümraniye.

Ümraniye; sana kan ve can vermeye, seni özgürleştirmeye geldik...

"Ben 24 kişilik ilk ring aracındaydım. Önce bizim araçtaki -ler girecek cezaevine. Kapıyı açtılar ve 3 kişinin gelmesini istediler. Arama yapacaklar ve koğuşlarımıza yerleşeceğiz. Ön taraftaki 3 yoldaşımızı gönderiyoruz. Ellerinin kelepçelerini söküp, nizamiyenin bekleme bölümüne götürüyorlar. Askerlerin birşey söylemesini beklemeden, bizler de araçtan inip dışanda beklemeye başlıyoruz. Bize Sağmalcılar'dan itibaren refakat eden polisler de araçlarından inmiş vaziyette çevremizde bekliyorlar. Bizi izliyorlar. Araçtan inmemizle birlikte ellerimizin kelepçelerini de çözüyorlar. Kulağımız az önce arama için aldıkları yoldaşlarımızda. Aradan 5-10 dakika bir zaman geçiyor. Bu sırada askerlerde bir kıpırdanma gözlüyoruz. Kıpırdanmanın nedeni anlaşılıyor. Bir yoldaşımızı arama bölümünden yaka paça götürdüklerini görüyoruz. Bu ne demek oluyor, diye tepki gösteriyoruz hemen. Tepkimizin boyutlanacağından korkan askerler bizi ring aracına sokmaya çalışırken, bir teğmen yanımıza gelerek, bizi teker teker alıp arama yapacaklarını söylüyor. Hayır, diyoruz. Arkadaşlarımızı neden sürüklüyorsunuz, diye bağırıp tartışıyoruz. Birşey yaptığımız yok, arama yaptırmak istemiyor arkadaşlarınız, diyor teğmen. Onursuz arama dayatırsanız kabul etmeyiz, diyoruz. Teğmen tek tek almakta ısrar ediyor. Kabul etmiyoruz. Hızla yanımızdan ayrılıyor ve birkaç dakika sonra bu kez üst rütbeli bir subayla geliyor. Rütbesinden binbaşı olduğunu anladığımız subay da tek tek alınacağımızı söyleyip ikna etmeye çalışıyor, işkence yaptıklarını, amaçlarının arama olmadığını söyleyerek, topluca gideceğimizi belirtiyoruz. Binbaşı da birşey söyleyemedi gidiyor. Az önceki teğmen tekrar gelip, tamam topluca gelin, diyor.

Böylece 21 kişi topluca arama bölümüne giriyoruz. Önce üzerimizdekileri boşaltmamızı istiyorlar, boşaltıyoruz. Arama yaptırmamak gibi bir tavrımız yok. Yalnızca onursuz üst araması dayatmasını kabul etmiyoruz. Teğmen kendince bize komutlar vermeye çalışarak, az önce yitirdiği inisiyatifi geri almak istiyor. Ayakkabılarımızı çıkarmamızı istiyor. Ayakkabı aramasını kabul etmeyeceğimizi o da biliyor. Ama yine de bunda diretiyor. Ayakkabılarımızı çıkarmayız, dedektörle batan diyoruz. Dedektörümüz yok, diyerek, çaresiz ikna etmeye çalışıyor. Oysa biz burada bir irade çatışması yaşandığını biliyoruz. Başaramayacağını anlayan teğmen, askerlerine saldırı emri veriyor. Sayıları bizden iki kat fazla olan askerlerle boğuşmaya başlıyoruz. Dağılmayı önlemek, tek tek kopanp almalarını zorlaştırmak için kenetlenip sloganlarımızı haykırıyoruz.

**İŞKENCEÇİLERDEN HESAP SORDUK
SORACAĞIZ! YAŞASIN ÖNDERİMİZ
DURSUN KARATAŞ!**

YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ!

Diğer iki ringde bekleyen yoldaşlarımızın slogan seslerimizi duyabileceklerini düşünüyoruz. Daha sonradan öğrendiğime göre, bizden ıfzakta bekletildikleri için sloganlarımızı yer yer duyabilmişler. Onlar da bizi duyduklarında, belli zaman aralıklarında slogan atarak, aracı tekmeleyip, yumruklayarak katılmışlar bize.

işkenceci subay, bizimle böyle baş edemeyeceğini anlıyor ve askerlerine, tek tek koparıp götürün diyerek talimat veriyor. Karşılıklı tekme, yumruk, slogan ve küfür (*küfür askerler ediyor*) sağanağı altında bizi tek tek koparmaya çalışıyorlar. Arada düşman subayının çaresiz çırpınışları da devam ediyor. Güzel güzel aratın ve gidin, diyor ama boşuna. O, bize onursuz bir arama dayatıyor. Daha doğrusu her istediğine uymamızı, boyun eğmemizi istiyor. Ama kabul etmiyoruz.

5-10 dakika sonra beni koparmayı başarıyorlar. Yoldaşlarımın beni bırakmamak için gösterdikleri son gayretleri de yeterli olmuyor. Nizamiyedeki bölümden çıkarıp, bu kez cezaevinin içindeki kapıaltı denilen arama bölümüne götürüyorlar. Bir taraftan sürekli slogan atarken, bir taraftan da ayaklan-

mı ve ellerimi kullanarak sağa sola tutunmaya çalışıp götürmelerine zorluk çıkartıyorum, iki üç asker ağzımı ve boğazımı tutarak slogan atmamı engellerken, dört beş asker de ellerimden ve ayaklarımdan sıkıca tutarak, karga tulumba beni içeri taşıyorlar. Bir yandan da yumruk ve tekmeler savuruyorlar. Böylece kapıaltı bölümüne sokuyorlar, içeride yaklaşık 10 civarında asker ve bir o kadar da gardiyan var. Gardiyanlar hiçbir müdahalede bulunmuyor, kenarda seyrediyorlar.

Soyunmamı söylüyorlar. "Soyunmam" diyerek, sloganla cevap veriyorum. Hemen çullanıp yeniden ağzımı kapatıyorlar. Ümraniye'nin daha baştan sloganlarımızla yankılanmasını istemedikleri anlaşılıyor. Boyuneğerek girmemizi istiyorlar. Bir kez daha soyun diyorlar. "Soyabilerseniz siz soyun" diyorum. Ve elbiselerimi parçalarcasına beni soyuyorlar.

Ellerimi ve kollarımı sıkıca tuttuklarından kullanamıyorum. Ağzımı kurtarınca ise slogan atmaya başlıyorum. Uzun bir uğraşın ardından bir don bir atlet kalana dek soyuyorlar beni. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı da zorla çıkarıyorlar. Bir an bırakıp kenara çekiliyorlar. Tamam üzerini giy, diyorlar. Bu kez de "giymiyorum" diye diretiyorum, istediğim gibi davranacağım, söylediklerini yapmayacağım. Az önce soyunmamı söyleyen faşist askerler, bu kez giyin, diyorlar. "Hayır" diyorum. Şimdi de zorla üstümü giydirmek zorunda kalıyorlar. Sürekli küfür ve hakaret ediyorlar. Ben ise sloganlarla karşılık veriyorum. "Ahlakınız bu kadar sizin, küfürden başka birşey bilmezsiniz" demem karşısında askerin biri diğerlerini küfür etmelerini için uyarırken, bir müddet sonra yeniden küfürlü konuşuyorlar.

Zorla soydukları sırada başka bir yoldaşımı daha içeri aldıklarını, onu da zorla soymaya çalıştıklarını görüyorum. Yoldaşımı tam olarak seçemiyorum. Birbirimizin attığı sloganlara eşlik ediyoruz. Yoldaşımı bir müddet sonra içerideki başka bir bölüme bırakıyorlar. Beni de zorla giydirdikten sonra aynı bölüme karga tulumba sürükleyerek bırakıp gidiyorlar. Burası kayıt ve fotoğraf bölümü. Az önce bıraktıkları yoldaşımı görüyorum. Slogan atarak, bize yapılan işkenceyi protesto ediyorum.

ruz. Burada kayıt vb. için bekleyen gardiyanlar, müdürler ŐaŐkn ve ürkek bizi seyreliyorlar. Kayıt yapmak için ismimizi sorup, fotoğraflarımızı çekmek istiyorlar. Ancak bize ve yoldaşlarımıza yapılan saldırıyı protesto etmek için bu isteklerini reddediyoruz. Bu arada tek tek aynı işkencelere maruz kalan yoldaşlarımız gelmeye başlıyor. Ben ve başka bir yoldaşım, gelecek diğer yoldaşlarımızı beklerken, yanımıza gelmiş olan yoldaşlarımıza koğuşlara gitmelerini söylüyoruz. Yoldaşlarımız sloganlarımızı haykırarak, koğuşumuza doğru gidiyorlar. Slogan atmamızdan müdür ve kimi gardiyanların da rahatsız olduğunu gözlüyoruz. Ama birşey diyemiyorlar.

Yaklaşık 10-15 tutsağa tek tek bu Şekilde onursuz üst araması dayatmıŐlar ve buna karşı çıkılması sonrasında, zorla soyarak arama uygulamasından geçirmiŐlerdi. Ancak bu saatlerce sürmüş, istedikleri sonucu alamamış ve tutsakların direnişleriyle karşılaşmışlardı. Böylece geri adım atmak zorunda kaldılar. Ancak, geri adım atmalarını meŐrulaŐtıracak bir zemin yaratmalıydılar. BaŐarısızlıklarını göstermek istemiyorlardı.

işkencecilerin klasik taktiğidir. "*Cellat*" başarısız olunca, devreye hemen "*papaz*" girer. Cellat saldırgandır, ancak direnişi saldırılarıyla kıramayınca iş papaza düŐer. Papazın görevi olanı biteni unutturmak, direnişi yumuŐatmak, direniŐiyi cellada korkutup nasihat çekmektir. Cellatı soluklandırmak, direniŐiyi düşünmeye sevk etmek, direniŐçinin reflekslerini gevşeterek geri adım attırmaktır amaç. O ana kadar ortalarda görülmeyen cezaevi savcısı ve müdürü işte bu anda ortaya çıkar. Papazlık rolünü oynamaya soyunur. Tek tek koğuşlara gidilmesini, slogan atılmamasını söyler savcı. "Askerler çok gergin." der. Tutsaklar ise bu saldırıya son verilmesini, onursuz arama dayatılmamasını söyler. Savcının, "Artık asker müdahale etmeyecek, dedektörle arayacağız." demesiyle başlangıçtaki saldırı sona erer.

ilk 15 kişilik gruptan sonra, asker bizimle çatışmaya girmeyip. geri plana çekilirken, aramaları bu kez gardiyanlar yapmaya başlıyor. Ancak bir iki yoldaşımızın üzerinden bayrak ve pankartlarımızın çıkmasıyla, diğer yoldaşlarımıza da daha sıkı

bir arama dayatılmaya başlanıyor. Böylece bu kez de faşist gardiyanlarla kavga etmeye başlıyoruz. Ama sonuçta üzerimizdeki bayraklarımızı düşmana kaptırıyoruz. Yaklaşık üç dört saat süren arama olayından sonra, son grup da sloganlar atarak, yeni koğuşumuza, D-5/6 denilen koğuşa geliyor. 48 Parti-Cephe tutsağı 5 saat sonra bir araya gelmiştik.

Hararetli hararetli birbirimize başımızdan geçenleri anlatırken, bir yandan da koğuşumuzu, yeni mekanımızı tanımaya çalışıyorduk. Üzerimizde ve yanımızda getirdiğimiz eşyalarımız, bayrağımız hariç, tam durumdaydı. Bayrağımızı düşmana kaptırmamız büyük kayıptı. Hayıflanıyorduk. Cezaevine bayrağımızla giremedik, oysa bayrağımız koğuşumuzda dalgalanıyor olacaktı. En kısa zamanda yenisini yapmalı ve dalgalandırmalıyız. Tek işimiz bu olacaktı.

Koğuşumuz üç kattan oluşuyor. Üst kat yatakhane dediğimiz bölüm. 20 kişilik yatakhane dışında el yıkama ve tuvalet kısmı da var. Koğuşun içini ve tutsakları gözetlemek amacıyla iki adet de mazgal denilen gözetleme delikleri var. 22 yatak, altlı üstlü ranzalar şeklinde tavana ve tabana sabitlenmiş durumda. Aynı şekilde her kişiye ait ve yere monte edilmiş 22 dolap bulunuyor. 11x6 m ebadındaki koğuşun başka bir özelliği ise 45x45 cm ebatlarındaki pencereler. Orta katta aynı şekilde yatakhane bölümü. Burası aynı zamanda koğuşun giriş çıkış katı. Alt kat ise yemekhane denilen bölüm. Yemek masaları dışında mutfak eşyalarım ve erzakları koymak amacıyla 3 adet dolap bulunuyor. Bu katta mazgal deliği yok. Yemekhane katından aynı zamanda havalandırmaya çıkılıyor. Bu kısımda banyo dışında iki tane de tuvalet var.

Kısa sürede koğuşumuzu tanımiştık, ilk anda bilmemenin verdiği duyguyla büyük görünen koğuş gözümüzde küçülüyor. Sağmalcılar'daki koğuşlarımızın yarısı kadar. 3 kat dışında, bunların üzerinde çatı katı olunca, havalandırma tam bir kuyu gibi oluyor. Karanlık, küçük bir kuyu. Ne havalandırmaya ne de koğuşlara güneş giriyor.

Koğuşumuza merakla göz gezdirip tanımaya çalışıyoruz. Sevk ve arama sırasında karşılaştığımız olaylara kah gülüyor,

kah düşmana diş biliyoruz. Orhan Yoldaşımız ile bir başka yoldaşımızın yaşadığı olay bunlardan biri. Bu iki yoldaşımız üst araması için kapıaltına getiriliyor. Düşman ilk saldırısında direnişimizi gördüğünden, geri adım atmıştı. Ve artık ayakkabı çıkarılmasını dayatmıyordu. Yalnız dedektörle arıyordu. Ancak bu kez de dedektörün ayarlarıyla oynadıklarından, dedektör hemen herşeye ötüyordu. Böyle olunca da şüphelendik diyerek ayakkabımızı çıkartmamızı istiyorlardı. Bu durum bizi sinir etmişti. Arama sırası Orhan'a geldiğinde dedektör ötmeye başlıyor. Orhan ayakkabıyı çıkarıp çıkarmama konusunda yanındaki yoldaşına bakıyor. Ayakkabının "dolu" olduğunu bilmeyen yoldaşımız ise, dedektördeki oyunu boşa çıkarmak amacıyla, kendinden gayet emin, "Alın bakın, ne var sanki?" diyerek Orhan'ın ayakkabısını kendisi çıkarıp havaya kaldırıyor ve ters çeviriyor. Ayakkabının içindeki maket bıçağı yere düşünce de hiç istifini bozmadan "Tamam, ne var, tutanağınızı tutarsınız..." diyor.

Mecit Yoldaş çırılçıplak soyulduğu halde, üzerindeki falça-tayı düşmana kaptırmadan koğuşa getirdiğini anlatmasıyla, **bu** küçük başarımıza seviniyoruz.

Bir Başka Yoldaşımız Sağmalcılar'dan Getirildiği Andaki Duygularını Aktarıyor.

Sevk aracından dışarıya zafer işaretleri yaptığını, birçok yerde halkımızın bu işaretimize gülen gözlerle ve zafer işaret-İrriyle karşılık verdiğini anlatıyor.

Sohbetimiz devam ederken Mecit Yoldaş'ın "Karşı koğuştan bize sesleniyorlar." demesiyle birkaç yoldaşımız pencere-ı fe çıkıp karşı koğuştaki komşularımızla konuşuyor. Konuşma-[Buzdan komşularımızın PKKli tutsaklar olduğunu öğreniyoruz. 9 PKK, 1 Rızgari tutsağı geldiğimizi attığımız sloganlardan anlamışlar. Ne olduğunu öğrenmeye çalışırken, bize "Hoşgel-»dbiiz dostlar!" diyorlar. Selamlarına karşılık verip durumumuzu kısaca anlatıyoruz. Karşılıklı olan koğuşlarımızın ortasında Havalandırma var. Yani onlarla aynı havalandırmayı paylaşacağız.

Sevk araması sırasında yaralanan yoldaşlarımızı revire çıkartıyoruz. Tek tek gidip muayene olup geliyorlar. Anlaşılan cezaevi idaresi sağlığını çok düşünüyor! Ancak 6-7 arkadaşımız revire gidip geldikten sonra, bekleyen diğer yoldaşlarımızı da revire göndermek istediğimizde, "üst araması yapacağız" cevabıyla karşılaşıyoruz. "Bu ne demek oluyor, az önce 6-7 yoldaşımız normal biçimde, arama yapılmadan gidip geldiler, üstelik daha yeni cezaevine girişte arama yaptınız." diyerek tepki göstermemiz üzerine "Onu bilmiyoruz, ama buradaki işleyiş böyle." diyorlar. "Çıkmıyoruz." diye protesto ediyoruz bu keyfi tutumu.

Biraz sonra sayım yapılacağını öğreniyoruz. Normal cezaevi işleyişi gereği sabah 08.00 ve akşam 19.00 olmak üzere günde iki kez sayım alınır. Bu uygulama cezaevlerinde yıllardır uygulanan, oturmuş bir statüdür. Sayımın gelmesini bekliyoruz. Koğuş kapısı açılıyor ve başlarında iki ikinci müdür olduğu halde 50 gardiyan sayıma geliyor. Aynı anda üç ayrı kata dağılıp sayım almak istemelerine engel olarak;

-Böyle olmaz, 50-60 kişinin birden dolaşmasına gerek yok, birkaç gardiyan bir yoldaşımızla birlikte sayımınızı alın, diyoruz.

Müdür ve gardiyanlar şaşkın. Ne de olsa çapulcu sürüleri gibi sayıma girip çıkmaya alışmışlar. Söylediklerimizi dinlemeyip kendi istedikleri gibi sayım almak için yeniden hareketlenince, önlerine dikilip engelliyoruz. Ve sayım almakla görevli yoldaşımız birkaç gardiyanı peşinden çağırarak, sırasıyla katları dolaşıp birlikte sayım alarak tamamlıyor. Müdürler isteksiz isteksiz çıkıyorlar koğuştan. Sayımın bizim inisiyatifi-mizde olmasından hoşnut olmamışlardı.

Sevk esnasında yanımızda getirdiğimiz eşyalarımızın verilmesini istiyoruz. Birkaç saat sonra giysi vb.den oluşan eşyalarımızın bir kısmını getirip veriyorlar. Diğer eşyalarımızı sordüğümüzde eşyaların tek tek aramadan geçirildiğini, arandıkça hemen vereceklerini söyleyip çıkıyorlar. Gelen eşyalarımızı düzenlerken, karşı koğuştaki PKK tutsakları bize çay demlediklerini, gardiyandan istememizi söylüyorlar. PKK'li dostları-

mızın geldiğimiz ilk andan itibaren gösterdikleri ilgi t>izi etkiliyor. Ancak düşman yasak ve keyfiyet zincirine bir yenisini daha ekleyerek, demlenen bu çayı bize vermiyor. Gerekçeleri ise "Saat 19.00'dan sonra koğuşlar arası her türlü alışverişin yasak olması". Yine de PKK'li komşularımıza teşekkür ediyoruz.

Karşılaştığımız bu bir dizi keyfiyeti -aslında cezaevi yönetimi keyfiyeti bir işleyiş haline getirmişti- protesto etmek için koğuşumuzdaki ilk eylemimizi gerçekleştiriyoruz. Bir saat boyunca kapıları dövüp, slogan atıyoruz. Sloganlarımızı pencerelere çıkıp attığımızdan, cezaevi yankılanıyor:

**YAŞASIN GENEL DIRENİŞİMİZİN
ZAFERİ! İŞKENCEÇİLERDEN HESAP
SORDUK SORACAGIZ! YAŞASIN
ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!**

YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-ÇEPHESİ! diye haykırıyoruz. PKK'li tutsakların da pencerelere çıkıp, bazı sloganlarımıza katıldıklarını görüyoruz. Bu küçük protesto eylemimizi: "YAŞASIN DEVRİMCİ DOSTLUK DAYANIŞMA!", sloganları ve alkışlarla bitiriyoruz. Yeniden koğuştaki işlerimize dönüyoruz.

ilk gece gelen eşyaları yerleştirip, yatakhaneyi düzenledik. Nöbet sistemimizi belirledik. Cezaevi yaşantımız ve disiplini miz gereği "kapı nöbeti" ve "komün nöbeti" dediğimiz iki ayrı nöbet sistemimiz var. Kapı nöbetçileri asıl olarak koğuşun güvenliğinden sorumlu olup, koğuşa giriş çıkışı denetlemekle görevli. Koğuşumuza ^iren cezaevi personeli ni vb.ni ilk karşılayan kapı nöbetçileri oluyor. Komün nöbetçileri ise günlük yaşantının düzenlenmesinden sorumlu. Yemeklerin hazırlanması, toplanması, bulaşıkların yıkanması, koğuş temizliği vb. işler o günün komün nöbetçilerinin görevleri arasında yer alıyor, istisnasız her tutsak sırasıyla nöbet görevlerini yerine getiriyor, tık olarak kapı nöbetçilerini belirledik. Artık nelerle karşılaşacağımızı görmek için sabahı iple çekiyoruz. Birçok yönüyle bilinmeyen ve yeni olan Ümraniye serüvenimiz şimdi başlıyor...

"Hersey Parti-Cephe için! Hersey Zafer için!"

25 Kasım... ilk sabah... Sabah 06.00'da havalandırmanın açılma saati olduğu halde kapımızı açmaya gelip giden olmuyor. Saat 07.00'de hepimiz içtima için ayaktaydık. İçtimayı her zaman olduğu gibi havalandırmada yapacaktık. Gardiyanları kapıyı açmaları için uyarıyoruz. Dış kapı mazgalından "tamam" denmesine rağmen kapıyı açmaya gelmiyorlar. Kapının açılmasını idarenin keyfiyetine bırakmayacaktık. Birkaç hazırlıktan sonra havalandırma kapısının kilidini patlatıp havalandırmaya çıkıyoruz. Sabah erken kalkmış bir PKK'li tutsakla havalandırmada tokalaşıyoruz. içtima hazırlıklarımızı görüp, koğuşlarına gidiyorlar. Birkaç dakikalık gecikmeyle hepimiz içtimaya hazırız.

-Hazır ol! Rahat! Hazır ol! iki yoldaşımız görevli 46 yoldaşımız içtimadadır.

-Yoldaşlar Günaydın!

-Hersey Parti-Cephe için! Hersey Zafer için!

-Rahat! Görevlerinize Yoldaşlar...

Evet. Hersey Parti-Cephe için, hersey zafer içindi. Yaşamımız, düşmanın saldırılarını boşa çıkarmanın, saldırmanın ve zafer kazanmanın gereklerini içermeliydi. Uyanık, disiplinli, atak ve kararlı olmalıydık. Bu ilk içtimamız düşmanda etkili "olmuştu. Karşı koğuşun ve bizim koğuşun çatı katındaki gözetleme deliklerinden ve koridor penceresinden ilgi ve şaşkınlıkla bizi seyreden gardiyanların bakışları arasında görevlerimize dağıldık.

Havalandırmada karşı koğuştan tutsaklarla bir araya geldik. Bir gece önce gönderemedikleri çayı şimdi getirmişlerdi. Bir gün önce yaşadıklarımızı anlatırken, onlardan da cezaevindeki durum hakkında bilgi alıyorduk. Düşmanın, Genel Direnişimizin zaferi sonrası, Ümraniye'deki tutsaktan Sağmalcılar'a gönderdikten sonra yeniden keyfi uygulama ve hak gasplarını gündeme getirdiğini öğreniyoruz. Bizim gelişimiz dostlarımızı da sevindirmişti.

-Şimdi daha güçlüyüz, birlikte düşmanı gerileteceğiz, diyorlar.

-Evet, bizim kim olduğumuzu göstereceğiz, diyoruz.

Sayım görevlisi yoldaş, kapıda sayımın gelmesini beklerken, diğer tutsaklar da TV'den sabah haberlerini izliyor. Bir gece önce tencere kapağından bir anten yaparak, TV'yi seyredilir hale getirmiştik. Koğuş kapısı kilit şakırtılarıyla açılıyor. Geldiğimiz akşamki gibi gardiyanlar sayım yapmak için koğuşa doluyorlar. Yine kendi bildikleri gibi sayım almak isteyince, görevli yoldaşların engeliyle karşılaşıyorlar. Karşılıklı tartışıyoruz, istedikleri gibi yapamayacaklarını görüp, bizim istediğimiz gibi sayım almaya razı oluyorlar. TV seyrettiğimizi gören 2. müdürlerden biri, yemekhanede duran TV'yi neden yatakhaneye çıkardığımızı sorup, bu yasak diyor ve tehdit eder tarzda TV'yi eski yerine koyup orada seyredebileceğimizi söylüyor. Bunun saçma, olduğunu TV'yi istediğimiz gibi kullanabileceğimizi, buna kendisinin karar veremeyeceğini söylüyoruz. Bir şey diyemiyor. Sayımı alıp gidiyorlar. İV olayına gülüyoruz. Bu basit ve küçük olay, faşist kafa yapısının, faşist uygulamaların tipik bir örneği aslında.

Az sonra karavana verilmek üzere kapımız açılıyor, iase bedeli olarak verilen karavanın biri yarıya kadar demlenmiş çay ve diğeri de bir avuç zeytinden ibaret. Ekmekler ise karavanelardan 1 saat sonra veriliyor. Bu uygulama her gün bu şekilde sürdürülüyor. Tüp, ocak ve kaşıklarımız verilmediği için, protesto amacıyla karavana almıyoruz. Bu protesto eylem biçimimiz 1 haftaya yakın devam ediyor. Dostlarımız da bizi desteklemek amacıyla karavana almama eylemine katılıyor. Düşman tüp ve ocak için, tamam, kontrol edip vereceğiz, derken, kaşıkları vermeme gerekçesi çok komik. Kaşıklar sert metalden olduğu için firar malzemesi ve kesici, delici alet olarak kullanılabilir diye yasaklıyorlar. Bunun yerine, kantinde satılan, alüminyum kaşıkları öneriyorlar bize.

Bir yandan cezaevini tanımaya çalışırken, diğer yandan düşmanın her an değişik biçimlerde süren saldırılarıyla karşılaşıyor, biz de değişik eylem biçimleriyle bu saldırılara karşılık veriyorduk.

Ümraniye'deki ikinci günümüz de parça parça verilen giyim eşyalarımızın düzenlenmesiyle geçiyor.

"Bayrağımızı Astık Ona Gözümüz Gibi Koruyacağız"

Sevk esnasında yanımızda getirdiğimiz Parti ve Cephe bayraklarını aramada düşmana kaptırmıştık. Düşmana kinimiz büyüktü. Öte yandan kendimize de hayıflanmıştık. Ve koğuşumuza girer girmez, yeni bir bayrak dikme hazırlıklarına başladık. Bir takını eksikliklerimiz nedeniyle ilk gece bitiremedik. Oysa hemen aynı akşam düşmanı sayıma geldiğinde bayrağımızla karşılamak ne kadar güzel olacaktı. Bunu telafi edeceğiz diyerek tüm enerjimizle ve itinalı biçimde Parti ve Cephe bayraklarımızı hazırlıyoruz. 2-3 yoldaşımız bu işle meşgul oluyor, ikinci günümüzün akşamı bayrağımızı asmayı planlıyoruz.

Akşam sayımında bayrağımızı gözlerine sokmalıydık. Değerlerimiz, devrimci idealleremiz, uğruna öldüğümüz, öldürdüğümüz varlıklarımızdı. Siyasi kimlik ve onur mücadelesinde değerlerimize yönelik saldırılara karşı gösterilen direniş ve tavırlar önemli bir yer tutar. Düşmanın kimliksizleştirme, düşüncelerinden arındırma ve teslim alma amaçlı saldırılarının en başında gelen biçimlerinden biri değerlerimize saldırmak olmuştur her zaman. Düşman da bilir ki; bayraklarımız, şehitlerimizin resimleri, sembollerimiz politik kişiliğimizi, ideolojimizi* devrim inancımızı, teslim alınamayacağımızı ifade eder. Onların bulunduğu her yer özgürdür. Özgür vatan toprağıdır. Bu yüzden tahammülsüzdürler. Sembollerin öneminin olmadığı, değerlerin, ideolojilerin öldüğünü söylerler ama her fırsatta saldırmayı da ihmal etmezler.

Evet, bayrağımızı asacak, düşmana meydan okuyacaktık. Tüm hazırlıklarımızı akşam olmadan bitirmiştik. Nereye asalım diye kendi aramızda tartışırken, en güzel yeri bulmakta gecikmedik. Koğuşun dış kapıyı gören ilk ranzasının tavana monte edilmesi için uzatılan iki demiri arasına, en üste asmaya karar verdik. Orak-çekiçli Parti bayrağımızı bu koğuşa, Cephe bayrağımızı ise yerleşmeyi düşündüğümüz ikinci koğuşa asacaktık. Akşam sayımını sabırsızlıkla bekliyorduk. Birçok yoldaşımızın ise bu sürprizden haberi yoktu.

O gün çok sık elektrik kesintisi oluyordu. Doğru düzgün haber bile izleyememiştik. Nöbetçi gardiyana defalarca söyleme-

mize karşın, hafta sonu olduğu için teknisyen olmadığını, tamiratın uzayacağı cevabını alıyorduk. Oysa bize oyun yaptık-
hından yüzde yüz emindik. Bırakın numarayı, elektriklerimizi
yapın, teknisyenlik bir iş yok dememize karşın, elektrikleri
yapmadılar. Koğuş pencereleri küçük olduğundan gündüz bile
koğuş karanlık oluyordu.' Bayrağımızı asmamızın dışında bu
oyunlarına da başka bir biçimde karşılık verecektik.

"Saat 19.00'a geliyordu. Sayıma 10-15 dakika var. Bayrağı-
mızı belirlediğimiz yere asıp dalgalandırıyoruz. 'Yoldaşlar top-
lanıyoruz' anonsuyla giriş kata toplanıyoruz. Ne olduğunu biU
mesek de meraklı ve heyecanlıyız. Sorumlu yoldaşımızın ko-
nuşmasıyla merak ve heyecan yerini hepimizde bir coşkuya
bırakıyor:

-Yoldaşlar, orak-çekiçli bayrağımızı koğuşumuza astık.
Onu gözümüz gibi koruyacağız.

Sorumlu yoldaşımızın bu kısa ama anlamlı, birçok şeyi ifa-
de eden konuşmasını coşkuyla dinliyoruz. Coşkumuzu alkışa
döküyoruz. Yüzlerde bir gülümseme, gözlerde parıltı görüyo-
nım, aynı şeyler bende de var. Slogan atıp haykırmamak, ya-
nımdaki yoldaşlarıma sarılmamak için kendimi zor tutuyo-
rum. Sonra ne kadar güçlü olduğumuzu hissediyorum. Aklıma
o an Sabolar'ın Çiftelhavuzlar'da düşmanla dişe diş çatışırken
haykırdıkları sözleri geliyor:

*"Bayrağımızı astık. Gökyüzünde emekçilerin orak-çekiçli
yıldızı dalgalanıyor. Korkaklar. Hadi gelin. Girin içeri. Tank-
larınızla toparınızla gelin, ölülerimiz bile korkutacak sizi.
Yoldaşlarımız cezalandıracak sizi!..."*

Bayrak namus demek, onur demek, vatan demek, savaş de-
mek, inanıyorum ki tüm yoldaşlarım aynı duygulan yaşıyor.
Bu düşüncelerim sorumlu yoldaşın konuşmasıyla kesiliyor:

-Yoldaşlar, düşman bizimle oyun oynamak istiyor. Işıkları-
mızı kesmişler. Biz de onlara bir oyun oynayalım, diyor ve he-
men yanarı birkaç lambayı ve floresanı da gevşeterek söndü-
rüz. Koğuş karanlığa boğuldu. Ve ardından bir yoldaşımız
gür sesiyle marş söylemeye başlıyor. Hep bir ağızdan ona eşlik
ediyoruz.

*'Ellerimizde silahlanınız sloganlar dillerimizde
Kucaklıyoruz ölümü varsa cesaretiniz gelin!..'*

Az önceki duygularıma yeniden dönüyorum. Bu marşı bitirip 'Ayağa Kalk İstanbul'u söylüyoruz. Sonra da 'SDB Marşı'm... Tam bitirmiştik ki, akşam sayımı için 2. müdür ve gardiyanlar içeri girmeye başlıyor. Ancak -koğuşa birkaç adım atıp duruyorlar. Çünkü koğuş karanlık, şaşkınlar. Konuşmalarına fırsat vermeden soruyoruz:

-Ne oldu, niye geldiniz?!

-Sayım alacağız. Burası niye karanlık?

-Nedenini siz daha iyi bilirsiniz. Hem böyle sayım alamazsınız.

Aradan faşist olduğu anlaşılan bir gardiyan atılıyor:

-Elektrikleri kendileri söndürmüşler.

-Yalan söyleme, elektriklerimizi siz söndürdünüz ve bütün gün yanmadı, diyoruz. Ne yapacaklarını bilmez haldeler. Boşluk bırakmıyoruz.

-Gidin yapın elektrikleri, öyle gelin, diyoruz.

Birbirlerine de inanmıyorlar. 'Nasıl yanmaz, bakalım.' diyorlar, 'iyi bakın bakalım.' deyip bakmalanna izin veriyoruz. Bir iki gardiyan içeri girip floresanları kontrol ediyor. Ancak yanmıyor. Kontrolde vazgeçiyorlar. 'Fener getirin.' diyor 2. müdür. 'Ne feneri, gidin yapın şu elektrikleri.' diyoruz. Sağlam bir iki lambayı da bizim söndürdüğümüzü söylüyoruz. Teknisyeni bulun, diyerek koğuştan çıkıyorlar. Bu oyun hepimizi neşelendiriyor. Gülüşüyoruz, Aradan 5-10 dakika geçmemişti ki elektriklerimiz yanmaya başladı. Söndürdüğümüz iki üç lambayı da düzeltip yakınca koğuş bütünüyle aydınlandı.

Aştığımız andan itibaren karanlık nedeniyle tam seçilemeyen orak-çekiçli bayrağımız bütün güzelliğiyle meydana çıktı. Bayrağımız parlıyor. Gidip yakından bakıyorum. Az sonra sayım için yeniden gelecek olan düşmanın yüzünü merak ediyorum doğrusu. Elektriklerimizin yapılmasıyla birlikte, hemen sayıma geliyorlar, içeri adımlarını almalarıyla duraklamaları bir oluyor. Bayrağımız hemen gözlerine çarpıyor. Gardiyanlar fısıldaşmaya başlıyor. Birbirlerini iteleyerek merak ve şaşkın-

lıkla içeriye, aynı noktaya, bayrağımıza baktıklarını görüyorum. Şaşkınlığını atan faşist 2. müdürlerden Yılmaz ERSOYLU-OĞLU, gardiyanlara sayım almalarını söylüyor. Önde sayım görevlisi yoldaşımız, arkada 4-5 gardiyan sayım için dolaşırken, faşist müdür Yılmaz, tehditkar bir üslupla:

-Bu bayrağı hemen indirin, yoksa biz indiririz, diyor.

Cesaret edebiliyorsan, hemen indir, diyoruz. Koğuştan çıkarken aynı üslubunu sürdürüyor:

-Geceye kadar indirin, gece geleceğim, diyor.

-Bekliyoruz, diyoruz arkasından.

Faşist müdür uzaklaşıp gidiyor. Gece gelmeye cesaret edemeyeceğini çok iyi biliyoruz. Çünkü mert olsaydı hemen o an indirirdi bayrağımızı. Oysa korkak itler gibi bizden uzaklaşınca havlamaya başlamıştı. Bu faşistlerin tipik özelliğidir. Diğer günler koğuşa gelip gitmelerine rağmen bayrağımızı bir daha tartışma konusu yapmıyorlar.

Saat gecenin 02.00'si olmuştu ki, kapı kilitleri açılmaya başladı, içeriye 7-8 gardiyan giriyor. Başlarında Yılmaz yok. Tahmin ettiğimiz gibi, gelmedi. Ne olduğunu soruyoruz. Kat kapılarını kapatacaklarını, merdiven boşluğu ve yemekhanede zemin araması yapacaklarını söylüyorlar. Yani hepimizi bulduğumuz kata hapsedip, diğer katlarla ilişkimizi keseceklerdi. Sabah saat 06.00'da yeniden açılacağını söyleyip, bizi ikna etmeye çalışıyorlar. Kapılarımızı kapattırmayacağımızı, arama yaptırmayacağımızı söyleyip, 'Gidin.' diyoruz. Buranın işleyişi böyle, demeleri karşısında, bizim de işleyişimiz böyle, diyoruz. Çaresiz çıkıp gidiyorlar.

Her gece saat 02.00-06.00 arası yapılan bu uygulama faşist idareyle tüm cezaevi sürecimiz boyunca aramızdaki temel çatışma konularından birisi oluyor, istisnasız her gece bu uygulamalarını kabul etmeyeceğimizi bile bile geliyorlar ve her gece başarısızlıkla geri dönüyorlar, içeri dahi giremiyorlar. Neredeyse yalvarırcasına, şöyle bir bakıp çikalım, diyorlar. Kapıları kapatmaktan vazgeçer hale geliyorlar. Ama bu konuda hiçbir geri adım atmıyoruz.

Sabah PKK'lilerle yaptığımız görüşmede DGM'den iki yol-

daşımızın geldiğini, karantinada olduklarını öğreniyoruz. PKK'liler de bunu karşı koğuşlarındaki TDKP, MLKP, TIKB ve MLSBP davası tutsaklarının kaldığı C-4 koğuşuyla haberleşmeleri sonucu öğrenmişler.

Şubeden gelen yoldaşlarımızın isimlerini, durumlarını, diğer tutsaklar aracılığıyla öğrenip, bir ihtiyaçları olup olmadığını soruyoruz. Yoldaşlarımızı koğuşumuza aldirmaya çalışıyoruz. Ama cezaevi yönetimi sürekli oyalıyor bizi. Koğuşumuzda yer olmadığından *(4 kişi fazla kalıyoruz üstelik)* koğuşumuza vermeyecekleri açık. Bu nedenle idareden aynı havalandırmaya bakan iki koğuşa yerleştirilmeyi talep ediyoruz. Bu talebimiz karşılanmıyor. Düşman bizim aynı havalandırmaya bakan karşılıklı koğuşlara yerleşmemizi istemiyor. Bundan korktuğundan olsa gerek, bizi ayrı koğuşlarda tutmayı planlıyor.

Düşman bir kere daha sözünde durmamıştır. Genel Direnişimizin kazanımını yok sayıyor, anlaşılmış olmasına rağmen, DGM'ce tutuklanan tutsakları Sağmalcılar Cezaevi'ne göndermesi gerekirken, yeniden Ümraniye'ye getirmeye başlıyor. Ama bizim kazanımlarımızın yok sayılmasına tahammülümüz yok. Bu kazanımlar için yüzlerce tutsak 50'li günlere varan açlık grevi yapmış, bedel ödemişti. Kazanımlarımızı kolay kolay kapırmayacaktık.

öğlene doğru günlük gazeteler geliyor. Gazetelere göz gezdirip günlük gelişmeleri öğrenmeye çalışıyoruz. Evrensel Gazetesi'nde bir haber hemen gözümüze çarpıyor. 'Aydın Cezaevi'nde yatmakta olan DHKP-C tutsağı Ümit Doğan GÖNÜL geçirdiği rahatsızlık sonucu öldü.' diyor gazete. Ümit Doğan GÖNÜL Yoldaşımızın şehit olduğunu böyle öğreniyoruz. Genel Direniş'teki açlık greviden sonra rahatsızlanmış, hastaneye geç götürüldüğü için de kurtulamamış. Ümit Yoldaşımızın şehit olmasının sorumlusu faşist devlettir. Tutsakları ölüme terk etme politikası sonucu katledilmişti. Ümit Doğan Yoldaşımızın anmasını yarın sabah içtimadan sonra yapmayı kararlaştırıyoruz.

Ümraniye'ye geleli üç gün olmasına rağmen Sağmalcı-

lar'dan getirdiğimiz eşyalarımızın büyük kısmını hala alabilmiş değiliz. Şehit resimlerimiz, amblemlerimiz gibi bizim için çok değerli olan varlıklarımızla birlikte kitaplarımız, dergilerimiz, kırtasiye malzemelerimiz, ilaç ve diğer tıbbi malzemelerimiz, mutfak eşyalarımız verilmeyenler arasında. Yaşantımızı bütünüyle düzene koymamız gerekiyor. Bunun en önemlisi eğitim faaliyetleri. Ancak kitap vb. eksiklerimiz nedeniyle henüz programlı bir faaliyete başlayamıyoruz.

Sabah ve akşam sayımlarında artık bir sorun yaşanmıyor. Nasıl sayım almaları gerektiğini düşmana öğrettik, öğrenecekleri daha çok şey olduğunu söylüyoruz. Gece 02.00'de yine koğuştaki yemekhane ve yatakhane kapısını kapatıp arama yapmak için geliyorlar:

-Niye geldiniz?

-Kapıyı kapatacağız.

-Kapattırmıyoruz.

-Bakanlık emri.

-Bakana söyleyin, eşyalarımızın verilmesi için de emir çıkarsın.

-Yapacak birşeyimiz yok.

-Bizim de yok.

-Arama yapıp çıkacağız. Niye aratmak istemiyorsunuz?

-15 günde bir arıyorsunuz zaten. Her gün arama nereden çıktı?

-Gerçekten bakanlığın talimatı böyle...

-Parti-Cephe'nin talimatı da böyle...

-Ee, ne olacak şimdi?

-Parti'nin talimatı yanında, sizin bakanlığınızı tartışamayız.

Müdür araya giriyor:

-Yahu Allah aşkına yapmayın!..

-Bir şey yapmıyoruz, asıl siz yapmayın.

-Tamam aratmayın, bari şöyle bir inip çıkayım.

-Yok olmaiz. Hiç kusura bakma, istekte bulunmanın bir anlamı yok.

-Ya bir kez bakıp çıkacağım.

-Uzatmayalım. Bu arada senin maaşın ne kadar?
-16 milyon; hakkımda bilmek istediğiniz başka şeyler varsa onları da söyleyeyim.
-Sen 17 milyona bu vatani satarsın. Yeter artık, bu kapı kapanmayacak, hala anlayamadınız mı?
-Ama bakanlıktan yeni emir geldi.
-Eee, siz de müjde vermeye mi geldiniz? Yoksa kapılan kapatırmaktan yaz mı geçiliyor?
-Yok öyle değil, ama siz işinizi göresiniz diye artık daha geç geleceğiz. Sadece 04.00'le 06.00 arası kapanacak.
-Neymiş bizim işimiz ki?
-Siz daha iyi bilirsiniz.
-O zaman işimizin 04.00'te bittiğini nereden çıkarıyorsun?
-Vallahi kapatmaya geldik. Ne olur kapatsak!
-Yok kardeşim yok, kapanmayacak. Orası yemekhane, ne zaman ne işimiz olacağı belli olmaz. Bakanlığınıza da söyleyin sorunların çözümü için emir çıkarsın... Haydi güle güle..
-Biz şimdi 1. müdüre ne diyeceğiz?
-Bakanlığa selamımızı söylersin. Size de kızmasına gerek yok; gelsin kapıyı kendisi kapatsın..
Pazartesi sabahı 07.00'de içtima için uyanıyoruz. 07.15'te hepimiz havalandırmada hazır durumdayız. İçtimadan hemen sonra Aydın Cezaevi'ndeki şehidimiz **Ümit Doğan** Yoldaşımız için anma yapacağız. Havalandırmanın ortasında önceden hazırladığımız ve anmada yakacağımız kağıt yığınının çevresinde halka oluşturuyoruz. Halkanın bir yerinde iki yoldaşımız Parti bayrağımızı tutuyorlar. Kağıtları ateşliyoruz ve anmamız başlıyor. Bir yoldaşımız saygı duruşuna davet ediyor. Sıkılı sol yumruklarımızı havaya kaldırıyoruz. Peşinden marşlarımızı söylüyoruz ve sloganlarımızı haykırarak bu kısa ve sade anmamızı bitiriyoruz. Meraklı gözler her zamanki gibi gözetleme deliklerinden bizi seyrediyorlar.
Bu sabah yeni uygulamalarla karşılaşıyoruz. Diğer cezaevlerindeki yoldaşlarımıza göndermek üzere yazdığımız faks ve mektupları postalamaları için verdiğimizde, "Bu saatte almıyoruz, sabah sayım saatinde vermeniz gerekiyor." diyerek al-

mıyorlar. Aynı şekilde Kurtuluş Gazetesi almak için verdiğimiz dilekçe de "geç kaldığımız için" kabul edilmiyor. Hastamız olduğunu, revire çıkmak istediğimizi söylediğimizde de tek tek dilekçe yazmamız gerektiğini, aksi takdirde çıkamayacağımızı söylüyorlar. Zaten dilekçe yazsak da saatini kaçırmış olduğumuzdan kabul edilmeyecek.

3 arkadaşımızın mahkemesi olduğunu söyleyip, çıkıp çıkmayacağımızı soruyorlar. Çıkacağımızı söylüyoruz. Mahkemeye çağrılan 3 arkadaşımız çıkıyorlar. Ancak koğuştan çıkmalarıyla geri girmeleri bir oluyor. Ne olduğunu soruyoruz. Üst araması dayatıldığını söylüyor yoldaşlarımız. Bu onur kırıcı ve keyfi aramayı kabul etmediklerinden, koğuş kapısının hemen önünden geri çevriliyorlar. Böylece mahkemeye çıkamıyorlar. Mahkeme ve hastane gidişlerinde üst araması kapıaltı bölümünde bizim de kabul ettiğimiz biçimde gerçekleşiyor. Oysa cezaevi idaresi bir de koğuş çıkışında ikinci bir üst araması yapmak istiyor. Aynı şeyi asker yapıyor ve biz buna karşı çıkmıyoruz. Neden ikinci kez bir de gardiyan arıyor dediğimizde, "Orasını bilmeyiz, işleyiş böyle, asker bizi ilgilendirmmez." cevabını veriyorlar. Aslında bir danışıklı doğuş söz konusu;

Karşılaştığımız bu tür uygulamaları protesto etmek için maltaya çıkıp slogan atarak dönmeyi kararlaştırıyoruz. Ancak kapıyı istediğimiz zaman açmıyorlar. Yalnızca belli durumlarda zorunlu olarak açılıyor. Biz de öğlen karavana saatini bekliyoruz. Karavanayı vermek için koğuş kapısı açıldığında topluca maltaya çıkıyoruz; sloganlarımızı aüp alkışlayarak geri döyoruz.. Bu tür şeyleri görmeye alışık olmayan cezaevi personeli şaşkınlıkla bizi izliyor. Böylece maltadaki ilk eylemimizi bu şekilde yapıyoruz.

Öğleden sonra cezaevi idaresi bugün "Koğuş temsilcilerinin birbirileriyle ve idareyle görüşme günü olduğunu" söyleyip temsil-cimizi çağırıyor. Cezaevi 1. müdürünü nihayet görmüş olacağız. Üç gün boyunca hala karşılaşmadık; Ne koğuşlara geliyor, ne de cezaevi içerisinde dolaşıyor. 1. müdürü bir iki istisna hariç, bun-dan sonra da görmeyecektik. 1. Müdür Hüseyin ATAKAN birkaç yıl Aydın Cezaevi'nde 2. müdürlük yapmış. Şimdi de Ümraniye'ye

tain edilmişti. Faşist Hüseyin ATAKAN'm ortalarda pek fazla gö-Tünmemesini daha çok bizlerden korkmasına bağlıyoruz. Evet, Parti-Cephe'den korkuyordu faşist müdür, öyle ki, cezaevinden hiç çıkmıyor, cezaevinde yatıp kalkıyordu.

Nöbetçi yoldaşımız başgardiyana neden çağrıldıklarını soruyor. Başgardiyana da bugün temsilcilerin görüş günü olduğunu, eğer isterlerse müdür ve savcıyla da görüşebileceklerini söylüyor. Temsilciler bu vaziyette -idare denetiminde, gardiyanların gözetiminde- bir görüşmeyi kabul etmeyeceklerini, kendi koşullarında görüşeceklerini söylüyor. Bu durumu kabul etmeyen cezaevi idaresi geri adım atıyor ve koşullarda görüşmelerini kabul ediyor. Koşullarda kendi aralarında görüşen temsilciler, daha sonra cezaevi müdürü ve savcısıyla görüşme yapıyorlar.

Faşist müdür görüşmede dinlemeyi tercih ederken, tutsak temsilcileriyle polemigi savcı yürütüyor. Temsilciler sorunları dile getirdiğinde, savcı, aslında bu görevi idareten yaptığını, zaten emekliye ayrılmayı düşündüğünü, bakanlığın talimatları doğrultusunda hareket ettiklerini söylüyor. Genel Direnişlerin kazanım-ları belirtildiğinde ise, "Bize herhangi bir bilgi verilmedi, bundan haberimiz yok." diyor. Açıkça kazanımlarımızı yok sayma durumu var.

Temsilci yoldaşımız* da ka^ammlarımın yok sayılmayacağına, bunu kabul etmemizin mümkün olmadığını söylüyor. Evet, bunu kabul etmek mümkün değildi. Ümraniye'ye bu ruh haliyle gelmiştik. Karşılaştığımız keyfi uygulama ve hak gasp-ları karşısında bu ruh haliyle hareket ediyor, bunu tavır alışla-rımızda attığımız YAŞASIN **GENEL DİRENİŞİMİZİN ZAFERİ!** sloganımızla da ifade ediyorduk. Bu sloganı kafalarına kazıya-caktık. Çünkü, keyfiyeti, hak gaspını kabul etmek bu kazanım -ları yok saymak olacaktı. Bizim ise sıfırdan başlamaya hiç niyetimiz yoktu. Faşist cezaevi idaresinin "Genel Direnişimizin zaferinden haberi yoksa -ki olmaması mümkün değil- öğretecektik.

Toplantının sonunda temsilcimiz, Genel Direnişimizin ka-zanımlarını hiçbir koşulda tartışma konusu dahi yapmayacağımızı tekrarlayarak koşu döner.

Ertesi gün avukat ziyaretimiz var. Avukat görüşleri haftada iki kere yapılıyor. Salı ve perşembe günleri. Çarşamba günü ise aile görüş günümüz. Bir gün önce kabul edilmeyen dilekçeleri sabah sayımında verip, dilekçe, mektup gibi şeyleri hangi saatte olursa olsun almak zorunda olduklarını söylüyorlar.

Avukatımızın geldiğini söylüyorlar. Görüşmek üzere çıktığımızda yine üst araması dayatılıyor. Bu durum karşısında diğer arkadaşlarımız gitmeyip, protesto ederek, kendi irademizle üst aramasını sadece temsilci yoldaşımız için yaptırıyoruz. Temsilci yoldaşımız çıkıyor. Bu şekilde avukat görüşü yapıp geri dönüyor.

Cuma gününden beri karantinada tutulan iki DHKP-C tutsağını ancak salı günü koşullara aldırabiliyoruz. Ancak cezaevi idaresi DGM'ce tutuklanıp getirilen bu iki yoldaşımızı bizden ayrı bir koğuşa, çaprazımıza yerleştiriyor. C-8 koğuşundaki bu yoldaşlarımızla gündüzleri karşımadaki PKK'lilerin koğuşuna geçip duvardan haberleşerek görüşebiliyoruz.

Çarşamba günü aile görüş günümüz. Ancak üst araması dayatılacağını bildiğimizden hem bu durumu hem de diğer keyfi uygulamaları protesto etmek için görüşe çıkmamayı kararlaştırıyoruz. Sabah sayımından sonra, üç yoldaşımızın ziyaretçisi olduğunu söyleyip, görüşe çağırıyorlar, önce fiili olarak üst araması yaptırmamayı zorlayacağız. Üç yoldaşımız ziyarette gitmek için çıkıyorlar. Doğal olarak üst araması yapmak istiyorlar. Bizimkiler reddediyor, yaptırmıyorlar. Ana koridordaki ara kapılar açılmadığından görüşe gidemiyorlar tabii. Gardiyanlar bizimkileje "Görüşe gitmeyecekseniz, daha doğrusu üst araması yaptırmayacaksanız, koğuşlarınıza girin." diyorlar. Yoldaşlarımız bunu da reddediyor ve ziyarete gitmek istediklerini söylüyorlar. Sonuçta ziyarete götürmüyorlar ama, bizimkiler de koğuşa girmeyi reddediyorlar ve temsilcimizle görüşmeden koğuşlara girmeyeceklerini söylüyorlar. Bunun üzerine cezaevi idaresi temsilcimizi çağırıyor. Temsilcimiz gidip idareyle görüşüyor. Faşist Müdür Hüseyin ATAKAN yoldaşlarımızın derhal koğuşlarına gitmelerini ya da üst araması yaptırıp görüşe çıkmalarını istiyor. Temsilcimiz, ziyaret hakkımızı

kullanacağımızı, ancak üst aramasının keyfi olduğunu, kesinlikle yaptırmayacağımızı söylüyor.

Müdürle temsilcimiz arasındaki tartışma giderek sertleşiyor. Artık konuşulacak, söylenecek bir söz kalmıyor. Müdür yanındaki 2. müdür ve başgardianlarına talimat vererek, görüşmeden çıkıyor. Müdür, aklınca temsilcimizi ve koridorda bekleyip koğuşa girmeyi reddeden üç yoldaşımızı tecrit etmekle tehdit edip korkutmayı amaçlıyor. Yani bu dört yoldaşımızı şubeden gelen iki yoldaşımızın kaldığı C-8 koğuşuna götürmek istiyorlar. Temsilcimiz de görüşme odasından çıkıp, diğer üç yoldaşımızın beklediği yere gidiyor. Durumu anlatıyor. 1. müdürün talimatı üzerine yalnızca bir iki faşist müdür ve başgardian yoldaşlarımızı yeni koğuşa götürmeye yelteniyor. Orada bekleyen gardiyanlar ise herhangi birşey yapmıyor. Yalnızca gelişmelerin ne olacağını bekliyor. Tartışma sürüyor. Sonunda temsilci yoldaş bu tehdidin çözüm olamayacağını göstermek için, yeni koğuşa gitmeyi kendi isteğiyle kabul ediyor. Bunu koridorda bekleyen diğer 3 yoldaşımıza da söyleyerek, gelip bizleri bilgilendirmelerini istiyor. Biz de o anda merakla koğuşa beklemekteydik. Kapının mazgalı da kapalı olduğundan, ne olup bittiğini anlayamıyorduk. Ama bir terslik olmalıydı. Aradan bir saat geçmiş, temsilcimiz de gelmemişti. Ne olup bittiğini böyle merak ederken, önce kapı mazgalı açıldı. Karşımızda, ziyarete gitmek için 1 saat önce koğuştan çıkan yoldaşlarımızı gördük. Yoldaşlarımız gelişmeleri bize henüz anlatmışlardı ki, yanlarında ailelerine göndermek için götürdükleri eşyaları koğuşa bırakmak üzere nöbetçi gardiyana kapıyı açtırmalarıyla, bizim, koğuşun dışına, koridora çıkmamız bir oldu. Faşist uygulamalar öfkemizi arttırmış, sabrımızı taşırılmıştı. Koridor kapısı 24 saat üzerimize kapalı, adeta küçük bir deliğe tıkmış gibiydik. Bu kızgınlıkla kendimizi dışarıya atmıştık. Bir anda 44 Parti-Cephe tutsağı koridora doluştuk. Temsilcimizin beklediği yere doğru ilerledik. Temsilcimiz "Tamam C-8'e gideceğiz." dediğinde oldukça rahatlamış olan bazı faşist müdür ve gardiyanların, bir anda gelişen bu beklenmedik durum karşısında, şaşkınlıkla karışık bir paniğe kapıl-

dıkları görüyorduk. Bu panikle 2. müdür, durumu kurtarmaya çalışıyor:

-Hani gidecektiniz, niye böyle yapıyorsunuz?

-Kendileri gelmişler, bırakmıyorlar, yapabileceğim birşey yok.

-Sen git dersin giderler.

-Ben "gelin" demedim ki, gitsinler. Beni dinleyeceklerini sanmıyorum! istersen sen söyle.

2. müdür bu kez bize dönerek: „ -

Arkadaşlar, lütfen koğuşlarınıza dönün.

-Gel sen götürsene, hepiniz namussuzsunuz... diye haykırıyoruz faşist müdüre. Ve slogan atmaya başlıyoruz.

ZİYARET HAKKIMIZ GASPEDİLEMEZ!

YAŞASIN GENEL DİRENİŞİMİZİN ZAFERİ!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ!

Sloganlarımızı iki-üç defa tekrarlıyoruz.

Artık gelişmeler tümüyle denetimimizde. Temsilcimizi böylesine sahiplenişimiz karşısında çaresizdiler. 2. müdür bu defa ucuz tehditler savurmaya, komik şeyler söylemeye başlıyor ve çekip gidiyor yanımızdan. Giderken temsilcimize:

-Bak, arkadaşların için kötü olacak, onları düşün, diyor.

-Elinden geleni ardına koyma, alçak adam, diye bağıruz...

Ve böylece yeniden bekleme başlıyor. Arada bir sloganlar atıyoruz. Beklerken, koridora tamamen dağılmış ürkek, şaşkın, merakla çevremizde bekleyen gardiyanlarla konuşmaya başlıyoruz. Bir kısmı bizden uzak duruyor. Korktuklarından ya da devrimcileri sevmediklerinden değil. Bizlerle yakın görünmek istemiyorlar. Bu gardiyanların çoğu bize daha sonradan simpatî ve sevgilerini gösteriyorlar. Kimi gardiyanlar ise bizlerle daha rahat diyalog kuruyor. Anlaşılan bunlar korkmuyor idarenden. Bizden uzak duran gardiyanların bir kısmı da faşist gardiyanlar. Sevk esnasında bize saldıranlardan. Ancak çoğunu tanımıyoruz bile. Onlarsa suçlarını bildiklerinden, bizim onları tanıdığınızı düşünerek uzak duruyorlar bizden. Bir iki saat boyunca bu bekleyiş sürüyor/Propaganda yapma zemini ola-

rak değeriendiriyoruz bu zamanı. Gardiyanların bir kısmı bu durumu şöyle ifade ediyor:

-ilk kez bu kadar uzun ve yüz yüze görüşüyoruz tutuklu siyasilerle.

Bir çoğu bizi yeterince tanımayan, dahası devrimcilere karşı önyargılı yetiştirilmiş, şartlandırılmış, bizi yanlış tanımış olan bu gardiyanlarla uzun konuşmalarımız onları etkiliyor. Kuşkusuz bu durum faşist idarenin ve diğer faşist personelin hoşuna gitmiyor. Gardiyanlara Parti-Cephe'den, niçin savaştığımızdan, cezaevi tarihimizden, bu uygulamaların amacından ve bunlara niçin karşı çıktığımızdan bahsediyoruz. Kendi koşullarının da ağır olduğunu, bizlere hak verdiklerini, kendi ellerinden birşey gelmediğini söylüyorlar. Konuşmalarımız ve bekleyişlerimiz böyle sürerken, bir ara "Asker geliyor" söylentisi yayılıyor. Kulaktan kulağa dolaşıyor ve bize kadar geliyor bu söylenti. Faşist idarenin bizleri korkutmak amacıyla yaydığı bir söylenti olduğunu düşünüyoruz. "Gelsinler bakalım, biz buradayız, bekliyoruz." diyoruz. Ve bunu aynı şekilde gardiyanlara da söylüyoruz. Aradan geçen zamana rağmen kimse gelmiyor. En sonunda birkaç gardiyan gelerek, savcının temsilciyle görüşmek istediğini, konuşulup sorunun çözüleceğini söylüyorlar. Böylece 3-4 saat süren koridor işgal eylemimizi bitiriyoruz. Biz slogan atarak koşullarımıza dönerken, temsilcimiz de savcıyla görüşmeye gidiyor. Bu görüşmeden herhangi bir beklentimiz yoktu. Ziyarete çıkmamıştık. Ama mesajımızı da vermiştik. Bu nedenle koşullarımıza döndük. 10-15 dakika sonra temsilcimiz koşu geliyor. Görüşmeden bir sonuç çıkmadığını, savcının bizi oyaladığını söylüyor. Bu koşullarda görüşe çıkmayacağımızı söyleyerek protesto ediyoruz. Daha sonrasında görüş yapmak için gelen ailelerimizin bizlerle görüşemeyince cezaevi idaresini sıkıştırdığını öğreniyoruz.

Koşumuzdaki sohbet konumuz bugün yaptığımız koridor eylemi oluyor. Kimi komik olaylara gülüp, koridorda gardiyanlarla konuşmalarımızı, onların tepkilerini birbirimize aktarıyoruz. Günlük işlerle zaman böylece geçiyor.

Sevk olduğumuz cuma gününden çarşambaya kadar 5-6

gün içinde cezaevi yönetimiyle aramızdaki irade çatışması tüm yoğunluğuyla sürdü, insanlık dışı, keyfi ve faşist uygulamalar, herşeyin sorun yapılması, basit ve kıt zekanın belirtisi olan oyunlar, yalanlar, saçma dayatmalar, boş tehditlerle dolu bu ilk günlerde biz de bir dizi eylem gerçekleştirmiştik. Kapı dövme, slogan atma, havalandırma kapısının kırılması, karavana almama, malta işgalleri, avukata, revire, ziyarete, mahkemeye ve hastaneye çıkmama, gece ışık söndürme gibi eylemler yanında irili ufaklı tavır alışlarımız, eylemlerimiz ve anlık gelişmeler de yaşanıyordu. Bunlar hiç durmadı denilebilir. Öylesine yoğunlaşıyordu ki, tam bir sinir harbiydi yaşananlar.

Bunların en ilginç olanlarından biri gece koğuşlar arası alışveriş yasak denilerek yapılan keyfiyet üzerine gelişmişti. DGM'ce tutuklanıp Ümraniye'ye getirilen ve yanımıza verilmeyen iki yoldaşımızın tüm ihtiyaçlarını biz karşılıyorduk. Tüp ve ocakları olmadığı için, çaylarını da yapıyor günde üç öğün gönderiyorduk. Geldiğimiz ilk akşam PKK davası tutsaklarının gönderdiği çayı vermeyen düşman, sonrasında adeta keyfiyetini göstermek için, her akşam ayrı bir uygulamaya gitti. Çoğu kez sorun çıkarıyor olsa da sonunda çay ve yiyecekleri diğer koğuşlardaki yoldaşlarımıza gönderiyorduk. Kimi başgardiyen ve gardiyanlar da bu yasakçı uygulamanın mantıklı olmadığını kabul ediyorlardı. Ancak, idarenin sıkı denetiminde olduklarından, "Biz birşey yapamıyoruz." diyorlardı. Yasak denilse de, yine de yasağı deliyorduk. "Neyse verin bu akşam idare edelim." diyerek götürüyorlardı. Ama götürülmesi de tam bir tören havasında oluyordu. Bir çay götürmek için herkes bir üste sorma gereği duyuyordu. Müdüre kadar gidiyordu konu. Sonunda 15-20 dakikalık gecikmeyle de olsa götürmek zorunda kalıyorlardı.

işte yine bir akşam C-8'de kalan yoldaşlarımıza yiyecek hazırlıyorduk. O gün dört yeni yoldaşımızın daha şubeden tutuklanıp geldiğini öğrenmiştik, işkenceden geliyorlardı ve hepsi açlık grevi yapmışlardı. Diyet yiyeceklerini göndermek için, kapı nöbetçisi yoldaşımız kapıya vurarak gardiyanı çağırıyor ve yiyecekleri götürmesini söylüyor. Her zamanki gibi, nöbetçi

gardiyan "Başgardiyaana sorup geleyim." diyor. 5-10 dakika sonra gelip mazgaldan sesleniyor ve nöbetçi yoldaşımızla tartışıyorlar:

-Başgardiyaana söyledim, olmaz diyor.

-Neden olmazmış?

-Gece alışveriş yasak, saat 18.00'den önce verilmesi gerekiyormuş.

-Git, başgardiyanı çağır.

Nöbetçi gardiyan gidip başgardiyanı çağırıyor. Az sonra başgardiyan geliyor. Yoldaşımız soruyor:

-Neden götürmüyorsunuz şu yiyecekleri?

-Yasak. Götüremeyiz.

-Böyle saçmalık olmaz, yoldaşlarımız daha yeni geldiler, ne yani yarın sabahı mı bekleyeceğiz?

-Yapabileceğim birşey yok. isterseniz müdürü çağırayım.

-Sen yapmayacaksan, müdürü çağır.

Başgardiyan gidiyor. Ve biraz sonra geliyor. Müdürün gelmeyeceğini söylüyor. Birkaç kez kapıya vurup çağırtmamıza rağmen, ikinci müdür gelmiyor. Başgardiyaana bağırıp, "O alçak adam, nasılsa akşam sayıma gelecek." diyerek, akşam sayımını beklemeye başladık.

Koğuş kapısının orada, nöbetçi yoldaşlarımızın yanında olduğumuzdan bir kısmımız tartışmalara tanık olmuştuk. Tabii ki, bizler de çok öfkeliydik. Kendi aramızdaki konuşmalardan durumu diğer yoldaşlarımız da öğrenmişti. Hepimiz sabırsızlıkla akşam sayımını beklemeye başladık. Sayımlara genellikle 2. müdürler de geldiğinden onu bekliyorduk. Keyfiyetin ne demek olduğunu gösterecektik. Aslında sorun çay ya da yiyecek sorunu değildi. Göstereceğimiz tavırla bütün sorunlar da çözülmeyecekti. Hatta bu akşam göndersek bile, belki yarın aynı sorunla yine karşılaşacaktık. Ama sorun irade sorunuydu; "kimin dediği olacak sorunuydu"; yani basit bir inatlaşma değil, sonuçları aslında her iki taraf açısından da önemli olan bir irade çatışmasıydı. Devrimci irade ile faşist uygulama arasındaki bir çatışma. Bu bahsettiğimiz bazen günlere ve aylara yayılabilir, sabır gerektirir. Ama bazen de o an, o dakika çatışmanın düğüm noktasıdır. Bu

çatışma farklı görünümelerde ortaya çıkabilir. Olay basittir, önemsizdir denilemez. O halde bu çatışmayı da kazanmalıydık. Büyük küçük demeden tüm çatışmaları kazanmamız gerektiği gibi...

Akşam sayımı beklerken koğuş kapısı açıldı. Yine onlarca gardiyan 2. müdürü koruma çemberine almıştı. Daha önce öfkeleyen bir yoldaşımız "Müdürünüz nerede müdürünüz?" diyerek dışarı fırladı. Onunla birlikte biz de koridora çıktık. Çıkamamızı engellemek isteyen birkaç gardiyanı iteklemek zorunda kalmıştık. Kapının önünde koridorda 40-50 gardiyan ve bizden de 7-8 kişi vardı. Hepimizin çıkmasına gerek yoktu, çünkü amacımız çayın ve yiyeceklerin gönderilmesini sağlamaktı. Birkaç yoldaşımız da kapıya yığılmış biraz geride bekliyordu. Sorumlu bir yoldaş gelerek tartışmayı yönlendirmeye başladı. 2. müdür öne çıkmıştı. Bu müdür iradesiz ve korkak biriydi. Faşist idarenin elinde oyuncak gibi kullanılan, kendine güvensiz, hiçbir inisiyatif koyma cesareti taşımayan müdür, yine aynı kişiliğini tüm gardiyanların önünde sergilemeye başladı:

-Ben ne yapayım? Yönetmelik böyle.

-Bak, dinle. O yönetmeliği getir bize de görelim neymiş? Ne yasak, ne yasak değil bilelim, böyle saçmalık olmaz.

-Gerçekten yapacak birşeyim yok. Bize ne denirse onu yapıyoruz.

-istersen yaparsın. Bu uygulamanın da diğerleri gibi mantıksız ve keyfi olduğunu biliyorsun, insanca bir isteğe "yasak" diyorsun.

-Yönetmelik neyse ben onu uyguluyorum. Kendi kafamdan birşey yapamam.

-Yalan söylüyorsun. Çağırdığımız zaman neden gelmiyorsun peki? O da mı yasak? Onu da mı yapamıyorsun?

-... *(Cevap veremiyor.)*

-Sen faşistin birisin. Gelip konuşmaya bile korkuyorsun.

-Ben faşist değilim.

-Uygulamalarınız faşist, sen de bunları uyguluyorsun.

-Hayır ben faşist değilim. Ekmek paramı kazanmaya çalışıyorum.

-Ekmek parası böyle kazanılmaz. Bu onursuzca ve namussuzca. Gerçekten ekmek parası için yapıyor olsan buna saygı duyarız. Ama bu uygulamalara ortak olan, keyfi davranan bir müdür, ekmek parasından bahsedemez. Bu ülkede yüzbinlerce insan ekmek parası için çalışıyor ama, senin gibi değil. Bak sen faşist olduğun halde, bunu söylemeye korkuyorsun. Oysa biz, kim olduğumuzu söylüyoruz size, her yerde de söyleriz. Biz devrimciyiz, biz DHKP-C'liyiz. O sizin faşist yönetmeliğinizi de sen ve senin gibi faşistlere yedireceğiz...

!Tartışma böylece uzayıp gidiyor. Gardiyanlar yine şaşkınlar. Tartışmamız bir kısmının çok hoşuna gidiyor. Müdürün o halirie kısı kıs gülüyorlar. Konuşmayı yoldaşımız noktılıyor:

-Götürün şu çayı!

Tartışmayı heyecanla dinleyen gardiyanlardan birkaçı, nöbetçi yoldaşımızın uzattığı çay ve yiyecekleri müdürün önünden alıp götürüyor. Müdür çaresiz, az önceki düştüğü durumdan kurtulmak istiyor ve tartışmayı devam ettiriyor:

-Ya öyle deme ben faşist değilim? Ben de bu uygulamayı beğenmiyorum ama yapacak birşeyim yok.

-O zaman karşımıza yaptığını sahiplenecek olanlar gelsin. Kaldıramıyorsan yapma. Doğru bulmuyorsan yapma. Yaptığın oranda karşımıza çık. 3 kuruş için kişiliğinizi satıyorsunuz.

-Bak biz de insanız.

-Sus, insanlığı ağzına alma.

Bu arada çayı diğer koğuşa götürüp gelmişlerdi bile. Tartışma da sürüyordu bu şekilde. Yoldaşımız devam ediyor:

-Peki şimdi niye götürdünüz bu çayı? Ne oldu yasağınıza?

-Ben götürün demedim ki. Başgardiyan götürdü.

-Sen alçağın tekisin. Şimdi de gardiyanları suçluyorsun. Sen yetkili değil misin? Söyleseydin götüremezdin. Neden söylemedin?

2. müdür diyecek hiçbir şey bulamıyor, battıkça batıyor, kendi suçunu personeline yıkmaya çalışıyor, ama bunu da yüzüne gözüne bulaştırıyor.

-Bak dinle müdür. Biz devrimciyiz. Bu yüzden tutsak alın, dik. Bedel ödüyoruz. Faşizme karşı savaştığımız için, insan olduğumuz için katlediliyoruz, bedel ödüyoruz. Tutsakken de

devrimciyiz. Burada da ölüme hazırız. Faşizmle savaşmaya devam edeceğiz. Biz de bedel ödeteceğiz. Biz hazırız, bundan emin olun. Burayı da böyle yönetemezsiniz... Şimdi geçin sayımınızı alın...

Sayımı alıp çıkıyorlar. Bu tartışma cezaevi personeli üzerinde epey etkili oldu. idarenin yalancı ve insanlık dışı yüzü her geçen zaman personel nezdinde daha da netleşiyordu. Devrimcileri, Parti-Cephehiler'i tanımaya başlıyor, hakkımızda yürütülen demagojik saldırı ve yalan kampanyalarının etkisi kınlıyordu, insan olana verdiğimiz değeri, insanlık dışı olana gösterdiğimiz uzlaşmaz tavrı görüyorlardı. Ancak devrimci ırka de yerleşene kadar korkularını bir kenara bırakmaları mümkün değildi.

Akşam bu durumun değerlendirmesini yaptık kendi aramızda. Hepimiz bir parça olsun rahatlamıştık. Bugünden sonra bir daha gece alışverişi konusu gündeme gelmiyor.

Cezaevine geleli bir hafta olmuştu. Genel Direnişimizin kazanımları karşısında "haberimiz yok" tavrı gösteren cezaevi yönetimi, Genel Müdür Zeki GÜNGÖR'ün geleceğini söylüyordu. O ana kadar da gerek oyalayarak, gerekse gösterdiğimiz kısmi tavır alışlarla bir takım uygulamalarını esneterek, idare etmeye çalışıyorlardı. Ancak temel sorunlarda bir değişiklik olmamıştı. Bu kez de sorunların çözümünü cezaevleri genel müdürü'gelecek diye erteliyorlardı.

Bugün bizi en çok mutlu eden olay Kurtuluş Gazetesi'nin elimize geçmesiydi. Faşist idare ve cezaevi dış güvenliğinden sorumlu faşist teğmenin tüm engellemelerine rağmen, gazetemizi almayı başarmıştık. En son Sağmalcılar'da okumuştuk. Birkaç günlük gecikmeyle de olsa Ümraniye'de de elimize geçmişti. Yalnızca bir taneydi, biz ise 48 kişiydik. Elimize alıp sayfalarını çevirmeye başladığımızda, görebilmek için neredeyse üst üste yığılmıştık. Herkesin bakabilmesi için, okumadan sadece bir göz atıp birbirimize uzatıyoruz.

Kurtuluş Gazetesi siyasi faaliyetimizin önemli araçlarından biri. Düşman da bunun bilincinde olduğu için, gazetemizin alınmasını engellemeye çalışıyor. Akşam toplu okuma çalış-

ması yapacağız. Günlük gelişmeleri değerlendirdiğimiz toplu sohbet ve tartışmalarımızı saymazsak, ilk toplu eğitim çalışmamızı Kurtuluş Gazetesi'ni okuyarak yapmış olacağız...

Cezaevine 2 kadın 4 erkek tutuklu yoldaşımız daha geliyor. Cezaevindeki toplam sayımız böylece 60 kişiye ulaşıyor. 2 ka-dın'yo.ldaşımız ayrı bir koğuşa, 4 erkek yoldaşımız da C-8 koğuşunda kalan 6 yoldaşımızın yanına yerleştiriliyor.

Hafta sonuna içtimadan hemen sonra yaptığımız koğuş te-mizliğiyle başlıyoruz. Haftada üç dört kez temizlik yapıyoruz. Herkes bu temizlik faaliyetine katılıyor. Sabah kahvaltımızdan sonra da, günlük gazetelere gözâtıp, eğitim çalışmasına oturuyoruz. Kurtuluş Gazetesi'nin toplu okunmasını yapıyoruz. Öğleden sonra da sürüyor bu çalışma.

Akşam 19.00 haberlerinde bir eylem haberi veriliyor. Bir ilaç firmasında çalışan Murat ALDEMİR isimli bir şahsın otomobilinde ölü bulunduğu söyleniyor. Ertesi sabah günlük gazetelerde okuyoruz haberleri. Hepimiz eylemin bize ait olduğuna eminiz. Adalet dağıtan, faşizmden hesap soran cezalandırma eylemlerimiz her zaman olduğu gibi bizi sevindiriyor, coşkulandırıyor.

Pazar günü de tüm gün okuduğumuz Kurtuluş'tan belirlediğimiz yazılan tartışacağız. Gazetemizin başyazısı seçimler ve seçim tavrımızın ne olması gerektiği üzerine. **Düzgün** TEKiN Yoldaşımızın gözaltında kaybedilmesi, kayıp ve katliamlarla ilgili yaptığımız kampanyanın eylemlilikleri, işçiler, memurlar ve gençlikten haberler, Genel Direniş değerlendirmesi, diğer yazılardan bazıları... Pazar günü tartışma konulan olarak da M. Ali BARAN imzalı başyazıyı, Genel Direniş değerlendirmesini ve *"içimizden Birine Mektup"*u seçip tartışıyoruz.

Pazar günü öğleden sonra cezaevi idaresi temsilcimizi çağırıyor. Ne olduğunu sordüğümüzda, genel müdürün ve bakanlıktan bir heyetin geldiğini söylüyorlar. Beklediğimizden, daha doğrusu bize söylendiğinden birkaç gün Önce geliyorlar. Genel müdürün niye geldiğini merak ediyoruz. Temsilcimiz görüşmek için koğuştan çıkıyor ve akşama doğru geliyor.

Akşam sayımından sonra, temsilci yoldaşımız Ceza ve Tév-

kifevleri Genel Müdürü. Zeki GÜNGÖR, Üsküdar Cumhuriyet Başsavcısı Yusuf YANIK, Adalet Bakanlığı'ndan bir tetkik hakim ve cezaevi savcısı Cemal ÜNSAL'la yapılan görüşmeyi tüm yoldaşlarımıza aktanıyor.

"Özel bir nedenle gelmedim, yalnızca sohbet etmeye geldim sizlerle" diyen Zeki GÜNGÖR, "aba altından sopa gösteren" şeyler söylemiş. Sağmalcılar Cezaevi'nî örnek almamamızı, devletin cezaevlerindeki tutsaklara karşı sabrının taşıtığını söylüyor. Daha kısa bir süre önce Genel Direnişle kazanılan hakların bu cezaevinde neden uygulanmadığını hatırlatan temsilcimize "kendisinin hiç kimseyle bu konuda anlaşma yapmadığını, ortada bir kazanım olmadığını" belirterek cevap veriyor. Açıkça yalan söylüyor. Oysa anlaşmayı yapan, tutsaklara "Açlık grevini bitirin, sorunları çözeyim." diyen, kendisiydi. Şimdi bunu hiç olmamış kabul ediyor. Yani gerçek yüzünü buradaki görüşmede sergiliyor, ikiyüzlülüğünü ortaya koyarak, yüzündeki maskeyi indiriyor. Tehditkar ama korkak ve zavallı. Bir yandan kendisinin sorun çözücü, insani ve iyi niyetli olduğunu ifade ederken, bir yandan da "Biz yapamazsak, başkaları gelir yapar." demiş. "Başkalarından kimi kastettiği belli. Yani, uslu durun, idare edelim, yoksa kötü olur demek istiyor. Daha da açıktan, **"Buca'da yaşananlar olmasın"** diyor. Buca'daki katliamı hatırlatıyor. Zeki GÜNGÖR aynı zamanda ukala ve saygısız. Görüşmeye katılan TDKP temsilcisinin "Diğer koşullardaki tutsaklarla görüşmemiz yasak, koşullar arası gidiş geliş olmuyor, şimdi biz diğer koşullarla top oynamak istesek oynayamayacak mıyız?" sorusuna "Kendi koşullarınızda 20-30 kişisiniz, birbirinizle oynamanız yetmiyor mu?" cevabını veriyor. PKK temsilcisinin "Biz özel günlerimizde yapacağımız kutlama ve anmalarımıza diğer dost örgütleri de çağırarak istediğimizde ne olacak?" sorusuna da aynı terbiyesizlikle cevap veriyor. Temsilcimiz bu duruma müdahale etmiş: "Biz siyasi insanlarız, nasıl yaşadığımızı, nasıl yaşayacağımızı gayet iyi bilirsiniz, bizi adli tutukluları yönettiğiniz gibi yönetemezsiniz." diyor. Kazanımları kimsenin bize bahşetmediğini, direnerek, bedel ödeyerek kazandığımızı, gerekirse yine bedel ödeyeceği-

mizi ama bunun karşılığında bedel de ödeteceğimizi söyleyerek konuşmasını sürdürüyor. Son açlık grevi sonrası şehit düşen **Ümit Doğan GÖNÜL** Yoldaşımızı hatırlattığında ise Zeki GÜNGÖR "Bunun sorumlusu ben değilim." diyerek, suçu üzerinden atmaya, sorumluluktan sıyrılmaya çalışıyor, işte düşmanımızın özelliği bu; işlediği suçu, yaptığını savunamıyor, sahip çıkamıyor. Çünkü, bedel ödemekten korkuyor. Çünkü, alçak ve ahlaksız. Çünkü, faşist... Zeki GÜNGÖR de böyle bir kişi.

"Temsilci yoldaşımızın Zeki GÜNGÖR'le yaptığı görüşmeyi aktarmasını dinlerken, bir taraftan da düşünüyorum. Daha 25 gün olmuştu, 43 gün süren açlık grevini bitirmemiz. Tüm taleplerimiz kabul edilmişti. Oysa şimdi tehdit vardı, 'böyle olacak' anlayışı vardı. Bizim gibi ailelerimiz de çok çaba göstermişti, onlara kazanacağımızı anlatmıştık sürekli. Şimdi ne di-

yeceklerdi? O kadar uğraştık, günlerce açlık grevi yaptınız, hiç bir şey olmadı diyeceklerdi. Hayal kırıklığım, görür gibi olurdum. Kabul edilir gibi değildi. Bu düşüncelerden sıyrılıp, yenden cezaevine dönüyorum. Ümraniye'de yaşadıklarımıza, uygulamalara... Hak kırıntısının olmadığı, bizleri çileden çıkaran, sinirlerimizi geren, her günü bir gerginlikle geçen bu yaşantı-

miza karşılık Zeki GÜNGÖR bir de tehdit ediyor bizleri. Buca Katliamı'nı hatırlatıyor. Bunlar önümüzdeki sürecin çetin geçeceğinin işaretleri, içimi bir heyecan kaplıyor. Ya, tamam bu şekilde de idare ederiz, önemli değil diyeceksin, ya da ne olursa olsun deyip bu durumu kabul etmeyeceksin. Bir çıkış arıyorsun yani... Temsilcimiz yaptığı görüşmeyi anlatırken, bunları düşünüyorum.

Sorunlar düzelecek derken karşılaştığın hayal kırıklığı, kızgınlık, önünde seni bekleyen sıcak çatışmaların tedirginliği, heyecanı... Sanki sorunsuz bir yaşantı özlemi duyuyorsun, Ama bunun olmayacağı da açık. Güçlü olmayı başarmak zorundasın. Yapmamız gereken şey ortada. Ben de bunu yapabilmeliyim...

J

Temsilci yoldaşımız, önümüzdeki sürecin zorlu geçeceğini, bu durumu kabul etmemizin mümkün olmadığını, onlara kim l

olduğumuzu göstereceğimizi anlatarak, sözlerini bitirirken, bir sorumuzun olup olmadığını soruyor bizlere. Düşünüyorum; ne sorabilirim ki?..."

Pazartesi idareyle siyasi temsilcilerin görüş günü. Düşman buna siyasi temsilci demiyor. Koğuş temsilcisi diyor. "*Devlet 'terörist'leri muhatap almaz*" anlayışına giydirdikleri bir kılıf aslında. Tabii olayın siyasi kimlikten soyutlama boyutu da var. Sonuçta ne derse desin hesaba katmak, muhatap almak zorunda. Çünkü bize rağmen istediği gibi yönetemez cezaevini. Sözde koğuş temsilcilerini muhatap aldığını söylese de, pratikte böyle olmadığını biliyor. Siyasi temsilcilik hakkı ve bunun her koşulda kabul edilmesi devrimci tutsakların direnişlerindeki temel taleplerin başında gelmiştir her zaman. Dün olduğu gibi bugün de bu durum geçerlidir. Düşman tarafından resmi olarak kabul edilmeyen bu durum, pratikte kabul edilmek zorunda olduğundan, fiili bir durum söz konusudur.

Cezaevi idaresi bugünkü görüşmede genel müdürün talimat verdiğini, insani şeylerin kabul edildiğini belirterek, ne kadar iyi niyetli ve sorun çözücü olduğunu gösteriyor! Oysa ortada değişen yine pek birşey yok. Tecrit, siyasi kimliğe ve insanlık onuruna yönelik uygulama ve politikalar geçerliliğini sürdürüyor.

** Koğuşlar arası ziyaretin olmaması, siyasi temsilcilerin birbirleriyle istedikleri gibi görüşmemeleri,*

**Sosyalist yayınların cezaevine alınmaması,*

**Görüşe gelen ziyaretçilerimize getirilen sınırlamalar...*

Bu, uygulamalardan yalnızca birkaçı ve temel olanları. Bu faşist anlayış günlük yaşamın her anına yansıyor. Basit bir "çay gönderme" olayının da yasaklar zincirine eklendiği, hatta TV'nin nerede seyredileceğinin, gece yatakhane lambalarının kapatılmaması gerektiğinin de bu uygulamalar içinde yer aldığı düşünülürse, teslim alma politikalarının ne olduğu daha iyi anlaşılacaktır.

Düşmanın Genel Direnişimizin kazanmalarını yok saydığı, Ümraniye Cezaevi'ne farklı bir statü yüklemeye çalıştığı ortadaydı, öyleyse buna göre bir program çıkarmamız bir hat izle-

memiz gerekiyordu. Şu ana kadarki eylemliliklerimiz ve kimi ;
tavır alışlarımızla istediğimiz sonucu almamız mümkün değil
di. En azından uzun bir sürecin işiydi; bunu biliyorduk. Ön
celikle yapmamız gereken şey, kendi aldığımız tavırlara ve ey
lemliliklere diğer devrimci, yurtsever tutsak kitlesini katabil
mekti. Diğer sol gruplarla bu şekilde tartışıyorduk. O ana ka
dar birkaç istisna dışında ortak bir eylemlilik yakalayamamış
tık. Bunda önemli etkenlerden biri, cezaevi koşulları gereği
sağlıklı görüşme ve iletişim ortamının olmayışı olsa da, bizim '
dışımızda faşist uygulamalara karşı bağımsız eylem geliştirilen
bir durum da söz konusu değildi. PKK tutsakları Sağmalcılar
Cezaevi'nden gelecek olan arkadaşlarını beklerken, diğer ko
ğuştaki MLKP, TDKP, TİKB ve MLSPB tutsakları kendi içlerin
de bir birliktelik yakalayamadıklarından, inisiyatifsizdiler. An
cak yine de giderek devrimci örgütler arası ortak eylemlilik ko
şulları olgunlaşıyordu.

Salı günü avukat görüşünde aldığımız haberin tartışılması o
günün konusu oldu. Bursa Cezaevi'ndeki yoldaşlarımızın "
düşmanın kazanımlarımızı yok saymasına karşı gösterdikleri
direnişti bu. Genel Direniş sonrası yapılan anlaşmaya göre 15 j
günde bir yapılan genel aramaları gardiyanlar yapacak, asker :
de sadece gözlemci olarak katılacaktı. Buna rağmen, aramada •
asker müdahale ediyor. Koğuşlarımızdaki bayrağımızı almaya j
kalkıyor. Bunun üzerine yoldaşlarımız tavır alıp, direnişe ge- \
çerek askerleri koğuştan atıyor, önlerine katıp kovalıyor, düş- *
mana iyi bir ders veriyor. 15 DHKP-C tutsağı, onlarca jandar- j
ma ve gardiyanı püskürterek, bizim kim olduğumuzu öğreti-
yor düşmana. Bu olay hepimizi gururlandırıyor. Aramızda 1
yaptığımız tartışma ve konuşmalarda, devrimci örgütler arası >
birlikteliğin de yakalandığı Bursa direnişinden hareketle düş- j
manla yüz yüze ve açık çatışmaya girmenin gerekliliği üzerine -ı
hem fikir oluyoruz. Yeri geldiğinde barikat direnişleri de yap- 1
malıyız. Ama düşmanla çatışmada aklımıza hemen "*barikat "*
kurma" gelmemeli diyoruz. Bu konuda öncesinden de sohbet- l
lerimiz oluyordu aramızda. Önümüzde bizi bekleyen direniş ve
çatışmaların olacağını bildiğimizden çokça tartışıyorduk.

Barikatı nereye kuracağız, barikat malzemelerimiz neler olabilir, (*barikat malzemesi olarak kullanılabilecek dolap, ranza vb. duvara ve yere monte edilmişti*) nelerle çatışabiliriz., diye düşünüyor, konuşuyorduk.

Çarşamba sabahı, nöbetçi gardiyan kapı mazgalından birkaç yoldaşımızın isimlerini belirterek ziyaretçileri geldiğini söylüyor. Uygulamaları protesto ettiğimizi, bu nedenle çıkmayacağımızı söylüyoruz. Aradan 5-10 dakika geçmeden bu kez bir başgardiyan gelip, ziyaretimiz olduğunu, üst araması olmadığını, üst aramasını kaldırdıklarını söylüyor. Sorun yalnızca üst araması değil, diyerek, başgardiyanı da gönderiyoruz. Ancak, neredeyse yarım saatte bir gelip, tekrar tekrar ziyarete çıkmamızı söylüyor. Bir ara "Biz ailelerinizi ikna edemiyoruz, biriniz gidip konuşun, biz çıkmıyoruz deyin bari." diyerek neredeyse yalvarıyorlar. Bir başka seferde "Aileleriniz merak ediyor." diyorlar. "Çok mu düşünüyorsunuz ailelerimizi?" diyerek azarlıyoruz. Merak ettiklerini biliyoruz ama bunun acısını çıkaracağız sizden, diyoruz ve kovuyoruz. Oysa bir önceki ziyaretimizi engellemişler, en azından birimiz gidip ailelerimizle konuşalım dememize rağmen bunu da reddetmişlerdi.

Öğlen karavanası getirildiğinde (*karavana eylemine birkaç sin önceden son verdiğimizden karavana getiriliyordu*) gardiyana:

-Bugün karavana almıyoruz. Bugünkü hakkımızı müdürünüze "*hediye*" ediyoruz, müdürünüz yemeyi (*hırsızlığı kastederek*) sever. O anlar ne dediğimizi, diyor ve karavanayı almıyoruz.

Çarşamba akşamı havalandırmada ilk halayımızı çekiyoruz. Yağmur çiselediğinden ateş yakamıyoruz. Ateş yakıp, çevresinde çektiğimiz toplu halaylarımız yaşantımızın önemli moral, motivasyon kaynaklarından biridir. Genellikle tahliyelerde, kutlamalarda halay çekiyorduk. Ama coşkumuzu ve neşemizi dışa vurmanın, birbirimizle paylaşmanın bir ihtiyacı olarak, tahliye, kutlama vb. olmasa da arada bir hep birlikte halay çektiğimiz de oluyordu. Şimdi de türkülerimizi ve marşlarımızı söyleyerek çektiğimiz halay ve arada attığımız slogan-

lar coşkumuzu arttırıyor, Sağmalcılar'da çektiğimiz halayları, yoldaşlarımızı hatırlatıyordu. Karşı koğuştaki PKK'li komşularımız halayımıza katılmıyorlardı ama ilgi ve sempatiyle bizi seyrederek neşemize ortak oluyorlardı. Tabii her zamanki gibi İj seyreden "*başka gözler*"âe vardı. Gözetleme deliklerinden bizi izleyen cezaevi personeli...

Ertesi gün Sağmalcılardan bir grup tutsağın sevk olarak Ümraniye'ye geldiğini öğreniyoruz. Bunlar diğer sol gruplardan tutsaklar. Hemen bir sonraki gün de yine yaklaşık 60 civarında tutsak şevkle cezaevine geliyor. Böylece cezaevindeki toplam siyasi tutsak sayısı kısa sürede 200'e ulaşıyor.

Son gelen şevklerle birlikte dışımızdaki solla ilişkilerimiz düzene girmeye başlıyor. Yaptığımız görüşmeler sonucu, düşmana karşı yaklaşım konusunda ortak bir çizgi yakalıyoruz. Tutsaklar arasında yakalanan davranış birliği ve sayının'artmasıyla faşist cezaevi idaresi üzerindeki etkimiz de artmış oluyordu, O ana kadar yalnızca bizim hayata geçirdiğimiz kimi eylemlere artık diğer sol gruplar da katılıyordu.

Cezaevi idaresi de birkaç gün öncesinden beri kimi uygulamaları esnetmeye başlamıştı, idarenin tavırlarındaki bu kısmi değişiklik aslında bizi yumuşatmaya yönelikti. Bu da politikalarının bir parçasıydı. Bizi yumuşatıp, kısmi değişikliklere giderek statükosunu korumayı amaçlıyordu. Öyle ki, o ana kadar koğuşumuza ayak basmamış olan 2, Müdür Ali ÖZCEVİZLİ sayımda koğuşumuza gelerek, diyalog ortamı yakalamaya çalışıyordu. Ali ÖZCEVİZLİ, faşist müdür Hüseyin ATAKAN'ın en önemli dayanaklarından birisiydi. "Topal Ali" diye de bilinen bu müdürün koğuşumuza daha önce gelmemesinin başka bir nedeni daha vardı.

"9 Aralık Cumartesi akşamı sayıma görevli müdür olarak Topal Ali de geldi. Cezaevinde sadece adını duyduğumuz Topal Ali'nin koğuşumuza gelmesine şaşırdık, Merak ediyorduk kendisini. Sayım görevlisi yoldaşımız, gardiyanlarla birlikte katları dolaşıp sayım alırken, Topal Ali de temsilcimizle konuşuyordu. Bahsedilen tehditkar, faşist niteliği gitmişti. Henüz sayım alma işlemi devam ediyordu ki, gerilerden hızla müdüre

yaklaşan bir yoldaşımızın, suratına bir yumruk indirmesiyle Topal Ali neye uğradığını şaşırđı. Orada temsilcimizle müdürün konuşmasını dinleyen bizler de beklemediğimiz bu duruma şaşırmıştık. Gerçi çoğumuzun içinden adamın suratına bir yumruk indirmek geçmiyor da değildi. Çünkü Topal Ali'yi Ümraniye'nin ilk açıldığı dönemde kalan yoldaşlarımızın anlatımlarından biliyorduk. Evet, bizim aklımızdan da aynı şeyler geçiyordu ama ne de olsa koğuşumuza gelmişti, misafirimiz sayılırdı. Onunla daha farklı bir mekanda ya da farklı koşullarda hesaplaşmak daha doğrudu. Yoldaşımız 'alçak, namussuz herif diyerek, ikinci bir yumruk savurdu. Topal Ali doğallığında biraz geriledi. Olaya hemen temsilcimiz müdahale etti:

-Bir dakika, ne oluyor?

Topal Ali'yi yumruklayan yoldaşımız:

-Bu alçak şevkte geldiğimizde beni tokatlayan kişi.

Topal Ali birşeyler söylemeye çalışıp, eveleyip gevelerken, temsilcimiz Topal Ali'ye dönerek:

-Doğru mu? Yaptın mı böyle birşey? diye sordu.

-Hayır, karıştırtıyor, ben öyle birşey yapmadım, o gün izinliydim, arkadaş yanlış kişiye benzetti.

Temsilci yoldaş 'Nasıl oldu anlat bakalım baştan.' diyerek, yoldaşımıza döndü. Yoldaşımız da 'Sevk olup buraya geldiğimizde, kapıaltında bana şöyle vurdu.' diyerek bir yumruk daha indirdi. Müdür ne yapacağını şaşırmış, renkten renge girmiş, hala 'Ben yapmadım.' diyordu. Yoldaşımızı 'tamam' diyerek içeri gönderen temsilcimiz; Topal Ali'ye dönüp; .

-Eğer böyle birşey yaptıysan, hesabını vereceksin.

Topal Ali ne yapacağını bilmez halde dururken, oradaki bir başka yoldaşımız da araya girdi:

-Bize karşı işlenen hiçbir suçu unutmayız ve affetmeyiz.

Topal Ali kapıyı açtırıp, kaçarcasma uzaklaşıyor oradan. Ona müdahale etmiyoruz. Olay nedeniyle gardiyanlar, sayım almayı bırakmış, öylece kalmışlardı. Görevli yoldaş gardiyanları yanına alıp, yarım kalan sayımı tamamladı ve gardiyanlar da çıkıp gittiler..."

Bu play da o akşamın sohbet konusu oluyor. Topal Ali'nin düştüğü duruma gülüyoruz. Yaptığı alçaklığı savunamıyor.

O gün 4 yoldaşımızı C-8 koğuşunda kalan yoldaşlarımızın yanına gönderecektik. Ancak idare 'tamam' diyerek uzatmış, sonunda sayımdan sonra giderler demişti. Geldiğimiz günden beri 4 kişi fazla kalıyorduk. 44 kişilik yatak olmasına rağmen biz 48 kişiydik, idare diğer 10 yoldaşımızı karşıımızdaki koğuşa almayı kabul etmeyince, 4 arkadaşımızı 10 kişinin kaldığı C-8'e göndermeye karar vermiştik. Orada kalan yoldaşlarımızın hepsi de cezaevi konusunda deneyimsizdi, ilk kez cezaevine girmişlerdi. Göndereceğimiz yoldaşlarımızın eşyalannı hazırlamıştık. Sayım da çıkmıştı. Artık gönderebilirdik. Sanki çok uzak bir yere gönderiyormuş gibi gidecek yoldaşlarımıza sarılanlarımız vardı. Kapıya vurup gardiyana seslenerek kapıyı açmasını, 4 arkadaşımızın diğer koğuşa gideceğini söyledik. Az sonra kapı açılıyor ve gidiyorlar. Onları marşlarımızla uğurlu-yoruz:

"Hoşçakabn dostlarım benim hoşçakalm

r....;

Görüşürüz yine görüşürüz dostlarım

(....)"

Giden yoldaşlarımızla birlikte daha önceden dikip hazırladığımız Cephe bayrağımızı da gönderiyoruz. C-8 koğuşunda o ana kadar henüz bayrağımız asılı değildi. Artık orada da bayrağımız dalgalanacaktı. Yoldaşlarımızın C-8 koğuşuna girer'girr mez ilk işleri bayrağımızı koğuşun en güzel yerine asmaktı. Bayrağımızı astıklarında pencerelere çıkıp slogan atacaklar, bayrağı astıklarını anlayıp hep birlikte sloganlarımızı haykıracaktık. Bu nedenle yoldaşlarımızı gönderir göndermez pencerelere çıkıp slogan sesi beklemeye başladık. Her 3 kâttaki pencerelere ikişer üçer dağılmış vaziyette beklerken, tam karşıımızdaki koğuşta kalan PKK tutsakları da ne olduğunu merak edip pencerelere çıkmıştı. Gardiyanlar da gözetleme deliklerindeki yerlerini almış onlar da ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Bir şey yokmuş gibi pencerelerden PKK tutsaklarıyla konuşuyoruz:

-Ne oldu birşey mi var? diyorlar.

-Hiii bekliyoruz! Bir şey yok, diyoruz.

Tabii onlar neyi beklediğimizi bilmiyor, merakla bize bakmaya devam ediyorlar. Aradan birkaç dakika geçmeden beklediğimiz slogan sesi geliyor yoldaşlarımızdan:

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHE!

Yoldaşlarımız sloganı bitirince bu kez hep birlikte haykirmaya başlıyoruz, önderliğimize ve Parti-Cephemize bağlılığımızı ifade eden sloganlarımızı.

Parti-Cephenin, Parti-Cepheilerin olduğu her yer özgürdür. Bulduğumuz her yerde değerlerimizin simgesi, sembolümüz bayrağımızın dalgalanması Parti-Cephe tutsaklarının bir geleneğidir. O bizim herşeyimiz. O bize güç ve moral veren en değerli varlığımız. Birisini hazmedemeyen düşman ertesi gün sayıma girip ikinci bayrağımızı gördüğünde bir tokat daha yiyecek bizden. Bu da bir irade çatışması, bu da bir eylem, bu da bir tavır alış çünkü. Hem de güçlü bir eylem ve meydan okuma düşmana, işte bu nedenle coşkumuz büyük, yann bunu halay çekerek kutlayacağız.

Sabah daha bir diri kalkıyoruz içtimaya. Çünkü bugün Ümraniye'de ilk sporumuzu yapacağız. Her sabah içtimadan sonra spor yapmak da Parti-Cephe tutsaklarının günlük yaşantılarının bir parçası. Koşullarımız elverişsiz olduğundan sporu koşarak yapamıyoruz. Tempolu marş söyleyip koşarak ve kültür-fizik şeklinde yaptığımız sporu burada koşullarımız uygun olmadığı için biraz değiştiriyoruz. Uygun adımlarla, ayaklarımızı yere sert ve uyumlu biçimde vurup marş söylüyor, slogan atıyoruz. Spor ve içtima sorumlumuz Mecit Yoldaş. O hepimizden daha heyecanlı. Çünkü komutları o verecek. Sloganlar ve marşları o başlatacak, Birgün öncesinden buna hazırlandı. Ne söyleneceğini belirlemişti Gürcü yoldaşımız.

içtima bitti. Başka görevleri olan yoldaşlarımız işlerini yapmaya gidiyor, ikişerli sıra oluyoruz. Giden 3 yoldaşımız ve kapı nöbetçisi 2 yoldaşımız -ki kapı nöbetçileri içtimada olmuyordı- hepimiz spordayız. Mecit Yoldaş bizden biraz kenarda

komut vermeye başlıyor.

-Hazır ol! Rahat! Hazır ol! Birlik, uygun adım marş!

-Rap, rap, rap, rap!

-Birlik say!

"Gazi Marşı"nı, "Varsa Cesaretiniz Gelin", "Haklıyız Kazanacağız" marşlarını ayak tempomuza uydurarak, hep birlikte söylemeye başlıyoruz. Yine yürüyüş tempomuza uygun biçimde sloganlarımızı atarak, havalandırmanın duvar kenarından yürüyerek çevresini dolaşıyoruz.

-YAŞASIN... ÖNCÜ... GERİLLA... SAVAŞIMIZ!

-ŞEHİTLERİMİZE... DEVRİM... SÖZÜMÜZ VAR!

-ÖZGÜR... TUTSAKLAR... TESLİM... ALINAMAZ!

-YAŞASIN... ÖNDERİMİZ... DURSUN KARATAŞ!

-YAŞASIN... DEVRİMCİ... HALK KURTULUŞ... PARTİSİ...

CEPHE'Sİ!

Sloganlarımızı marşlarımızın bitiminde üçer kez tekrarlararak atıyoruz. Son sloganımızı da atarak, yarım saatlik sporu muzu bitiriyoruz:

x - • •

-Kim Vuruyor?

-CEPHE!

-Kim için?

-HALK İÇİN!

-Ne için?

-VATAN İÇİN!

-Ne için?

-ZAFER İÇİN!

-Birlik dur! Spor bitmiştir yoldaşlar.

Yaptığımız bu ilk sabah sporu da dostlarımızın ve düşmanlarımızın ilgisini çekmekte gecikmiyor. Cezaevini inletiyoruz... Koğuşlarımıza girip, sabah haberlerini dinliyoruz. Sabah sayımı için koğuş kapısı açıldığında, her zamankinden farklı olarak, 50-60 gardiyan koğuşumuza doluşmaya başlıyor. Bu değişikliği fark eden kapıdaki görevli yoldaşlarımız, "Ne oluyor böyle?" diyerek müdahale ediyor. Müdürler ise gardiyanları itercesine koğuşa sokmaya devam ediyor. Bu gürültü üzerine hepimiz yerlerimizden kalkıp kapıya yöneliyoruz. Müdahale-

mize rağmen, faşist müdür Topal Ali, gardiyanlara "Girin girin!" diye bağıyor. O arada sorumlu bir yoldaşımız "Ne oluyor böyle?" diyerek sert biçimde bağıyor. Müdür ve gardiyanlar bir an duraklayıp, tekrar aşağı kafa inmeyi sürdürüyor. Müdür de başlannda. Sorumlu,yoldaş gardiyanların inmesine engel olmaya çalışan yoldaşlara seslenerek; -Bırakın insanler, ne yapacaklar bakalım! Sonra onların peşinden inip müdürü yakalıyor: -Ne yapıyorsunuz? Bu nedir? Topal Ali:

-Kısmi arama yapacağız.

Geldiğimiz günden bugüne arama olmamıştı. Normal karşılayıp önce müdahale etmiyoruz. Ancak Topal Ali'nin önceki akşam yediği yumrukları hatırladığımızda aramanın gerçek amacını anlıyoruz. "Misilleme yapmaya gelmiş." Tavırlarıyla da bunu gösteriyor. Gardiyanlara talimatlar yağdırarak, eşyalarımızı dağıtmaya teşvik ediyor. -Bu nasıl arama böyle? -istediğimiz gibi ararız. -Arayamazsınız, bu şekilde yaptırmayız. -Yaparız.

-iyi öyleyse yap da görelim, diyerek, idareyle muhatap olan temsilci yoldaş, yukarı katlara çıkıp diğer yoldaşlarımıza da haber veriyor. Bunun üzerine Topal Ali de panikle temsilci yoldaşımızın peşinden çıkıyor. Topal Ali gardiyanlardan birisine savcıya gidip bizim arama yaptırmadığımızı söylemesini istiyor. Gardiyan çıkıp gidiyor. Cesaret edip arama yapamıyorlar. Öylece bekliyor herkes olduğu yerde. Az sonra gardiyan içeri gelerek: -Müdürüm, savcı bey gejmeyecekmiş! diyor. -Git 1. müdüre söyle, diyerek gardiyanı yine gönderiyor Topal Ali.

Biraz sonra aynı gardiyan gelerek: -Efendim, müdür bey de burada yokmuş! diyor. Topal Ali bunun üzerine birşey söylemeden kendisi çıkıp gidiyor koğuşumuzdan. Diğer 2. müdür ve gardiyanlar ise öy-

lece beklemeye devam ediyorlar. Yaparım, ederim diyen Topal Ali, kaçıp gitmişti. Çıkarken hep birlikte slogan atıyoruz:

İŞKENCECİLERDEN HESAP SORDUK SORACAĞIZ!

Gardiyan/Topal Ali'ye "Müdür bey burada yok!" derken, bir yoldaşımız söze karışarak "Az önce buradaydı, niye gelmiyor?" diyor. Aslında faşist Hüseyin ATAKAN buradaydı, kapının önündeydi. Ancak içeri girmeye korkuyordu. Gardiyanları iterek içeri sokan O idi. Aynı Hüseyin ATAKAN gardiyanları içeri sokarken, bayrağımızı işaret ederek "Şunu indirin, indirin!" diyordu gardiyanlara. Bunu gören bir yoldaşımız "Sıkıysa gel sen indirsene!" diye bağırırken, bir başka yoldaşımız da "*O bayrağı bir gün senin cesedinin üzerine örteceğiz.*" deyince, faşist müdür hızla oradan uzaklaşmıştı. Cezaevindeydi, ama zor durumdaki Topal Ali'yi kurtarmaya gelmemişti.

Topal Ali'yle birlikte gelen 2. müdür ve gardiyanlar içeride beklerken slogan atmayı sürdürüyoruz. Seslerimizi duyan C-8'deki yoldaşlarımız da sloganlarımıza katılıyor. Bir süre sonra bir başgardiyan gelerek, aramadan vazgeçtiklerini, sayım alıp gideceklerini söylüyor. Ve sayımı alıp gidiyorlar.

Normal koğuş yaşantımıza dönüyoruz yeniden. Akşam aylık şehitler anmamızı yapacağız. Son hazırlıklarımızı yapıyoruz. Bunun için Gültekin BEYHAN yoldaşımız, birkaç gündür çizim yapıyordu. Bir beze önderlerimizden Mahir CAYAN ve Dursun KARATAŞ'ın resimleriyle Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in resimlerini çizip hazırlamıştı. Aylık şehitler anmamızda 1 ay önceki şehitlerimizi anıyorduk. Yani kasım ayında şehit düşen tüm devrim şehitlerini anacaktık. Kasım şehitlerinin resimlerini bulamadığımız için onları çizememiştik. Onları da karanfillerle simgeledik.

Anmayı toplantı, çalışma vb. için en uygun yer olan yemekhane bölümünde yapacaktık. Hazırladığımız çizim vb. ile burayı süsledik. Bunun için Parti bayrağımızı da aşağı indirdik ve astık. Saygı duruşuyla başlayan anma, hazırladığımız bir metnin okunması, şehitlerimizin her birinin özgeçmişinin anlatılması, devrimci marşlarımız ve sloganlarımızla sona erdi. Halkı için, inandığı dava için kanını döken her şehidi kendi şehidi-

miz olarak görüp sahiplendiğimizden, diğer dünya devrim şehitlerini ve dışımızdaki sol grupların şehitlerini de anıyorduk. Evet, faşizme ve emperyalizme karşı savaşıp toprağa düşenler bizindir diyoruz.

13 Aralık'a geldiğimizde düşman cephesinde yine bir gelişme yoktu. Tecrit politikaları ve hak gaspları devam, ediyordu. Cezaevi idaresi topu bakanlığa atıyor,* bakanlığın kendilerine verdiği yönetmelik neyse onu uyguladıklarını söylüyordu. Son günlerde, başlangıçtaki günlerin aksine, Cezaevi Müdürü Hüseyin ATAKAN ön plana çıkmıştı. Savcı ise ortalarda yoktu. Hüseyin ATAKAN, yapabilecek birşeyim yok deyip, topu bakanlığa atarken, bir yandan da alay edencesine "Siz bana kolaylık gösterin, ben sizin sorunlarınızı çözerim, bakanlık benim sözümü dinler." diyordu. Oysa bizim kolaylık gösterecek bir durumumuz söz konusu değildi. Müdür bizden, geldiğimiz günden beri, gece koğuş iç kapılarının kapatılıp, arama yapılmasına izin vermemizi istiyordu. Bunu cezaevindeki sorunların kaynağı olarak göstermek istiyordu. Zor durumda kalan kendileriymiş gibi bir tablo çiziyordu, insani bir talebin bile yasak olduğu cezaevinde, pişkince, devletin bizi düşündüğünü, yediğimiz yemeği bile devletin karşıladığını söylüyor, cezaevinin ne kadar lüks olduğundan, bunun için devletin büyük bir harcama yaptığından söz ediyordu. Temsilcimiz araya girdi:

-Bu paralar faşist devletin, tekelci sermayedarların cebinden değil, halktan, bizden kesilen vergilerden çıkıyor. Devletin elinden gelse biz devrimcileri düşünmek değil, hemen bir kaşık suda boğar, işte sizin devletin her gün bir insanımızı katlediyor, kaybediyor, Kürt halkına zulüm ediyor.

-Oraya girmeyelim. Biz burayı konuşalım. Hem bu devlet sizin de devletiniz!

-Demagojiyi bırak. Bu devlet bizim değil, sizin gibi katliamcıların, zindancıların devleti.

-Zaten ben devletin yerinde olsam, sizi bir uzay aracına bindirip, uzaya gönderirim...

işte faşist cezaevi müdürü böyle biri. Devleti gibi o da biz-

den nasıl kurtulacağının hesabını yapıyor gece gündüz. Ve böyle dahice bir yöntem buluyor!

Cezaevi idaresinin bu tutumu karşısında siyasi tutsaklar da kendi aralarında birliktelik yakalamaya, belli bir programla hareket etmeye çalışıyordu. Ortak tavrımız konusunda iyice sıkışan cezaevi yönetimi son görüşmede "Talepleriniz neyse, yazın bakanlığa iletelim." diyerek, bir kez daha oyalama yoluna başvurmak istiyordu. Ancak beklemeye, oyalanmaya tahammülümüz kalmamıştı.

PKK tutsakları sorunların çözümünü sürece yayma tavrını savunurken, idarenin bizi oyalamak istediğini, sorun çözme gibi bir yaklaşımının olmadığını söyleyip, geldiğimiz günden itibaren yaşadıklarımızı anlatarak, süreci hızlandırma, net tavırlar alma yönünde bir anlayışı savunuyorduk ^ezaevindeki MLKP, TKP(ML), TKP/ML, TIKB ve TDKP tutsakları da genel olarak bizim tavrımızı benimsiyorlardı. Düşmana karşı yapabileceğimiz eylemleri tartışırken, PKK başta olmak üzere kimi gruplar ileri bir eylem biçimi olarak gördükleri *"sayım ver-meme eyleminin bu aşamada henüz erken olduğunu"* belirtiyorlardı. Hatta *"maltaya çıkıp slogan atmak için koğuş kapılarını kırma"* eylemi içinde erken olduğunu, bunun yerine şu aşamada *"kapı dövme"*, *"slogan atma"* gibi şeylerin yapılabilceğini söylüyorlardı. Oysa bunları tartışırken, birgün sonra yaşanacak olayları hiçbir hayal dahi edemiyordu. Çünkü ne psikolojik moral açıdan ne de direniş çizgisi olarak buna hazırlardı.

13 Aralık'tan bir gün önce siyasetler arasında yapılan toplantıda PKK'nin kimi noktalardaki itirazına rağmen, ortak bir karar alınıyordu. Buna göre; yarın idare ile görüşülecek ve 36 maddeden oluşan talep listesi idareye verilecekti. Ancak bakanlıktan yanıt gelmesini beklemeksizin cezaevi idaresinin belli başlı talepleri hemen uygulamaya koyması istenecek, diğer taleplerin ise zaman içinde karşılanması beklenecekti. Cezaevi idaresi acil taleplerimizi karşılamazsa, bunları kendimiz fiili olarak karşılayacak ve hayata geçirecektik.

idarenin derhal karşılamasını istediğimiz acil taleplerimizi şu şekilde belirlemiştik:

- *Siyasi temsilcilerin engellenmemesi,*
- *Sosyalist yayınların tutsaklara verilmesi,*
- *Ziyaretçilerimize kolaylık gösterilmesi,*
- *Sevkten gelirken yanımızda getirdiğimiz ve bize hala verilmeyen, gaspedilen eşyalarımızın bizlere iade edilmesi,*
- *Mahkeme, hastane, revir, avukata gidiş gelirlerdeki ikinci üst araması uygulamasının kaldırılması.*

Cezaevinde isyan

Ümraniye Cezaevinde DHİP-C yandaşının çıkardığı olaylarda 2'si
adlı 10 asker yaralandı. Mithemur'dan da yaralı...

Cezaevinde İnsan hakları senaryosu

Ümraniye Cezaevinde...

Cezaevinde isyan krizi

Ümraniye Cezaevi'ndeki kanlı isyan dün gece geç saatlerde zorlukla kontrol altına alınabildi.
Son zamanlarda tımandırılan eylemlerle cezaevleri tamamen kontrolden çıkma noktasına geliyor

13 Aralık: İsyan ve Zafer

Bugün neler yaşanacağını düşman dahil hiç kimse bilmiyordu. Bugün tüm gözler Ümraniye Cezaevi'ne çevrilecekti. Ümraniye'de 15 Aralık akşamına kadar sürecek bir savaşın ilk günüydü bugün.

Sabah sayımından bir süre sonra temsilci yoldaş kapıdaki gardiyana seslenerek kapıyı açmasını, idareyle görüşeceğini söylüyor. Biraz bekledikten sonra kapı açılıyor ve dışarı çıkıyor, idareyle görüşecek diğer iki temsilciyle de ziyaret kabinlerinde buluşup, müdürle görüşme taleplerini iletiyorlar. Ancak müdürün cezaevinde olmadığı söyleniyor.

Bugün aynı zamanda aile ziyaret günümüz. Cezaevindeki tüm siyasi tutsaklar aldıkları ortak karar gereği ziyarete çıkmıyorlar. Ailelerle yalnızca temsilciler görüşüyor. Geldiğimiz günden beri hiçbirimizi göremeyen ailelerimiz, temsilcimizin dolaştığı ziyaret kabinlerinde dolaşarak, meraklarını gidermeye, bizlerin durumunu öğrenmeye çalışıyorlar. Temsilcimizi soru yağmuruna tutuyorlar adeta. Neden görüşe çıkmadığımızı, durumumuzun nasıl olduğunu soruyorlar. Temsilcimiz de ailelerimize merak etmemelerini söyleyerek ailelerimizi rahatlatmaya çalışıyor. Ailelerimiz ikna olmasalar da, bizlerin yanın-

da olduklarını söylüyorlar. Buna rağmen yine de her aile çocuğunu soruyor. "Bugün çıkmayacak mısınız?" diye bir kez daha soruyorlar. Temsilcimiz bizlerin de ziyarete çıkmak ve ailelerimizi görmek istediğimizi, kendilerini üzmemek istemediğimizi, bunların sorumlusunun cezaevi yönetimi olduğunu ama hepsinin acısını idareden çıkaracağımızı anlatıyor. Bugün görüşüleceğini, olumlu bir yaklaşım sunarsa hepimizin görüşe çıkabileceğimizi belirtiyor. Ve müdürle görüşmek üzere ayrılıyor.

Öğlene doğru müdürün geldiği söyleniyor. Temsilciler görüşmeye gidiyor. Görüşme çok kısa sürüyor. Tutsaklar aldıkları ortak kararı Cezaevi Müdürü Hüseyin ATAKAN'a bildiriyorlar. Faşist müdür, bakanlığa ileteceğini, cevap gelene kadar da birşey yapmayacağını söylüyor. Tutsaklar bir kez daha görüşlerini yineleyip ayrılıyorlar.

PKK temsilcisi "Bu durum karşısında ne yapacağımızı konuşmalıyız, bunun için tüm siyasetler olarak toplanalım." önerisini getiriyor. Bu öneriye TKP(ML) temsilcisi de katılıyor. Temsilci yoldaşımız, konuşacak yeni birşey olmadığı, birgün önce belirlendiği şekilde, yani idare kabul etmezse fiili olarak uygulamaları bizim hayata geçirmemiz yönündeki ortak karar hatırlatıyor. Ancak diğer iki temsilcinin ısrarı üzerine, bir kez daha durum değerlendirmesi yapılmasını kabul etmek zorunda kalıyor. Bir koğuşta toplanıp konuşmayı kararlaştırıyorlar. Temsilci yoldaşımız bizim koğuşumuzda D-5/6'da toplanabileceğini söylüyor. Böylece diğer siyaset temsilcilerine haber vererek D-5/6'ya gelmelerini söyleyip bizim koğuşun önüne geliyor. Cezaevi idaresi her koğuştan yalnızca bir temsilcinin koğuştan çıkmasına izin verdiği için, koğuş kapılarını açmayarak, tüm temsilcilerin bir araya gelmesini engelliyor. Temsilciler nöbetçi 2. müdürü çağırıp kapıları açtırmasını istiyorlar. Ancak müdür kendisinin yapacak birşeyi olmadığını söylüyor. Diğer temsilciler müdürü ikna etmeye çalışırken, temsilcimiz inisiyatif koyarak, "Bu müdürün yapabilecek birşeyi yok." deyip, müdürü gönderiyor. Bu müdürü çok iyi tanıyor çünkü. Bizim, diğer koğuşa çay götürme meselesinde tartıştığımız müdür bu...

Orada bulunan temsilcileri "Daha önceden ne belirlediysek, onu hayata geçirelim, madem kapıyı açmıyorlar o zaman koğuşlarımıza gidip kapıları patlatarak çıkalım." diyor yoldaşımız. Kapılan patlatıp, maltaya çıkacak ve slogan atarak idareyi protesto edeceğiz. Bu eylem biçimi de tüm tutsakların ortak kararıydı. Böylece koridorda bekleyen temsilciler, kendi koğuşlarına giriyorlar.

"13 Aralık Çarşamba günü saat 16.00'ya geldiğinde temsilci yoldaş böyle gelmişti koğuşa. O gün kapı nöbetçisiydim. Temsilci yoldaş koğuşa girer girmez sesleniyor:

-Yoldaşlar, hemen toplanın. Kapıyı kırıp maltaya çıkacak ve slogan atacağız. Haydi başlayın. Yalnız önce şu kapının önündeki nöbetçi gardiyanları uyarın da oradan uzaklaşsınlar, yoksa kapı üzerlerine devrilecek.

Ve hepimiz harekete geçiyoruz. Ne yaptığımızı, niye yaptığımızı biliyoruz. Çünkü günlerdir burada biz yaşıyoruz. Her gün her saat faşist idarenin baskıcı, yasakçı, keyfi tavırları sabrımızı çoktan taşırmıştı. Alçaklar aynı eziyeti ailelerimize de yaşıyorlardı. Daha birçok duyguyla koğuş kapılarına yüklenmeye başladık..."

"Cezaevi büyük bir gürültüyle inliyor. Menteşelerinden söktüğümüz havalandırma kapısını koçbaşı olarak kullanıyoruz. Daha önce pencere çerçevesiyle yaptığımız denemeler sonuç vermeyince, başka çare kalmıyor. Ağır çelik kapı 10 kişinin elinde..."

-Haydi!...

Güümmm... ; -

Bir daha. -Ikiii...

Üüüç...

Güüümmm..,

Maltaya açılan koğuş kapısına periyodik aralıklarla vuruyoruz, Kısa süre sonra koçbaşının darbelerine dayanamayan kapı sağından solundan kaynaklan atarak, kağıt parçası gibi buruşuyor. Her vuruş kapının monte edilmiş olduğu duvardan parçalar koparıyor. Üzerinde 3 ayn kilit sistemi bulunan kapı

tümüyle devrilmeden önce oluşan aralıktan, yoldaşlarımızla ve dostlarımızla buluşmak üzere fırlıyoruz. Büyük bir coşku ve heyecan seli olarak maltaya akıyoruz. Kapıyı patlatırken başlayan sloganlar aralıksız devam ediyor:

YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞL.

idare parafından tümüyle boşaltılmış olan ana maltadâ DHKP-C tutsakları olarak ilk işimiz diğer koğuşların ve malta üzerindeki blok kapılarının patlatılması oldu. Blokları birbirinden ayıran ara kapıların diğer bir adı da 'isyan kapısı'ydu Bu kapılar, tutsakların herhangi bir isyanında, hareketin kitleselleşmesini ve tutsakların birbirleriyle buluşmasını engellemek için konulmuş kapılardı. Ama işte şimdi hiçbir işe yaramamıştı. Adım adım denetimimize giren bloklarda yoldaşlarımızla ve dostlarımızla buluşmaya başladık. Bu büyük bir coşku anıydı ve büyük bir öfkeyle yoğrulmuştu, öyle ki, çok kısa süre içinde silahlanmayan tek bir yoldaşımız kalmamıştı. Bir yandan koğuş kapılan sırayla patlatılırken, diğer yoldaşlarımız ana maltadâ A Blok kapısına dayanmışlardı. Silah olarak kullanılabilecek herşeye el konuldu. Sonraki çatışmalarda yararını fazlasıyla göreceğimiz uzun borular da bu ilk anlarda sökülüştü. Koridor bir süre daha parçalan, kırılan sıra ayaklarının, boruların, taşlatın, patlaöhnaya çalışılan kapıların ve sloganlarımızın gürültüsüyle iniedi. Düşmanın bize yönelik kullandığı herşey şimdi bizim elimizde düşmana karşı kullanılmak üzere bir silaha dönüşüyordu.

A Blok idare bloğuydu. Blok kapısının üzerindeki kameralar parçalanarak bir daha kullanılamaz hale getirildi, idare ana koridorun denetimi için tüm blok kapılarına kameralar yerleştirmişti, ilkinden sonra diğerleride sırayla yoldaşlarımızca tahrip edildiler.

Ana maltadâ C ve D Blok üzerinde tüm tutsaklar toplandığımızda saat 16.15'i gösteriyordu. 200'ü aşkın tutsak ortak sloganları attık:

ÜMRANİYE'DE KEYFİ YÖNETİME SON!

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

MÜDÜR GELSİN HESAP VERSİN!

Evet, bugün hesap soracaktık. Tabutluk yapılmak istenen Ümraniye Cezaevi'ni özgürleştirecek, devrimin kalesi haline getirecektik, 'Artık yeter' dediğimiz bir noktadaydık.

"Oh be, artık yeter, diye düşünüyorum. Gına gelmişti be! Neydi bu böyle, diyorum. Koğuştan çık üst arama, gir üst arama, haydi genel arama. Hepsi araç. Amaçları işkenceydi, hep bunu düşünüyorum. Çatal kaşık sorun, eşin dostun ziyarete gelir ne olacağı belli değil. Yok aşağısı kapanacak, yok neymiş dilekçe verilecek, hem de herşeye. Akşam hastasıdır, dilekçe vermen için sabah sayımını beklemen gerekecek. Yan koğuştaki kardeşin bile olsa gidemeyeceksin. Gece bir bardak çay gönde-remeyeceksin. Yasak, yasak, yasak... Hadi bakalım, şimdi ne oldu?! Kafanıza geçiririz burayı. El mi yaman bey mi? *Isyansa isyan, silahsa silah, kansa kan*. Ölmemizi, yok olmamızı istiyorlarsa, niye kabul edelim? Bunları düşünerek ve Parti-Cep-hemize büyük bir güvenle ben de silahımı hazırladım hemen..."

Düşmanın neyi ne kadar göze alacağını az sonra görecektik. Bekleme çok uzun sürmedi. Düşmanın hemen dize geleceği saflığı içinde olmadık. Hazırlıklarımızla ve ruh halimizle uzun sürecek bir çatışma olasılığını değerlendirmiştik. Ümraniye'ye biçilmek istenen rol ve düşmanın Genel Direnişimizin kazanımlarından duyduğu rahatsızlık gözönüne alınınca, bu daha büyük bir ihtimaldi.

Askeri kullanmayı alışkanlık haline getiren idare, ilk çare olarak, cezaevi dış güvenliğinin askerini üzerimize gönderdi. Ateşi büyümeden söndürmek, yok etmek hayalindeydiler.

"Maltaya çıktığımız henüz yarım saat oldu. D ve C Bloklardayız. Yoğun olarak da D Bloktayız. Silah malzemesi toparlıyoruz. Bir yandan da sloganlar atıyoruz. Tam bu anda A Blok'ta askerlerin yığıldığını gören yoldaşımızın sesini duyuyorum.

-Yoldaşlar, asker girdi, toparlanalım.

Hemen C Bloğa kapının önüne çıkıp diziliyoruz. Sloganlar patlıyor:

BASKILAR BİZİ YİLDİRMAZ!

TUTSAKLARA KALKAN ELLER! KIRACAĞIZ!...

Askerler kasklı ve kalkanlı, ellerinde coplar var. Ara kapılan açarak, B Bloğa, ardından C Bloğa girip sıra oluyorlar, ön sıradaki askerlerden birinde G3 var. Özellikle silah göstermek için talimat almış. Korkutup gözdağı verecek... Bloğun bir ucunda biz, diğer tarafında onlar. Sorumlumuz sloganı bitiriyor. En 'önde kısa sürecek bir diyalogu başlatıyor:

-Asker, dışarı çıkın, idare ile görüşeceğiz. Sizinle işimiz yok.

Teğmen tavizsiz ve kararlı görünmeye çalışıyor:

-Ellerinizdekileri bırakıp, koşuallarınıza girin. Size 5 dakika süre.

-Uyarıyoruz! işimiz askerle değil. Savcı, müdür gelsin.

-Derhal koşuallara gireceksiniz. Alın oğlum ellerindekileri.

Alın alın...

Hızlı hızlı yürümeye başlıyorlar. Sorumlu yoldaşımız iyice yaklaştıklarında son kez uyarıyor:

-Asker el kaldırırsa karşılık vereceğiz.

-Alın oğlum, alın alın...

Bir anda kavga kopuyor. Sloganlar, ısıklıayanlar, yuhala-
yanlar. Taşlar havada uçuşuyor. Ön tarafta karşılıklı cop ve de
mir çubuklarla süren çatışma fazla uzamıyor. Bozguna uğra
mış bir birlik... Kaçışıyorlar. En öndeki teğmen, hemen çatış
manın başında aradan sıyrılıp kaçıyor. Onun kafasını kırma
niyetim suya düştüğünden, içime bir acı oturuyor. Hayıflam-
yorum. Birkaç asker yaralanıyor. Bizden de yaralanan var. Çe
kildiklerinde geride coplar, kalkanlar ve birkaç kask bırakıyor
lar. Bir de asker. Askeri gönderiyoruz. Teğmeni alsaydık iyi
olurdu diye düşünürken, duyduğum sese daha da öfkeleniyo-
rum. Teğmen 'Askerimi bırakın.' diye bağılıyor. 'Yoksa ateş
açacağım!' Yanımdaki yoldaş bağılıyor: 'Sıkmaazsan şerefsiz-
sin.' Askerinden önce kaçan korkak komutan mide bulandırıyor.
Onun cesareti silahsız, savunmasız insanları tek başına
yakaladığında var sadece. Onu ilk geldiğimiz gün yaptırdığı iş-
kenceli üst aramasından tanıyoruz. Ganim çok seven korka-

ğın, alçağın, işkencececinin teki..."

ilk çatışmadan zaferle çıkmak tutsak kitlesinin motivasyonunu yükseltmişti. Düşmanın hazırlık yapıp daha büyük bir

güçle saldırması karşısında hazırlıklı olmalıydık. Cezaevindeki denetimimizi geliştirirken, sonraki saldırılar için yeni savunma ve saldırı araçları yaratmak, bunun içinde Uk andaki kısmi dağınıklığın yerine daha sistemli ve organize çalışmak gerekiyordu. Yapılacak çok fazla iş vardı, iş bölümü yaparak hemen harekete geçildi. Denetim altında tuttuğumuz C, D ve E Bloklarda keşifler yapıldı. Daha önce hiç girmemiş olduğumuz E Bloкта bizi sürprizler bekliyordu. Hücrelerin ve mutfağın olduğu bu blokta önce hücrelerin kapıları parçalandı. Cezaevi özgürleşmiş, adeta cezaevi olmaktan çıkmıştı. Patlatılan kapıların birinin arkasında ise tarihimizle kucaklaştık. Hareketimizin ortaya çıkışından 12 Eylül '80 sürecindeki ağır cunta koşulları günlerine dek düşmanın el koyduğu (*silah dışındaki*) her-şey; tüm yayınlarımız, bildirilerimiz, ajitasyon ve propaganda da kullandığımız pankart, kuş, pullama vb. materyallerimiz, bağış makbuzlarımız, daktilolar, şehit yoldaşlarımıza ait her türden eşyalar, dönemin örgütsel rapor ve yazışmalarının orji-nalleri, Önderimize ve dönemin ileri kadrolarına ait el yazmaları, Sinan KUKUL, Haydar BAŞBAĞ, Selçuk KÜÇÜKÇİFTÇİ yoldaşlarımızın kimlikleri, çeşitli belgeler, fotoğraflar, negatif filmler... hepsi artık bizim elimize geçmişti. Bir yoldaşımızın "Bilseydik, daha önce isyan ederdik." sözlerinin içerdiği duygular hepimizindi. Kısa sürede bu sürprizden bütün Parti-Cephe tutsakları haberdar edildi. Coşkumuz bir kat daha artmıştı.

isyanımız sırasında düşmanın bizim olana, tarihimize el koyma çabalarına darbe vurmuştuk. Gaspettiklerini almıştık. Adeta cuntayla hesaplaşıyorduk. Üzerinde Devrimci Sol yazan ne kadar çuval varsa, alıp koğuşlarımıza götürdük. Depodan alınanların seçilmesi, elenmesi ve yerleştirilmesi için oluşturulan komite hızla çalışmaya başladı. Bu, oluşturduğumuz ilk komitelerden biri oldu. Yoldaşlarımızın, ışık almayan depoyu aydınlatmak için yaktıkları küçük ateş, dışarıda panik yaratmıştı. Kısa süre sonra depoya dışarıdan itfaiye hortumuyla su sıkılmaya başlandı. Eşyaların ıslanmasını engellemek için ateş iradi olarak söndürüldü...

Mutfakta da yoldaşlarımız ilginç gelişmelerle karşılaşmışlardı:

"Mutfakta ocakları yanık bırakıp gitmişler. Bir süre tüplerini arıyoruz. En sonunda doğalgaz sistemiyle çalıştığını anıyoruz. Oysa buradan çok tüp almış diye düşünmüştük. Üzülüyorum. Herkes mutfaktaki hiçbir yiyecek malzemesine dokunulmaması konusunda uyarılmış durumda. Kimsenin öyle bir niyeti yok ama olsun. Tencerelerden birinde pişmesi yarım kalmış akşam yemeğimizi görüyoruz, isyan etmeseymişiz, idare bu akşam pırasa veriyormuş anlaşılır. Bir yoldaş espri yapıyor; 'iyi ki isyan etmişiz, pırasayı da hiç sevmem.' Kahkahaya boğuluyoruz. Mutfağın hemen yanında buzhaneyi keşfediyoruz, ilk göze çarpan üst üste dağ gibi yığılı karton karton yumurtalar. Komüncü yoldaşımızın direnişimize başlamadan 1 saat önce kantinciyle yaptığı tartışmayı hatırlıyoruz. Yine gülmeye başlıyoruz.

-Ne oldu bizim yumurtalar, niye getirmedin?

-Vallahi bütün Ümraniye'yi dolaştım, yumurta yok!

Buzhanede silah olarak kullanabileceğimiz birşey bulamayıp geri çıkıyoruz. Tam bu anda yemekhanede zil sesi duyuyoruz. Sesin geldiği yönde telefon gördük. Açıyorum:

-Alo.

-Kaç kişisiniz orada?

Beni personel sanıyor, bozuntuya vermiyorum.

-6 kişiyiz şu anda.

-Nasıl oldu, çıkamadınız mı hala? Oraya da girdiler mi yoksa?

-Girdiler.

-Size birşey yapıyorlar mı? Durumunuz nasıl?

-iyi iyi, rahatız, birşeyimiz yok. Muhabbet ediyoruz onlarla.

-ismin ne?

-Mehmet, diye uyduruyorum.

-Bak oğlum sohbet mohbet yok, bekleyin adam gibi.

-Tamam tamam...

Bu konuşmayı hemen yoldaşlara bildiriyoruz. Dışarıyla ilişki kurmayı deneyeceğiz. Bunun için izin istiyoruz. 'Çalışın bakalım.' diyor yoldaşımız. Tekrar birkaç yoldaşımızla geliyoruz. Telefon cezaevi santralına bağlı. Kısa sürede santrali çıkanyo-

ruz. Bir bayan... Santral görevlisi olmalı. Hat vermesini istiyoruz. Veriyor. Arıyoruz, meşgul. Düşüremiyoruz. Bu arada Kat kapanıyor. Anladılar herhalde. Savcının odasındaki telefon numarası duvarda asılı: 101... Hemen çeviriyoruz. Sekreter çıkıyor.

-iyi günler, savcıyla görüşmek istiyoruz. -

Kim diyelim? -DHKP-C deyin. -Efendim?

-Parti-Cepheliler deyin.

-Ha anladım! Ama şu anda burada değil. Not alalım isterse-niz.

-Biz kazanacağız, dediğimizi iletirsiniz... Dışarıyla ilişki kurmak için bir kez daha şansımızı deniyoruz. Santralden bu sefer erkek sesi geliyor. Soruyoruz: -Kimsin sen? -Asker. -Rütben ne? -Eratım.

-Bak asker. Biz devrimciyiz. DHKP-C'liyiz. Halka kan kusturan çoluğumuzu çocuğumuzu aç bırakan, sefalet mahkum eden, savunmasız, silahsız insanlara güç yetiren, işkence yapan bu devlete askerlik yapma. Bu devletin seni kullanmasına izin verme. Firar et. Sen ve senin gibileri aldatıp katliamlara ortak ediyorlar. Arkadaşlarına da anlat. Biz niye askerlik yapıyoruz, askerde dayak yememizin nedeni ne diye sor. Niye zenginler, para babaları çocuklarını askere göndermiyorlar? Çünkü, onlar rahat. Kendi sefahatları için bir devlet kurmuşlar, halkın ekmeğine el koyup yaşıyorlar. Halk fakirleşiyor. Bir avuç insan zenginleşiyor... Asker, çok uzatmayacağız. Biz zulüm düzeninin karşısında savaşıyoruz. Şimdi bize bir hat bağlayacaksın. -Olmaz.

-Korkuyor musun? -Yok olmaz.

-Yani hat vermeyecek misin?

-Nasıl verileceğini de bilmem ben.

-Uğraş biraz.

-Yok yok, olmaz.

-Neyse, sen bilirsin. Zulüm devletine askerlik yapma. Fırar et. Onurlu, namuslu yaşa, namussuzlara karşı savaş. En son diyeceğimiz budur.

Sonuç alamamıştık. Yine de memnunuz. Savcıya mesaj bıraktık. Ayrıca askeri etkileyebildiysek, düşündürebildiysek, bu da yeter... Mutfaktaki keşfimiz sona ermişti. Çıkıyoruz..."

Düşmanın ilk saldırısını püskürtmüş olmamızdan dolayı, aynı güçle gelmeye cesaret edemeyeceklerini tahmin ediyorduk. Bu bize zaman kazandıracaktı. Denetimimiz altındaki tüm koğuşlar kapılar patlatılarak keşfedildi. E Blok mutfak bölümünden silah olarak kullanabilecek epeyce malzeme getirildi, dağıtıldı. TV haberlerini izlemek göreviyle bir komite oluşturuldu. Yetersiz olan uzun borularımız takviye edildi. Değişik işler için yoldaşlarımız ve dostlarımız doğallığında bir işbölümü içine girdiler. E Blok tarafından düşmanın giriş yapabileceği düşünülerek o tarafa da güvenlik tertibatı alındı. TIKB'li bir dostumuz, C Blok kapısına konulmak üzere, "Barikat malzemelerini hazırlayalım." dediğinde karşı çıktık. "*Hayır, barikat yok, göğüs göğüse çatışıp söküp atacağız.*"

PKK davasından tutsaklar hücrelerdeki tuvalet, lavabo vb.ni kırarken, engellemeye çalışıp, gereksiz olduğunu söyledik.

Bir süre sonra çeşitli TV kanallarından verilen haberler yoldaşlarımıza ve dostlarımıza iletmeye başlanmıştı bile. TV'ler direnişimizi "*Ümraniye Cezaevi'nde isyan*" haberiyle ilk sırada veriyorlardı. "*Direnış*" hafif bir tanımlamaydı gerçekten. Tüm yoldaşlarımız "*isyan*" denilmesinden hoşnut oldular. 19.00 haber bültenlerinden itibaren artık bütün gözlerin üzerimizde olduğünü biliyorduk.

C Blok kapısına idare nevrresimine yazdığımız pankartı astık:

"YAŞASIN ÜMRANİYE DİRENİŞİMİZ/Devrimci Tutsaklar"... ; Pankart ayakkabı boyasıyla hazırlanmıştı. Malta üzerindeki denetimimizi bir süre sonra, E Blok'tan çıkararak C ve D Blok-

larda sınırladık...

"C Blok kapısı önünde düzenli slogan atılıyordu:

BASKILAR KATLIAMLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ

TUTSAKLARA KALKAN ELLERİ KIRACAĞIZ

ÜMRANİYE'DE KEYFİ YÖNETİME SON, sloganlarının aralarında marşlarımız söylendi. 3 yoldaşımızın A Blok tarafından bekleyen askerlere yönelik ajitasyonları yarım saat kadar sürdü:

'Askerler! Askerler! Kandırıyorlar, yalanla besliyorlar sizi. Yalan ve faşist propagandayla sizi halkın, devrimcilerin üzerine sürüyorlar. Bir düşünün; kimsiniz, çıkarlarınız nerede, kim ne hizmet ediyorsunuz? Hepiniz emekçi çocuklarıdır. Sizler de işçi, köylü ve emekçiydiniz. Ya da emekçilerin çocukları, kardeşleri. Peki siz ne yapıyorsunuz? Kardeşlerinize, analarınıza, babalarınıza saldırıyor, onların iki göz kondularını başlarına yıkıyor, işçilerin grevlerini dağıtıyor, yürüyüşlerinde önlerinde barikat kuruyorsunuz. Peki siz kimin için yapıyorsunuz bunları hiç düşündünüz mü?...

Silahlarınızı bize, kardeşlerinize, ana-babalarınıza değil, Amerikancı faşist Manukyan düzenine çevirin. Faşist subaylarınızın bize ve halka saldırı emirlerine itaat etmeyin. Sizleri uyarıyoruz! Halka ve devrimcilere el kaldırmayın, hedefimiz olmayın. (...)'

Birkaç faşist subay ve asker, yoldaşımızın ajitasyonunu küfürleriyle kesmeye çalışıyor. Çoğu asker ise sessiz ve şaşkın dinliyorlar. Yoldaşımız konuşmasını sürdürüyor;

'Askerler! İşte sizin subaylarınızın, faşistlerin ahlakı ve namusu. Onların ahlakı Manukyanların ve vatanımızı satan işbirlikçi hainlerin ahlakıdır. (...)'

Düşman komutanı, sıradan asker üzerinde yaratılan etkiyi kırmak amacıyla basit ve bayağı bir çıkış yaptı. Avazı çıktığı kadar bağınarak küfür eden teğmen *zekasını* ele verirken, iyice rezil oldu.

'Senin gibi gerizekalılar küfürden başka birşey bilmezler. Sende namus ve onur yoktur. Sende halk terbiyesi yoktur.'

Cevap bile verememişti.

Bekleme devam ediyordu. Malta boyunca değişik görüntüler vardı. Sürekli silah elde edebilmek için kınlan, sökülen, çatışmaya hazır hale getirilmeye çalışılan borular, levyeler, sıra ayakları, mutfaktan alınan adam boyu kepeçler, kevgirler, taşınan tüpler, ayakta ve oturarak devam eden sohbetler, yer yer kahkahan, yer yer ciddi konuşmalar, espriler... sloganlar, marşlar...

Çatışma sonrasındaki görüntü çok güzeldi. Bir süre sonra yaşanan coşku, sevinç ve kaynaşma içinde güldüren görüntülerle de karşılaştım. Aslında beni güldüren, görüntünün kendisi değil, yaratanların tertemiz coşkusu, neşeleriydi. Bu saflık ve tertemiz neşe insanı kendi içine alıyordu. Evet, bu yüzden acı-j maşız bir savaşın içinde cıvıl cıvıldık...

j

Bir yoldaşım, elinde boyunu iki kat aşan demir boruyla 1 Don Kişot'u andırıyordu adeta. Bir elinde levye, bir elinde ka- .] ravana kapağından yaptığı siperlikle dolaşan 'modern şoval- ^ yeler' askerden aldığı kaskı kafasına takanlar, kılıç gibi takılmış = borularla zaferin tadını yaşayarak sohbe dalanlar... Herşey • çok güzeldi.

Bu arada maltadaki tutsak kitlesinin sayıca azaldığını görüyoruz. PKK'li tutsakların koğuşlarında barikat kurma hazırlığı içinde olduklarını öğreniyoruz.

PKK temsilcisi ilk çatışmanın ardından, bir süre sonra temsilcimize; toplanıp durum değerlendirmesi yapma önerisi getiriyor. Yapılan toplantı çok kısa sürüyor. Temsilcimiz, PKK temsilcisinin, koğuşlara girme önerisi karşısında, çatışmaya bu haliyle devam edileceğini, ayrıca direnişimizin kamuoyu gündemine girdiğini, daha fazla tartışmaya ya da toplantıya devam etmeye gerek olmadığını belirtiyor.

Direniş, gelinen noktada kararlılığı ve tavizsizliği, çatışma ısrarını korumayı gerektiriyor. Savunma psikolojisi içinde kendini geriye çekmenin, hesap sormak amacıyla isyana kalkmamızla uyuşmadığı ortada. PKK'liler henüz tümünü olmasa da kitlelerinin önemli bir kısmını çektiler. Aklıma onların kapısını patlatırken, 'Durun, temsilcimiz gelmeden patlatmayın.' de-yişleri geliyor. IBDA-C ve İslami Hareket'ten tutsaklar kendile-

ri bizi zorlayarak 'Kapımızı açın, biz de çıkmak istiyoruz.' demişlerdi. Onlarda maltadalar. Çıkmalarında, direniş içinde yer almak istemlerinde bir sakınca görmedik."

E Blok tarafında bir yangın barikatı kuruldu. Yatak, iki adet koltuk takımı ve üstündeki tüplerle, bu barikat düşmanın çift taraflı saldırısı karşısında E Blok tarafının yolunu kapama amacım taşıyordu. C Blok kapısına barikat kurulmadı. Burada çarpışma açıktan sürecekti.

Aslında denetim altında bulundurduğumuz C ve D Blok koridoruna, ana koridor üzerinde güvenlik aldığımız iki nokta dışında birkaç noktadan daha giriş yapma olanakları var. Kimi koşullardan çatı katı koridoruna açılan kapılar buna imkan veriyordu. Hatta bir kez D-5/6 koşunun 3. katında böylesi bir gelişme yaşanıyor.

"Koğuştan bayraklarımızı ve bazı önemli eşyalarımızı almak için en üst kata çıkıyoruz. Sabah patlatmak için vurduğumuz darbelerden dolayı üst kat koridora açılan kapı epeyce tahrip olmuştu. Ancak alt kat daha önce patlatıldığı için oradan çıkmıştık. Tam çıkacakken, kapının önünde asker ve polislerin konuştuklarını duyuyoruz:

-Buradan girelim, buradan. Komutanım burası iyi, içerisi boş galiba.

-Dur bir bakalım.

Kapının önünde birikme oluyor. Yoldaşımız hemen müdahale ediyor:

-Asker! Gelin, gelin. Bekliyoruz...

Kapının ardından duydukları bu sesle hemen irkiliyorlar.."

Asker ve polis koridorda süren çatışmalar boyunca bu kapılardan doğrudan denetimimiz altındaki bölüme inmeye cesaret edememişti. Böylesi bir saldırıda aynı anda büyük bir kalabalıkla giremeyecekleri ve çatışma daha dar bir alanda gerçekleşeceği için, ödeyecekleri bedeli hesap edip vazgeçmiş olmaları muhtemeldir.

Biz de ilk bekleme saatlerinde üst koridora çıkma fikrini getirmiştik. Ancak bu, haklı olarak sorumlu yoldaşımız tarafından 'dağıtmayalım' şeklinde kabul edilmemişti. Böylesi bir da-

ğimkhgm, saldırı karşısında toparlanma imkanını azaltması bir yana, düşmanın yoldaşlarımızı aniden yalnız başlarına sıkıştırması da mümkündü. Şimdi daha iyi anlamıştık.

Bir süre sonra üst katlarda ve A Blok'ta bekleyen askerlerde bir hareketlilik başladı, ikinci saldırının başlamak üzere olduğu anlaşıyordu.

ikinci saldırı çift yönlü gelişti. Saat 20.30 civarı... A Blok tarafından jandarma komandolar girdiler. Yaklaşık 20 dakika sonra bu kez E Blok tarafından komando ve çevik kuvvet polislerinin ortak operasyonu başladı. Çatışma 1 saatten fazla sürdü. Yaralanan yoldaşlarımıza rağmen, düşman da epeyce yaralı verdi. E Blok tarafından gelen saldırı kurulan yangın barikatının ateşe verilmesiyle anında kesilirken, C Blok'taki çatışma oldukça şiddetli devam etti. C Blok malta kapısında barikat olmadığı halde giremediler. Direnişin gücü karşısında çaresizlikle rezil olup çekildiler. Pankartımız, kapının onlara bakan tarafında olmasına rağmen, dokunmaya dahi cesaret edemediler. Çatışmanın sonuna doğru, E Blok tarafından atılan ses ve gaz bombaları ve yangının çıkardığı duman nedeniyle maltada durulacak koşullar olmadığı halde, cezaevinde genel denetimi elimizde bulundurma ısrarını koruyacaktık.

"İlk çatışmada elim yaralanmıştı. D-5/6 koğuşunda elimin tedavisiyle uğraşırken, askerin yeniden girdiğini haber alıyoruz. Hemen, yanımızdan hiç ayırmadığımız levyelerimizi alıp, C Blok yönüne koşuyoruz. Bu seferki asker grubu hem daha kalabalık, hem de teçhizatlı. Kalkanları ağır saçtan. Kasklarının da daha sağlam olduğu belli oluyor. Bunların destek olarak getirilen komando birlikleri olduğunu hemen anlıyoruz. Peşlerinden bir de hortum sürüklüyorlar. Herhalde su sıkacaklar. Pek önemsemiyoruz. Sloganlarla karşılıyoruz bunları da. Zaferimiz şimdiden kesin. Öylesine ağır yaklaşıyorlar ki, neredeyse sürünerek gelecekler. Uzun boru mesafemize girdikleri andan itibaren, darbelemeye başlıyoruz. Bir yandan taşları camlar, atılabilecek her türlü cisim dikkatli bir şekilde atılıyor, ilk çatışmada arkadan atılan taşlar yüzünden yaralanan arkadaşlar olmuştu. Ders çıkarıyoruz. Askerler iyice kapıya yanaşı-

yorlar. Ancak kendilerini koruma dışında hareket kabiliyetleri yok.

Büyük bir öfke içinde kenetlenmiş durumdayız. Herkes çatışmanın gereklerini yerine getirirken, bir yandan da kulakları çınlatan bir gürültü koparıyoruz. Eldeki demir çubuklar, karavana kapakları, malta kapılarına, başka metallere, birbirlerine vurularak tempo tutulmaya başlanıyor. Askeri ürküten, bizi ise son derece coşturan bir tempo bu. Islıklar, sloganlar yuhalamalar ve tutulan tempoyla, çatışmanın sonucu etkileyecek bir ruh hali yaratılıyor. Kimse yerinde duramıyor. Hemen yanımdaki yoldaş hem zıplıyor, hem vuruyor, hem bağıırıyordu. Tili-liler çekiliyor. Zılgıtlar, haykırışlar... ortalık gerçek bir savaş alanı. Saldırıp düşmanı boğmak için, ileri atılmak için gerilmiş bir ruh çıkıyor ortaya, *Parti-Cephe ruhu* diye düşünüyorum, işte bu, işte, işte... *Vur... Vur... Kim Vuruyor: CEPHE!* sloganını atasım geliyor. Ama sloganları diğer dostlarımızla ortak atıyoruz. Ben de içimden tempoya sloganı uyduruyorum. Yorulan bir yoldaşımdan uzun boruyu alıyorum. Silahlan değiş-tik. 'Biraz da sen bağıır' diyorum. Bu iş daha sıcak, düşman daha çok zarar görüyor. Sonuçta bağırarak değil, vurmakla bitireceğimiz işlerini. Uzun boruyu kapının demir parmaklıkları arasına birkaç kez hızla sallayıp geri çekiyorum. Boşa giden bu ilk denemelerin ardından, solumdaki yoldaşın nasıl ustaca darbeler vurduğunu görüyorum. Beni uyarıyor. "Dikkatli ol, boruyu kaptırma." Kaptırmayacağım. Silahın bir savaşçı için önemini biliyorum.

Bu arada E Blok tarafından da saldırıldığım öğreniyoruz. Tüpü patlatmak için kurduğumuz yangın barikatımız ateşlenmiş durumda. Yeterince yoldaşımız hızla o tarafa gidiyorlar. Biz yerimizdeyiz. Şimdi çatışma çift taraflı devam ediyor. Bu arada bir yoldaşımızın o tarafta kafasına gelen bir şarapnel parçasıyla ağır yaralandığını öğreniyoruz. Bu hepimizi daha da öfkeliendiriyor. Düşman kan dökmeye devam ediyor...

Silahımı iyice nişanlıyorum. Kapıya iyice yanaşmış, çarp-razdan kendini koruyarak bizim gibi boru kullanan bir askeri gözüme kestirmiş durumdayım. Boruyu hızla sallıyorum. De-

mir boru kaskı kırıyor, asker küt diye oturuyor, işte böyle... Yoldaşlarımıza, halkımıza el kaldıranların ellerini, kafalarını kıracağız. Ayaklarına ve kafalarına darbe alan birkaç askerin ardından birkaç adım geri çekiliyorlar. Boru menziline çık-mış durumdalar. Taşları, karşılıklı atıyoruz. Bu kısa-süren gü-rültülü çatışma yeni bir aşamaya giriyor, itfaiye hortumu öne çıkıyor. Tazyikli su... Kısa sürede iliklerimize kadar ıslanıyoruz. Pek etkili olmayacağını tahmin ettiğimiz su bizi yanıltıyor. Berraklığın, saflığın simgesi olan su, faşizmin elinde alçakça kullanılan bir işkence silahına dönüşüyor. Koğuşlardan plastik masaların ve leğenlerin getirilmesiyle suya karşı setimiz biraz daha güçleniyor. Masaları demir kapıya ters dayayıp, gövdele-rimizle yaslanıyoruz. Suya rağmen, ikinci gürültüyü koparıyo-ruz. Tempolu bir gürültü... Zılgıtlar, haykırmalar, ışıklar... Or-talık hem çın çın ötüyor, hem de sırlıslık. Su sıkma dışında birşey yapamıyorlar. Ancak basınçlı su etkili, özellikle yüzü korumak gerekiyor. Birkaç yoldaşımın, kafalarına çarpan suyla sendelediklerini görüyorum. Suyu sıkacakları tek delik bırak-mamaya çalışıyoruz. Bir sürü masa ve leğen kısa sürede kapı-nın önüne yığıldı. Su çarptığında tutmak oldukça güç ve yoru-cu. Ayrıca suyun büyük bir kısmı ensemizden içeri süzülüyor. Bu durum üşüme ve titreme yapıyor. Yine de plastik masaları ve leğenleri kapıya vücutlarımızla yaslamaktan başka seçene-ğimiz yok. Düşman basınçlı suyla bizi püskürtüp, kapı önünü boşaltmayı ve mevzii kazanmayı, moral üstünlüğü ele geçir-meyi planlıyor. Düşmanın hesabını bozmak boynumuzun borcu. Boşaltmıyoruz, inadına bedenimize güç geliyor. Yorul-muyoruz. Kırdı ve şehirde yoldaşlarım savaşıyor, diyorum. Karda, buz gibi dondurucu soğukta ölümüne bir çatışmanın içindeler. Bizi onlardan koparamazlar. Kendimiz için değil halkımız için direnmeliyiz. Rahatımız için değil, savaşın bir parçası olmak için direnmeliyiz. Önderimizin özgür tutsak ki-şiliği üzerine sözlerini şimdi daha iyi kavrayabiliyorum. Savaş alanı aynı zamanda eğitim alanı, bir okul. Öğretiyor ve arındı-rıyor. Yoldaşlarımızın Buca barikatlarında yarattıkları destan aklımda. Uğur, Turan, Yusuf yanımızdalar. Buca direnişçisi

özgür tutsakların *'Arınıyoruz, su bizi kırımızdan pasımızdan temizleyen bir çözücü gibi...'* deyişlerini hatırladığım anda, bir yoldaşım yanıma geliyor. 'Geç biraz da ben arınayım.' diyor. Aynı anda aynı şeyi düşünmüş olmanın tebessümüyle 'Yaslan bana, beraber tutalım, yorulmayalım.' cevabını veriyorum. Yoldaşımın sıcaklığıyla suyun soğuğunu altetmek artık çok daha kolay.

Suyu kesmekte kullandığımız masa, sandalye, dolap ve diğer eşyalar bir ara öylesine çoğalıyorki, adeta bir barikata benzemeye başlıyor. Barikat malzemesi getirilmesini isteyen dostumuz yine aynı istekte bulunuyor. Yığılan malzemeler nedeniyle kapıyla aramızdaki mesafe, kendiliğinden 2 metre kadar daha açılıyor. Bu ise düşmanın kapıya dayanmasına, barikatı açma çabasına neden olabilir. Bir anda, saldıran değil, savunan pozisyonunda kalmak, geri çekilme tehlikesini doğurabilir. Sorumlu yoldaşımızın müdahalesi tam bu anda gerçekleşiyor: 'Yoldaşlar, barikat kurmayacağız, barikat yok. Göğüs göğüse çarpışmaya devam ediyoruz!'

Bu sesi bekliyorduk. Talimatı bekliyorduk. Hızla kapının önündeki malzemeleri geri çekiyoruz. Sloganlar, saldırıyoruz diye haykırırlar... Bir anda yine kapıya yapıyoruz. Düşman ise, iyice yanaştığı kapıdan tekrar geri çekiliyor. Tek adım geri lemeyeceğiz."

"Çatışma uzuyor. Yirminci dakikada E Blok tarafından da geldiklerini görüyoruz. Çevik kuvvet de var bu sefer. Benle beraber 3 kişi E Bloktaki tüp barikatının başında nöbetçiydik. Ancak C'de çatışma başlayınca oraya koşmuştum. Durumun kontrolümüz altında olduğunu gördüm. Yoldaşlarıma yardımcı oldum. Hepsi basınçlı sudan sırsıklam olmuştu. Kısa sürede ben de ıslandım. E Bloktaki saldırıyı bu anda duymuştum. Hızla o tarafa yöneldik. Henüz D Bloğa varmıştım ki, yangın barikatlarımızın alevleri bir anda yükseldi. Alevler tavana dek çıkıyor. Ve çok görkemliydi. E ve D Blok maltaları karanlığa gömüldü. Floresanları patlamıştı. Ateşin büyüklüğü nedeniyle kapıya yanaşmak mümkün olmuyor. Tüm bu sırada orada nöbetçi kalan Orhan Yoldaşımı, sevinç içinde bana doğru gelir-

ken görüyorum, ilk patlama ve alev nedeniyle her tarafı is içinde. Elindeki çakmağı hala bırakmamış. Nasıl olduğunu soruyorum. Epeyce kalabalık geldiler, ateşledik, it sürüsü gibi kaçıştılar, birbirlerini ezdiler' diyor. Görevini eksiksiz ve başarıyla yerine getirmenin huzuru ve rahatlığı içinde ateşi bir süre daha seyrediyor. Düşmanın yaklaşması imkansız. Bir süre basınçlı suyla dahi söndüremiyorlar.

Aslında bu barikatta 3 tüp vardı. Ama PKK'liler kendilerine ait olan ikisini alıp götürmüşlerdi. Yine de tek tüp yangın başlatmaya ve kasklı, kalkanlı çevik kuvvet ve komandoların kaçmasına yeterli oldu. Tüm havalı görüntülerine rağmen, gerçekten de birer tavşan kadar korkaktılar...

Ateşin aydınlatığı maltada hemen sloganlar başlamıştı bile: YAŞASIN YANGIN DİRENİŞİMİZ! Bu slogan bize kahraman Buca şehitlerimizin, Buca direnişçilerinin bir mirası. Kahraman Buca şehitlerimiz bizi hiç yalnız bırakmadı. Onlarla birlikte çatıştık Ümraniye'de düşmana karşı. Bize güç verdiler, esin kaynağımız oldular. Gazi Ayaklanmamızı anımsıyoruz. Ters çevrilmiş polis otosuna attığı tüpün patlamasıyla sevincinden yerinde duramayan şehidimiz **Sezgin ENGİN** de yanımızda. Gazi'nin yiğit direnişçileri, analarımız, çocuklar, 70 yaşında insanlarımız, onlarca şehidimiz, hepsi gözümüzün önündeler. Gazi ile Buca Ümraniye'de birleşmişti..."

"Kapıdaki yangına yanaşmaya cesaret edemeyenler, uzaktan taciz atışları yapıyorlar. Üst üste patlamalar oluyor. Bunlar bomba değil, büyük ihtimalle plastik mermi. Bu sırada bir yoldaşımız yaralanıyor. Kafasından oluk gibi kan akıyor. Hemen geri çekiyoruz. Yarı baygın durumda, ilk müdahaleyi sağlıkçı yoldaşımız yapıp, yarasını temizliyor. Koğuştan koridorda atılan slogan seslerini ve çatışmayı çok net duyuyoruz. Bir an ölümü daha yakınımda hissediyorum. Ölümle kol kolayız. Bu bana güç veriyor. Bir sürü şey düşündürüyor. Daha önce ölüm korkusunu yenmeyi başaramamıştım. Çatışmanın dışında bunu yeniden hatırlamak beni ürkütüyor. Hayır! Bu sefer yeneceğim! Çatışmanın içine girmek için hızla uzaklaşıyorum oradan. Çünkü biliyorum; her türlü korkunun, kaygının, tedirgin-

lign yok olduğu yer m¼cadelenin, savaşın kızgınlığı..."

Maltanın iki ucundan aynı anda ger¼ekleřtirdiđi bu saldırıdan da sonu¼ alamayan d¼řman geri ¼ekildi. şt şte iki saldırıyı p¼řk¼rtm¼řt¼k. ¼¼¼nc¼ bir saldırı i¼in geleceklerini tahmin ediyorduk. Maltadaki denetimimizi yeniden şekillendirdik. Kontrol¼m¼z altında olan C ve D Bloklar vardı. D'nin E Bloğa a¼ılan kapısı n¼nde yangın devam ediyordu. T¼p¼n patlaması beklendiğinden D Bloğu boşaltarak bir s¼re g¼venlik alanı oluşturduk. D'ye giriş ¼ıkıř kontroll¼ ve sınırlı olarak devam etti. Ortalık tam bir savaş alanı g¼r¼n¼m¼nde ydi. T¼m koridor suyla dolmuştu. Bileklerimize dek gelen suyun i¼inde ydik. Yangın barikatından bir s¼re sonra ¼ok yoğun duman ¼ıkmaya başladı. Öyle ki, malta yarım saat i¼inde g¼z g¼z¼ g¼rmez kapkara bir dumana b¼r¼nm¼řt¼. G¼venlik Manı n¼ne ve C Blok kapısına beşer yoldaşımızı yerleştirdik. Koridorda durmanın olanağı yoktu. Maltadaki b¼t¼n camları kırarak dumanın ¼ıkmasını hızlandırmak istedik. N¼bet¼iler de ancak bu camlardan nefes alabiliyordu. Tutsak kitlesi havalandırmalara dağılmış nefesleniyor, aynı zamanda ¼atıřmanın yorgunluğunu atıyordu. D¼řmanın bu dumanda girmesi pek m¼mk¼n değildi. Cezaevi n¼nde ailelerimizin, dostlarımızın bulunabileceğini d¼ř¼nerek, bir havalandırmaya, onların da g¼rebileceđi b¼y¼k bir ateş yakmak istedik.

"Bir yandan da slogan ve marşlar s¼yleniyor. Saat 22.00'ye yaklaşıyor. TV haberleri Ümraniye Direnişi'ni vermeye devam ediyor. Yaralı polis ve askerleri ambulanslarla hastaneye g¼t¼rd¼klerini g¼steriyor. Tutsaklardan ne kadar yaralı olduğunu s¼ylemiyorlar. B¼t¼n g¼zleri üzerimizde hissediyoruz. Bizimkiler cezaevi n¼ne yığılmıştır diye d¼ř¼n¼yoruz. Birden, herkesin dışarıdan g¼rebileceđi bir ateş yakmak geliyor aklı-mıza. Ne bulursak havalandırmaya taşıyoruz. Cezaevi tam bir beton ve demir yığını. Tahta bulmak g¼¼. Hatta kağıt ve karton par¼ası bile yok denecek kadar az. Plastik masa ve sandalyeleri, yatakları yakmak istemiyoruz. Hem kolay tutuşmaz, hem de kokutur, is yapar diye d¼ř¼n¼yoruz. O anki doğal d¼ř¼ncemiz bu. Oysa daha sonra buna g¼l¼yoruz. Cezaevi yanıp yıkılırken,

onlarca bomba atılırken, biz koku ve is yapmasın diyoruz. Banyo ve tuvalet kapılarını hatırlıyoruz birden. Bunlar ahşap. Bir anda onlarca kapıyı çıkarıp üst üste yığıyoruz. Bez ve gazete parçalarını yakıyoruz, üzerine de yağ dökerek tutuşturuyoruz. Kısa sürede yangın büyüyor. Tüm havalandırma bir anda aydınlanıyor. Ateş yükseldikçe yükseliyor. Dışarıdan rahatlıkla görüldüğünü düşünüyoruz. Bu arada ateşten, üzerimizdeki ıslaklığı kurutmak için de yararlanıyoruz."

"Bu arada ilginç görüntüler de oluyor. Sırılsıklam olduğumuz için, ateşin başında beklerken adeta tütüyoruz. Herkes-ten çok yoğun duman yükseliyor. Sloganlarımızın ve marşlarımızın yankısı çok güçlü. Yankılanan sloganlar arasında, duvarda oynayan devasa gölgelerimiz de neşe kaynağımız oluyor. Ateş çok büyük. Ortalık kıpkızıl. Genç yaşlı onlarca tutsak öylesine coşkuluyor, işte özgürlük, diye düşünüyorum, içimden '*Cemo*' türküsünü mırıldanıyorum. '*Dağların yücesinde ateş yanar...*'

Ateşimizin ne olduğunu dışarıdan çok merak ettikleri kesin. Bir süre sonra itfaiye merdiveninin yükseldiğini görüyoruz. En tepesinde bir itfaiyeci ve bir polis var. Dışarıdakilere havalandırmadan yükselen ateşin nedenini bağıarak açıklıyorlar: 'Isınıyorlar, birşey yok.'... Şimdilik birşey yok. Ama o ateş sizi bir gün yutacak."

Ateşimizin sönmesine yakın bir anda düşmanın tüm bloklardaki havalandırmalara yönelik saldırısı başladı. Çatılardan ve denetimimizin dışındaki üst kat pencerelerinden üst üste onlarca gaz ve gözyaşartıcı bombalar atıldı. Bombalardan kimisi maltaya da girdi. Bu saldırılardan tüm tutsak kitlesi etkilendi. Kendilerinden geçenler oldu. Malta uzun süre bombalar nedeniyle kullanılamadı. Bombaların bir kısmı yoldaşlarımız tarafından geldikleri yerlere gönderilirken, bir kısmı daha önceden hazırladığımız kova ve leğenlerin içindeki suda etkisizleştirilmeye çalışıldı.

"Üzerimize gelen bombaları ya hemen su dolu leğen ve kovaların içine ya da geldiği yöne atıyoruz. Gözlerimizi yakıyor, midemizi ağrıttıyor. Hepimiz öksürüyor ve kusacak gibi oluyo-

ruz. Kusanlarımız da var. Boğulacak gibi hissediyoruz. Paniğe kapılmamak gerekiyor. Yavaş ve düzenli nefes almak, gözleri oğuşturmamak en iyisi. Yüzümüzü ıslak havlularla kapatıyor -ruz."

Bomba saldırısının etkisi dağılana kadar düşmanın da girmesi mümkün değildi. A Bloğun, yani idare bloğunun dahi boşaltılmış olması gerekli. Çünkü, gazın etkisi yaygın ve çok süratli. Bombaların ilk andaki etkisi dağılmaya başladığı anda yeni bir saldırıya karşı hazırlıklar hızlandırıldı.

Saat 23.00'e yaklaşıyordu. O ana dek barikatsız çarpıştığımız C Blok kapısına da bir tüp yerleştirilerek yangın barikadı oluşturuldu.

Tüp ve yatakların kullanıldığı barikatta yangının başlangıcı tüpün patlatılmasıyla yapılacak şekilde bir düzenek hazırlandı. Patlama bombadan farksız olacak ve düşman bundan zarar görecek. Yine C Blok kapısına, C Bloğun ara koridorlarındaki itfaiye hortumları uzatılarak, düşmanın tazyikli suyuna karşı tazyikli su kullanma kararı aldık. Oluşturulan bir komite bu işle ilgilendi.

Bir komite de koğuşta barikat kurma kararımız gereği, koğuşa gerekli her türlü malzemenin taşınmasını organize ediyordu, ilaçlar, yiyecekler, kova ve leğenler, battaniyeler vb...

C-3 koğuşu barikat direnişi için hazırlandı. Ancak düşmana darbe vuramadan barikat arkasına çekilmeyecektik. Hatta son ana dek tekrar püskürtmenin koşullarını zorlama kararımız vardı. O yüzden düşmanı maltada karşılamak üzere beklemeye başlandı. Herkes bu çatışma için görevinin başına geçti. Uzun boruları kullanacak olanlar, su sıkacaklar, bombalı yangın için ateşlemeciler, taş ve demir levyelerle bekleyenler, malzemeleri koğuşa taşıyanlar, yaralıların tedavileri ile ilgilenen sağlıkçılar, TV haberlerini izlemekle görevli olanlar ve barikatçılar... Hepsi hazırды.

23.00 sıralarında düşman üçüncü saldırısına başladı. Bu saldırıda aklınca savaş hilesi-kullanarak tutsak kitlesini gafil avlama hesabı yapmışlardı.

Saldırı yine çift yönlü gelişti. A Blok tarafından ağır bir ye-

nilgiye uğrayan cezaevi dış güvenlik askerleri geldiler. Bir süre sonra E Blok tarafından çevik kuvvet polisleri girdi. Tüm gücümüzü A Blok tarafına yığdığımızı sanacaklarını ve E Blok tarafından aniden baskın yapma hesaplarını düşünerek aldığımız tedbirlerle hesapları bozuldu.

"A Blok kısmından askerler geldiğinde bir oyun olduğunu anlıyoruz. Kafalarında kasklar yoktu, ilk çatışmada dövüp attığımız cezaevi dış güvenlik askerleriydi bunlar. Ve sadece su sıkıyorlardı. Ayrıca mesafeyi koruyorlardı. Bizden de birkaç yoldaş su sıkmaya çalışıyor, ancak basıncın az olduğu anlaşılıyor. Yine de ilk anda birkaç asker ıslanıyor. Saatlerce soğuk basınçlı suyun ağır işkencesine rağmen bizi bir adım geriletemeyen düşman, üzerine gelen birkaç damla sudan öylesine korkuyor ki, hemen geriliyorlar. Suyumuzu hızla kesiyorlar. Bu beklemedikleri bir silahtı. Şaşırdıkları belli. Hepsisi pis canlarının derdindeler. Para için yaptıkları bu işte, hiçbir amaca sahip değiller. Korkuları da bu yüzden.

Kapıya yüklenme niyetleri olmadığı anlaşılıyor. E Blok'tan yükleneceklerini hesaplıyoruz. Sorumlu yoldaşımızla konuşup, o taraftaki güvenliğini artırmak için, birkaç kişi gidiyoruz. E Blok'ta henüz hareket yok. Diğer tarafta ise suya karşı masalarla engel olan yoldaşlarımızın direnişi devam ediyor. Oradan gelen sloganlara biz de katılıyoruz. Çok beklemeden yanıldığımız anlıyoruz. Büyük bir güçle E Blok tarafından geliyorlar. Çevik kuvvet ve komando. Maskeli olanlar da var. Gaz bombası atacaklarını düşünüyoruz. Islak havlularımızı atkımız gibi dolamıştık zaten. Bir yoldaş diğer tarafa haber vermek için gönderiyoruz. Önceden kapı kilidine çengel takmıştık. Kapı bize doğru açıldığından, ancak kilidi patlatarak girebilirler. Oysa korkaklar, kendilerine doğru açılan C Blok kapısından, üstelik kilitsiz olduğu halde girememişlerdi. Bombaya güvendikleri belli oluyor. Çevikler kapıya yükleniyor. Elimizdeki demir çubuklarla parmaklıklar arasından vurmaya başlıyoruz. Vuruşlarımız kalkan engeline takılıyor, pek etkili olmuyor. Sloganlar atıyoruz. Daha önceki çatışmalarda kullandığımız tempolu gürültüyü tekrar başlatıyoruz. Destek gücümüz hızla yetişiyor.

Ortalık tam curcuna oluyor. Polislerde telaş ve korku çok açık bir şekilde gözleniyor. Yüzleri kireç gibi. Ancak bir eksiğimiz var; uzun borular... Bu etkili silahlar sürekli C kapısında kullanılmıştı. Yine oradalar. Ama şimdi buraya lazım. Hemen birimiz koşup boruları getiriyor. Uzun boru darbeleri ayaklarına çalışıyor. Polislerin kalkanlarla koruyamadıkları yerler oraları. 'Ah anam, yandım, öldüm!' sesleri arasında birkaçı kaçmaya başlayınca hepsi geriliyor. Sonra tekrar geliyorlar. Küfürlere, tehditlere aldırıyoruz. Az önceki kaçışlarını hatırlıyoruz. 'M-ye kaçtınız korkaklar', 'Canınızı çok seviyorsunuz' diye bağırıyoruz. Küfürden başka verecek cevaplan yine yok.

Bir yoldaşımız tüp getiriyor. Etki mesafesini artırmak için ağzına boru takılmış durumda. Kapıya yerleştirip ağzını onlara çeviriyor. Sonuna kadar açıp ateşliyor. Tüpte basınç az, o yüzden ateş de az çıkıyor. Ama bu ödlerini patlatmaya yetiyor. Bir anda, 10 metre kadar geriliyorlar. Tüp az sonra sönüyor. Çatışma yeniden şiddetleniyor ve uzuyor.

Kapıyı yine patlatamadılar. Bomba atacakları anlaşılıyor. Polisin biri öne çıkıyor. Elinde bomba atar var. Üst üste patlamalar oluyor. Gürültü kulaklarımızı sağır edecek gibi. Her patlamada bombanın parçacıklarını görebiliyoruz; adeta beynimizde yıldızlar çakıyor. Bombaların etkisi nedeniyle geri çekilme talimatı bekliyoruz. Sorumlu yoldaşımız bizi geri çağırıyor. Son taşlarımızı da atıp, sloganlarla çekiliyoruz. C Bloğa giriyoruz. D Blok kapısına da kilit atıyoruz. C kapısında asker basınçlı su sıkma işine ara vermiş. Birkaç metre çekilmiş, yenden sıkma için hazırlıklar yapıyor. Bu kapıdaki yoldaşlarımın yanına gidiyorum. 10 kişi civarındayız. Tutsak kitlesi denetimli olarak, C-3 koğuşuna çekilmiş durumda. Askerin birkaç adım yaklaşmasını bekliyoruz. Bombalı yangın barikatını tutuşturacağız. Asker harekete geçiyor. Kahretsin! Barikat ateş almıyor. Bir süre yoldaşımız uğraşıyor. Tüpü ani patlama düzeneğinden söküp, ayrıca yakmaktan başka çare yok. Öyle yapıyoruz. Yakıp kapıya yerleştirdiğimiz tüpten çıkan ateş oldukça basınçlı ve askere yönelik. Tazyikli suyu sıkıyorlar yeniden. Tüpe çarpan su onu deviriyor. Sorumlu yoldaşımız 'çekiliyoruz' tali-

matını veriyor. Koridorda sadece birkaç kişiyiz. Tüpü onlara bırakmıyoruz. Yanan tüpü, ıslak battaniye ile söndürüp yanımızda götürüyoruz. Nasıl olsa lazım olur."

C Blok'ta ara maltaya çekilmemizden sonra Ümraniye isyanımız yeni bir aşamaya girdi. Şimdi de barikatın arkasında çatışacak, düşmanı savunduğumuz mevziye ölülerimiz pahasına sokmayacaktık. Cezaevinin tümünü fiziki olarak sürekli denetim altında tutmamızın olanakları yoktu. Eylemimizi mümkün olduğunca sürece yayarak gücümüzü arttırmalıydık.

C-3 yemekhane katına kurulan barikata en son, ara makasına vakit kazanmak amacıyla barikat kuran yoldaşlarımız geldiler.

"Ana maltaya açılan ara malta kapısına raflı dolaplardan, masalardan oluşan geçici bir barikat kuruyoruz. Amacımız az da olsa vakit kazanmak. Maltada kimse kalmadı. Elimizdeki tüpü patlatmak için bir çare düşünüyoruz. Aklımıza ara maltalarda bulunan tüp dolapları geliyor. Hemen yerleştirdikten sonra ateşliyorum. Dolap kapağını da kapatıyorum. Böylece tazyikli suyla söndürmek de zorlaşacak. Oluşan ısının tüpü patlatması için zaman gerekli. Malta kapısındaki barikat bu vakti kazandırır herhalde deyip geri çekiliyoruz. C-3'teki barikatın arkasına geçiyoruz, içimi bir hüznün kaplamadığını desem yalan olur. Kendimi çarpışmalarda toprak kaybetmiş bir ordunun savaşçısı gibi hissediyorum. Ama zafer kazanmak için gerekliliğini de bilmek gerekiyor. Ümraniye, özgür tutsakların olacak, bunu biliyorum. Daha şimdiden politik zaferimiz şekilleniyor zaten. Öleceğiz ama teslim olmayacağız. Bu cüretimizin düşmanı nasıl rezil edeceğini görür gibiyim. Halkımız ve yoldaşlarımız bunun hesabını soracak. Yüreklere bizlerle atıyor çünkü..."

Saat 01.00... Eylemimizin başlamasının üzerinden 9 saat geçti. 9 saat boyunca düşmanı maltaya sokmadık. Her defasında püskürttük. Şimdi ise koğuşta ve barikatların arkasındayız. 54 DHKP-C, 6 MLKP, 6 TDKP, 1 TKEP, 4 TKP(ML), 4 TIKB, 3 TKP/ML, 3 MLSPB, 5 İslami Hareket örgütü, 1 İBDA-C, 17 DY tutsağı olmak üzere bir aradayız.

100 civarında PKK tutsağı da başka bir koğuşa çekilmiş durumdalar. Daha önceki çatışmalarda el bileğine ve kulak arkasına gelen şarapnel parçalarıyla yaralanan yoldaşımız ve ona refakat etmek üzere görevlendirilen 3 yoldaşımız daha PKK tutsaklarının bulunduğu koğuştalar. Onları yaralanma olayından sonra çatışma dışına çekmiştik.

Düşmanın gaz bombalı saldırılarına tedbir olarak pencerelere ıslak battaniyeler gerildi, su dolu kova ve leğenler hazırlandı. Barikatın en sağlam biçimde kurulması için çalışmalar sürdürüldü. Bu arada Devrimci Yol davası tutsakları bir arkadaşlarının üst katta yatakhane, hasta olduğunu söylediler. Düşmanın her an ara maltaya girme olasılığına rağmen, hızla barikatta bir gedik açarak 2 yoldaşımızı kontrol için üst kata gönderdik. Yatakhane kimseyi bulamamışlardı. Bu kişinin, yoldaşlarımız kendisini ararken yatakhane saklanmış olduğu ve bir süre sonra düşmana teslim olduğu ortaya çıktı. Mide bulandırıcı bu soysuzluk örneği, direnişimizin büyüklüğü yanında bir hiçti.

Barikat başında nöbetçiler konularak beklenmeye başlandı. Ara maltada yakılan tüpün patlamadığını, düşmanın barikatı incelemek için gelmesinden anladık. Ses duymamıştık. Düşman ara maltaya girmişti. Ancak barikata saldırı daha sonra başlayacaktı. Bu bekleme sırasında nefeslertme, dinlenme olanağı bulundu. Bir yandan da 10 saat boyunca göğüs göğüse yaşadığımız çatışmaların sohbetleri yapılıyordu. Kenetlenmiştik...

Artık 14 Aralık gününe girilmişti. Bir gün içine sığan gelişmelerin yaşanan çatışmaların daha da eğitici olması amacıyla, yaşananlar, gözlemler karşılıklı olarak aktarılıyordu. Düzenli aralıklarla atılan sloganlar dışında, koğuştaki sessizliği bozan, sadece bu coşkulu sohbetler ve barikatçılarımızın ufak tefek işleri oldu.

"Televizyondan haberleri seyrettik. Spiker cezaevine sürekli asker ve polis yığınağı yapıldığını ve yaralılar olduğunu söylüyor. Yaralı asker ve polislerin ambulanslarla hastaneye taşındığını gösteren görüntüler neşemizi arttırıyor. Çarpıtmaya,

karalamaya yönelik söylemlerine rağmen, 'mahkumların istekleri'nden bahsediyor. Ailelerimizin, devrimci, demokrat insanların cezaevine yaklaştırılmadığını, slogan attıklarını öğretiyoruz. Eylemimiz ilk haber olarak veriliyor. Hükümet krizi, Gümrük Birliği ve seçimler gündemini ezip geçtiğimiz ortada. Halk muhalefeti ve direnişlerimiz düşmanın güçsüzlüğünü ortaya çıkarıp köşeye sıkıştırıyor. Şimdi direnişimiz konuşuluyor. Oligarşinin seçim aldatmacası, yalan vaatler parçalanıp tuzla buz oluyor. Düşmanın gerçek yüzü; katliamcı, kirli yüzü gözler önüne seriliyor. Halka direnme ve isyan çağrısı yapılıyor. Son derece mutluyuz. Cezaevi isyanının bir grup DHKP-C tutsağı önderliğinde gerçekleştiği şeklinde verilen TV haberi bizi gururlandırırken, siper yoldaşlarımızla olan birlikteliğimizi gölgelemiyor. Hep birlikte barikattayız. Sloganları hep birlikte haykırıyoruz.

Birlikte çok şeyi paylaştığımız yoldaşlarımız bir bir gözümüzün önüne geliyor. Sağmalcılar'dan buraya sevk olurken söylenen sözleri hatırlıyoruz. Ve onların bizi uğurlarken söyledikleri sözler: 'Sizlere güveniyoruz yoldaşlar...' İşte bu güven bize yetiyor. Başka ne söylenebilir?.."

J

Saat 04.00'te barikata ilk saldırı başlıyor. Barikatımız yemekhanesinin girişinin kapı pervazına içten oturtulmuş bir çelik kapıyla onu sabitlemek için kullandığımız ikinci bir çelik kapıdan oluşuyor, ikinci kapı yatay ve 45 derecelik bir eğimle kapının hemen gerisindeki kolona dayanıyor. Bu iki temel malzemenin dışında sac dolaplar ve bunları sabitlemek için kullandığımız çeşitli eşyalar da barikatı sağlamlaştırmaya yarıyor. Aşılması çok kolay olmasa da, çok zor da değil. Nitekim kısa süre sonra, asıl barikatın teknik hazırlıkla, güçlü malzemelerle değil, esas olarak iradeyle kurulduğu ortaya çıkacak.

Barikatın sağlamasını yapmak ve onu korumasını bilmek gerekir. Ancak düşmanı asıl dize getirecek olan, devrimci iradeyi ayakta tutmaktır; yılmamaktır, yorulmamaktır. Kapıdaki barikat açılabilir bile kafalardaki yıkılmamalıdır. Bu bilinçtir, inançtır, halksevgisidir...

Barikatımızı bu ruhla koruyacaktık.

Saldın tüm tutsak kitlesini bir anda uyardı. Herkes ayakta-
dı. Hızla savunma önlemleri pekiştirildi. Düşmanın saldırı tek-
niği henüz anlaşılmamıştı... Bir süre sonra balyoz sesleri gel-
meye başladı. Pervazın etrafındaki duvara vurarak sıvaları dö-
küyorlardı. Amaç ortaya çıktı: Çelik pervazı çakılı olduğu du-
vardan sökmeyi düşünüyorlardı. Böylece barikattaki temel ka-
pı da alınmış olacaktı. Ama boşuna...

"Kendilerinden çok emin olsalar gerek ki, barikatın önüne
geldiklerinde -biraz da direnişimizi küçümsemek amacıyla-
faşist katillerden biri bağırıyor: Açın polis!.. Hepimiz bir anda
kahkahalara boğuluyoruz. Gerekli cevabı verip, sloganlarımızı
atarak ne yapacaklarını bekliyoruz. Balyoz kullanmaya başlı-
yorlar. Sloganlarımızın arasında balyoz sesi eriyor:

**İŞKENCEÇİLERDEN HESAP SORDUK
SORACAĞIZ! BASKILAR KATLIAMLAR
BİZLERİ YILDIRAMAZ!..**

"Epeydir barikatta gedik açamıyorlar. Karşılıklı atışmamız
yer yer devam ediyor. Bir süre sonra balyozla vurmaktan vaz-
geçiyorlar. Ağızlarından küfürün bini bir para.

Doğrudan kapıya yüklenmeye başlıyorlar. Darbeler olduk-
ça sert geliyor. Başka bir kapıyı koçbaşı olarak kullandıklarını
sonradan öğreneceğiz, içten dayadığımız kapının birkaç san-
tim kayması bir boşluğa neden olacak. Bu kaymayı engelle-
mek mümkün değil. Çünkü arkasındaki desteklerde milim de
olsa boşluklar var ve bunlar her darbeye sallanmaya neden
olacak bir boşluğu kendiliğinden yaratıyor. Her sallanma ise
kapılarda milim milim kaymaya neden oluyor. Barikattaki ilk
gedik açılıyor. Kapıya yığılmış onlarca çevik kuvvet kudurmuş
gibi küfürler ve tehditler savuruyor. Gediğin büyümesini en-
gellemeye çalışıyoruz. Kapının üst tarafından bir köşesini her
an kaptırabiliriz. Ondan sonra adım adım çekecekler. Oluşan
ilk gediğe levyeyle müdahale ediyoruz. Kapıyı yerinde tutma-
ya, kaymayı önlemeye çalışıyoruz. Yarım saat kadar bu devam
ediyor.

Mecit'i uyarıyorum: 'Sağ tarafa dikkat et!' Oysa Mecit sağ
tarafa çok güveniyor. Sırtım kolona, ayaklarını ikinci yatay ka-
pıya dayamış, adeta bir barikat malzemesi yapmış bedenini.

Barikatın teknik ayarını da o yapmıştı. 'Sağ taraf sağlam, merak etmeyin' diye sesleniyor. Gerçekten de gedik soldan büyümeye başlıyor. Artık daha net bir müdahale yapmak gerekiyor. Levyelerin uzun süre tutması mümkün değil. Kapı sol üst köşesinden hafif öne çıkmış durumda. Ayrıca levveyi tutan yoldaşımıza boşluktan borularla vurmaya çalışıyorlar. Hemen uzun borulardan birini istiyoruz. Boşluktan biz de onlara ilk vuruşlarımızı yapmaya başlıyoruz. Artık daha tedirginler. Sloganlarımız, tempolu vuruşlarımız, ajitasyonlarımız devam ediyor. Neşeli, esprili yoldaşlarımız sık sık bizi güldürüyorlar. 104 canız. Gencimiz, yaşlımız, amcalarımız, ağabeylerimiz, kardeşlerimiz... hepimiz yoldaş olmuşuz. Bugün çok şeyler yaptık, yaşadık, daha da yapacağız.

önderimiz söylemişti diye düşünüyorum:

'Tutsak yoldaşlarım kendilerine olan güvenle, düşmanın zindanlarında estirdiğiniz rüzgarla düşmanlarımızın ve dost görünenlerin maskelerini bir kez daha indirdiniz. Özgürlük tutkunuzla estirdiğiniz rüzgarın fırtınaya dönüşeceği günler de gelecektir.'

Bu bir fırtına, diyorum kendime. '93 Genel Direnişimiz sonrası almıştık bu mesajı. 'Direnecek, Savaşacak ve Zafere Yürüyeceğiz' denilerek bitirilmişti...

Zaferi kazanmak için savaşılan barikat bir saattir aşılamıyordu. Düşman bütün çabasına rağmen, geldiği noktadan ileri gidemiyordu. Gedikten devam eden çatışmada taşlar, cam parçaları ve başka şeyler de kullanıldı. Birkaç kez kullandığımız uzun boruları kapmaya çalışan düşman, bundan da sonuç alamadı. Kapiya yaklaştırmıyorduk. Kendilerini kalkanlarla korumaya başladıkları anda, bir emirle geri çekildiler.

Barikata ilk saldırı, karşı saldırıyla geri püskürtüldü. Yine gelecekleri için, hazırlıklarımızı yeniledik. Barikatı tekrar güçlendirdik. Barikat arkasındaki ilk bekleme saatlerinde bir kısım yiyeceği tüketmiştik. Elde kalanlar, bu işle ilgilenenler tarafından herkese dağıtıldı. Sigaralarımızı idareli kullanmaya çalışıyorduk.

Tekrar gelmeleri uzun sürmedi. Sadece 5-10 dakika.

Saat 05.00...

"Barikatta yeniden bir gedik açılıyor. Bir süre sonra kapının üstü pervazdan kurtulup öne doğru çıkıyor. Çatışma şiddetleniyor. Uzun borularla ve levyelerle bizi barikattan uzaklaştırmaya çalışıyorlar; biz de aynı şekilde onları...

Basınçlı su sıkmaya karar veriyorlar. Üstteki boşluktan su işkencesi başlıyor. Barikattan çekilmeyeceğiz. Hemen suya karşı, engel olarak kullanmak üzere leğenleri devreye sokuyoruz. Suyu 20 dakika kadar sıkıyorlar, içeride su seviyesi epey yükseliyor. Ardından birkaç gaz bombası geliyor. Ama yanlış hesap. Koğuştaki suyun seviyesi bombayı etkisizleştirmeye yetiyor. Su dolu leğen ve kovalarla uğraşma derdimiz yok artık. Sürekli darbelenen barikatta kapı iyice öne çıkmaya başladı. Koçbaşı ile vurmaya hiç ara vermiyorlar. Boşluklardan süren çatışma ise tüm şiddetiyle devam ediyor. Barikatta ilk yaralı-mızı veriyoruz. Ardından birkaç yoldaşımız daha uzun boru-lardan yaralanıyorlar. Onları geri çekiyoruz.

Artık kapıyı tutmak mümkün değil. Levyelerin etkili olama-yacağı kadar öne eğilmiş durumda. Hemen sac raflardan birini barikat yerleştiriyoruz. Bunun çelik kapı kadar dayanmayacağı çok açık. Kapı iyice öne eğildiğinden, koçbaşı olarak demir ka-pıyla düzgün vuruşlar yapma olanakları kalmıyor. Sloganlara devam ediyoruz. Tekbir getirerek karşılık veriyorlar. Bir yolda-şımız bağırıyor: 'Allah'ın adı ağızınıza yakışmıyor. Halkımızın inançları sizde yok. Sizin ağızınıza en namusuz küfürler yakı-şıyor. Hepiniz alçaksınız!' Bir anda tekbir kesiliyor. Yeniden gerçekliklerine dönüyorlar, küfürlere devam ediyorlar. Başka bir yoldaşımız cevap veriyor: **'Polislikyapmayın, onuruzu sat-mayın. Simit satın onurunuzla yaşayın...'** Daha önce bu söz-leri duydukları belli, iyice kuduruyorlar. Yoldaşımız devam ediyor! 'Aslında simitçilik iyi meslektir, niye böyle kuduruyor-sunuz?' Bunları öylesine sakın söylüyor ki hepimiz gülüyoruz. Yoldaşımızın 'simit satın, onurunuzla yaşayın' uyarıları peri-yodik olarak hiç kesilmeden devam ediyor. Her seferinde gü-lüyoruz. Çünkü başka hiçbirsey söylemiyor ve her söylediğin-de polisler kuduruyor.

1

Rafly dolabı kapının üstünde açılan boşlukta, uzun demir boruları yaslayarak tutuyoruz. Uzun boru ve levyelerle ona da darbeler vurmaya başlıyorlar. Üstteki açıklık ise 2 karış kadar. Ayrıca raf dolabın hemen altında az bir boşluk daha var. Tüm boşluklardan saldırıyoruz.

Kaynakçının yüzü görünüyor. Vay alçak! Düşmana akıl vermek için getirilmiş olduğu açık. Katliama alet ediliyor. Uyarıyoruz: 'Kaynakçı! Seni tanıyoruz. Yanlış yapıyorsun.' Hızla kaçıyor. Az sonra bir de itfaiyeci gelip barikata bakıyor. Herhalde barikatın açılması için yapabilecekleri şeylerin neler olduğunu öğrenmeye çalışıyorlar, itfaiye kancası fikrini de bu şerefsiz vermiş olmalı...

Arada bir DHKP-C timinden işkenceci polisler gelerek, bakıp gidiyorlar. Şefleri Reşat ALTAY da görünüyor. Direnişimizin gücü karşısında ürkek bakışlar atıyor. Sloganı patlatıyoruz:

İŞKENCECİLERDEN HESAP SORDUK SORACAĞIZ!...

isyan direnişimize karşı katliam saldırısını artık onlar yönlendiriyor. Hepsi de onlarca yoldaşımızın katili, istisnasız bütün Parti-Cephelilere işkence yapanlar. Yoldaşlarımızı gözaltında kaybedenler. Karanlık dehlizlerinden, lağım çukurlarından çıkıp, koşa koşa katliam yapmaya gelmişler. Hesap soracağımız güne bir selam yollayıp sürdürüyoruz direnişi."

"...Bir ara uzattıkları bir demir boruyu yakalıyor, karşılıklı çekiştiriyoruz. Onlar karşı uçtan vermemeye, biz bu uçtan almaya çalışıyoruz. Bir yoldaş, bizdeki uzun boruyla işkencecilerin boruyu tutan ellerini nişanlıyor. Acıyla irkilen polis, boruyu bırakıyor. Ele geçirdiğimiz bu uzun boruyla büyük bir sevinç içindeyiz. Küçük zaferimizi alkışlarla kutluyoruz. Düşman yine şaşkın. Daha da şaşırtmak istiyoruz... Çatışma her geçen dakika bizi güçlendiriyor. Kazanılan küçük küçük zaferler, neşeli bağırışlarımız, espriler, polisle dalga geçmeler... Rahatlığımız karşısında çılgına dönüyorlar. Üslerimizde kuşattıkları yoldaşlarımız karşısında da, bütün sayı ve silah üstünlüklerine rağmen aynen böyle çıldırmışlardı diye geçiriyorum içimden..."

Tam üstlerindeki bir floresanı nişanlayan bir yoldaşımız, taşı fırlatıyor... Olmadı. Bir daha; yine olmadı. Yoldaşımızın

düşmanı karanlıkta bırakma düşüncesi ve eyleme geçmesi karşısında hepimiz buna kilitleniyoruz. 'Hadi vur artık!' diyoruz. Bir taş, bir taş daha... Ve işte bu sefer hedef tamam. Floresan, patlamayla kafalarına dökülüyor. Bir anda loş bir karanlık içinde kalıyorlar. Alkışlar, sevinç çılgınlıkları... Saldırılarımızı renklendiriyoruz. Herşeyi silah olarak etkili şekilde kullanacağız. Arka taraftan koğuştan sökülen floresanlar geliyor. Bir tanesi de şu anda bende. Düşmana zarar verme hıncıyla nişanlayıp mızrak gibi fırlatıyorum. Alkışlar... Çok sevinçliyim. Flo-resanları üst üste kafalarında patlatıyoruz. Dalga dalga saldırılarımız devam ediyor. Sorumlu yoldaşımızı görüyorum.

Yeni bir saldırıyı hazırlıyor. Bu sefer silah, zeytinyağlı pamuktan oluşan bir kütle. Yakıp düşmana atacağız. Açılın bakalım diyor yoldaşımız. Hepimiz sonucu merakla bekliyoruz, ilk deneme başarısız. Yanıyor ama, aralık geniş olmadığı için bizim tarafa geri düşüyor. Yılmak yok bir daha hazırlanıyor. Şimdi daha dikkatli. Yakıyor ve fırlatıyor üstlerine. 'Alın bakalım!'... Top büyüklüğünde bir ateş kütlesi kıvılcımlar saçarak düşüyor tepelerine. Bir anda kaçışıyorlar. Bu kadar etkili olacağı hiç aklımıza gelmemiştir. 'Heyyooo!' çocuklar gibi seviniyoruz... Alkışlar, gülüşmeler... Keyifleniyoruz... Ateşten çok korkuyorlar. Üst üste birkaç kez aynı şeyi yapıyoruz. Hep aynı sonuç: Kaçıyorlar... '*Bunlar molotof yapıyor!*' sözlerini duyuyoruz. 'Birazdan bakın, daha neler geliyor' diyoruz. Artık daha da tedirginler..."

Saat 06.00'da iki saat süren ilk saldırıya ara verildi. Yaklaşık yarım saat süren bu aradan sonra daha etkili silahlarla geldiler: itfaiye kancaları, iSKi boruları... Biz de diğer sac dolaplarla barikatı yeniledik, ikinci saldırı 06.30-07.30 arası yaklaşık 1 saat sürdü. Saldırıda koçbaşı olarak bu kez uzun silindirik borular kullanıldı. 20 cm çapındaki bu borular ve itfaiye kancaları ile yapılan saldırılar barikatı iyice zayıflatı. Yaralı yoldaşlarımızın sayısı arttı.

"Her vuruşlarında sarsılıyor barikat. Barikatla beraber biz de dengemizi sağlamakta güçlük çekiyoruz; barikatın üzerinden düşecek gibi oluyoruz. Geniş ağızlı boru barikatımıza her

 arpışında büyük bir gürültüyle sarsıntı yaşıyor. Sac dolap bu vuruşlara dayanamayacak denli zayıf. Dolabı uzun boru desteğıyle ve vücutlarımızla barikatı tutabiliyoruz. Dolaba yaslanan vücutlarımız ve uzun boruyu dayamaya çalışan yoldaşlarımız, her vuruşta 15-20 santim gerileyip, tekrar aynı yerine geliyor. Öyle bir görüntü ki, anlatmak zor. Bu ağır darbelere dayanmak için, daha güçlü yaslanmak gerekiyor. Tutsak kitlesi barikattan itibaren yarım metre boyunca uzanan bir kortej gibi. Kortej çok sık. Herkes bir  n ndekine tüm gücüyle yaslanıyor. En  ndekilerin barikatta tutunması başka türlü mümkün değıl. Bu durum daha da pekişiyor. 'Yaslanın, daha güçlü yaslanın'. En  nden gelen bu sesler, her seferinde safları sıklaştıyor. Onlarca insan, kelimenin gerçek anlamıyla tek vücut olmuş. Bu durumda öndeki yoldaşlar ezilme tehlikesiyle karşı karşıyalar. Bir yoldaş barikata öylesine yapışmış ki, kafası rafların içerisinde. Oysa ağır boru her an dolabı patlatıp, yoldaşımızı ağır biçimde yaralayabilir. Hatta  ld rebilir. Uyarıyorum: ' ek kafanı!', 'Nereye  ekeyim? Boşver böyle iyiyim' diyor. Bir taraftan da bağılıyor: 'Yaslanın, daha güçlü'...

Kısa sürede sac dolapta delikler, patlaklar açılıyor. Vurmaya devam ediyorlar. Bir taraftan da açılan deliklerden ayaklarımıza, üstteki ve yandaki k  k boşluklardan levyelerle y zlerimize vurmaya çalışıyorlar. Bu, dolaba yüklenmelerde de bir seyrelme yaratıyor. Tekrar karşı saldırıya geçiyoruz. Borular, levyeler, taşlar, camlar, sloganlar... Bir yoldaşımız da barikatın hemen az gerisinden sola doğıru açılan tuvalet kapısıyla bakaat arasında diğıer yoldaşlarımızla birlikte bir köprü oluşturuyor. Bir anda tuvalette bulunan ve tıkanmış olan lavabodaki sular maşrapayla elden ele geçmeye başıyor. Maşrapayla su atıyoruz. Kuduruyorlar. Yüzlerine, gözlerine gelen sudan korumaya çalışırken, vuruşlarında dengesizlikler oluyor. Affetmiyoruz. Birkaçı daha uzun borularımızdan nasibini alıp yaralanıyor. Suyu atan yoldaşımız, bir elinde de keyifle sigarasını t tt r yor. 'Sen de su istermisin? Al bakalım!' Islanan polis k f rl r yağıdırıyor. Başka bir yoldaşımız, 'Ağızın amma da bozukmuş senin. Yaklaş da çeneni kırayım' diyor. Gülüşüyoruz.

Bir başka polis de aklınca dalga geçiyor: 'Çocuklar lütfen açar mısınız, rica ederim?' Yoldaşımız cevap veriyor: 'Lütfen yaklaşır mısın? Korkmamalısınız. Vatanı koruyorsunuz ne de olsa. Hadi yanaşın da kafanızı patlatayım!'

Çatışma tüm hızıyla sürerken, yeni bir silahı devreye sokuyorlar: itfaiye kancası. Kanca büyük bir olta ucuna benzer şekilde. Tek farkı yanında kaynaklı bir sivri uç taşıması. Mızrağa benziyor, ilk başta, darbelerle ezilmiş dolabımızda delikler açmaya ve çeşitli yerlerinden kancayı takarak çekmeye çalışıyorlar. Bir süre sonra da boşluktan doğrudan kafalarımızı hedefleyen saldırılar düzenliyorlar. Oldukça dikkatli olmak gerekiyor. Ancak dikkatli olmakla fazla gitmez. O silahı almalıyız... Bu işe kilitleniyoruz. Ancak almaya çalışmak da tehlikeli. Ucu-nu iyi tutmak gerekli. Yoksa hızla geri çekip elimizi parçalarlar. O yüzden ilk hamlede sıkıca tutmalıyız...

Hızla gelen kancaya atılıyoruz. Kancasından yakalıyoruz. Karşılıklı çekişme, itişme başlıyor. Vermemek için çok uğraşıyorlar. Ancak yapabilecekleri birşey yok. Kancayı ellerinden kaptığımız anda yoldaşımız, arkasına dönerek kaldırıyor. 'Bakın, ne aldık!'... Alkışlar... Sevincimiz büyük. Düşmanın en etkili silahlarından birini aldık. Kaptırana küfür eden diğer polislerin sesleri bizi daha da güldürüyor. Bu silahı kaptırmama dikkatiyle uzun süre kullanarak, düşmana korkulu anlar yaşıyoruz. Bir dostumuz uyarıyor: 'Dikkat edin, o kanca adamı öldürür. Öyle kullanmayın!' öldürücü bir silah olduğunu bildiğimizi söylüyoruz. Ama neye dikkat edeceğiz ve niye?! Az önce bizi öldürmek için kullanıyorlardı onu. Arkadaşın, çatışmanın niteliğini pek kavramamış olduğunu düşünüyoruz. Bizi katletmek için can atanlara, katillere, halkımıza işkence yapanlara yaşam hakkı yok. Bizi öldürmeyi kafalarına koymuşlarsa, ölmeyi de göze almış olmaları gerekirdi... .

Bir ara dolabın üstündeki boşluktan aniden bomba atar namlusu uzanıyor. Elimi uzatsam yakalayacağım kadar yakın. Ah bir kapsak... Hızlı olmalıyız... Atılıyorum... Patlama, bir patlama daha. Geç kaldım. Gözyaşartıcı bombalar gözümün önünde namludan fırlayıp, tavana çarpıyor, oradan da koğu-

sun ortasına düşüyor. Koğuş iki karış su olduğu için bombaların etkisi çok az. Tempolar yine başlıyor. 'Amirim bomba at-tık.', 'Yine atın' diye bağırıyor. 'Amirim bunlar öldürmek için vuruyor, yaklaşamıyoruz...' Düşmanın şaşkınlığı ve korkusu büyüyor. Yaklaşamıyorlar. Çünkü çatışmada önce öndekiler gidecek. Canlar tatlı, inançsızlar; para onları nereye kadar gö-türebilir ki?.."

Düşman direnişin uzamasından çok rahatsız oluyor. Bir an önce barikatın açılması için amirler polisleri azarlamaya baş-lamıştı. Barikatımız zayıflamış, ancak moralimiz daha da yük-selmmişti. Adım adım zafere yürüyorduk. Yorulmak, yılmak ya-sak. Bu saldırı sırasında da ilk anda tazyikli su kullanılmıştı. Ancak tazyikli suyla en büyük çatışmamız, üçüncü ve en son saldırı sırasında oldu. Düşman katletmeden önce yormak, tü-ketmek amacıyla bir saldırı düzenlemeye karar vermişti. Bu-nun için yeni bir ara verdiler ve hızla hazırlıklarını tamamlay-ıp, yeniden harekete geçtiler. Saat 08.00'e yaklaşıyordu. Sal-dırı başladı. Tam 1 saat 20 dakika boyunca tazyikli suyla sava-şıldı...

"Bu sefer gelir gelmez su sıkmaya başladılar. Suya karşı her zamanki gibi plastik masalar, sandalyeler ve leğenlerle set oluşturduk. Ancak barikatta çok gedik var. Ayrıca masa ve le-ğenleri kırıp patlatmaları zor olmuyor. Çok yakın mesafeden sıkılan suya dayanmak için, barikata yükleniyoruz. Üst üste yı-ğılıyor. Dayandığım masa su vurdukça geri geliyor. Daha güçlü yüklenmek gerekiyor: "Yoldaşlar yaslanın". Birbirimize yaslanıp masayı büyük bir güçle tutuyoruz. Süre gittikçe uzu-yor. Daha önce suyu bu kadar uzun süre kullanmıyorlardı. Ba-sınçlı ve buz gibi soğuk suyla savaşımız iyice zorlaşıyor. Düş-man yormaya, pes ettirmeye çalışıyor. Birbirine yaslanmış, ba-rikattaki gedikleri kapamaya çalışan öndeki 15 kadar yoldaşı-mızla bir süre sonra titremeye başlıyoruz. Garip ve gülünç bir görüntü oluşuyor. Sarsıla sarsıla titriyoruz. Soğuk, saçımızdan ayak uçlarımıza kadar işlemiş durumda ve hiç durmaksızın masalardan, leğenlerden sular ensemizden içeri süzülüyor. Soğuk su banyosu bazen de bir gedikten büyük bir hızla gelen

suyun vücudumuza çarpmasıyla sersemleten bir hal alıyor. Bir adım gerilememiz dahi bütün engelleri bir anda alt üst edebilir. Bu ise, basınçlı suyun büyük bir boşluktan bütün tutsak kitlesine yönelmesi ve barikattan tümüyle uzaklaşmak anlamına geliyor. Yani yorulmak yasak. Bir taraftan espriler hala devam ediyor: 'Ulan hepimiz lazlara döndük. Amma da titriyoruz ha!' Kahkahaları da titreyerek atıyoruz. Yoldaşımız titrememizi lazların oyununa benzetiyor.

Yarım saati geçti. Sudan başka birşey yok. Her geçen dakika su silahını daha fazla yeniyoruz. Arınıyoruz. Buca şehitlerini yine yanımızda hissediyoruz, güçleniyoruz. Gerilemek yok. 'Yoldaşlar daha sıkı yaslanın!'

1 saatten fazla süren su saldırısı son buluyor. Hemen masa, sandalye gibi gereksizleşen malzemeleri çekiyoruz."

"Basınçlı suyun gürültüsü de çok fazla. Büyük bir uğultu var. Çarpmaların sesi her noktada farklı. Adeta bir senfoni oluyor. Ses inceliyor, kalınlaşıyor. Leğene çarptığında daha tok, dolaba çarpınca uğultulu... Bu ses bile bıkkınlık vermeye, başımı ağrıtmaya başladı.. Ayrıca soğuk. Üşüyoruz, titriyoruz. 'Yeter artık' diyorum, 'Açalım şu barikatı, niye katlanıyoruz ki buna? Saldırıp hesaplaşalım, ne olacaksa olsun, yeter artık, yeter!' Düşüncemi yanımdaki yoldaşa söylüyorum. 'Dayan' diyor. Bu söylemi uyarıcı oluyor. Aslında bıkkınlık duygusu bir eksiğin işareti de denilebilir. Biraz utanıyorum dediğime. Sanki yoldaşlarımız saldıracağımız anı sabırsızlıkla beklemiyor mu? Ama bu bıkkınlıkla şekillenirse, altı boş kalacak ve özünde de saldırma isteği değil, çatışmayı bir an önce sona erdirmeye var. 'Ne olacaksa olsun...' Hayır, böyle denemez. Bu bencil bir düşünce diye adını koyuyorum o an. Su gerçekten de arındırıyor mu acaba? Kırımizden, pasımızdan, yani bencilliklerimizden, sadece kendimizi düşünmekten, korkulardan... Arınmak istiyorum. Daha bir güçle yaslanıyorum barikata..."

Saat 09.00 civarında su saldırısı durduruldu. Barikat namına kapıda sadece yamru yumru olmuş bir raf dolap vardı. O da bizim desteğimizle duruyordu. Kapının yarısını bile kapatmıyordu. Yere yatırılmış olan çelik kapı üstünde uzun boru des-

teğiyle duvarda sabitlenmeye çalışılıyordu ki, şiddetli bir saldırı daha koptu.

" 'Yoldaşlar tüpü getirin', 'Amirim bunlar da tüp var!' Blöfümüz etkili oluyor. Hemen korktular.

Kısa sürede yeniden toparlanıp saldırıya geçiyorlar. Darbelerle paramparça olmuş, dolaphtan çıkmış bir dolap üzerinde, yaklaşık yarım saat boyunca iradeler çatışıyor. Bu dolap barikatımızın son malzemesi. Ve dişimizle tırnağımızla korumaya kararlıyız. Çok hırpalanmış, acınacak bir hali var. Tutulacak her yerinden yapışmış durumdayız. Alttan, üstten boru darbeleri devam ediyor. Sloganlar, taşlar, camlar... ne bulursak atılıyor. Yoldaşımızın attığı naylon torba içindeki un, bir kısmını bembeyaz yapıyor. Dolap sağa sola, ileri geri, yukarı aşağı gidip geliyor. Artık bir ucundan dışarı çıkıyor. Ellerden birer birer kayıyor. Artık duvardan da destek almayan dolabı tutmanın imkanı yok. Tamamıyla dışarı çekmeleri'an meselesi. Şimdi sadece iki kişi tutabiliyoruz. Bırakmıyoruz. Asılıyorlar... Bırakmıyoruz. Yoldaşım 'sıkı tut' diyor... Bu sözlerde inanç, kararlılık var. Düşman tüm gücüyle asılıyor; biz de öyle. Ancak dolabın alınmasını engelleyemiyoruz. Ellerim dolap kenarlarının açtığı yaralardan kan içinde kalıyor. Kanımız dökülmeden, hiçbirşeyimizi alamazlar. Tazyikli suyu hiç bekletmeden yeniden devreye sokuyorlar. Kapının önü bir anda masa ve sandalyelerle doluyor. Onlarca masa ve sandalyeyi bir bir dışarı almaya başlıyorlar. Artık barikat yok...

Basınçlı su nedeniyle biraz geri çekilip, suyun kesileceği anı bekliyoruz. Saldırma kararımız var. Kuzu kuzu beklemeyeceğiz. Su kesiliyor. Polisler kapı önüne dağ gibi yığılmış olan masa ve sandalyeleri çekerken, talimatı alıyoruz: *'Yoldaşlar, çekin şunları, biz saldıracağız!'* Biz de polisle aramızdaki engelleri temizlemeye başlıyoruz.

'Tüm uzun borulular ve silahlılar öne!'

Hazırız...

'Yoldaşlar saldırıyoruz!'

Bu arada polis, bir anda çekiliyor.

Teslim alamayacaklarını gördüler.

Öleceğimizi ama aynı zaman da öldüreceğimizi gördüler.

Saldırmaya cesaret edemediler.

Bizimse saldırma hevesimiz, polislerin kaçması üzerine kursağımızda kalıyor.

Beklemeden, yemekhaneden merdiven boşluğuna ve ara maltaya çıkıyoruz. Düşman, ara maltayı da boşaltmış durumda. Mallanın diğer ucundan, kapıdan şaşkın şaşkın bakıyorlar. Ellerimizde uzun borular ve itfaiye kancalarıyla ara maltada tedbirliyiz. Sloganlarımız meydan okuyor:

İŞKENCECİLERDEN HESAP SORDUK SORACAĞIZ!

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ!..

Karşılıklı atışıyoruz. Sabah sopa yiyen, askerinden önce kaçan kahraman (!) teğmen uzaktan bakıyor.

-Gelin, gelin diyoruz.

-Geleceğiz merak etme.

-Boşversene hepiniz korkaksınız.

-... (cevap yok)

-Gelin de sizi Ümraniye'ye kadar bir güzel kovalayalım.
(Gülüşmeler)

Düşmanın duraksamasını değerlendirerek, aynı maltadaki karşı koğuşa giriyoruz. Sadece seyredebiliyorlar. Amacımız yeni barikat malzemesi almak. Gözlerinin önünde, güvenliğimizi almış bir vaziyette, söktüğümüz yeni kapı, dolap ve diğer malzemeleri koğuşa taşıyoruz. Güvenlikteki bir yoldaşımız, yanında taşıdığı falçatayı çıkarıyor. 'Şu itfaiye hortumunu keselim.' Öylesine panik halde çekilmişler ki, hortumun ucundan geriye doğru sürükleyerek götürürken maltadaki bir kısmı hala duruyor. Yine de hortuma gitmek için, koğuş kapısından epeyce uzaklaşmak gerekiyor. Ayrıca falçatanın kesebileceğinden çok daha sert bir yapısı var. O yüzden göndermiyoruz. Öneriyi yapan Mecit Yoldaş, falçatayı tekrar cebine koymuyor. Bir elinde kanca, diğer elinde falçata, düşmana yüzü dönük nöbete devam ediyor..."

Düşman saldırıya cesaret edememiş, sonuçlarını göze alamamıştı. Saat 10.00 sıralarında barikatı yeniden ve daha fazla malzeme kullanarak oluşturup beklemeye başladık. Bu bekle-

me zannedilenden uzun sürecekti. Perşembe saat 10.00'dan, cuma 17.00'ye kadar; yaklaşık 30 saat...

Bu arada diğer koğuşa ayrılan tutsaklardan hiç haber alamadık. Yakınıımızdaki bir koğuştaki olmalarına rağmen, ne bir çatışma belirtisi ne de bir ses duyuyoruz. Durumlarını merak ediyoruz. Daha sonra bir açlık grevi anonsu duymuştuk. PKK'li tutsakların bulunduğu koğuştaki yoldaşlarımızın önerisine rağmen barikat kurulmadığını; daha bizim barikat ilk saldırı başlamadan önce oraya saldırıldığını; karşısında ciddi bir direniş görmediği halde, polis ve askerin vahşice saldırarak ağır yaraladığı 100 civarındaki tutsağı hücrelere attığını daha sonra öğrenecektik.

"Kararlılığımız karşısında duraksayan düşmanın bir kez daha saldırmaya cesaret edemeyeceğini düşünüyorum. Bir taraftan da 'yine de belli olmaz' diyorum kendi kendime, ilk anda barikatı yeniden, üstelik bir öncekinden daha sağlam oluşturmak için işe giriyoruz. Bu iş 15-20 dakika içinde halloluyor. Az önceki dakikalar aklıma geliyor bir an. Daha yarım saat önce, kulakları sağır eden bir gürültü içinde basınçlı suyla savaştığımız. Ardından yine sloganlarla 'yoldaşlar saldırıyoruz' bağırışları içinde, 'hücum' naralarıyla dışarı fırlamıştık. Ölümün üstüne atılmıştık bir anlamda. Oysa şu an hakim olan sessizlik. Çatışma ardından cephede sessizlik vardı. Bu, mutlu bir yorgunluğun, başardıklarımızın coşkusunun sessizliği idi. Bütün gün süren çatışmalar, kısa aralıklar verilmiş olsa da hepimizi bitkin düşürmüştü. Çatışmaların içinde, insanın kendi yorgunluğunu anlama fırsatı olmuyor. Şimdi yorulduğumuzu görüyorum, ilk anda devam eden hararetli sohbetler, eldeki birkaç parça yiyeceğin ve iyice azalmış olan sigaraların içilmesinin ardından hararetini kaybediyor. Beklemenin uzayacağını anlaşılmamasıyla birlikte dinlenmeye başlıyoruz. Koğuştaki 104 kişiydik. Oysa normal şartlarda 30 kişilik koğuştan biri bu. Ortadaki küçük bir boşluk dışında adım atacak yer yok. Bileklere kadar çıkan suyun içinde, iliklerimize kadar ıslanmış vaziyette, soğuğun etkisiyle herkes bir parça titriyor. Pencerele çekilmiş battaniyeler nedeniyle içerisi oldukça loş, hatta ka-

ranlık. Bir miktar sandalye var koğuşta. Kırık masa ayakları ve masa üstleri de... Bunların üzerinde oturup uyuyanlarla suyun içinde duran çeşitli eşyaların üzerinde dinlenmeye çalışanlar, ayakta sohbetler devam ediyor. Bir süre sonra pencerelerden birinden battaniyeyi alıyoruz. Dışarıda hava açık. Temiz havayı ciğerlerime çekebilmek, gaz kokan koğuşta beni epeyce sevindiriyor. Üst üste çekiyorum. Birkaç yoldaşım daha aynı şeyi yapıyor. Az sonra televizyonu çalıştırmak için birkaç kişi uğraşmaya başlıyorlar. Bir türlü olmuyor. Buna üzölüyoruz. Oysa haberleri çok merak ediyoruz. Teslim alınamayan bir isyan var ortada. Mutlaka ilk haberdır diye sohbetler yapıyoruz..."

"Çatışmalar durulup bekleme süreci başladığında, düşünmeye fırsat buldum. Çatışmalar insana bu fırsatı tanımlıyor. Bu bekleyiş benim için aynı zamanda bir iç tartışmaydı.

Ümraniye Cezaevi'ne geldiğimizde karşılaştığımız uygulamalar ile gelişen günlerde bunlarda herhangi bir değişikliğin belli olması, hepimizi bizim ne yapacağımız, nelerle karşılaşabileceğimiz konusunda düşünmeye zorlamış, kendi aramızdaki sohbetlerin ağırlıklı konusunu bu oluşturmuştu. Buranın Sağmalcılardan farklı olacağı kesindi. Dolayısıyla burada yaşayacağımız sıcak süreç içerisinde kendimizi daha iyi tanıyacaktık. Buradaki pratik, olumlu ve olumsuz özelliklerimizin ortaya çıkacağı, daha iyi görölleceği bir ortam yaratacaktı. Nitekim öyle olmuştu.

Cezaevinde gelişebilecek olayları tartışırken, kendimi, bu süreçte yaşanacaklarda olumlu-olumsuz nasıl davranabileceğimi (*zaaflarımla birlikte*) düşünüyordum. Kişisel olarak eksik ve zaaflarımız olsa da, yoldaşlarla birlikte olmak, Parti-Cephe misyonuna sahip olmak zaaflarımızı aşmada bir güvence olacaktı.

Korku ve çekinceyi en somut olarak bugün yaşamıştım. Az önce yaşadığımız çatışmalar sırasında düşmanın tavrı netleşip, saldırının süreceği belli olduğunda 'tamam, kendimizi buna hazırlamak lazım' diye düşünüp, oradaki coşkuyu, kararlılığı birlikte yaşamanın güzelliğini düşündüm. Bu, insanı başlı başına motive eden birşeydi. Yoldaşlarla birlikte olmak insanı

etkiliyor. Çünkü farklı özellikleri, olumlu ya da eksik yanları olan birçok kişi o anda aynı şeyleri paylaşıyor, benzer duyguları yaşıyordu. Bu, insanı kendi düşüncelerinden çekip alan ve çatışmada daha fazla görev almaya, daha aktif olmaya etki eden bir olguydu. Bu ruh halinin yansıması en basit davranışlarda bile görülebiliyordu.

Barikat arkasındayken, tazyikli suyun ve yorgunluğun etkisiyle bazen geri çekiliyor, bir süre dinleniyor, sonra yeniden barikat arkasındaki yoldaşlarımıza omuz vermeye gidiyorduk. Titreme, yorgunluk hemen herkeste vardı.

Barikatın en önünde uzun süre kalan yoldaşlarımız yine bize örnek olan, kendimizi sorgulatan bir işlev gördüler. Biz tazyikli sudan korunup titremeyi biraz durdurmak için geri çekildiğimizde, başkaları boşalan yeri dolduruyor, ama öndeki yoldaşlar hemen hemen hiç dinlenmiyor ya da çok kısa süre ancak nefeslenebiliyorlardı. Kendi davranışımıyla bunu karşılaştırdığımda, motive olma ve irade konusundaki eksiklerimi gördüm. Aslında sorun irade sorunuymuştu. Çatışma sırasında bunu düşündüm ve bir rahatsızlık hissettim. Çünkü, barikatın arkasında daha fazla durulabileceğini, tazyikli suyun sonuçta yenilebileceğini yine yaşayarak gördüm;

Bugün öğrendiğim birşey vardı. Pratiğin, yaşadığımız sürecin olumlu olumsuz yanlarımızı açığa çıkancısı özelliği çok güçlüydü ve böyle de oldu. Birçok yoldaşımızın atılganlığı, barikatın en önünde yorulmak nedir bilmeden durması, hatta şu anki bekleme sırasında ortaya koydukları özverileri birşeyi açık olarak öğretiyordu. O da bütün yoldaşlarımızdan öğreneceğimiz birşeylerin olmasıydı..."

"Bekleme uzadıkça, koğuşun durulabilir hale getirilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Suyu boşaltmak ilk iş olmalı. Pencereden kovalarla boşaltmaya çalışıyoruz. Ancak yerlerde çok fazla su olduğu için bu şekilde çok uzun sürecek. Yine de uğraşılıyor ve bitiriyoruz. Kalan suyu da bir paspasla hızla temizliyoruz. Bu iş 1 saatten fazla sürüyor. Kimilerimiz üzerimizdeki kıyafetleri çıkarıp sıkıyoruz. En azından suyun fazlası gitsin.

Düzenli sloganlarımızı pencerelere çıkıp atmaya devam

ediyoruz, ilk başta dinlenenler şimdi ayakta. Kimi yoldaşlarım ise hala hiç oturmamış durumdalar. Sohbetlerine, neşelerine diyecek yok. Yanlarına gidiyorum. Çatışmaların bazı ayrıntıları ve düşmanın rezaleti üzerine espriler patlayıp duruyor. Uyu-yanları rahatsız etmemek için sessiz olmaya çalışıyoruz. Uyu-yanlar da ilginç bir görüntü oluşturuyorlar. Henüz kurumamış zemin üzerinde birbirine iyice sokulmuş, üst üste, kiminin ayağı diğerinin göğsünün üstünde... karmakarışık yatıyor herkes. Bir yoldaş 'Köprü altının kimsesizlerine benziyoruz.' diyor.

Arada bir, barikat nöbetçisi yoldaşlarımızın yanına gidiyorum. Onlar pür dikkat dışarıdaki gelişmeleri izlemeye çalışıyorlar. Bir değişiklik olmadığını öğreniyorum. Koğuşun bir köşesinde kullanılmayacak durumdaki yiyecekler yığılı durumda. Bunları ve bazı çöpleri camdan havalandırmaya atıyoruz. Ortalığı iyice temizleme çabası içindeyiz. En çok ıslak olmaktan rahatsızız. Bütün gün boyunca birşey olmuyor. Akşam ben de yatmaya çalışıyorum. Birkaç saat güçlkle uyuyup kalkıyorum. Bekleyiş sıkıntı veriyor. Koğuş ise ıslak, inşaat yeni bitmiş olduğu için kurumuyor bir türlü.

Geceyarısı geçmiş durumda. Artık cuma gününe girdik. Durumu kontrol edip, üst kata barikatı taşıma fikri doğuyor. So'rumlu yoldaşımız bunu onayladıktan sonra diğer temsilcilere de durum açılıyor. Bu iş için en uygun saatin sabaha karşı 05.00 olduğuna karar veriyoruz. Beklemek yerine hareket halinde olma isteğimize karşılık bulmamız hoşuma gidiyor. Sabırsızlıkla saatin gelmesini bekliyoruz.

Saati geldiğinde, durumun kontrolü için barikatta bir boşluk açarak 3 yoldaşımızı dışarı gönderiyoruz. Barikatın altından sürünerek çıkıyorlar. Çünkü boşluk oldukça dar. 'Çabuk ve dikkatli olun' diyoruz. Biraz heyecanlıyız. Çünkü düşman pekala koğuş kapısının hemen önünde güvenlik almış da olabilir. Kısa sürede geri dönüyorlar. Durum uygun. Düşman ara maltayı tümüyle boşaltmış ve kapısını da kapatmış durumda. Üst kât kapısı açık. Karşı koğuşun kapıları ise altı üstlü kilitli. Hemen üst kata taşınma hazırlıklarına başlıyoruz. Düşman şaşırarak bu

duruma. 'Nasıl cesaret ediyorlar?' diyecekleri muhakkak.

Temiz ve kuru bir koğuşa geçeceğiz. Beklemenin bir işken-
ce olmaktan çıkması için bu en iyisi. Son hazırlıklarımızı yapıp
barikatı açıyoruz. Bunların tümü sessiz ve bir çırpıda oluyor.
Yapılacaklar belli. Barikat malzemesi dışında buradan yukarı
çıkacak birşey yok. Bir de silahlarımızı alıyoruz. Karşı koğuştan
ise hem barikata malzeme hem de lazım olabilecek yatak,
battaniye gibi şeyleri alacağız. Tabii en önemlisi televizyon.

Ara maltada güvenlik alıyoruz. Tutsak kitlesi yukarı çıkıyor.
Ardından barikat malzemeleri çıkarılıyor. Karşı koğuştan kilit
lerini levyelerle patlatıyoruz. İlk örice televizyonu alıyoruz.
Ondan sonra diğerlerini. Barikatı üst katta hızla kuruyoruz. Bu
hepsi içinde en sağlam barikat oldu.

*

Üst kat kuru ve temiz. Yatakhane bölümü olduğu için, ran-
zalar, dolaplar, içlerinde de bir miktar kıyafet var. Ancak girer
jgirmez gözlerimiz yaşarmaya başlıyor. Gazın etkisi çok fazla.
Yemekhanede bile böyle değildi. Gaz mermisini buluyoruz.
•Burada yerler kuru olduğu için gaz hızla yayılmış ve her yere
sinmiş. Gözlerimiz yaşarıp yanıyor. Bu epeyce böyle devam
ediyor. Yine de soğuktan, suyun içinde olmaktan iyidir diye
,düşünüyoruz. Kıyafetler çıkartılıyor. Kurutulmaya çalışılıyor.
Televizyonu ilk anda kurmuştuk. Elektrigi floresandan çekiyoruz.
Sabah 07.00 haberlerini dinliyoruz, isyanımız ilk haber olarak
veriliyor tüm kanallarda. Gazetelerin manşetlerinde de yine
isyanımız var. Bunu da yine TV'den öğreniyoruz. Bizi en çok
sevindiren, Buca ve Yozgat cezaevlerinde de direnişin başladığı
haberlerinin verilmesi oluyor. Yoldaşlarımızı yanımızda
hissediyoruz.

Üst katın bir dezavantajı var. Ara maltadan koğuştan gözet-
lenmesi amacıyla açılmış küçük pencereler bunlar. Burayı bat-
taniye ve küçük dolap raflarıyla kapatmıştık. Düşman kısa süre
sonra buralardan tacize başlıyor. Açmaya çalışıyorlar. Lev-
yelerle vuruyorlar. Biz de tutuyoruz. Ama bunun yarattığı ra-
hatsızlıkla uğraşmak yerine 'saldırı' taktiğimizi devreye sok-
mayı daha uygun görüyoruz. Aniden saldıracağız. Bir anda
mazgaldaki rafı hafif yana çekip, boşluktan hızla levveyi ileri

ittiriyoruz. Öylesine korkuyorlar ki, birinin kaçarken yere düştüğünü görüyoruz. Bunlar faşist gardiyanlar. Bir yoldaş bağıyor : 'Namussuz, alçak! Niye korktun, niye kaçıyorsun? Gelin 2 gündür it sürüsü gibi kaçıp duruyorsunuz...' Bir daha taciz etmiyorlar. Bekleyişimiz sohbetler ve dinlenmeyle geçiyor. Sloganları düzenli atıyoruz.

Saat 17.00'ye doğru düşman dize geliyor. Barikat arkasından bir ses geliyor: '*Görüşmek istiyoruz...*'

Zaferi kazanmıştık.

48 saat süreyle defalarca püskürttüğümüz düşman bizi yenemeyeceğini bir kez daha görmüştü.

Gururluyduk..."

Düşman Yenilgiyi Hazmedemiyor

Cuma akşamı saat 19.00'a doğru gelirken yeni koğuşumuza yerleşmiştik. Hemen hepimizde bir yorgunluk belirtisi göze çarpıyor. Oysa 3 güne yayılan ve 50 saat süren hareketli, sıcak çatışma içinde bu yorgunluk hiç göze çarpmamıştı. Üç gün boyunca oradan oraya koşmuş, bağırılmış, yüzlerce asker ve polisle kıyasıya çatışmıştık. Sanki her çatışmanın ardından daha da canlanıyor gibiydik. Canla başla savunuyor, saldırıyorduk. Çatışma sona ermiş, koğuşlarımızdaydık ve yorgunluğumuzu şimdi hissetmeye başlamıştık. Öte yandan hepimiz hala bu çatışmanın atmosferi içindeydik. Koğuşlarımıza girer girmez birbirimize anlatamadığımız, konuşamadığımız hepimizin birebir yaşadığı olayları tartışıyorduk. Yaşanan en son olay düşmanın dize gelmesi ve pazarlığa oturmak zorunda kalmasıydı. Barikat başındaki pazarlık, sohbetlerimizin ilk konularından biri olmuştu.

Düşmanla pazarlık yapan yoldaşımız ortak taleplerimizi son kez iletmış gelecek yanıtı bekliyorduk. Son pazarlık konuşmasından çok geçmemişti ki düşmanla pazarlığımızda aracılık yapan avukatlar barikatın önüne gelip seslenmişlerdi; "Tamam olacak".

Yüz yüze süren açık çatışmada geri püskürttüğümüz, yendiğimiz düşmanı pazarlık masasında da yeniyorduk. Barikatı-

rmzi kaldırıyor ve dışarı çıkıyoruz. "Geçmiş olsun" diyorlar, el sıkışıyoruz. Yüzlerce asker, polis timlerinin içinden gelmiş, cezaevinin savaş alanını andıran görüntüsünü görmüşler bu savaştan nasıl sağ çıktığımızın şaşkınlığı yüzlerinden okunuyor. Merak dolu gözlerle bizlere bakıyorlar. Kapının hemen önünde avukatların yanında cezaevinin 2. müdürlerinden Yılmaz ERSOYLÜOĞLU da var, birkaç gardiyanla birlikte. Elindeki telsiziyle tam işkenceci polisleri andırıyor. Dört ayrı koğuşa yerleşeceğimizden grup grup olarak, üst araması yapılacağını söylüyorlar.

Üst araması için de tek tek geçmemizi söylüyorlar. Birkaç grup gitmişti böylece. Biz ve MLKP tutsakları kalmıştık geride. Topluca çıkıp ara koridora geldik. 2. Müdür Yılmaz, ısrarla tek tek gitmemizi istiyor, dinlemiyoruz. Üst araması yapılıyor, ayakkabıları da dedektörle arıyorlar. Şevkte karşılaştığımız gibi dedektör her şekilde ötüyor. Ayakkabıları çıkarmamızı istiyorlar, itiraz ediyoruz. "Bu herşeye ötüyor" diyoruz. Avukatların da araya girmesiyle ayakkabıları çıkartmadan ana koridora çıkıyoruz. Elinde defteriyle faşist Hüseyin ATAKAN nereye yerleştirileceğimizi 2. müdür ve gardiyanlarına izah ediyor. Hemen yanında da tüm devlet eşrafı bulunuyor, istanbul 11 Jandarma Alay Komutanı Baki ONURLUBAŞ, Adalet Bakanlığı Müsteşarı Yusuf Kenan DOĞAN, Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Zeki GÜNGÖR, istanbul JITEM'in şefi Baki ONURLU-BAŞ'ın, Müsteşar Y. K. DOĞAN'ın korumaları hemen yanında. Cezaevinin yüzlerce gardiyanı da tören kıtasındaki askerler gibi koridor boyunca duvara dizilmişler.

Cezaevi tam bir harabeye dönmüş vaziyette. Yerler ıslak ve yer yer su birikintileri içinde, yerlerde hala taş parçaları, tahta parçaları, cam kırıkları göze çarpıyor, bir koğuşun kağıt gibi yırtılmış, buruşmuş kapısı, bir başka kapı yerde, kapısı olmayan koğuşun içi ise darmadağın, üst üste yığılmış, elbise, kitap, battaniye, yatak yerlere saçılmış görünüyor, anlaşılan düşman hıncını eşyalarımızdan, koğuşlarımızdan çıkartmış Gaz bombalarının kokusu artık alışkın olmamıza rağmen yine de hissediliyor.

Bir ara koğuşlar konusunda, sorumlu yoldaşımız, Hüseyin ATAKAN'la tartışıyor. Zeki GÜNGÖR, JITEM Şefi Baki ONURLUBAŞ'a kendini ispat etmek istercesine "nereye yerleşeceğinize idare karar verir" diyerek bize çıkıyor sertçe. Alay komutanı tartışmayı sessizce izlerken, tartışmayı sürdürmemiz karşısında bu kez Yusuf Kenan DOĞAN müdahale ediyor "Ne beceriksiz adamlarsınız, 10 tane adamı bir koğuşa yerleştiremiyorsunuz." diye müdürlerine bozuk atıyor.

Koğuşlarımız belli olduktan sonra MLKP tutsakları da gidiyor. Son barikat çatışmasına kadar bizimle olan tüm siyasetler 44 kişilik bir koğuşa, biz ise 22, 22 ve 18 kişilik 3 ayrı koğuşa yerleşiyoruz. 1BDA-C ve İslami Hareket örgütü tutsaklarını da aynı gün İstanbul'daki diğer cezaevlerine sevk ediyorlar. Artık DHKP-C tutsakları olarak B-1, C-1 ve C-9 koğuşlarında kalacaktık.

Uygun koğuş yok diyerek bizleri üç ayrı koğuşa yerleştiren düşmanın, gerekçeleri bizi ikna etmesede tek koğuşa yerleşme konusunda fazla ısrarlı davranmamıştık. Çünkü "üç ayrı yere dağıtırsam istediğimi daha rahat yaparım" düşüncesi varsa bunun çözüm olmadığını göstermeliydik. Üstelik eğer böyle bir hesabı varsa "bir koğuşta bir belayken, üç koğuşta üç ayrı bela olacaktık" başına. Düşmanımızın 13 Aralık yenilgisini kabul edeceğini, bir çatışmayla bütün sorunlarımızın çözülmeceğini biliyorduk. Hiçbir koşulda teslim olmayacaktık. Ümraniye hep özgür kalacaktı.

Akşam haber saatine yakın yerleştirildiğimiz yeni koğuşlara girdiğimizde 19.00 haberlerini izliyoruz. TV kanalları ilk haber olarak veriyor Ümraniye Cezaevi'ni. Bir spiker "Ümraniye Cezaevi'ndeki isyanın bittiğini, mahkumlarla anlaşma sağlandığını" söylerken bir başkası "isyan bastırıldı" diye veriyor haberi. Daha yarım saat önce anlaşma sağlanmışken TV'nin haberine "bu ne hız" diye şaşırıyoruz. Buca Cezaevi'ndeki destek eylemini de veriyor haberler. Sevinçliyiz. Daha 2.5 ay önce faşizm Buca'da üç yoldaşımız! katletmişti. Duyarlılıkları bize gurur veriyor. "Bizi en iyi onlar anlar." deyip kendi aramızda espriler yapıyoruz. Diğer cezaevlerindeki yoldaşlarımızın des-

teklerini ise daha sonra öğreniyoruz.

C-1 koğuşunun karşısındaki bağımsızlar koğuşunda kalan Eşber Yağmurdereli'nin isyanımız sırasında tahliye olduğunu, bağımsızlardan öğreniyoruz. Eşber Yağmurdereli giderken "kamuoyuna 13 Aralık'la ilgili açıklama yapacağını" söylüyor. Daha sonra ürkek ve küçük burjuva insan hakları savunuculuğu temelinde açıklamalar yapıyor.

Üzerimizde üç gündür ıslak vaziyette duran elbiselerimizi kaloriferlerin üzerinde kurutuyoruz, isyana ilişkin sohbetlerimiz de saatlerce sürüyor, sohbet koyulaşıyor, isyanımız, düşmanın tavrının değerlendirilmesi ve esprilerimiz sohbetlerin konusu oluyor, isyanın her anı çatışmaların olduğu her yer, an an yeniden gözlerimizin önünden geçiyor, isyanı sohbetlerimiz ve esprilerimizle adeta yeniden yaşıyoruz. Zaferimizin verdiği moral ve coşku ile, aramızdaki ilişkiler daha da ısınarak, yoldaşça bağlarımız daha da güçleniyor, birbirimize olan güvenimiz pekişiyor ve esas önemlisi Partimize-Cephemize inancımız bir kat artıyor. Direnişimiz ve isyanımız Partimizin eseri ve yarattığı gelenek, kültürün ürünü.

13 Aralık isyanı gerçekte siyasal bir zafer. Görünürde somut bir kazanım olmasa da yarattığımız etkiler var. Tarihimize eklenen yeni bir halka, bir birikim, bir esin kaynağı. 13 Aralık bir isyan çağrısı, tüm tutsaklara. 13 Aralık halklarımıza bir isyan çağrısı; kayıplara, katliamlara karşı onurlu, adaletli, özgür bir vatan çağrısı. 13 Aralık isyanın yaratıcısı, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm kavgası için dağda, şehirde, zindanlarda ölen ama teslim olmayan tüm devrim şehitlerimiz ve şehitlerimizi kahramanlaştıran Parti-Cephemizin yenilmez ideolojisidir. Bu önderlik, bu çizgidir 13 Aralık ve benzerlerini yaratan.

Tarihi kahramanlar *yazmaz*, kahramanları tarih yaratır. Bu tarih bizim tarihimizdir. Genç, yaşlı, kadın, erkek, Kürd, Türk, Gürcü, Laz, işçi, memur, köylüyle her türlü olumluluğu ve olumsuzluğuyla yarattıklarımız ideolojimizin eseridir. Tutsak bileşenimiz bunun en somut örneğidir, isyan içerisindeki 58 Parti-Cephe tutsağı bunun en iyi göstergisidir. Bu 58 tutsak içerisinde on-onbeş yıllık devrimcilerden, üç-beş

aylık devrimcilik süreci olanına, kadrosundan taraftarına, devrim tercihini henüz yapmamış olanından netleşmiş olanına, korkuları kaygıları olanından, militan-savaşçı özellikler taşıyanına kadar her tipi bulmak mümkündür. 13 Aralık'ta çatışan, düşmanı önüne katıp kovalayan en korkağından en cesuruna bu insanlarımız olmuştu, işte 13 Aralık Parti-Cephemizin ideolojisini, direniş çizgisini esas alan bu insanların ürünüdür. Bu çizgimiz yalnız kendi insanlarımız değil, psikolojik ve moral olarak böylesi bir çatışmaya hazır olmayan diğer tutsak kitlesini de yönlendirmiştir. Oligarşinin, tüm tutsak kitlesi de 13 Aralık isyanı içinde yer almasına rağmen daha ilk andan itibaren isyanı DHKP-C'lilerin başlattığı ve sürdürdüğü açıklamaları düşmanımızın bu çizgiyi tanıdığının göstergesidir.

Birçok insanımıza kendi gerçekliğini daha iyi kavratan, etkilerini ve olumluluklarını gösteren 13 Aralık isyanımız düşmanında yarattığı etkiler yanında kendi içimizde de büyük etkiler yaratmıştı. Güveni, moral ve coşkuyu artıran, hesaplasmayı hızlandıran şöyle veya böyle tamamlayan bir etkiydi bu. Bunu insanlarımızın davranışlarından, tavırlarından görmek mümkündür.

Evet bir zafer kazanmıştık. Zafer yeni savaş günlerinin de müjdecisiydi bizim için. Düşmanın ne denli kalles ve alçak olduğunu biliyoruz. Bunu 13 Aralık isyanımızın hemen sonrasında başlayarak yeniden göreceğiz.

C-1 ve C-9 koğuşlarında 22'ser kişi toplam 44 kişiyiz. B-1 koğuşunda da pazartesi günü şubeden gelen 4 yeni tutsakla birlikte 17 kişiyiz. Cezaevinde 2'de bayan yoldaşımız var. İlk günkü çatışmada şarapnel parçasıyla yaralanan ve tesadüf sonucu PKK'lilerin koğuşunda kalan bir yoldaşımız ise bu koğuşa yapılan saldırıyla yarasının ağırlaşması sonucu hastaneye kaldırılıyor. Tedavisi engellenen **Oktay KARATAŞ** yoldaşımızın her iki kulağı da duyma yetisini kaybediyor.

16 Aralık sabahına saat 07.55'de aldığımız içtimayla başlıyoruz. HERŞEY PARTİ-CEPHE İÇİN, HERŞEY ZAFER İÇİN sloganımızla güne, yeni koğuşlarımıza merhaba diyoruz. Mutfak eşyalarımız, kitaplarımız ve giysi gibi eşyalarımız D-5/6 koğuşun-

da kaldığı için günlük yaşantımız bir-iki gün doğallığında sürüyor. Gece nöbeti dışında komün nöbetçileri belirtemiyoruz, bu işi de gönüllü şekilde sürdürüyoruz. Yaşantımız böylece birkaç gün günlük sohbetler, TV seyretme, günlük gazeteleri okuma şeklinde sürecekti...

"Sabah sayımından hemen sonra temsilci yoldaşımız koğuşumuza geliyor, kucaklaşıyoruz. Oturup sohbete dalıyoruz, ilk günlerdeki sohbet konularımızdan biri 13 Aralık isyanı oluyor. Akşamki sohbetimizi temsilci yoldaşımızla da paylaşıyoruz. C-9'daki yoldaşlarımız sabah sayımını "Temsilci yoldaşımız gelmeden vermeyiz." demişler. Temsilcimiz C-9'a uğradıktan sonra bizim koğuşa geliyor. "Hepiniz canla başla savaştınız sizlerle gurur duyuyorum." diyor, bizler de gururlanıyoruz ve hepimizin yüzü gülüyor, isyan üzerine sohbetimiz koyulaşiyor. -Ölümler dalga geçtiğimiz anlar aklımıza geliyor. Düşmana (poi lislere) durmadan "simit satın, simit" diyen yoldaşımıza takılı yoruz. "Simit sattım, o işte para yok." diyen işkencecilerin sözlerini hatırlıyoruz. Yine itfaiye hortumunun karşısında bir elinde sigarasını yakan ve bıyıklarıyla oynayan diğer elindeki demir sopasıyla barikata yüklenen başka bir yoldaşımıza takılmadan edemiyoruz. Kısa bir süre sonrada yoldaşımızı uğurluyoruz."

Yeni koğuşlarımızdaki ilk işlerimizden biri, bizlerden merakla haber bekleyen cezaevlerindeki yoldaşlarımıza hemen bir mesaj göndermektir. Her ne kadar 15 Aralık akşamı isyanın bittiği haberini TV'den öğrenmiş olsalarda bu haberi doğrudan bizden duymaları daha farklıydı. Diğer cezaevlerindeki yoldaşlarımızın destek eylemlerinin taleplerinden birisinin de bizimle doğrudan haberleşme olanağının sağlanması olduğunu daha sonrasında öğreniyoruz. Böylece kazandığımız zaferin coşkusunu paylaşmak amacıyla tüm cezaevlerindeki yoldaşlarımızı faks çekiyoruz. Cezaevi idaresi faksın bozuk olduğunu söylüyor. Bunun üzerine kısa bir mesaj yazarak telgraf çekiyoruz:

"Merhaba yoldaşlar, yalnız olmadığımızı biliyorduk. Değer ve geleneklerimize sınıksız sarılarak yine biz kazandık. Oktay KARATAŞ isimli yoldaşımız hastanede, diğerlerimiz buradayız,

moral ve coşku doluyuz, sizleri bu coşkuyla kucaklıyoruz..."
Yoldaşlarımıza selam ve sevgilerimizi gönderiyorduk.

Akşam haberlerini izliyoruz. "Cezaevinde normal yaşama dönüldüğü" söyleniyor ve aleyhimizde demogojiler sürüyor. Show TV'de her iki tarafında yorgun olduğunu ve yaraların sarılmaya başlandığını söylüyor. Anlaşılan düşman oldukça yolmuş (!) diyoruz...

17 Aralık Pazar... Yaşantımıza biraz daha çeki düzen veriyoruz. Günlük yaşama ilişkin düşmanla ilişkilerimiz, eğitim çalışmalarımız vb. konularında neler yapacağımızı konuşup tartışıyoruz.

Yarından başlayarak her gün saat 15.00'de havalandırmada volta atarak marş söyleyip slogan atacaktık. Eğitim çalışmalarımızı da kitaplarımızı alana kadar günlük gazetelerden konular belirleyip tartışma ve yazı yazma şeklinde yaparız diyoruz. KURTULUŞ Gazetesi'ni yine alamıyoruz. Günlük gazeteleri getiren görevli gardiyan her seferinde dergi isteyip istemediğimizi soruyor, KURTULUŞ Gazetesi istediğimizi söyleyip parasını veriyoruz ama her defasında da gelip "bayiden aldığını ancak cezaevi dış güvenliğinin içeri sokmadığını" söylüyordu. Böylece düşmanın "yumuşaklık" gösterisinin de ne olduğu ortaya çıkıyor. Zaferimizi hazmedemeyen düşman sonraki günlerde keyfi uygulamalarını artırarak sürdürecekti.

Diğer siyasetlerle görüşüp 13 Aralıkla ilgili ortak bir ilan ve olayların gelişimini tutsakların ağzından anlatan bir basın açıklaması yapma önerisini götürüyoruz. PKK tutsakları bu açıklama ve ilana katılmayacaklarını söylüyor. Nedeni sorulduğunda hiçbir açıklama getirmiyorlar. Böylece kamuoyuna sunulmak üzere DHKP-C, MLKP, TKP(ML), TIKB, TDKP, TKP, TKP/ML, DY, MLSPB ve TKEP adına ortak bir ilan ve açıklama hazırlıyoruz. Ayrıca bundan sonra ne yapmak gerektiği üzerine tartışıyoruz. PKK'liler açlık grevi düşündüklerini pazartesi günü başlayacaklarını (*sonrasında anlaştıklarım söyleyip yapmıyorlar*) söylüyorlar. Diğer tutsaklar ise ortak tavır alışı görüşmeler başlayana kadar sürdürme ve katliamcı cezaevi yönetimini muhatap almamayı kararlaştırıyor.

HALKIMIZA

Buca'da yapılan, Ümraniye'de yeniden denenen

KATLAMI;

BİRLİĞİMİZ

CÜRETİMİZ ve

DİRENİŞİMİZLE

BOŞA ÇIKARDIK

ZAFER DİRENEN BİZ DEVRİMCİ TUTSAKLARIN OLDU

Ümraniye Cezaevi

MLKP, TKP (ML), DEVRİMCİ YOL, TDKP, TKP/ML, MLSPB ve DHKP-C

Tutsakları adına; Fehmi ÇAPAN, Cafer ORAL, Veysel AKTAŞ,

Adil ŞENTÜRK, Osmaân AKGÜN, Hasan AKYÜZ,

Necefkulu ARPAÇAY, C. Sadık EROĞLU

Cezaevleri Genel Müdürü Zeki GÜNGÖR'ün cezaevine geldiğini öğreniyoruz. Zeki GÜNGÖR PKK temsilcisiyle görüşüp gidiyor. PKK temsilcisinin "Diğer temsilcilerle neden görüşmüyorsunuz?" sorusuna "Onlarla görüşecek bir şey yok, daha sonra." diyerek biraz da geçiştiren bir cevap veriyor. Buca'da 21 Eylül saldırısında 3 yoldaşımızın katliamından sorumlu olan ve 13 Aralık'ta da Ümraniye'de katliam girişiminden sorumlu olan bu eli kanlı katilin PKK temsilcisine verdiği cevap bir yerde bundan sonraki hesaplarının da bir işareti oluyor.

18 Aralık günü 13 Aralık sonrası ilk kez eski koğuşumuz olan D-5/6 koğuşuna bakmaya gidiyoruz. Eski koğuşumuzun görüntüsü düşmanın alçaklığını ve Parti-Cephemize olan kini-ni ortaya koyuyor. Koğuş tam bir harabe. Giriş kattaki yatak-hane bölümünde elbiselerimiz, yataklarımız yerelere saçılmış durumda. Ayaklarıyla çiğnemişler, bir kısım giysi yırtılarak kullanılamaz hale getirilmiş. Dolaplarımızın içi tamamen boşaltılmış. Yerlerdeki dağınık konserve kutularından koğuşu-

muzda jandarmanın konakladığını anlıyoruz. Yanımızdaki gardiyanlar da böyle söylüyor. 13 Aralık gecesi biz maltadan çekilip çatışmayı koğuştta sürdürdüğümüz zaman yüzlerce asker, çevik kuvvet, siyasi şube timlerinin üç gün boyunca koğuşlarımızda konakladıklarını anlatıyorlar. Üst kat yatakhane bölümü de aynı durumda. Alt kata iniyoruz. Terörle mücadelelenin katilleri defterlerimizi yazılı ders notlarımızın çoğunu ve bir kısım kitaplarımızı almış. Hatta 'bu kitap buraya nasıl girmiş' diye küfürler etmiş. Çevik kuvvet ve komandolar girip eşyaları talan etmişler ve bazılarını gaspedip bazılarını kesmişler. Yiyecek ve giyecekleri birbirine karıştırmışlar.

Kitaplarımız yangın çıkartılıp bir çoğu yakılmış, birçok kitabımız çiğnenip, yırtılıp suyun içine atılmış. Kültür sözünü duyduğunda silahına sarılan Hitler'in sağ kolu faşist Gobels'in torunları bu namussuzlar. Saz ve gitarımız parçalanmış. Bilim, kültür ve sanata düşman Gobels'in torunları insanlık ve halk düşmanı engerek ve çıyanlardı aynı zamanda... işkenceci katiller sürüsü direnişimiz karşısında tutunamayınca intikamlarını eşyalarımızdan ve kitaplarımızdan çıkarıyorlar. Hemen tüm eşyalarımızı ve kitaplarımızı adeta kullanılamayacak duruma getiriyorlar. Bu soysuz it sürüsü tam da 'buradan Türk ordusu ve polisi' geçti dercesine talancı ve soygunculuklarını göstermiş oluyorlar. Mutfak eşyaları da parçalanmış, kullanılmaz durumda. Birkaç gün öncesine kadar içinde yaşadığımız koğuş perişan tıpkı cezaevinin diğer bölümleri gibi. Gardiyanlardan cezaevi kantininin de asker ve polislerce yağmalandığını öğreniyoruz... ilk anda, kullanabileceğimiz kitap, giysi, mutfak eşyası gibi küçük birkaç malzemeyi toplayıp koğuştan çıkıyoruz.

Pazartesi olduğu halde avukatımızın geldiğini söylüyorlar. Normalde avukat görüşü sah ve perşembe olmasına rağmen, cezaevi idaresi bize jest yapıyor. Ancak burada avukatımızın zorlamasının payı büyük. Avukatımızla görüşüp gelişmeleri aktarıyoruz. TV ve burjuva basındaki yalan ve çarpıtmaları söylüyoruz.

Bir gün öncesinde belirlediğimiz gibi saat 15.00'de toplu

olarak havalandırmaya çıkıp marşlarımızı söylüyoruz, sloganlarımızı haykınıyoruz.

ÖZGÜR TUTSAKLAR TESLİM ALINAMAZ!

YAŞASIN ÜMRANİYE DİRENİŞİMİZ!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESTL.

Parti-Cephe tutsaklarının kaldığı üç ayrı havalandırmada aynı anda atılan sloganlarla Ümraniye Cezaevi bir kez daha yankılanıyor. Bir kez daha özgürleşiyor Ümraniye. Hep özgür kalacak.

13 Aralık'ı düşmana hep hatırlatmak, unutturmamak için atmayı düşünmüştük sloganlarımızı. Her gün değişen bir kaç marşımızı da söyleyerek yaptığımız bu biçimi aynı zamanda günlük yaşam faaliyetimizin bir parçası olarak da görüyorduk...

Bugün düşmanla görüşmeler olacaktı, isyan sonrası anlaşma böyleydi. Adalet Bakanı Müsteşarı Yusuf Kenan DOĞAN ve Zeki GÜNGÖR'ün de olduğu avukatlar aracılığıyla yaptığımız pazarlıkta böyle söz verilmişti. Ama düşmanın "sözü" bu kadardı. Görüşmeler olmuyor. Ne zaman olacağı da belli değil. Düşman yenilgisini kabullenemiyor. Alçakta değil artık çukurunda çukuru.

Akşam sayımından sonra yeniden bizim için tanıdık keyfi uygulamalar başlıyor. Henüz tüp ve ocağımız olmadığı için C-9 koğuşundaki fritözle yapıp hazırlanan çayları "yasak" diyerek diğer koğuşlarımıza götürmek istemiyorlar. Bu kez gece alış verışı yasak diye değil, "Gece kapı açılması yasak." diyorlar. Cezaevine ilk geldiğimiz günler karşılaştığımız bu uygulamayı isyan sonrası sık sık gündeme getiriyorlar. Bizleri birbirimizden tecrit etmeyi amaçlıyorlar, isyanımızın yarattığı siyasi zafer karşısında acizleşen düşman düşmanlığını gösteriyor.

Koğuşlarımıza bayrak ve sembollerimizi asmakta öncelikli görevimiz, isyan sırasında D-5/6 ve C-8'deki bayraklarımızı indirip üzerimize almıştık. Sonrasında bunları bulamıyoruz. Hem bu değerlerimizi kaybetmiş, koruyamamış olmak hem de ilk günden yeni koğuşlarımıza aşamamış olmak en büyük ek-

siğimiz. Üstelik bez ve benzeri olanağımızda sınırlı, ilk anda elimizdeki sınırlı olanaklarla ancak bir tane Parti bayrağı yapabiliyoruz ve koşullarımızdan birisine asıyoruz. Diğer bir koşuluza **Gültekin** Yoldaşımızın beze çizerek hazırladığı önderlerimizden **Mahir** ÇAYAN'ın resmini asıyoruz. Elimizde resim örneği olmadığından önderliğimizin resmini hazırlayamıyoruz. Bir koşuluza ise isyan sırasında depodaki arşiv bölümünden ele geçirdiğimiz **Mahir** ÇAYAN'ın küçük boy resmini asıyoruz. Sonraki günlerde bayrak ve resimlerimizi tamamlamak ilk görevimiz arasında yer alıyor.

"Evet uğruna ölümlere gidip geldiğimiz bayrağımız yalnız bizim koşullarımızda da olsa tekrar dalgalanıyor. Düşman içeri girdiğinde tam karşısına çıkacak şekilde asıyoruz. Bayrağımız hiç yere inmeyecek. Bizim için hem siyasi kimliğimizi hemde siyasi değerlerimizi anlatan emekçilerin orak çekiçli bayrağı düşmanla aramızdaki çatışmanın odağı. Cezaevine geldiğimiz ikinci akşamı asmıştık. Düşmanın o günkü "Herşeyi göze alıyor musunuz?" sözleri ile *"Evet göze alıyoruz. Cesaret edebiliyorsanız indirin."* cevabımızı hatırlıyoruz. Bir keresinde de **"Bayrağımıza elini uzatanın cesedi çıkar."** demiştik. Bayrağımızla koşullarımız daha da özgürleşiyor. Şimdi sokaklarda, meydanlarda, varoşlarda, fabrikalarda, okullarda ve kırlardayız. Bayraklarımız bizi zindan duvarlarından alıp yoksul halkımızın içine götürüyor. Halkımızlayız. Bayrağımızı onurla dalgalandıran şehitlerimizleyiz. Ona el uzatanlara karşı her bedeli ödemeye ve ödetmeye hazırız. Bu bizim için öylesine canlı ki, tüm yoldaşlarımız buna motive olmuş durumda. Bayrağımız dalgalanıyor. Sanki koşullarımızda değil, vatan topraklarımızın semalarında dalgalanıyor. Bayrağımızı hiçbir yerle en küçük bir bağımız yokken yapıp asıyoruz. Bu bizim yaratıcılığımız. Daha sonra gardiyanlarda şaşırarak ve "Bu bayraklar D-5/6'dan getirdiğiniz bayraklar mı?" diye soracaktı."

Gece düşman bir balon haber daha uçuruyor. Güya dışarıda komandolar bekliyormuş ve bu gece operasyon olabilmış! Daha sonra 30-40 kadar komandonun olduğu ve bu gece kapıyı kırıp koridora çıkacağımızı ve çıktığımızda ise başka cezaev-

lerine götürüleceğimiz söyleniyor! Düşman nabız yokluyor ve gündeme sokacağı yaptırım ve uygulamalar karşısında sessiz kalmamız için zemin hazırlamaya çalışıyor. Bu haberi bize getiren gardiyana merak etme (*bizim için kaygılanıyordu*) biz hazırız diyoruz.

Gece 03.00'de tüm ışıklar söndürülüyor, sular kesiliyor, kaloriferler yanmıyor. Bu uygulama 18 Aralık gecesinden itibaren cezaevindeki tüm tutsaklar (*PKİClilerin durumunu bilemiyoruz*) üzerindf gündeme getiriliyor. Bir tek prizlerde elektrik var. TV'nin ışığından yararlanıyoruz. Bu uygulamanın nedenini sorduğumuzda "Adalet Bakanlığı'nın emri" diyorlar. O kadar. Tartışmıyorlar.bile. Sabah 06.00'da havalandırma kapılarının açılmasıyla birlikte elektrik ve sularda verilmeye başlanıyor. Her gün böyle. Bu duruma ilişkin yaptığımız tartışma da bunun "gece koğuş ve ara kapılarını kapatırmama ve zemin araması yaptırmayışımıza" bir "misilleme" olduğunu öğreniyoruz, intikam amaçlı bir uygulama yani. Faşistler bir yandan yüzlerini göstermiyorlar bir yandan da gerçek yüzlerini bu sözleriyle gösteriyorlar. Tam sahtekarca ve ikiyüzlüce davrandıkları belli oluyor.

19 Aralık. Sabah kahvaltısından sonra kalan eşyalarımızı toparlamak için bir kez daha D-5/6'ya ve C-8'e gidiyoruz. Düşmana hiçbir şey bırakmayacağız. Ne var ne yok yeni koğuşlarımıza taşıyacağız. Aralıklarla süren toparlanma faaliyetine ertesi gün de devam ediyoruz. Tek bir kağıt parçası bırakmıyoruz. Tek tek bakar değerlendiririz diye yırtık, parçalanmış, kırık da olsa D-5/6 ve C-8'deki herşeyi taşıyoruz..

"Eşya ve kitaplarımız koğuşa geldiğinde onların paramparça halini görüyoruz. Hiçbirimiz öfke ve kinimizi tutamıyoruz. Eşyaları bir kenara bırakıyoruz. Kitaplarımızı ayıklamaya başlıyoruz. Taşıma sırasında diğer koğuşlara giden parçalanmış kitaplar da bizde toplanıyor. Islak, parçalanmış, yanmış kitapları, çamaşır iplerine asarak, kalorifer peteklerine koyarak kurutmaya çalışıyoruz. Sayfaları neredeyse tek tek kopartılıp dağıtılmış kitap sayfalarını yeniden tek tek biraraya getiriyoruz. Bu çalışma tam bir haftamızı alıyor. Tamamladığımız her ki-

tap bizim için düşmana vurulmuş bir yumruk oluyor. Tekrar kitaplarımıza kavuşmuştuk. Siyasi eğitimimiz için, bizim için her kitap bir silah. En çokta depodaki arşivden aldığımız, DEVRİMCİ-SOL yayınlarına, broşür ve kitaplarımıza, DEV-GENÇ, DEVRİMCİ-SOL dergilerine tekrar kavuşmamıza seviyoruz. Tam bir hazine bizim için. Bir çoğumuz daha ayıklar-ken eline alıp sayfalarını çeviriyor, merak ve heyecanla. Şimdiye kadar neredeyse tamamımızın hiç görmediği yalnızca duyduğu bu hazineyi inceliyoruz. Hem sevindiğimiz hem üzüldüğümüz bir başka şey ise Sağmalcılardan sevk olurken getirdiğimiz kitaplarımızın tamamına yakını kullanılmaz haldeyken depodan aldığımız bu tarihi kitaplarımız, yayınlarımız sapa sağlam sayılırdı. Bu yayınlar altta kaldığı için yanmaktan kurtulmuştu. Böylece kütüphanemiz yenilenmişti. Diğer bir nokta ise 4 Ocak'ta şehit düşecek olan yoldaşlarımız **Mecit SEÇKİN** ve **Orhan ÖZEN**'in kitaplarımızı sahiplenişleri, kurutulması ve sayfalarının biraraya getirilmesindeki harcadıkları itir na ve emekti. Hepimizden çok çalışan bu yoldaşlarımızdı.

Karşılaştığımız yerde cezaevi personeli ile sohbet edip, hakkımızda ne düşündüklerini, isyanımızın onlar üzerindeki etkisini anlamaya çalışıyoruz. Keyfi uygulamaları anlatıyoruz. Bu uygulamaların hayata geçiricisi olmayın diyoruz, insanların yüzüne nasıl bakacaksınız? Yarın sizlerin çocukları da devrimci olacak, DHKP-C'li olacak, onlara ne anlatacaksınız? diyoruz. Çoğu kez başlan yerde dinleyip bir şey söylemiyorlar."

Cezaevi idaresi ile görüşmeler hala başlamadı. Cezaevinde hiçbir tamirat faaliyeti yok. Yalnızca kırılan koridor camlarını taktılar o kadar. Oysa günlerce sürecektir bir tamirat faaliyeti de gerekmiyor. Bu durum dikkat çekici. Düşmanın "özel bir politikasının olabileceği" yorumlarını yapıyoruz. Bir gardiyan "Sizin gitmenizi bekliyorlar." diyor. Tamirat için böyle diyor gardiyan. *"Biz gitmeyeceğiz onlar gidecek" diyoruz. Gardiyan "Sizin gitmeye niyetiniz yok galiba." diyor. "Evet" diyoruz bir kez daha.*

Akşama TV haberlerinde seçim irtibat bürolarına yapılan her zamanki saldırılardan birini dinliyoruz yine. İstisnasız bir

süreden beri hergün düzen partilerine ait birkaç irtibat bürosu bombalanıyor, molotoflanıyor.

Çarşamba günü cezaevine geldiğimizden bugüne ilk kez toplu olarak ziyarete çıkacağız. 3 hafta boyunca keyfi uygulama ve hak gaspları nedeniyle protesto edip çıkmamıştık. Saat 09.30'dan itibaren ziyaretçisi geten yoldaşlarımızın isimleri okunarak ziyarete çağnıyor. Saat 09.30'dan 12.00'ye kadar bir, 13.30'dan 17.00'ye kadar da bir ziyaret oluyor. Ziyaretçisi gelmeyen tanıdığı birisi dahi olsa soyadı tutmadığı için görüşemiyor. Aynı şekilde soyadı tutmadığı için de, teyze, hala vb. gibi yakını olsa dahi görüşmek mümkün olmuyor. Askerler ziyaretçilerimize karşı da düşmanca tavırlar sergiliyor. Ayakkabı araması, kadın ziyaretçilerin aranmasında askerlerin bulunması, onlar içeri girerken eşarplarının çekilip alınması, kalem, sigara, çakmak gibi ziyaretçilerimizin de yanlarında ihtiyaç duydukları eşyaların dahi cezaevi girişinde üzerlerinden alınması, onur kinci davranış ve hakaretler oluyor. Ziyaretçilerimiz de öfke içindeler. Yaklaşık 1 aydır ve isyan sonrasında bizi görmek için büyük bir merak içinde, haber alabilmek için gelmişler, isyan günlerinden TV'den izledikleri ve cezaevinin içine ait görüntüler dışında bizzat cezaevi önünde yaşadıkları, gördükleri şeylerden dolayı kaygı ve merak dolular. Bizi böyle sapasağlam, dipdiri ve neşeli göreceklerini hiç düşünemiyorlar bile. Tekrar tekrar soruyorlar, bir yaramızın beremizin olup olmadığını, sağlamlığımızı, durumumuzu, cezaevinin durumunu. Ailelerimiz oldukça duyarlı, isyan sırasında da çok koşturdular ve bizleri yalnız bırakmadılar. Onlar bize, biz onlara sorup yaşadıklarımızı anlatıyoruz. Duyar duymaz cezaevine koşmuşlar. Slogan atmış, gösteri yapmışlar. Asker ve polisin baskı ve tehdidine rağmen ayrılmamışlar. Bir ara üzerlerine bir grup sivil faşist köpek gönderilmiş, ailelerimizi taşlamış faşist köpekler. Onlar anlattıkça öfkemiz büyüyor.

Sohbetlerimizin çoğu bunun üzerine. Diğer sohbet konumuz ise seçimler. Seçimlere dört gün var. Ailelerimize seçim tavrımızı anlatıyoruz. Hiçbir düzen partisine güvenmediklerini söylüyorlar. Ziyaret bitiminde sloganlarımızı atarak ailelerimizi uğurluyoruz:

YAŞASIN ÜMRANİYE DİRENİŞİMİZ!
AİLELERİMİZ ONURUMUZDUR!
SEÇİM ÇARE DEĞİL TEK YOL DEVRİM!
YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!
KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

Slogan atma eylemine kabinlerde bizimle aynı gün ziyaret yapan TKP/ML ve DY tutsakları da katılıyor. Ailelerimiz uzun süreden sonra bizleri görmenin sevinciyle ayrılıyorlar ziyaretten.

Ertesi gün koşullarımıza tüp ve ocak aldırma için idareye başvuruyoruz. Önce tamam diyorlar, bir süre sonra gelip tüplerinizi veremeyiz diyorlar. Nedenini sorduğumuzda yeni bir sistem kurulacağını mutfak tüpü yerine cezaevinin dışında kurulacak bir sistemin devreye sokulacağını söylüyorlar. O gün boyunca sürekli tartışıyoruz. 2. müdürlerden biriyle aramızda ilginç bir tartışma yaşıyoruz:

- Tamam dediğiniz halde şimdi neden yok diyorsunuz?
- Sistem değişecekmiş.
- Ne sistemi, nasıl değişiyormuş?
- Bu tüpler kalkacak yerine merkezi bir sistem yapılacak.
- Biz anlamayız, o sizin sorunuz, hem bunun ne zaman yapılacağıda belli değil. Biz tüplerimizi istiyoruz. Siz de ne ya parsanız yapın.

2. müdür "Ben gidip bir sorup geleyim." diyor ve bir süre sonra geliyor.

- Tamam tüplerinizi vereceğiz ama yeni sistem kurulduğunda hiçbir hak talep etmeyeceğinize dair dilekçe yazmanız gerekiyor.

- Dilekçe nereden çıktı, gerekçe yaratmaktan vazgeçin. Ne o yeni sistem kurduğunuzda tüplerimize el mi koyacaksınız?

-.... (cevap yok)

- Böyle saçmalık olmaz. Sorun yaratmayın. Hem ihtiyaçlarımızı karşılamıyorsunuz, hem de tüp vermek istemiyorsunuz. Biz böyle bir dilekçe vermeyiz. Paramızı nasıl harcayacağımızı biz biliriz. Yeni sisteminiz olduğunda da tüplerimizi ailelerimize veririz.

- Dilekçe vermeniz gerekiyor, yapacak bir şeyim yok. Emir böyle.

- Sabrımızı taşırmayın. insan olmayı öğrenemiyorsunuz. Hem koğuşlarımız arasında birbirimizin ihtiyacını karşılama

mıza engeller çıkarıyor hem de kendi ihtiyacımızı kendimizin karşılamasına olanak tanımıyorsunuz. Ben bir şey yapamam diyorsun. Emir böyle diyorsun. Sen burada asker değilsin. Mantiğini kullan ve öyle davran. Sana insanlığından vazgeç diye emir verseler vaz mı geçeceksin?

- Emir öyleyse ne yapayım?

- insanlığın nerede kalacak?

Ümraniye Cezaevi'ne sevk olduğumuz ilk günlerde diğer koğuşdaki yoldaşlarımıza çay göndermek istediğimizde tartıştığımız, inisiyatifsiz, korkak 2. müdürdü bu. Ne tesadüf ki aynı müdür isyanımızın başladığı 13 Aralık günü de nöbetçi 2. müdürdü. O zamanlar temsilcilere kapı açmıyor "Yapacak bir şeyim yok." diyordu. Açıkçası kişiliksiz biriydi. Şebabettin adındaki müdür 4 Ocak katliamında da askerle birlikte C-1 koğuşuna girip arama saldırısında bulunan gardiyanların başındaydı. Yani o günde katliam sorumluluğuna ortak olacaktı. Faşizmin saldırı, keyfiyet, katliam politikalarında böylesi bir kişilik bulunmaz bir kişilikti. Uygun bir kişilikti, işte şimdi de korkusundan insanlığından bile vazgeçebileceğini söylüyordu.

-Dediğin gibi davranmak bedel ister. Cezaevinde yatmayı, ölmeyi göze almak gerekir.

-Evet, insan olmanın bir bedeli var. Tercih herkesin kendisine aittir. Ama insanlık dışı davranmanın da bir bedeli var.

-Sen beni insan olmamakla faşist olmakla suçlamıştın, *(çok önce yaptığımız çay tartışmasını kastediyor)* Şimdi insan olmaktan bahsediyorsun.

-Tabii ki insanlıktan bahsediyorum, o zaman ben faşist değilim, ekmek parası için çalışan bir insanım diyordun, oysa o günde bu günde ne mal olduğunu gösteriyorsun.

2. Müdür Şebabettin bu kez de 13 Aralık gününe dönerek;

-O gün size kapıyı açsaydım yine o olaylar olur muydu, yine direniş olur muydu?

-O gün değilse bile bir başka gün olurdu, ne farkeder? Basının, keyfiyetin, siyasi kimliğimize saldırının olduğu her yerde direnir, isyan ederiz.

-"Isyan" mı diyorsunuz?

-Evet isyan diyoruz. 13 Aralık bir isyandır.

-Bilemiyorum, bazıları kendi gazetelerinde (sosyalist basını kastediyor) direniş diye yazmış da.

-Olabilir herkesin kendi değerlendireceği bir olay. Bizce bu bir isyandı.

Tartışmamız koridorda geçiyor. 30-40 gardiyan hemen çevrede tartışmayı dinliyor. Artık alışkınlar. Tartışma sona eriyor. Gidip tüplerimizi getiriyorlar.

Cezaevinde keyfiyetin devam etmesi, henüz Bakanlık heyetiyle görüşmelerin başlamaması nedeniyle neler yapabileceğimiz, düşmana karşı nasıl bir tavır alacağımızı tartışırken TKP(ML) temsilcisi aracılığıyla MLKP, TKP(ML), TDKP, TKP/ML, TİKB, MLSPB, DY ve TKEP'li tutsaklar günde üç kez ortak slogan atma önerisi getiriyor. Bu önerilerini kabul ediyoruz. Ayrıca görüşmeler yapıncaya kadar ziyaret, mahkeme, hastane, avukat ve revire çıkmama kararı alıyoruz. Aile ve avukat ziyaretine önceki gibi her siyaseti temsilen yalnızca temsilciler çıkacak. DY tutsakları "Bizim özgün durumumuz var." diyerek aile ve avukat ziyaretine topluca çıkacaklarını söylüyorlar.

Aldığımız ortak kararlar perşembe gününden başlayarak bulunduğumuz havalandırmada saat 10.00, 15.00 ve 18.00'de ortak sloganlar atmaya başlıyoruz. Bu nedenle saat 15.00'de yaptığımız slogan atma ve marş söyleme eylemini kaldırıyoruz. Günde üç kez ve cezaevindeki PKK tutsakları hariç tüm devrimci tutsakların katıldığı

"BASKILAR, YASAKLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!

YAŞASIN ÜMRANİYE DİRENİŞİMİZ!

YAŞASIN DEVRİMCİ DOSTLUK DAYANIŞMA!

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ!" slogan atma eylemi 26 Aralık akşamına kadar devam etti.

16 Aralık 1995 tarihli Kurtuluş Gazetesi'nin

"TUTSAKLARA

ÖZGÜRLÜK! KÜRDİSTAN'DAN KANLI ELLERİNİZİ ÇEKİN" başlıklı başyazıyı koğuşlarımızda tartışıyoruz. Başyazı'dan, *"Tutsaklara Özgürlük, Kurdistan'dan Kanlı Ellerinizi Çekin, Halklar Kardeşir ve Kayıplar Bulunsun, Katliamcılar Yargılansın"* şiarıyla bir kampanyanın başladığını anlıyoruz. Bu kampanya ve şiarlar da seçim tavrımızın ve eylemlerin üzerine oturacak. Sonraki günlerde bu çerçevedeki tartışmalar temel sohbet konumuz oluyor.

Cezaevinde bundan sonra yapacağımız eylemliliklerimizi de bu durumu dikkate alarak şekillendirmemiz gerekiyor. Kampanyada kendi cephemizden neler yapabileceğimizi konuşuyoruz. Kampanya sloganlarımızı ifade eden pankartlar yazıp hazırlıyoruz.

Cezaevi yönetimi kısmi 'yumuşama' eğilimini de bir yana bırakarak baskı uygulamalarını yeniden artırmaya başlıyor. Artık koğuş kapılarını temsilcilere de açmıyor. Tecrit, tutsakları birbirinden yalıtma anlayışını giderek artırıyor. Sorun çıktığında çağırdığımız halde gelip bizlerle konuşmak istemeyen idarenin tavrına karşılık belli esneklikler içermekle birlikte sayıma gelen 2. müdürleri koğuşumuza almıyoruz. "Çağırdığımızda neden gelmiyorsunuz, çıkın gidin." tavrımız karşısında müdürler ya sayımda gelmiyor ya da koridorda bekliyor. Sayımları başgardıyan ve bir grup gardiyan alıyor. Bu tavrımız sürerken cumartesi akşam sayımında C-1 koğuşuna sayım için 2. müdürlerden Yılmaz ERSOYLUOĞLU ve Suat.... da geliyor. Onlara 'içeri almayacağımızı çıkmalarını söylüyoruz. Çıkmıyor, tartışmak istiyorlar. Tartışıyoruz. 4 Ocak katliamının sorumlularından Yılmaz ERSOYLUOĞLU demagojiye başvuruyor. Bu tavrımızın sayım vermemek demek olduğunu söylüyor. Diğer koğuşta içeri girdik birşey demediler, isterseniz temsilcinizi çağıralım diyorlar, çağırın diyoruz. Temsilcimiz geliyor. Durumu anlıyor. Müdüre konuşma fırsatı vermeden "Neden kendi işiniz düştüğü zaman temsilciyi çağırıyorsunuz, biz istediğimizde kapıyı neden açmıyorsunuz?" diye kızıyor müdürlere. Nasıl çözebiliyorsanız çözün diyor ve çıkıp gidiyor. Temsilcimiz giderken *"bildiğinizi yapın yoldaşlar"* diyor bizlere.

Tartışma sürüyor. Sonuçta bir daha almayacağımızı söyleyerek kapıda durmalarına bir ses çıkarmıyoruz. Böylesinin bizim için daha avantajlı olduğunu düşünüyoruz.

24 Aralık Pazar günü. Bugün seçim günü. Seçim yapılacak. Cezaevine de seçim sandıkları getiriyorlar. Oligarşi derinleşen krizine seçimle çare bulmak istiyor. Ama krizi öylesine derin ki ve devrimci mücadele karşısında öylesine çaresiz ki bunalımı günden güne derinleşecek. Seçim de çözemeyecek bunalımlarını.

Seçimlerdeki tavrımız belli. Sandığa gitmeme, hesap sormaya çağırıyoruz halkımızı. Bu tavrımızı cezaevinde nasıl hayata geçirebileceğimizi tartışıyoruz. Kendi aramızda esprili tartışmalar geçiyor. Hemen hepimizin aklından *'seçim sandıklarını kaçıralım'* diye geçiyor. Dostlarımız bu işe hiç sevinmez herhalde diyerek espriler, sürüyor. Çünkü PKK, MLKP, TDKP, TKEP tutsakları tavırları gereği gidip oy kullanacaklar. Seçimlerin bizim açımızdan ilginç bir noktası da cezaevindeki tutsakların -hüküm giymiş olanlar hariç- oy kullanabilecek olmasıydı. Yarı şaka yarı ciddi seçim sohbetlerimiz aslında birkaç gün öncesinden başlamıştı. Sonunda seçim günü ne yapacağımızı netleştiriyoruz.

"Her koğuştan iki yoldaşımız, idareyle görüşme yapılan odaya kurulan seçim sandığının oraya gidecek ve propagandamızı yapıp geri dönecekler. Yalnızca bizim bulunduğumuz koğuşta hazırlayabildiğimiz "FAŞİZMİ SEÇİMLE DEĞİL DEVRİMİLE YENECEĞİZ DHKP-C" imzalı pankartı koğuşumuzun havalandırma penceresine asıyoruz. Sandık başında Refah Partisi'nden ve CHP'den görevliler de varmış, ilk giden yoldaşımızla tartışmaya kalkmışlar. "Yıllardır seçimler yapıldı, o parti gitti diğeri geldi ne değişti? Açlık yoksulluk, zulüm kalktı mı? Bu düzen değişti mi? diye soran bir yoldaşımıza CHP görevlisi *"Hayır"* diyor ve pişkince gülüyor. Gülüyor çünkü açlık, yoksulluk, zulüm düzeninden çıkarı var, bu düzenin ortağı, faşist düzenle bütünleşmiş bir parti CHP. Artık sosyal demokrat maskesi düşmüş. Ama yine de bu maskeyle çıkıyorlar halkımızın karşısına. Bu ikiyüzlülüğü hatırladığında birşey diyemiyor

CHP'li. Refah'lıya "Adil düzen de birşeyi değiştiremez, bu düzen böyle sürer." diyoruz. O da yanıt vermiyor. Ama *"Bu düzeni DHKP-C değiştirecek, halkın iktidarını kuracağız."* diyoruz. Yine suskunlar. Ne söyleyecekler ki? Bu konuşmamız orada bulunan gardiyanlardan bazılarının hoşuna gidiyor, partililerin durumuna gülüyorlar. Böylece ayrılıyor. Ancak yoldaşlarımız, sahtekarlıklarını yüzlerine vurunca ve tavrımızı görünce *(sanki bilmiyorlarmış gibi)* tartışmaktan vazgeçiyorlar. Hatta bir iki partili çıkıp gidiyor. Böylece her üç koğuştan ikişer yoldaşımız bu şekilde gidip geliyorlar.

Bugün aynı zamanda '78 Maraş katliamının yıldönümüydü. Maraş'ta 17 yıl önce faşizmin yaptığı katliamı lanetleyecektik. Anma yapmayı kararlaştırıyoruz. Anmayı seçim protestosuyla da birleştirip kapı dövme ve seçimlerle ilgili de slogan ekleme önerimize, TKP(ML), MLKP, TKP/ML, TIKB, DY, MLSPB, TDKP ve TKEP tutsakları kapı dövme eylemine "Biz basitten karmaşığa düşünüyoruz, bu eylem biçimini daha sonraki günlerde yapmak gerekir." diyerek katılmayacaklarını söylerken seçim sloganımızı da herkesin bu konuda aynı düşünmediğini belirterek kabul etmiyorlar. Biz de bu eylemleri başka bir saate bırakıyoruz. Ortak olarak yapılacakları da yapmaya karar veriyoruz.

Tutsakların biraraya gelme durumu olmadığından her koğuş kendi havalandırmasında olmak üzere saat 15.00'de Maraş katliamı ile ilgili anma yapıyoruz. Havalandırmamızda küçük bir ateş yakıyoruz, ateşin çevresinde daire olup 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuyoruz! Saygı duruşundan sonra bir yoldaşımız kısa bir konuşma yapıyor. Ardından sloganlarımızı atıyoruz:

MARAŞ KATLİAMINI UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ!

MARAŞ'TN HESABINI SORDUK SORACAĞIZ!

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

ve marşlarımızı söylerek anmamızı bitiriyoruz.

Saat 16.30'da diğer siyasetlerin katılmadığı eylemi üç koğuşumuzda birden hayata geçiriyoruz.

FAŞİZMİ SEÇİMLE DEĞİL DEVRİMLE YENECEĞİZ,

SEÇİM ÇARE DEĞİL TEK YOL DEVRİM,
KAYIPLARIN KATLİAMLARIN HESABINI SORACAĞIZ,
YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ,
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ,

YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ!

sloganlarımızı haykırdıktan sonra kapı dövme eylemimiz başlıyor. Ellerimizdeki sert cisimlerle koğuş içindeki demir kapılara vurarak ya da kapıları duvarlara çarparak gerçekleştirdiğimiz kapı dövme eylemiyle tüm cezaevi adeta inliyor. 13-15 Aralık isyanımız sonrası sanki uykuya dalmış cezaevi yeniden uyanıyor. 5 dakika süren kapı dövmemiz düşman üzerinde de etki yaratıyor. Oysa bu küçük bir eylem. Kapılar kırılacak gibi oluyor, faşist idareye 13 Aralık gününü hatırlatıyoruz. Yeniden slogan atarak eylemimizi sona erdiriyoruz.

Akşam haberlerini ve seçim sonuçlarını izliyoruz. Seçim sonrası ortaya çıkacak meclis tablosunu öğrenmeye çalışıyoruz. HADEP'in ve kendisine "*sosyalistim*" diyenlerin aldıkları oylarla görülüyor ki, düzen onlara bir yer vermiyor. Acizlik ve politikasızlık bir kez daha ortaya çıkıyor. Kitleler nezdinde bir anlamda sola prestij kaybettirmekten başka birşey yapmamış oluyorlar. Meşruluğunu her gün daha fazla kitleler nezdinde yitiren düzene meşruluk kazandırma yarışına ortak oluyorlar yalnızca. Kayıp katliam politikaları halkımız ve devrimciler üzerinde giderek boyutlanırken yapıyorlar bunu.

Çalışmalara tekrar başlayacağız. Cezaevi koşulları nedeniyle düzenli olarak eğitim çalışması yapamamıştık. Zaman zaman yapabilmıştık. Ancak her sohbetimiz, tartışmamız güncel konular üzerine olsun, genel teorik konular üzerine olsun bir eğitim çalışması özelliğini taşıyor.

Daha önceden, teorik konular, güncel siyasi gelişmeler, perspektif konuları üzerine koğuşta görev bölümü yapmıştık ve hazırlıklarımızı sürdürüyorduk. Temel aldığımız kendi yayınlarımızdı. Tarihimizi öğrenmeye özel bir önem veriyoruz.

Savunmadan, Türkiye ve Dünya ile ilgili teorik konular geçmiş broşürlerimiz ve içe yönelik eksik ve zaafılarımıza ilişkin perspektif konularımız ve seçim sonuçlarının değerlendiril-

mesi kısa vadeli eğitim programımızı oluşturuyor. Araştırın; ve inceleme konularına şimdilik yoğunlaşamıyoruz. Daha önce D-5/6'da iken bu konuda konular belirleyip kendi aramızda görev bölümü yapmıştık. Ama bu konuları üç ayrı koğuştta olmamız ve henüz cezaevinin bir statüye oturmaması nedeniyle şimdilik bir kenara bırakıyoruz.

Bugün genel hazırlıklarımız ve cezaevinde yaptığımız pratik faaliyetlerle (slogan vb.) doluyor.

Gece elektrik ve suyun kesilmesi yanında tüpümüzü de kesiyorlar. Daha önce iki koğuşumuzun tüpünü kesiyorlardı. Bizimkini de kesmeye başladılar. Bu kez daha açık olarak bu tür uygulamalar için "Biz yapıyoruz." diyorlar. Daha önce "bakanlığının emri" diyorlardı. Yazılı belge istemiştik. "Yazılı emir yok." demişlerdi. Düşmanın amacı daha açık bir şekilde ortaya çıkıyor. Baskı ve yasaklarla keyfi uygulamalarla bizleri cendere içine almak, teslim almak, kendi iradelerini kabul ettirmek, tabutluk uygulamalarını sürdürmek istiyorlar.

Sabahleyin sayımdan sonra ekmekler geliyor. Ancak ekmekler ikiye, dörde, bıçakla kesilmiş olarak veriliyor. Bir adilik yaptıkları belli oluyor. O gün fazla üzerinde durmadık, isyan sonrası cezaevine ilişkin bu tür ekmek, karavana vb. gibi ekonomik sorunlar üzerinde fazla durmuyorduk, isyanın siyasi yanı ve siyasi görevlerimiz bu tür sorunları bizim için temel mücadele yolu olmaktan her zaman çıkarmıştır. Bu uygulamayla ertesi sabahta karşılaşyoruz. Bu tür sorunlar.karşısındaki anlayışımız açık olmakla birlikte bu keyfiyete yine de karşı çıkmak gerekiyor. Karşı çıkıyoruz.

"Sayımdan sonra ekmekler veriliyor. Ancak yine bir gün önceki gibi ekmekler bıçakla dilimlenmiş olarak getiriliyor. Bununla bize hakaret ediliyor. Dün ikiye bölünmüş içlerindeki hamur çıkartılıp top yapılmış şekilde, bugünde dilimlenmiş şekilde. Bunu yapanı çağırıyoruz. Ukala ve terbiyesizce 'Bana verilen emri böyle ben verilen emri yerine getiririm.' diyor. Terbiyesizliğini ve ekmeği niçin böyle yaptın bunun hepsi de emir mi dediğimizde 'Ben öyle yapmadım.' diyor bu kezde. Ekmeklerin halini gösteriyoruz. Bir daha böyle bir adilik yap-

mamasını, insan olmasını söylüyoruz. Nöbetçi müdürü çağırıyoruz. Geliyor. Nöbetçi müdür Suat ukala ve karşımıza açık kimliğiyle çıkmaktan korkan birisi. Ekmeklerin durumunu ona soruyoruz 'haberinin olmadığını, yeni geldiğini, arama yapılacaksa ekmeği cihazından geçiririz' diyor. 'Çözmeye çalışırım' deyip gidiyor. Bir saat sonra gelip Tamam bir daha yapmayacaklar.' diyor. Kendi yaptıkları adilikleri böyle çözmüş oluyor. Mantıkları ekmek içinde not, silah vb. içeri giriyor mu diye arama yapmaktan çok ileride yapacakları saldırı ve katliam için 'bunlarda herşey var' zemini hazırlamak."

(...) 2. Müdürlerden faşist Yılmaz ERSOYLUOĞLU ile tartışıyoruz. Sayında Yılmaz'ı içeri almıyoruz. Yılmaz bu durum üzerine "Ya siz gideceksiniz, ya biz." diyor. Bir ara "güzel güzel anlaşalım şurada" diyor. Sanki keyfi yasakçı uygulamalar yokmuş gibi. Ya siz ya biz gideceğiz derken aslında demek istediği çok açık: Ya teslim olursunuz ya da sürgün ederiz. Sürgünlere karşı çıktığımız ve kabullenmediğimiz öteden beri biliniyor. Sürgün sevk politikaları da düşmanın teslim alma amaçlı politikalarının başında geliyor. Kabul etmeyeceğimizi bildikleri halde sürgün etmeleri de açıkça "Operasyon yaparız, işkence yaparız, katlederiz" anlamına geliyordu.

Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Vekili Zeki GÜNGÖR, çok öncesinde 3 Aralık'ta cezaevine gelerek temsilcilerle yaptığı görüşmesinde bunu da söylemişti. "Burayı yönetemezsek hükümevi yapmaktan vazgeçeriz. Sizleri buradan sevk ederiz." demişti. Ümraniye Cezaevi için plan baştan yapılmıştı. Düşmarreslimiyeti dayatıyordu. Bu ise bu süreçte kontrgerilla cezaevleri*politikasıydı. "Teslim olmazsanız katlederim." deniliyordu.

2. Müdür Yılmaz tehdit savurarak koğuştan çıkıp gidiyor.

27 **Aralık Çarşamba**. Ziyaret günümüz. Ancak ortak tavır gereği ziyarete çıkmayacağız. Sabah sayımı alıyorlar. Önce B-1 koğuşuna; sonra C-1 koğuşundan C-9'a gidiyorlar. Çok geçmeden C-9 koğuşundan slogan sesleri gelmeye başlıyor.

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ,

ARAMA BAHANE AMAÇ İŞKENCE,

ASKER DIŞARI! sloganlarından yeni bir saldırı olduğunu

anlıyoruz. Bizler de slogan atarak kapıları dövmeye başlıyoruz. Birbirimizle haberleşme olanağımız olmadığı için üç ayrı koğuştaki farklılıklar içerse de saldırıyı protesto eylemimiz slogan, kapı dövme, sayım vermeme, havalandırma kapısını kapattırmama şeklinde perşembe akşamına kadar devam ediyor.

C-1 Koğuşundaki bir Parti-Cephe tutsağı anlatıyor;

"Sabah sayımı koğuşumuzdan çıkmalı 5-10 dakika olmuştu. Birden slogan sesleri duymaya başladık. C-9'dan geldiği anlaşıyordu. C-9'daki yoldaşlarımız bağırarak durumu haber vermeye çalışıyorlar, bu bağırma'yı 'asker saldırdı' diye anlıyoruz. Cezaevi idaresi aramayı gardiyanların yapması gerekirken asker sokuyor. Korkuyorlar ve saldırmak için askeri hazır tutuyorlar.

Maltaya açılan kapı altından koridora bakıyoruz. Askerler var. Arama için ve saldırı için gelebileceklerini düşünüyoruz. Barikat kurmaya karar veriyoruz. Havalandırma kapısını, yemekhane kapısını söküp çıkarıyoruz. En önemli barikat malzememiz bu demir kapılar. Çapraz olarak bu kapıları yemekhane girişine kurup arkasını dolaplarla dolap kapaklarıyla destekleyip duvara sabitliyoruz. Sağlam bir barikat oluyor. Barikatımızın kurulmasında emekçi ve usta Mecit yoldaşımız demir kapıları başka bir yoldaşla çok rahatlıkla taşıyabiliyor. Bu arada koğuş içinde düşmana karşı silah olarak kullanabileceğimiz herşeyi yemekhaneye taşıyoruz. Dolap kapakları, tuvaletteki kalorifer borusu, 13 Aralık isyanında düşmanın kullanılmaz duruma getirdiği daktilolar vb. herşeyi silah olarak kullanacağız. Sağmalcılar'dan sevk olduğumuzda Ümraniye'ye getirdiğimiz buzdolabını da barikat malzemesi olarak kullanıyoruz. Buzdolabı daha bize ilk verildiğinde bozulup verilmişti. 13 Aralık'ta ise buzdolabı olmaktan çıkmış ve elbise dolabı durumuna gelmişti.

Yemekhane camlarına çıkıp *"YAŞASIN BARİKAT DİRENİŞİMİZ!"* diye slogan atıyorduk. B-1 ve C-9'daki yoldaşlarımıza sesimizi duyurmak istiyoruz. Ancak hiçbir cevap gelmeyince

camdan anons yapıyoruz. **"Biz C-1 'deki DHKP-C tutsakları olarak askerin saldırması nedeniyle Barikat Direnişindeyiz. Bizler iyiyiz. Halkımız, önderimiz ve Parti-Cephemiz yanımızda. BİZ KAZANACAGIZ! "anonsumuzu yineliyoruz.**

Sabah yaptığımız çayı içememiştik. Barikat arkasında hızlı bir şekilde çayımızı içiyoruz. Yanında ikişer tane bisküvi de yiyoruz.

Maltaya açılan kapıdaki mazgaldan arada bir gardiyanlar mazgalı açıp bakıyorlar. Daha sonra kapı mazgalına Teğmen Bayhan geliyor. Barikat başında elinde su borusuyla bekleyen yoldaşımız "Bak bak iyi bak, bu senin son bakışın olacak köpek. "*Mye bağıyor. Daha sonra mazgaldan bir uzman ve bir iki faşist gardiyan bakıyor. Onlar da cevaplarını alıp gidiyor.

Havalandırmaya ardı ardına iki tane limondan top düşüyor. "Bizimkiler göndermiştir" diye düşünüyoruz. "B-1 göndermiş olmalı" diyerek barikatta bir insanın çıkabileceği kadar yer açıyoruz. **Mecit** Yoldaş havalandırmaya çıkıp, alıp geliyor limonları. Limonun üzerinde "Ne oluyor, durumunuz ne? B-1" yazıyor. Cevap yazıp gönderiyoruz. "Biz iyiyiz, C-9'a saldırmışlar C-1" yazıp bir ilaç şişesine sarıp gönderiyoruz.

Saat 10.30'a geliyor. Barikatı açıyoruz. Barikat malzemelerinin tümünü üst kata, yukarıya çıkarıyoruz. Barikat malzemelerini barikat kurabilecek şekilde hazır bekletiyoruz. Sayımdan sonra suları kesmişlerdi. Olası gaz bombasının atılmasına karşı sularımız hazırды: Suları da yukarıya çıkarıyoruz. Televizyonu alt kattaki tuvaletten elektrik çekerek çalıştırmaya çalışmıştık. Bir iki kanal çıkmıştı. Televizyonu da yukarıya çıkardık.

öğlene kadar üst katta ve alt kattaki kapının önünde bekliyoruz. Arada bir kapıya vurup gardiyan çağırıyoruz. Öğleye kadar mazgalı açmıyorlar. Öğleye yakın başgardiyanlardan birisi, psikopatlaşmış, idarenin uşağı olan Hacı, mazgalı açıyor, "Ne oluyor?" diyoruz. Temsilci yoldaşımızı çağırıyoruz. "Kapı açılması yasak" "C-9'da aramada olay çıktı" diyor. Asker çekilmiş, B-1 'e not gönderiyoruz.

Ziyarete çıkamıyoruz. Ziyaret hakkımız gaspedilmiş oluyor.

Gün boyunca saat başı slogan atıyoruz, kapılara vuruyoruz.

BASKILAR İŞKENCELER BİZLERİ
YILDIRAMAZ, İŞKENCECİLERDEN HESAP
SORDUK SORACAĞIZ, ÜMRANIYE'DE
KEYFİ YÖNETİME SON, YAŞASIN
ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ,
YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ!

sloganlarını atıyoruz. Öğlen yemeği geliyor. Normal düzenimizi alıyoruz. Koğuştaki temizlik yapıyoruz. Barikat malzemelerini kaldırıyoruz.

Öğleden sonra 14.30 sıralarında diğer sol siyasetlerden patates topu geliyor. Üzerinde "Deneme D-3" yazılı. Sabahları bu saate kadar dostlarımızdan ne bir slogan, ne bir haber hiç-birşey alamıyoruz. Sloganlarımızı duymamaları imkansız. Ancak saat 15.00'de slogan atıyorlar. "Nihayet seslerini duyduk." diyoruz. PKK'lilerden hiçbir ses soluk yok.

Şehit yoldaşlarımızdan Gültekin BEYHAN yoldaşımız bugün oldukça duyarlı ve dinamik. "C-9'a not yazıp ne olmuş öğrenelim" diyor. Yoldaşlarımızı merak ediyor.

Akşam sayımından önce C-9'daki yoldaşlarımızdan "YAŞASIN IŞIK KARARTMA EYLEMİMİZ" sloganı geliyor. Slogana katılıyoruz. B-1'deki yoldaşlarımızdan da aynı slogan geliyor. Akşam sayımına gelmiyorlar. B-1 ve C-9'a da sayım için gitmemişler. Bugünkü temel talebimiz temsilci yoldaşımızla görüşmek. Ancak görüşemiyoruz.

28 Aralık: Sabah sayımına geliyorlar. Müdürleri soruyoruz. Gelen yok. Sayımdan çıkarlarken kapıya yükleniyoruz. Bir yoldaşımız "Nerede o şerefsiz müdür gelsin." diyor. Kapıyı hızla kapatıyorlar. Kapıya vurmaya başlıyoruz. Diğer koğuşlardan da kapı vurma sesleri geliyor. Koridorda yine asker var. C-9 sayım vermemiş. 2. müdür geliyor. C-9'daki yoldaşlarımıza "Sayım verin, sizin için iyi olmaz." vb. deyip tehdit ediyor. Yoldaşlarımız sayım vermiyor. Birkaç dakika sonra askerler gidiyor. Yoldaşlarımız ellerinde demir çubuklarla silahlanmış olarak çatışmaya hazır bekliyor. Askerlerin başında Teğmen Bayhan var. Yoldaşlarımızı çatışmaya hazır gördüklerinden yeni bir çatışmayı göze alamayıp çıkıp gidiyorlar. Anlaşılan faşist teğ-

men elindeki askeri yeterli bulmuyor.

C-9'daki yoldaşlarımızdan "*asker girdi*" seslerini duyuyoruz. Devamlı slogan atıp kapıları vuruyoruz. B-l'deki yoldaşlarımız da sayım vermemişler. Biz bugün barikat kurmuyoruz. Çatışmak için hazır bekliyoruz. Kullanabileceğimiz silahları hazır tutuyoruz.

Öğleden sonra avukat ziyareti var. Bizim koğuştan da bir yoldaş avukat görüşü için çıkıyor. C-9'dari bir yoldaş ve B-l'den de temsilci yoldaşımız avukat görüşüne gidiyor. ÇHD, İHD ve Halkın Hukuk Bürosu'ndan avukatlar bir heyet olarak gelmişler. Müdür ve savcı ile görüşmüşler. Müdür ve savcı "sorunları diyalog yoluyla çözebiliriz" demişler. Diğer sol siyasetlerden temsilcilerde avukat görüşünde. Avukatlara "idare ile görüşelim" deniliyor. Akşam cezaevi yeniden 'normale' dönüyor."

B-1 koğuşundaki bir Parti-Cephe tutsağı anlatıyor;

"Sabah sayımından hemen sonra koridordan slogan sesleri duyuyoruz. C-l'den mi yoksa C-9'dan mı anlayamıyoruz. Ama bizim koğuşlarımızdan, yoldaşlarımızdan olduğu kesin diyoruz. Kulak kabartıyoruz ve sloganları seçiyoruz.

"ARAMA BAHANE AMAÇ İŞKENCE,

İŞKENCECILERDEN HESAP SORACAĞIZ!"

sesleri geliyor.

Temsilci yoldaşımız kapıya vurup çıkmak istiyor. Durumu öğrenmeye çalışıyoruz. Ancak kapımızı açmıyorlar. Israrla kapıya vurup, gardiyana sesleniyoruz. "Ne oldu?" diyoruz, gidip bakmak istediğimizi söylüyoruz, ancak kapımızı açmıyorlar. Evet bir saldırı bu diyoruz. Ve havalandırmaya çıkıp slogan atıyoruz.

"FAŞİST MÜDÜR ATAKAN'DAN HESAP
SORACAĞIZ, İŞKENCECILERDEN HESAP
SORACAĞIZ, ÜMRANIYE'DE KEYFİ
YÖNETİME SON, . ÖZGÜR TUTSAKLAR
TESLİM ALINAMAZ, YAŞASIN ÖNDERİMİZ
DURSUN KARATAŞ,

YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ!"
sloganlarını arka arkaya ve saat başı atmaya başlıyoruz.
Slo-

ganlarımızın hemen arkasından da kapı dövme eylemi yapıyoruz. Diğer koğuştaki yoldaşlarımızın slogan ve kapı dövme sesini duyuyoruz. İlk andan sonra aramızda hiçbir iletişim olmadığı halde eylemlerimizde bir ortaklık yakalıyoruz. Aynı anda slogan atıp kapı dövüyoruz.

Barikat kurmuyoruz. Amacımız bizi askerlerle tehdit edemeyeceklerini göstermek. Koğuş kapısının alt aralığından ve koridordaki gürültülerden koridora asker sokulduğunu anlıyoruz. Slogan atarak, kapı döverek protesto eylemimizi sürdürüyoruz. Temel talebimiz, diğer koğuşlardaki yoldaşlarımızla temsilcimizin gidip görüşmesi. Bu talep karşılanmıyorsa kadar protestomuza devam edeceğiz.

Havalandırmaya çıkıp topluca slogan atıyor, sonra içeri girerek koğuş kapısının önünde topluca bekliyoruz. Birara yoldaşlarımızın bize seslendiğini duyup, bir-iki yoldaşımız havalandırmaya çıkıyor. C-1'deki yoldaşlarımız bunlar. Bize bağırp ne var ne, yok diye soruyorlar. Bizde bağıırıyoruz ama bizi bir türlü duymuyorlar çünkü cevap vermemize rağmen aynı şekilde bağıırıyorlar. Cezaevinin mimari yapısının bir özelliği. Biz hem C-1 hem de C-9'daki slogan vb. sesleri duymamıza karşın, C-1 ve C-9 bizim seslerimizi duyamıyor. Birkaç limon alıp üzerine koğuşumuzun ismini ve diğer koğuşta ne olup olmadığını soran bir ibare yazıp fırlatıyoruz. Bir cevap gelmiyor. Sonradan öğrendiğimize göre gönderdiğimiz paket ellerine geçmiş. Aynı şekilde onlar da denemiş ama fırlatamamışlar. C-1'de bir sorun olmadığını anlıyoruz. C-9'da bir sorun çıktı. Ancak ilerleyen saatlerde koğuşlardaki inisiyatifin bizde olduğunu anlıyoruz. Birbirimizle görüşme talebimiz karşılanmadığından dolayı protestomuz devam ediyor.

Koridorda ve kapımızın önünde bekleyen askerin bir iki dolaylı laf atması dışında bize bir taciz olmuyor. Ellerindeki demir çubukları vurarak tıkladıyorlar. Buna sloganlarımızla cevap veriyoruz. Ara sıra mazgalı açıp koğuşumuza bakıyorlar ve hemen kapatıyorlar. Bir ara günlük gazetelerimizi getiriyorlar. Almıyoruz. Öğlen karavanasını da almıyoruz. Sanki hiçbirşey olmamış gibi davranıyorlar. "Yoldaşlarımızı göreceğiz." diyo-

ruz. Koğuş kapısının önüne kağıt ve gazete parçaları dolu bir çuval koyuyoruz. Kapıyı açtıklarında onları bu sürprizle karşılayacağız. Bu küçük sürprize aramızda gülüyoruz.

Akşam saat 18.00 civarı ziyaretçilerimizin getirdiği eşyalarını vermek için mazgalı açıp sesleniyorlar. Kapının önünde topluca beklediğimizi görüp biraz geri çekilinde eşyalarını verelim diyorlar. Talebimizi tekrarlayıp 'almıyoruz' diyoruz.

Akşam sayım saati yaklaşıyor. Saat 19.00'da sayıma gelecekler. Bir süreden beri koridorda askerlerin sesi duyulmuyor. Anlaşılan asker çekildi. Sayımı bekliyoruz, ama gelseler de vermeyeceğiz. Ancak saat 19.00'u geçmesine rağmen sayım almaya gelmiyorlar. Havalandırma kapıları da açık kalıyor. Bir grup yoldaşımızı kapıya nöbetçi bırakıp diğerlerimiz uyumak için yataklarına gidiyor. Birkaç saatte bir nöbetçileri değiştiriyoruz. Elektriklerimiz açık olmasına karşın tüplerimiz hemen kapatıldı. Cezaevindeki uygulama gereği tüpler koğuşa verilmeyip ara mazgalda (*ara koridor*) tutuluyor. Duvarlarda açılan küçük bir delikten borusu ocağa ulaşıyor. Yani tüpün denetimi düşmanın elinde, istediğinde kapatıyor, istediğinde açıyorlar. Cezaevinde gerginlik olduğu durumlarda hemen tüpleri kapatıp ara koridordan da kaçırıp başka bir yere götürüyorlar. Zaten 13 Aralık isyanından sonra tüp vermemek için bir süre direnmişlerdi. Başka bir sistem kurulacak demişlerdi. Tüplere karşı gösterdikleri bu 'hassasiyet' tüpün güçlü bir silah olmasındandı. Düşman 13 Aralık'ta bunu görmüştü. Şimdi de aynı korkuyu yaşıyorlar.

Asker çekildiğinden slogan atma, kapı dövme eylemini bitirdik. Şimdi sayım vermeme, havalandırma kapısını kapattırmama şejdinde sürüyordu. 28 Aralık sabahına geldiğimizde sayım almak için kapıya yaklaştıklarını anlıyoruz. Kapı önünden sesler geliyor. Koridorda yalnızca gardiyanlar var. Bizim tarafımızda ise kapının önüne yığdığımız bir iki kağıt dolusu çuvala bekliyoruz. Sabah içtiması yaptığımızdan hepimiz ayaktayız ve gelişmelerin nereye varacağını merak ediyoruz. Koğuş kapısının kilitlerini açıp içeri girmeye hazırlanırken sloganlarımızı atıyoruz:

YAŞASIN SAYIM VERMEME EYLEMİMİZ!
GÖRÜŞ HAKKIMIZ ENGELLENEMEZ!
FAŞİST MÜDÜR ATAKAN'DAN HESAP SORACAĞIZ!
ÜMRANIYE'DE KEYFİ YÖNETİME SON!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ!"

sloganlarımızla düşmanı uyarıyoruz. Sloganlarımız karşısında bir süre duraklayan gardiyanlar kapıyı açıyor. Kalabalık gelmişler. Ancak kapıyı açmalarıyla birlikte kağıt dolu çuvalı ateşe veriyoruz. Böylece kapıyı açmalarıyla kapamaları bir oluyor. Kapının kapanmasının ardından yaktığımız ateşi büyümeden söndürüyoruz. Kendi aralarında birşeyler konuşup uzaklaşıyorlar. Diğer koğuşlara gidecekler herhalde diyoruz. Gafil avlanmamak için kapı mazgalının demir parmaklığı ile merdiven pervazına bir çamaşır ipi gerip bekliyoruz. Saat 11.00'e gelirken kapı mazgalını açıp avukatımızın geldiğini söylüyorlar. Diğer yoldaşlarımızla görüşme olanağı sağlayacağımızı düşünerek temsilci yoldaşımız dışarı çıkıyor. Biz aynı şekilde beklemeye devam ediyoruz. Birkaç saat sonra temsilci yoldaşımız koğuşa dönüyor. Diğer yoldaşlarımızı da görmüş. Böylece kapı önündeki çuvalı kaldırıp koğuşumuzu temizleyerek normal yaşantımıza dönüyoruz.

C-9 koğuşundaki bir Parti-Cephe tutsağı anlatıyor:

"Sabah içtimamızı almış, sayımı bekliyorduk. Kapımızın açılmasıyla birlikte 40-50 gardiyandan oluşan kalabalık bir grup bir anda içeriye doluyor. Arkasında da askerler var. Askerlerin gözetiminde talan edercesine arama yapmak istiyorlar. Bu şekilde arama yapamayacaklarını söyleyip tartışıyoruz. Slogan atarak bu saldırıyı protesto ediyoruz. Gardiyanların başında bir önceki akşam sayımında tartıştığımız 2. Müdür Yılmaz var. Talan ederek araması karşısında yaptırmayız diyoruz. Elinde sürekli bulundurduğu telsizi kullanarak arama yaptırmadığımızı, askerin gelmesini söylüyor. Koridorda bekleyen askerler bir süre sonra koğuşa giriyorlar. Arama yaptırmama gibi bir tavrımız yok, ancak talan etmelerini kabul etmiyoruz.

Talan aramasını engellemeye çalışıyoruz. Kısmi arama yapıp çıkarırken bu saldırıyı diğer koğuştaki yoldaşlarımıza da bağırarak ve slogan atarak duyuruyoruz. Diğer yoldaşlarımıza karşı olası bir saldırıya karşı, sonra barikat kurup direnişe geçiyoruz. Asker koridorda beklemeyi sürdürüyor. Niyetlerinin arama olmadığı bizi sindirmek olduğu belli. Barikat kurup hızla silahlanıyor, merdiven pervazlarını söküp demir çubukları silah yapıyoruz. Bu hazırlıklarımızı saat başı slogan atarak, kapı döverek sürdürüyoruz. Diğer yoldaşlarımızın slogan ve kapı dövme seslerini de duyuyoruz. Temsilcimizle görüşene kadar sayım vermeme kararı alıyoruz.

Protestomuz akşama kadar bu şekilde devam ediyor, silahlanmış ve hazır vaziyette beklediğimizi gören düşman, akşam sayım almaya ve havalandırma kapısını kapatmaya gelmiyor. Akşam ışıklarımızı da söndürerek karartma yapıyoruz. Sayım vermeme eylemi ve ışık söndürmeyi slogan atarak diğer yoldaşlarımıza duyuruyoruz.

Sırasıyla nöbet tutup bekliyoruz. 28 Aralık sabahı sayım almak için geliyorlar. Sayım vermeyeceğimizi söyleyerek temsilcimizle görüşme talebimizi dile getiriyoruz. 2. müdür gardiyanlara girin, sayımı alın diye talimat veriyor. Gardiyanları girmeye kalkarlarsa sorumluluğun onlara ait olacağını, ayrımsız tavır alacağımızı söyleyip uyarıyoruz. Gardiyanlar sayım almak için girmeyince 2. müdüre "Gel sayımı kendin al, askerini de getir." diyoruz. Sloganlarımızı haykırıyoruz. 2. müdür yanında askerlerde olduğu halde sayım alamadan gitmek zorunda kalıyor. Öğlene doğru avukat ziyaretimiz olduğunu söyleyip bizi çağırıyorlar. Avukata çağrılan bir yoldaşımız çıkıyor. Ziyarette diğer yoldaşlarımızı da görüp gelmesiyle eylemimiz sona eriyor."

Avukat ziyaretinde avukatlarımızın bir heyet oluşturup cezaevi idaresiyle görüştüğünü öğreniyoruz. Halkın Hukuk Bürosu, ÇHD ve İHD'den üç avukat cezaevi savcısı Cemal UNSAL ve Müdür Hüseyin ATAKAN'la görüşerek sorunların çözülmediğini, artarak sürdüğünü dile getirmişler. Savcı 'Sorunlar diyalog yoluyla çözülebilir.' diyor. Görüşme esnasında ko-

ğuşlarımızdaki gerginlik devam ettiğinden 'önce fiili duruma son verilsin.' diyor. Avukatlar tutsaklarla görüşeceklerini, iyi niyet gösterilirse tutsaklarında çözüme açık olduğunu söylüyorlar. Avukatlar görüşmeyi bize böyle özetliyorlar. Fiili duruma son verdiğimizizi belirtiyoruz.

Avukatlar yeniden gidip savcıcıyı görüyorlar. Cuma günü avukatlardan bir heyet, siyaset temsilcileri ve cezaevi idaresiyle bir görüşme sağlanacağı konusunda cezaevi idaresiyle anlaşma yapılıyor. Cezaevi savcısı ve müdür ertesi gün yapılacak görüşmede DHKP-C temsilcisinin olmamasında ısrar ediyor. Nedenini soran avukatlara *"DHKP-C temsilcisi her görüşmede bize küfür ediyor, onunla anlaşmak zor."* diyor. Avukatlar ise temsilciler olmadan olmaz diyorlar. Avukat ziyareti sona eriyor. Siyaset temsilcileri ertesi gün görüşmeden önce biraraya gelip konuşmayı kararlaştırarak koşullara dönüyor.

Akşam haberlerini izliyoruz. Tüm kanallarda kontrgerilla kurmaylarından istanbul Emniyet Müdürü Orhan TAŞANLAR yanında İl Jandarma Alay Komutanı olduğu halde basına açıklama yapıyor.

O günlerde gerçekleştirilen bir operasyonun ardından cezaevlerini ve DHKP-C tutsaklarını hedef gösteren açıklamalar bunlar. Daha önceki açıklamalarından biraz daha tehditkar olan TAŞANLAR'ın yanındaki Baki ONURLUBAŞ'ı 15 Aralık'ta isyan sonrası C-3 koşuşundan diğer koşullara geçerken koridorda Yusuf Kenan DOĞAN, Zeki GÜNGÖR ve Hüseyin ATA-KAN'ın yanında görmüştük. 13 Aralık'ta katliam girişiminin kurmaylarındandı. Orhan TAŞANLAR "cezaevlerinin terörist eğitim yuvası olduğunu ve eylem talimatlarının cezaevinden verildiğini" vb. söylüyor. Bu süreçte cezaevlerinin yoğun bir şekilde hedef gösterilmesi yeni bir katliam planının hazırlanmaya başladığını gösteriyor. Saat 19.00'da TGRT haberlerinde Orhan TAŞANLAR'ın açıklamalarının hemen ardından Ümraniye Cezaevi ile ilgili yalan ve demagojiden ibaret sahtekarca bir haber veriliyor. Haberde cezaevinden görüntülerde veriliyor, "isyan çıkaran 60 kişi neden hala cezaevinde tutuluyor? Hükümlü cezaevi haline getirildikten sonra neden 15 hüküm-

l geldi?" vb. gibi doğrudan DHKP-C tutsaklarını, bizi hedef gösteren bir program. Görüntüler dünkü ya da bugünkü görüntüler. Kapı dövmeleri, malta, C-4 kapısı parçalanmış ve C-1 koğuşunun maltadan görüntüleri veriliyor, "isyan devam ediyor. Adalet Bakanlığı cezaevini kendi kaderine bıraktı." deniyor, "Yarın Ümraniye Cezaevi dosyasını açıyoruz." denilerek haber bitiriliyor.

Kontrgerillanın Ümraniye Cezaevi'ne ilişkin yeni planı sürgün şevkler üzerine oturtulacak, buna karşı çıkacağız ve katliam dahil her türlü saldırıyı yapacakları belli oluyor. Zorlu bir süreç bizi bekliyor. Direnecek ve Savaşacağız, Geleneklerimizi Yaşatacağız...

29 Aralık Cuma: Bugün temsilciler biraraya gelip kendi aralarında toplanacaklar, sonra da idare ile grşecekler. Sabah'tan temsilciler kendi aralarında toplantı yapamıyorlar. Öğleden sonra her üç koğuşumuzdan birer yoldaşımız avukat görüşüne çağırılıyor. Gidiyoruz. Savcı ve idare avukatlara "Görüşme yapmamıza gerek yok. Adalet Bakanlığı'na Sağmalcılar'a sevk edilmelerini önerdik cevap bekliyoruz." diyor. Avukatlar yoldaşlarımıza bunu aktarıyor. Diğer sol siyasetlerden kimse ağırılmıyor. idare "Sorunlu  koğuş var onlara söyleyin." diyor. Savcı avukatlara kendi haklılıklarını göstermek için "Onlarda silah, balta ve demir çubuklar var." diyor. Ayrıca "Askerler kendilerini şırnak'ta PKK karşısında zannediyor." vb. demiş. Askerlerin daha öncede "Bizim onlarla kan davamız var." vb. dediklerini duymuştuk. Düşmanın niyeti açık; sorun çözmeye hiç mi hiç niyetleri yok. Yeni bir saldırı, katliam hazırlığındalar.

"Yoldaşlarımız avukat görüşünden geldikten sonra da diğer siyasetlerin temsilcileri avukat görüşüne çıkmış olmalı. TKP-ML temsilcisi bizim kapıya geliyor. Mazgal'dan 'temsilcinize ulaşamadım, siz iletin, kapı dvelim, slogan atalım' vb. diyor. Bunları alelacele söylüyor. Yoldaşımız 'B-l'e haber göndere-mediğimizi, şimdilik gerek yok, sen ulaşmaya alış' diyor. Mazgalda fazla durmuyor, hemen gidiyor. Daha önceden ' şimdilik bir gerginlik çıkarmayalım' demiştik.

2. Müdürlerden Şebabettin geliyor. 'Silah olarak kullandığınız boru, demir çubuk ve sopalan verin.' diyor. 'Yok bizde.' diyoruz. Hem nabız yokluyor hem de ileride 'Biz istemiştik vermediler.' diyebilmek için zemin hazırlıyorlar. Peşi sıra, eğer ki biz teslim edersek(!) daha rahat saldıracaklarını düşünüyor olmalılar. Her türlü demagojiyi yapabilmek için hazır malzeme bulmaya çalışıyor düşman."

Akşam hava kararmaya yakın havalandırmada ateş yakıp halay çekiyoruz. Sloganlarımız ve marşlarımızla çektiğimiz halay akşam sayımına kadar devam ediyor.

Kim Vuruyor?

CEPHE!

Kimin tç in?

HALKI İÇİN!

Ne için?

VATAN İÇİN!

Ne için?

ZAFER İÇİN! diye attığımız sloganla coşkumuz-doruğa çıkıyor. Slogan ve türkülerimizi duyan C-1 ve C-9'daki yoldaşlarımızdan da slogan ve halaylarımızda söylediğimiz türkü seslerini duyuyoruz. Sanki birbirimizi selamlıyor gibiyiz. Daha on-beş gün önce birarada olduğumuz yoldaşlarımızı yıllardır görmemiş gibi özlem duyuyoruz. Cezaevinde tecrit uygulaması nedeni ile 13-15 Aralık isyanı sonrasında birbirimizi çok sınırlı görebilmiştik, isyan sonrası ilk kez ziyarette görmüştük. Ancak hepimiz ziyarete çıkamadığımızdan sınırlı bir görüşmeydi bu. Slogan halaylarla attığımız zılgıt seslerimiz birbirine karışıyor. Düşmana bizi tecrit etse de ayıramayacağı, birbirimizden kopamayacağı ve her koşulda coşkumuzu neşemizi koruduğumuzun mesajını veriyoruz.

Akşam haberlerinde TGRT'yi dinliyoruz. TGRT bir gün önce "Yarın Ümraniye dosyasını açıyoruz." demişti. Bakalım dosyasında neler var! Bekliyoruz ama TGRT bu haberi vermiyor. Hiçbir açıklama da yapmıyor buna ilişkin. Bir gün önce "Teröristlerin kökünü kazımak için kamuoyundan açıkça bir yardım dileyen" kontrgerilla nedense programdan son anda

vazgeçmişti. Belki de yeni katliam planlarını açık etmek istemiyordu. Ya da kamuoyundan bekledikleri desteği bulamayacaklarını düşünüp vazgeçmişlerdi. 4 Ocak ve hemen sonrasında katliam planı içinde okluklarım, halkımızın kendilerini değil devrimcileri, devrimci tutsakları sahiplendiğini hep birlikte görecektik...

Pazar günü yılbaşı. Hafta sonu hazırlık yapıyoruz. Aslında hazırlık yapacak fazla birşey de yok. Cezaevlerindeki diğer yoldaşlarımıza, dışarıya ve bazı dostlarımıza mesaj yazıp gönderme işine birkaç gün öncesinden başlamıştık. Ancak son güne kalmıştı. Oysa yoldaşlarımızın yılbaşı mesajları bize gelmeye başlamıştı. Kartlara bir takım desenler çizerek güzel birşey hazırlamak istiyorduk. Yılbaşı kartlarının kapağına Parti ve Cephe bayrağımızın desenini de çezecektik. Hafta içinde kantine karton, kırmızı ve sarı boya kalemleri yazdırmıştık. Kantinci son güne kadar uzatmış, Cuma günü de gelip kırmızı ve sarı boya kalemleri, yasak olduğu için alamadığını söylemişti. Düşman kırmızı ve sarıya da düşmandı. Çünkü kırmızı ve sarı renkler Partimizin-Cephemizin amblem ve bayraklarında kullanılan renklerdi. Bu durum faşist idareyi kırmızı ve sarıya da düşman hale getirmişti. Tartışmamız bir sonuç vermemiş kalemleri alırtamamıştık. Elimizdeki malzemeye sade birşey yapmaya karar veriyoruz. Temiz dosya kağıtlarından kapaklı bir kart hazırlıyoruz. Kapağa bir şiir kitabından bulduğumuz bir dördlüğü ve içine de mesajımızı yazıyoruz. Uygun bir şiir dördlüğü bulmak için üç koğuştta seferber oluyoruz. Sonunda birisinde karar kılıyoruz.

*"İnsanın yurdu bir kat kendinin olur
Toprağına suyuna karıştıkça kanı
Yaşamış sayılmaz zaten
Yurdu için ölmesini bilmeyen..."*

Vatan sevgisini anlatan şiiri hepimiz beğeniyoruz. Mesajlarımızı hazırlayıp gönderiyoruz.

30 Aralık Cumartesi: Bugünü kendi aramızda sohbetlerle geçiriyoruz. Haberleri izliyoruz. Yılbaşında adli tutuklulara açık görüş yaptıracaklar. Tabii ki siyasi tutuklulara açık görüş

%

yok, kapalı görüş var. Bizim kapalı görüş günü de 2 Ocak günü.

Gardiyanlarla sohbet ediyoruz, TGRT'deki haberi konuşuyoruz. "İHA (İhlas Haber Ajansı) hemen haber alıyormuş ve çok hızlı geliyormuş, ateş yakılmış ve benzeri" diyor, bir gardiyan. Ateş, havalandırma kapanmadan önce yaktığımız ve halay çektiğimiz ateş. Ayrıca 27 Aralık günü B-1'deki yoldaşlarımız akşam sayımından önce maltaya açılan kapının önünde 2-3 gazete kağıdı yakıyorlar. İHA bunlar için gelmiyor tabii ki. Cezaevi müdürü, 2. müdürler ve savcının (Cemal UNSAL) binlinçli planlı hazırladığı bir programı İHA yapıyor.

31 Aralık Pazar: Bu gece yılbaşı gecesi. Akşam sayımından biraz önce havalandırmada ateş yakıp yine halaylar çekiyoruz. Yeni yıl halayımız yılbaşında diğer yoldaşlarımızla birlikte olmanın ve yeni yılı kutlamanın koşulları yok. Hepimiz kendi koşullarımızda yapacağız. Son ziyarete çıkamamıştık. Yiyecek olarak fazla birşeyimiz yok. Komüncü yoldaşımız kantinden birşeyler aldırıyor. Bunlarla gece için hazırlık yapıyoruz. Saat 22.00'ye doğru yemeğimizi yiyor ve masaları biraraya getirerek halk türküleri, şiir okuyarak ve sonra marşlar söyleyerek geceyi sürdürüyoruz.

Yaklaşık bir hafta önce C-1 ve C-9'daki havalandırma duvarları üzerine idare tarafından bir kamera konmuştu. Kamera bugün çalışmaya başladı. Çatıyı ve havalandırmayı da kendi ekseninde dönerek gözlüyor. Böylelikle idare bizi havalandırmadan da gözlemlemiş olacak. Gece bir ara kameraya bakıyoruz. Çalışıp çalışmadığını tam anlamıyoruz. Dönüp dönmediği belli değil. Dönüyorsa bile çok az dönüyor. Kameraya bir hareket yapıyoruz, gülüyoruz. Daha önce de kameraya neler yapabileceğimizi konuşmuştuk. Kablosunu kesme, kementle düşürme, Parti-Cephe bayrağımızı ve önderimizin resmini kameraya yapıştırmayı düşünüyoruz. Saat tam 24.00'de camlara çıkıyoruz: Sıraşyla anons yapacağız, önce B-1 sonra C-1 ve C-9. Bir yoldaşımız anons metnini kelime kelime okuyor, her kelimeyi bizde topluca tekrarlıyoruz, iki kez anons yaparak sloganlarımızla bitiriyoruz. *"KÜRT, TÜRK, ARAP, LAZ, ÇERKEŞ, GÜRCÜ, ALEVÎ ve SÜNNÎ tüm milliyetlerden ve mezheplerden*

emekçi halkımız... "diye başlayan anonsumuzla halkımızın yeni yılını kutluyor ve DHKP-C saflarında savaşımaya çağırıyoruz.

Tutsaklık koşullarında böylesi bir anonsu ilk kez '93-94 yılbaşında Sağmalcılar Cezaevi'nde yapmış o günden sonra geleneksel hale getirmiştik. '93-94 yılbaşında anons yaptığımız o günler cezaevlerindeki ilk *GENEL DİRENİŞ*'i hayata geçirdiğimiz günlerdi. *DEVİRMCİ SOL* tutsakları olarak düşmanın "tecrit" politikalarına karşılık tüm cezaevlerinde direnişe geçmiştik. Açlık Grevi ile süren genel direnişi sayım vermeme eylemimizle de zenginleştirmiştik. Sayım vermeme eylemimiz 4. gününe girdiğinde düşman bize karşı operasyon kararı alıp içeriye yüzlerce asker yığmıştı. Barikat arkasında düşmanın saldırısını karşılamaya hazırдық. Halkımızın yeni yılını kutladığımız bu ilk anonsu barikat arkasında yapmıştık.

0 zaman olduğu gibi şimdi de düşmanın kuşatması altın daydık. Bu kez barikatlarımız yoktu ama psikolojik savaş vardı, düşmanla aramızda. 4 Ocak katliamı ve direnişiyle açık bir savaşa dönüşecekti...

Anonsumuzu bitirip yeniden koğuş içindeki eğlencemize dönüyoruz. Cezaevindeki tüm devrimci tutsaklara yeni yıl mesajları gönderiyoruz. Aynı şekilde dostlarımızda bize mesaj gönderiyorlar. Birbirimize de mesaj yazıyoruz. Mesajları okuyup halk türküleri ve marşlarımızı söylemekten oluşan eğlencemize devam ediyoruz. Yılbaşı şenliğimiz gecenin ilerleyen saatlerinde sona eriyor.

1 Ocak 1996: Bugün yeni yıla '96 yılına başlıyoruz. Savaşımızın yükseleceği, geleneklerimizin zenginleşeceği, zaferlerle dolu bir yıl olacak yeni yıl. Devrime bir adım daha yaklaştığımız bir yıl olacak. '95 yılı '96 yılında nasıl olacağını gösteriyor. '95 yılına hızlı ve sevinçli başlamıştık. Fransız emperyalizmi, önderimizi daha fazla rehin tutmaya cesaret edememiş ve

özgürlüğünü, özgürlüğümüzü geri vermek zorunda kalmıştı. Başkomutanımız, öğretmenimiz, önderimiz yeniden görevinin başındaydı. '95 26 Ocak'na gelindiğinde güçlüydük, gururluyduk.

Sonra Gazi Ayaklanması ile halkımız ayağa kalkmıştı. Gazi'yi yeni Gaziler izliyordu. Nurtepe, Okmeydanı, KArmutlu. Savaşımız halklaşarak, halkımız savaşta ustalaşarak gelişip, güçleniyordu. Oligarşi, her geçen gün kaçınılmaz sonuna yaklaşıyordu.

'96'ya böyle giriyorduk: *DEVİRİM UMUDUNU BÜYÜTEREK.*

Akşam haberlerini izliyoruz. Adli tutsakların açık görüşünden görüntüler var. "Af istiyorlar. Bilinçsiz binlerce adli tutuklu ve yakını, bu düzenin kendilerini içeri attığını ve gerçek suçlunun düzen olduğunu bilemiyorlar. Kendilerini "suçlu" görüp affedilmelerini bekliyorlar. Haberlerde hemen her kanalda 28 Aralık günü TGRT'nin verdiği haberi vb. görüntüleri veriyorlar, "isyanın sürdüğünü, sayım verilmediğini" belirterek "açık görüş yapmadıkları için isyan ediyorlar" şeklinde haberler veriliyor. Düşman, saldırısı ve katliamı için kamuoyu yaratmaya, kamuoyunu hazırlamaya çalışıyor. Gerçekleri ters yüz ediyor. Oysa sayım alıyorlar. Yalan ve sahtekarlık faşizmin karakteri.

Salı sabahı gazetelerden TKP(ML) tutsağı Mustafa KAYA'nın Bursa Cezaevi'nde rahatsızlanıp şehit düştüğünü öğreniyoruz. Devrimci tutsakların tedavilerinin cezaevi idaresince engellenip, ölüme terk edilmesi düşmanın öteden beri uyguladığı bir politika. Ancak son aylarda bu uygulama sonucu ölümler fazlalaşıyor. PKK tutsaklarından Bedran ÖNEN, DHKP-C tutsaklarından Ümit Doğan GÖNÜL'den sonra Mustafa KAYA... (Birkaç gün sonra da Kalender KAYAPINAR yol-daşımız tedavisi bilinçli olarak geciktirildiğinden şehit düşecekti.)

Ertesi gün aile ziyaret günümüz olduğu için TKP(ML)'ye ziyaret kabinlerinde ailelerimizle birlikte anma yapmayı öneriyoruz. Bu önerimizi kabul ediyorlar. Tüm tutsaklar (PKK'nin görüş günü başka bir gün olduğundan onlarla biraraya gelme olanağımız yok) biraraya gelme olanağı yaratan ziyaret günü uygun olduğundan ziyarete çıkmama protestosunu bu hafta için bırakıp kabinlerde anma yapıyoruz.

Öğleden sonraki ziyaret saatinde de ailelerimizden bir heyet cezaevi idaresiyle görüşmeye gidiyor. 1. Müdür Hüseyin

ATAKAN görüşmede bulunmuyor. Ailelerimiz faşist müdür ATAKAN'ın birinci yardımcısı Ali ÖZCEVİZLİ ile görüşüp sorunları dile getiriyorlar. 2. Müdür Ali ÖZCEVİZLİ kendisinin yapabileceği birşey olmadığını belirterek ailelerimize Ankara'ya bakanlığa gitmelerini söylüyor.

Bugün Evrensel ya da Demokrasi gazetesinde Amasya Cezaevi'ne ilişkin bir haber okuyoruz. Diyarbakır'dan Amasya Cezaevi'ne sevk edilen 2 PKK tutsağı girişte kıyasıya dövülüp hücrelere atılıyor.

Amasya Cezaevi'nden bir başgardiyan "Bizi Ankara ilgilendirmez." demiş. Kendi aramızda sohbet ediyoruz. **"Süreç cezaevlerinde, hücreler, sürgünler, katliamlar süreci" diyoruz.**

Amasya'da işkenceciler "Bizi Ankara ilgilendirmez." diyor. Ümraniye'deki işkenceciler ise "Bizimle ilgisi yok, Ankara'ya gidin." diyor. Kimin eli kimin cebinde? işkenceciler işlerini iyi biliyorlar...

**4 OCAK 1996: 'BİZE
ÖLÜM YOK!'"**

13 Aralık, talepleri itibariyle ekonomik, ama çatışmanın boyutu yanıyla direniş çizgimize eklenen bir isyan, devlete bir meydan okumaydı. Asıl olarak bu çizgiyi benimsemek ama taleplerimizi siyasallaştırmak gerekiyordu. 13 Aralık'ın eksik kalan yanıda talepleri yanıyla halka vereceğimiz mesajlardı. Ama yine de halka ciddi mesajlar vermiş, cezaevlerini tartıştırmış ve **"Tutsaklara Özgürlük"** şiarını güncel karşılanması ve sahiplenilmesi gereken bir talep haline getirmiştir. **"Tutsaklara Özgürlük"** talebi Kurdistan'daki vahşetin bir an önce durdurulması, kayıpların bulunması, katliamcılarının yargılanması şiarı ve talepleriyle bütünleşmiştir.

Eylemliliklerimizle bu taleplere yön vermeli, bu talepler doğrultusunda tüm cezaevlerinde tutsakların güçleri birleştir-meliydik. Buna göre adım atmalydık.

Düşmanla yapacağımız görüşmeden ciddi bir sonuç beklemiyorduk. Böyle bir beklenti düşmanın gücünü küçümsemek, kontrgerillanın cezaevlerine yönelik planlarını, politikalarını kavramamak demektir. Kontrgerilla son süreçte, cezaevlerine yönelik saldırısını artırıyordu. Burjuva basın ve TV hemen her gün cezaevlerini hedef gösteren spekülâtif haberler verirken, kontrgerilla şefleri de boş durmuyor, açıklama üstüne açıklama yaparak kamuoyunu yanına almaya çalışıyordu. Cezaevi önünden bir günde 100'e yakın tutsak yakınına gözaltına alıp işkenceden geçiriyor, kaybetmekle tehdit ediyor.

13 Aralık'ta katliam zeminini, yakalayamayan kontrgerillanın 13 Aralık sonrası cezaevlerine yönelik kapsamlı-planlı saldırısı Ümraniye özelinde de sürüyordu. Tutsakların cezaevini nasıl harabeye çevirdiklerini ve isyanın hala devam ettiğini, sayım alınamadığını, arama yapılamadığını, cezaevinin "teröristlere terk edildiğini" her fırsatta yenileyerek saldırı için zemin kolluyorlardı. Parti-Cephemizin artan devrimci şiddet eylemleri, oligarşinin katliamcı yüzünün teşhir olmasıyla meşruluğunu her geçen gün yitirmesi ve kontrgerillanın cezaevlerinden duyduğu rahatsızlık bu saldırıların zeminin oluşturuyor. Cezaevi idaresi ise 13 Aralık'taki isayandan korkmuş yer yer esnek, yer yer de keyfi uygulamalarıyla belirsiz, ne yapacağını

bilemeyen bir politika izliyor. Kendilerini muhatap kabul etmediğimizden rahatsız olan faşist idare yönetimi 4 Ocak'tan birkaç gün önce "Diyalogla sorunları çözelim." derken bir gün sonra bu yaklaşımını değiştirerek "Sevk olacak, sorunları tartışmaya gerek kalmadı." diyor. Cezaevi yönetimi bu tarihten sonra bütünüyle kontrgerillaya teslim olurken kontrgerillanın planları içine doğrudan dahil olarak 4 Ocak'ta yaşanacak katliamın sorumluları arasında yer alacaktı.

Bu doğrultuda, düşman 4 Ocak günü "teslim alma" amacından vazgeçmeksizin dengesiz ve ne yaptığını bilmez şekilde saldırıya geçiyor. Parti-Cephe tutsakları 13 Aralık'tan farklı olarak bu kez aynı cezaevinde üç ayrı mevzide çatışacaklar. Katliam saldırısını bu kez koşullarında, silahsız olarak karşılayacaklar. Tek silahları davaya inanç, Parti-Cepheye bağlılık ve güven; onur, namus ve adalet. Bu silahlarıyla direniyorlar. *"İŞ-KENCECİLERDEN HESAP SORDUK SORACAGIZ!"* diyorlar. *"GELİN BİZİ DE KATLEDİN!"* diyorlar. *"YOLDAŞLAR BİZE ÖLÜM YOK!"* diyorlar.

Düşmanı bir kez daha yeniyoruz. 4 Ocak direnişi, dalga dalga yayılıyor ülkeye ve ülke dışına, ilk cezaevlerindeki tutsaklar sahip çıkıyor yoldaşlarına. Barikatları ve rehin almalarıyla. Sonra sokaklar yanmaya başlıyor alev alev. Halkımız Parti-Cephe tutsaklarına bir kez daha sahip çıkıyor, şehitlerinin cenazesini binlerle kaldırarak. CEPHEMİZ selamlıyor direnen, ölen ama teslim olmayan tutsakları ve: *KATİLLER HESAP VERİYOR.*

Yine son sözü biz söylüyoruz, ilk sözü de biz söylediğimiz gibi.

*ZAFER DİRENENLERİN,
ZAFER HALKLARIMIZIN,
ZAFER PARTİ-CEPHEMİZİN.*

4 OCAK - BİZE ÖLÜM YOK!

KOĞUŞ: B-1

4 Ocak günü hiç beklemediğimiz bir anda koğuşumuza bir saldırı düzenlendi. Bu, arama adı altında başlayan ve bir dizi bahanelerle gelişen planlı bir katliam saldırısının parçasıydı.

"Sabah arama geleceğini anlamıştık. Daha önce de aynı gelişmelerin ardından arama yapılmıştı. Aramadan az önce idare tümüyle devre dışı kalarak koğuşlardan kapı vurmalarına hiç cevap vermiyordu. O sabah da dün ziyaretten gelen eşyaları koğuşlara bölüştürmüş, göndermek için mazgala vurduğumuzda kimse cevap vermemişti. Oysa kapı gardiyanının hemen kapıdaki küçük pencereyi açarak isteğimizi sorması gerekir. Üst üste yaptığımız çağrılara yanıt gelmeyince bir arama hazırlığında olduklarından emin olmuştuk. Henüz bunun bir katliamın hazırlıkları olduğunu bilmiyorduk."

"Gece nöbetçisi olduğum için kahvaltımı yaptıktan sonra çalışma saatimize kadar dinlenmeye, yatakhaneye çıkmıştım. Uyuduğum anda birden gürültüler koptu. Yataktan hızla fırlayarak kapıya koştum. Saat 09.30 civarıydı. Uzun süredir bir saldırı ihtimaline karşı elbiselerimizle yatıp kalkıyorduk. Düşmanın 13 Aralık hazımsızlığının farkındaydık. Kontrgerilla yayınlarının da ardı arkası kesilmiyordu. O yüzden çok şaşırma-mıştık. Hazırlıksızlığımız o ana ilişkin pratik bir sorundu. Saldırı karşısında ne yapacağımızı gayet iyi biliyorduk. Teknik olarak eksikliklerimizi direniş çizgimizle alt etmemiz sorun olmayacaktı. 15 günde bir gardiyan tarafından yapılması gereken koğuş aramasına askerlerin getiriliş sebebi hızla ortaya çıktı. Amaçları arama değildi. Kapıya gittiğimizde bir yoldaş bu şekilde arama yaptırılmayacağım ifade ediyordu. Tavrımız çok açıktı. Bunun üzerine askerler bir anda yoldaşlarımızdan birine ilk sopayı vurduğundan sloganı patlatmıştık.

İNSANLIK ONURU İŞKENCEYİ YENECEK

İŞKENCECİLERDEN HESAP SORACAĞIZ!...

Daha ilk anda iki yoldaşımızın kafalarından kan boşalmaya başladı. Ellerimizde tek bir savunma aracı dahi yoktu. Çıplak

ellerimizle kendimizi kalas ve demir darbelerinden korumaya çalışırken, aynı zamanda yumruk atmaya çalışıyorduk. Üst katta yaşanan bu çatışmada kısa sürede koğuşun dibine sıkışmıştık. Alt kattaki yemekhanede olan yoldaşlarımızla birlikte çok dağınık vaziyette olduğumuz için yüzlerce askerin saldırısına karşı fiili bir çıkışı örgütlemeye olanağımız olmamıştı. Yukarıda sadece 7-8 kişiydik. Her birimizi ranza aralarına sıkıştırmış, tekme ve cop darbeleri vücutlarımıza iniyordu. Küfürlerine, dayattıkları teslimiyete verdiğimiz cevap, tek başımıza dahi olsak patlattığımız sloganlarımızdı. Yarı baygın haldeydik. Hepimizi birer birer merdivenlerde oluşturdukları işkence koridorundan geçirerek yemekhaneye atmışlardı, iki yoldaşımız tümüyle baygın, şuuruları yerinde değildi."

"Faşist katil sürüsünün katliam senaryosu içinde 'arama yaptırmıyorlar' demagojisi de vardı. Subay senaryoyu layıkıyla yerine getiriyordu. 'Oğlum hiçbirşeye dokunmayın, gardiyanlar arayacak.' Faşist başgardiyan ve 2. müdür onlarca gardiyanla kapıya ilk gelindiğinde de öyle demişlerdi: 'Arama yapacağız.' arama bahanesiyle keyfiyeti ve insanlık dışı uygulamaları, dayatmalarını kabul etmemiştik, ilk tartışma sırasında bir yoldaşımız 'Sizin sorunuz arama değil.' dediğinde bir subay 'Ha şunu hileydin, ne araması.' diye karşılık vermişti. Bir anda saldırı başlamıştı. Alt kattaki yoldaşlarımız da saldırıya uğramışlardı. Birkaç kişi olunduğu için çatışma uzamamış, birkaç tekme ve yumruk atma çabasına karşı kalas darbeleriyle ağır yaralanmışlardı."

"Askerler saldırıdan sonra çekildiklerinde üst kata çıktığımda, her tarafın talan edilmiş olduğunu gördüm. Üst kata yatak ve battaniye almak için çıkmıştım. Yemekhanedeki yaralı ve baygın yoldaşlarımızı yatıracaktık bunlara. Baygın olan iki yoldaşımızdan biri temsilcimizdi. Sağlıkçımız da kafasından ağır yaralıydı. Yoldaşlarımızın durumunu muayene edip yaralılarla ilgilenmeye başlamıştık. Üst kattaki dağınıklığı toparlamaya başlamıştık. Sonra vazgeçmiştik. Çünkü henüz durum netleşmiş değildi. O an arama adı altında böylesi bir saldırıyı yapıp çekildiklerini zannediyor, bir daha geleceklerini tahmin etmi-

yordum. Yine de yoldaşlarımız kapıyı dinleyerek gelişmeleri takip etmeye çalışıyorlardı. Koridordaki askerleri gözleyebiliyorduk!"

"Saat 10.30 civarında kapıda yeniden bir yığılma ve gürültüler oluyor. Bir anda onlarca gardiyan içeriye doluyor. Askerler ise koridorda, ikinci saldırının başladığını anlıyoruz. Yarıya yakınımız ağır yaralı ve yataklarda. Sadece onların başında bekleyen birkaç kişi ayaktayız. Yemekhane kapısını kapatarak, girmelerine engel olmaya çalışıyorduk. Ancak yüklendiklerinde daha fazla tutamıyorum, içeri giriyorlar. Yaralıları görünce biraz duraksıyorlar. Faşist başgardiyan 'Sizi hücrelere götüreceğiz.' diyor. Bir yoldaşımız bağırmaya başlıyor. Alçaklıklarını, hayvanlıklarını yüzlerine vuruyor.

-Hiç utanma yokmu sizde? Ne hücre? Burada insanlar ağır yaralıyken yapacağınız tek şey doktor getirmektir. Siz işkenceye devam ediyorsunuz. Bu alçaklıktır. Yoldaşlarımız hiçbir yere götüremezsiniz, tnsansanız doktor getirin.

-Yapacak birşeyimiz yok. Biz yapmazsak asker yapacak.

-Kim ne yapacaksa yapsın, yaralı yoldaşlarımıza elinizi süremezsiniz.

-Lütfen bizimle gelin, biz güzel güzel götürürüz-. Sizden rica ediyoruz, birşey olmasını istemiyoruz. Asker girerse yaralı arkadaşlarınızın durumu daha da kötü olabilir, bizi dinlemez onlar.

Bu 'asker girer' korkutmalarıyla ilk defa karşılaşmamıştık. Ümraniye'ye geldiğimiz ilk günden itibaren faşist idare hep aynı mesajı veriyordu. '*Asker girer!*' O askerlerini iyi tanıyorduk. 13 Aralık'ta defalarca önümüze katıp kovalamıştık onları. Şimdi bir avuç ayağa kalkacak durumda olmayan yaralı insanların karşısında kahraman kesilmişlerdi. Son cevabımızı verdik. '*Kim gelirse gelsin!*' Sayımızın çok az olmasına güvenerek faşist gardiyanlar askeri beklemeden saldırıya geçtiler. Beni ve birkaç yoldaşımı etkisizleştirmeleri uzun sürmedi. Alçakça vuruyorlardı. Sloganlar atmaya çalışıyorduk. Ama bu arbedede sesimizi kendimiz bile zor duyuyorduk. Bizi hızla koridorda askere teslim ettiler. Hücrelere askerin oluşturduğu koridor-

dan götürüyorlardı. Daha kapıdan çıkar çıkmaz aldığımız darbelerle sersemlemiştik. Ayakta duramıyorduk. Hem sürüklüyor hem vuruyorlardı."

"Ben hastaların başında slogan atıyordum. Onları yalnız bırakmayacaktım. Faşistler it sürüsü gibi saldırıp beni de çıkardılar; öldüresiye vuruyorlardı."

"Baygın değildim ama belim nedeniyle ayağa kalkamıyordum. Saldırıp ayakta durabilen birkaç kişiyi götürdüklerinde bağırarak ve slogan atmak dışında elimin kolumun bağlı kalmasını hazmedemiyordum. Alçaklar, yoldaşlarımıza işkence yapıyorlardı. Bizi battaniyelere koyarak hücrelere götürdüler. Hücrelere asker girmiyordu. Slogan atıyorduk. Yan hücrelerle konuşuyordum."

"Faşist işkenceci gardiyanlar saldırmadan duramıyor. Saldırıyorlar, slogan atıyoruz. Sürüklemeye çalışıyorlar. Yaralı bir yoldaşımı tutmaya çalışıyorum. Fakat hareket edecek durumum yok. Ellerimin arasından yoldaşımı zorla alıp götürüyorlar. Koridora (*maltaya*) çıkarıp döverek askerlere bırakıyorlar. Askerler beyinleri yıkanmış, doldurulmuş, saldırıp öldüresiye dövüyorlar. Bir taraftan da bağırımızı istiyorlar. Sadistçe duygularını tatmin etmelerine malzeme vermiyoruz. Malta'da kurdukları asker koridorundan dövülerek hücrelere götürülüyoruz. Hücreleri daha önce 13 Aralık'tan tanıyoruz. Hepsini gezip dolaşmıştık. Uğrak yerlerimizi görelim diye birbirimize espriler yapmıştık. Hücrelere gardiyanlar bakıyor. Sürükleyerek götürüyorlar. Önünden geçtiğim hücrelerde yaralı yoldaşlarımı görüyorum. Bir hücreye atıyorlar. Çıplak bir hücre. Karşı pencerelerden ışık içeri süzülüyor, irade savaşımızın süreceği yeni mekan hücreler. Uzun bir süre burada kalacağımı düşünüyorum. Gardiyanlar sürekli hücrelerin önünde dolaşıyor. Biraz sonra diğer yaralı yoldaşları da teker teker getiriyorlar. Her hücreye iki kişi koyuyorlar. Çoğumuz yaralı. Hücrelerde daha iyi durumda olan diğerine yardım etmeye başlıyor. Yanıma bir yoldaşımı atıyorlar. Ağzı yüzü kan içinde. Burnuna demirle vurmuşlar. Burnundan kan boşalıyor. Yardım etmeye çalışıyorum. Elimden fazla birşey gelmemesinin acısını yaşı-

yorum. Birazdan kendimizi toparlıyoruz. Diğer hücredeki yoldaşlarımızla bağırarak konuşuyoruz. Birbirimize durumumuzu soruyoruz. Geleneksel cevap, 'iyiyiz'. Yanımdaki yoldaşım sürekli acıdan inliyor. Yüzü kanlar içinde olduğundan sürekli yüzünü tutuyor. Biraz sonra kapı açılıyor. Gardiyanlar ve doktor içeri giriyor. Daha Önce karar aldık tedaviyi kabul etmiyoruz. Doktor birkaç defa daha geliyor. Temsilcimize yalvarıyor tedaviyi kabul etmemiz için. Reddediyoruz. Doktor yeniden bizim hücreye giriyor. Yanımdaki arkadaş'a bajcarak tedavi etmek istediğini söylüyor. Tam ben karşı çıkacakken, acılar içinde kıvranan yoldaşım uzandığı yerden cevap veriyor. *'Tedavi kabul etmiyorum.'* işkenceciler ters ters bakıyor, içimden tuhaf şeyler geçiyor. Tedavi etmek için saldıracaklar, hücreden alabilirler diye düşünüyorum. Gidiyorlar. Yanımdaki yoldaşım inliyor. Bir gardiyan hücre kapısına sessizce yaklaşıyor. Yoldaşımın iniltilerini ağlama olarak yorumluyor ve 'ağlama' diye fısıldıyor. Söyleyişinden belli ki dostça, bir devrimcinin düşmanın önünde ağlamasına dayanamıyor. Bu durum bize moral veriyor. Yalnız olmadığımızı anlıyoruz. Tam o sırada bunu duyan yaralı yoldaş kızgın bir şekilde gardiyana bağmıyor, 'Ne ağlaması ulan!' gardiyan hızla uzaklaşıyor. C-1 ve C-9'daki yoldaşlarımızı merak ediyoruz. Bir süre sonra gürültüler duyuyoruz. Onları da hücrelere getirdiklerini düşünüyorum. Alt ve üst katlarda da hücreler var. Bağırıyoruz cevap yok. Karşı bloktaki hücrelere koymuş olabileceklerini düşünüyorum. Biraz sonra herkesi tek tek hücrelere alıyorlar. Bulduğum kattaki hücrelerde 6 kişiyiz. Hava çok soğuk. Üşüyoruz. Yatakları yırtıp, içine girerek ısınmaya çalışıyorum. Arada bir de kalkıp hareket ederek ısınmaya çalışıyorum. Fakat yaranın sıcaklığı geçince daha çok ağrıyor. Fazla hareket edemiyorum. Duvarlar ve parmaklıklarda kan izleri var. Kanlar kurumuş. 13 Aralık'taki saldırıda yaralanan PKK'li tutsakların kurumuş kanları olsa gerek. Yan hücrelere sigara var mı diye bağırıyoruz. En zor anda bile sigara aklımıza geliyor. Hücreler yan yana. Parmaklıktan yan hücreye elle uzanabiliyoruz. Sigara alıp içiyorum. Saat 15.30 civarında slogan sesleri duyuyoruz. *FAŞİST KATİLLER-*

DEN HESAP SORACAĞIZ!... Dostlarımızın sesini tanıyoruz. Biz de sloganlarımızla cevap veriyoruz. Sloganlar kesiliyor. Düşünmeye başlıyorum. Dostlarımızın attığı slogan kafamı kurcalıyor. Düşünmek istemediğim şeyleri aklıma getiriyor. Bastırmaya çalışıyorum, olmuyor. Yarım saat sonra saat 16.00'da tekrar aynı sloganlar,

FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORACAĞIZ,
KATLİAM BİZLERİ YILDIRAMAZ,
DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

Biz de sloganlarla hücrelerden cevap veriyoruz. Sesimiz cılız ve güçsüz. Sonra diğer hücrelere doğru bağırlıyorum. 'Yoldaşlar! bu sloganlar...' cümlemi tamamlayamıyorum. Sesimi kesip oturuyorum. Sesli düşünmek istemiyorum. Daha sonra hastanede konuştuğum yoldaşlarımın hepsi aynı düşünmüş, fakat sesli düşünmeye cesaret edememişler. Diğer koğuşlarımızdaki yoldaşlarımızdan şehitler olduğuna inanmak istemişler. Fakat sloganlar o mesajı veriyor. Susuyoruz. Adeta birbirimizi üzmemek istemiyoruz. Evet sloganlardan anlaşılan şehitler yar. Fakat herkesin duyduğu bu mesajı herkes birbirinden susarak saklamaya çalışıyor. Tabii kendinden de. Fakat her saat başı aynı sloganlar atılıyor. Saat 17.00 civarında ağır yaralı olan bir grup yoldaşımız'hastaneye götürülüyor. Meraklı bir bekleyişe koyuluyoruz. Gardiyanlar arada bir kontrol ediyor. Her saat başı slogan sesleri geliyor. Bu bekleyişimiz gece 23.00'e kadar sürüyor. Bir grup asker ve gardiyan geliyor, bizi götüreceklerini söylüyorlar. Hücrelerden teker teker çıkarılıyoruz. Nereye gideceğimizi bilmiyoruz. Askerler merdivenlerden iteleyerek indiriyor. Cezaevi'nin arka tarafına yöneliyoruz, ilerledikçe asker sayısı artıyor. Ve saldırı başlıyor. Hastaneye götürdüklerini bilmiyoruz. Tekme, yumruk, cop darbeleriyle sürüklenerek cezaevinin arkasında dar bir merdiven altına indiriliyoruz. Etrafım asker dolu. Dışarıdaki ringleri zorlukla görebiliyorum. Saldırı devam ediyor. Düşman hastaneye bile böyle döverek götürüyor. Buna şaşırıyorum. Buca'dan, ölüm Orucu'ndan, yoldaşlarımızın anlatımlarından biliyorum, insana bu kadarı da olmaz dedirten şeyler bize normal

geliyor. Çünkü karşımızdakiler insanlıktan çıkarılmış mahluklar. Ellerim kelepçeleniyor. Yaka-paça ringe atılıyorum, içeride bizimkiler var. Zorlukla oturuyorum. Birazdan aynı şekilde diğer yoldaşlarımızıda getiriyorlar. Toplam 9 kişiyiz. Ringin kapağı kapatılıyor. Bekliyoruz. Bekleyişimiz kısa sürüyor, işken-ceci subay geliyor. Ve 4 kişiyi başka Ringe bindiriyorlar. Bu arada birbirimize hal hatır soruyoruz. Herkes yaralı, kelepçeler bileklerimize oturmuş, oynatmaya çalışıyoruz. Bir yoldaşımız uyarıyor. "Oynatmayın daha kötü bileklere oturur. Elleriniz şişer." Araçlar hareket ediyor. Nereye gittiğimizi bilmiyoruz. Ringin camından dışarı bakıyoruz. Etraf karanlık. Sadece E bloktan çıktığımızı biliyoruz. Tahminler yürütüyoruz. Acaba nereye götürüyorlar?.."

KOĞUŞ C-9

Son yıllarda ülkemizi adeta kan gölüne çeviren faşizm kana doymuyor. Katliam politikalarına yeni bir halka daha ekledi. Ancak Buca katliamından sonra zindanlarda gerçekleştirdiği bu ikinci katliamla da yenilgiyi yaşadı. DHKP-C tutsaklarına karşı gerçekleşen saldırı, karşısında DHKP-C tutsaklarının tüm Parti-Cephe ailesinin, dost devrimci güçlerin ve halk güçlerinin öfkesini bulmuş, oligarşi sahiplenmenin ve cüretin karşısında diz çökmekten kurtulamamıştır. Bizler, oligarşi diz çökene kadar şehitlerimiz, ailemiz ve halkımızdan aldığımız güçle, Ümraniye Cezaevi C-9 koğuşundaki barikat direnişimizi sürdürerek, tüm ailemizle birlikte zaferi kucaklamanın onurunu paylaştık* yaşadık... Bu katliam ve direniş sonrasında da şehitlerimizden öğrenmeye devam ettik. Artık görevimiz şehitlerimize olan borcumuzu ödemek ve onları sonsuza kadar yaşatmaktır.

Bilindiği gibi Ümraniye Cezaevi açıldığı günden bu yana pek çok saldırı ve çatışmaya sahne oldu. Esas olarak bir "rehabilitasyon merkezi" şeklinde planlanan cezaevi, devrimci tutsakların kimliklerinden ve düşüncelerinden soyutlanarak teslim alınması hedefiyle kurulmuştu. Ancak açıldığı günden beri Parti-Cephe tutsakları tarafından yaratılmış başeğmez "*özgür Tutsak*" geleneğinin Ümraniye'de boy vermesiyle oligarşinin he-

saplan bozulmuştur.

Düşman Ümraniye Cezaevi'ndeki en büyük yenilgilerinden birisini 13-15 Aralık tarihlerinde hayata geçirilen şanlı eylemliliklerle yaşadı. Adeta, Ümraniye Cezaevi düşmana zindan edildi, içeride ve dışarıda gerçekleştirilen eylemlilikler, katliama yönelik saldırının boşa çıkması ve düşmanın geri adım atması sonucunu doğurdu. Oligarşi genelde Ümraniye Ceza-evi'ne yüklediği işlevi hayata geçiremeyeceğinden korkmuş ve özellikle de 13-15 Aralık tarihlerinde aldığı yenilgiyi hazmede-memiştir. Katliamın yaşanan tarihlerde gerçekleşmesinin nedenlerinden birisi de budur.

Türkiye halkları ile oligarşi arasında yaşanan iç savaş gittikçe derinleşiyor. Oligarşi, çözümsüzlüğü artarak köşeye sıkıştıkça pervasızlaşıyor ve son çare olarak başvurduğu katliam politikalarını boyutlandırıyor. Uygulanan politika, fiili olarak tüm halkı hedef almaktadır. Ancak, halkın öncüleri olan devrimciler, özellikle de DHKP-C savaşçıları katledilerek yükselen savaş bastırılmaya çalışılmakta ve halk üzerinde umutsuzluk yaratılmak istenmektedir. Adım adım hazırlanan, sistemli ve programlı olarak yaşama geçirilen Ümraniye Katliamı bu politikanın en son ve en çarpıcı örneklerindendir.

Biraz önce de söylediğimiz gibi, Ümraniye Cezaevi'nin açılması, gerilla politikalarının uygulanmasıyla, devrimci tutsakların teslim alınması hedefini güdüyordu. Ülkemizde safların daha hızlı belirginleştiği, savaşın açık savaş açık çatışma biçiminde geliştiği bu süreçte, oligarşinin devrimcileri teslim alma isteğinin katliamlara dönüşmesi kaçınılmazdı. Çünkü, bugüne kadar Parti-Cephe tutsaklık geleneği yaratılmıştı. Bu nedenle Ümraniye'deki saldırıların hepsi bir bir boşa çıkartılıyordu, işte bu noktada katliam planlandı.

Katliamın pratikteki hazırlığı 15 Aralık tarihinde başlatılmıştır. Daha o tarihte "kullanılabilir durumda koğuş" olmadığı bahanesiyle Parti-Cephe tutsakları 3 ayrı koğuşa dağıtılarak, bölünerek güçleri azaltılmaya çalışıldı, ilerleyen günlerde, zaten çok geri olan hakların gasp edilmesi, koğuşlararası bağların tamamen kesilip tutsakların birbirinden tecrit edilmesi,

provokasyon amaçlı girişimler vb. artırıldı. 27 Aralık tarihinde koğuşlara asker sokularak değerlerimize saldırıldı. Bu girişim öncelikle fiziki koşullar olarak diğer koğuşlardan daha tecrit olan C-9 koğuşunda gerçekleştirildi. Bir anda koğuşa çok sayıda asker ve gardiyan sokularak arama yapıldı. Bu aramada bayrağımızın indirilmesi olayları tırmandırdı. Şehitlerimizin kanıyla kızışlaşan, özgür günlerin müjdecisi olan ve onu oligarşinin burçlarına dikmek için şehitlerimize söz verdiğimiz, bayrağımızın pis ve namussuz ellerce indirilmesi öfkemizi arttırdığından, düşmanı yaptığına pişman etmek için ışık söndürme, sayım vermeme, kapı dövme eylemlerine başladık.

Düşman, bayrağımızın indirilip çatışmalara sahne olan aramadan sonra hiçbir görüşmeye gelmeyerek, ikinci sayımda kasklı, sopalı ve coplu askerleri ile sayım almaya gelmiştir. Ancak yaptığımız hazırlıkları ve tüm bedelleri göze alan kararlılığımız karşısında yarım saatlik bir bekleyişten sonra geri çekildi. Bayrağımız bir kez daha asılarak daha güçlü bir biçimde perçinleşti.

Düşman katliamdan önce uzun bir hazırlık süreci yaşadı. Hem kamuoyunda kendince "*meşruluk*" yaratmak istiyor, hem de bir yenilgi daha almak istemiyordu. 15 Aralık zaferinden sonra burjuva basında pek çok haber yayınlandı. Katliam öncesinde bu haber yoğunlaştı, örneğin İhlas Haber Ajansı'nın yaptığı görüntülü bir programda cezaevinde 17 gündür isyanın devam ettiği işleniyor ve verilen görüntülerle haber güçlendirilmeye çalışılıyordu. Oysa ki, anlatılanlar tamamen uydurmaydı ve katliam hazırlığına yönelikti. Yine birkaç gün öncesinde Ümraniye Cezaevi 1. Müdürü faşist Hüseyin ATAKAN başka siyasi cezaevi müdürleriyle cezaevini dolaştı. Dış güvenlikten sorumlu iki teğmen ile koridorlarda kol kola gezilerek son kontroller yapıldı. Bunlar bizim tespit edebildiklerimizdir. Şüphesiz organizasyon içinde flTEM ve MIT'den üst düzey yöneticileri de vardır. Hüseyin ATAKAN cezaevini kendi çiftliği zannediyor ve kontrgerillanın talimatıyla katliamı adım adım planlıyordu.

Yapılan tüm hazırlıklara rağmen, katliam günü yine de kendilerini hazır hissedemediler. Koğuşumuza ilk önce arama ba-

hanesiyle gelindi. Faşist yardımcı müdürün arkasında .hazır bulunan yüzlerce çelik yelekli, kasklı, sopalı, tüfekli asker vardı. Zaman zaman askere hamle yaptırılarak gözdağı verilmeye çalışıldı. Bu şekilde arama yaptırmayacağımızı, normal bir şekilde gardiyanlar arama yaparlarsa izin vereceğimizi söyledik. Bu şekilde anlaşma sağlandı ve aramaya izin verdik. Ancak sözlerinde durmayarak sahtekarlıklarım bir kez daha gösterdiler. Arama sırasında bakanlıktan yazı nedeniyle sabit olması gerekte yerinden çıkmış olan ne varsa alınacağını, daha sonra bu eşyaların yerine monte edileceği söylendi. Bu şekilde koğuştaki bulunan sac dolapların çoğu dışarı çıkarılmıştır. Artık, İbarikat kurulamayacağı, katliamın daha rahat gerçekleştirileceği düşünülüyordu.

Daha önce kazanılan zaferi hazmedemiyorlar, katliam yapmak istiyorlar ancak korkuyorlardı... Tüm hazırlıklarına rağmen yüreklerindeki ve beyinlerindeki korku nedeniyle barikatımızı aşmayı başaramadılar. Aramadan yaklaşık birbuçuk saat sonra her iki kattan birden koğuşa baskın şeklinde girerek saldırıyı başlattılar. Bu ilk anki saldırıda 7 yoldaşımızın düşmanın elinde kalmasını engelleyemedik. Ancak geriye kalan 15 yoldaşımızla düşmanı püskürtmeyi başardık. Saldırıda, yaklaşık bir dakika içinde silahlanmayı başarmıştık. Aslında bulduğumuz herşey bizim için bir silahtı. Bir yandan da slogan ve anonslarla diğer koğuşlardaki yoldaşlarımızı haberdar etmeye çalışıyorduk. Ancak yoldaşlarımızdan saldırı başladığı an duyduğumuz slogan seslerinden başka bir ses alamadık. Bu arada koğuşumuzdaki "köpeklerin" ulumaları ve çıkardığı gü-rültüler de yükselmişti. Bu durum diğer koğuşlarla haberleş-memezi de engelledi. Yoldaşlarımıza yardım etmeliydik. Sloganlarımızı ve sesimizi daha da yükselttik. Öfkemiz daha da büyüyordu. Direnişimizi uzatarak gittikçe daha da boyutlandıracaktık. Saldırı başladıktan yaklaşık 1 gün sonra İHD yöneticileri ve ÇHD'li avukatlar barikatımıza geldiler. Onlardan üç yoldaşımızın şehit olduğunu öğreniyorduk. Ayrıca bu durum dışarının bizden haberdar olduğunun da bir ifadesiydi. Mecit, Rıza ve **Orhan** yoldaşlarımızın şehit olduğunu duymaz

DEVİRİŞEHİTLERİÖLÜMSÜZDÜR!

ŞEHİTLERİMİZİN HESABINI SORACAĞIZ! sloganları ile kınımızı gösterdik. Düşman bizi heyetle yalnız bırakmıyordu. Bu nedenle görüşme gerçekleştirilemedi. Artık kararlılığımız artmıştı. Rıza, Mecit ve Orhan yoldaşlara layık olmalıydık. Bu saatlerde neredeyse düşmana saldırıya geçmemek ve her birimiz şehit düşene kadar durmamak için birbirimizi tutuyorduk. Çünkü barıkattaydık, direnişimiz devam ediyordu. Taleplerimiz kabul edilmeden bitirmeyecek ve gerekirse yine her birimiz kanımızın son damlasına kadar çarpışacaktık. Biraz daha "sabırlı" olmalıydık.

Dostlarımızda bizlerleydi. Direnişimiz sırasında cezaevinde bulunan diğer dost örgütlerden tutsakların slogan seslerini duyuyor, cezaevinde yalnız olmadığımızı hissediyorduk. Duyduğumuz sesler moralimizi daha da yükseltiyordu. Saldırı sırasında şehit verdiğimiz ilk olarak onların sloganlarından öğrendik. "DEVİRİŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR" sloganı o ana kadar kafamızdaki acaba sorusuna cevap olmuştu. Saldırı da şehit ya da şehitlerimizin olduğunu artık biliyorduk. Bu haberdan sonra kısa bir anma yaparak saygı duruşunda bulunduk ve hesap soracağımıza ilişkin and içtik. Görüşmeye gelen heyetten şehitlerimizin isimlerini öğrendikten sonra bir metin hazırlayıp, hep bir ağızdan hesap soracağımızı ve şehitlerimize layık olacağımızı tüm herkese ilan ettik. Halkımıza, Partimize ve Şehitlerimize söz verdik. Yeni Mecitler, Rızalar ve Orhanlar olmanın ve onları aşmanın bilincindeydik.

Ümraniye katliamı, faşizmin gerçek yüzünü, bundan sonra savaşta izleyeceği politikanın doğrultusunu ve haklılığından aldığı güçle inançlı kararlı savaşan halk güçlerinin hiçbir zaman yenilmeyeceğini bir kez daha göstermiştir.

Evet, tarih onları da "öldüler ama yenilmediler..." diye yazacaktır. Halktan yana olan, halk için savaşan, sömürü, zulüm düzenine karşı mücadele edenler, hak, adalet, namus, özgürlük, doğruluk ve güzelliği temsil edenler hiçbir zaman yenilmemişlerdi. Bu seferde yenilmediler. Şehit düşen yoldaşlarımız artık birer meşaleydi. Onların zindanlarda yaktıkları ateş

kısa sürede tüm Türkiye'yi sarmış, güçlü bir yangına dönüşmüştür.

Mecit, Rıza, Orhan yoldaşlar, siz rahat uyuyun. Kanınız yerde kalmayacak direnişiniz ve cüretiniz ve kararlılığınızla önümüzde ışıksınız. Yarattıklarınız özgür tutsak geleneğimizin şanlı birer halkasıdır. Size plan borcumuzu ödeyecek, zindanları, sokakları, varoşları, kırları, dağları... Her yeri özgürleştireceğiz. Sizlere özgür vatanı armağan edeceğiz. Adınızı koğuşlarımızın duvarlarına işledik, beynimize kazıdık, kalbimize yazdık. Vatan topraklarımıza gübre oldunuz, bereket getireceksiniz. Şüphemiz olmasın ki, bayrağımız ne zindan duvarlarında ne de hiçbir yerde düşmeyecektir. Bayrağımızı ülkemizin dört bir tarafında dalgalandıracağız.

Direnişimizden sonra katledildiğiniz koğuşa girdik. Herhalde bir katliam ancak bu derece vahşice yapılabilir. Ve herhalde ancak hücre hücre, santim santim bu şekilde direnilebilir. Yer kan doluydu. Duvarlar, masalar, sandalyelere sıçramış kanlar hespi öylece duruyordu. Giysileriniz, ayakkabılarınız, kemerleriniz oradaydı. Ve sanki siz yerde yatıyor, bize bakıyor, zafer işareti yapıyor ve gülüyordunuz. *"Haydi yoldaşlar, durmak yok, öfkemizi ve kinimizi arttıralım, düşmana daha güçlü vuralım... işte zafer!"* diye haykırıyordunuz. Büyüyor yoldaşlar, öfkemiz büyüyor. Ve daha da büyüyecek. Kanlarınız yerde kurumuştur. Düşmanın kanlarını yerde kurumamacasına akıtacağız.

KOĞUŞ: C-94

Ocak 1996

"Saat 09.00. Çalışmadayız. Konumuz; Demokratik Mücadele Nedir? Çalışmaya başlayalı çok olmamıştı ki, saat 09.30 sıralarında kapı girişindeki gürültü ve kalabalık ile hepimiz birden kapıya yöneliyoruz. Kapıda çok sayıda asker ve gardiyan yığılmış durumda. Hemen içeri (*yemekhaneye*) çekilip bir dolabı barikat olarak yemekhane girişine koyuyoruz. Kendimizi savunmak amacıyla kullanabileceğimiz birkaç demir çubuk, banyo, tuvalet kısmındaki birkaç ayna ve banyodaki su boru-

sunu hemen alıyoruz. Bu sırada asker ve gardiyanların neden geldikleri de belli olmuştu. Yoldaşlarımız ile 2. Müdür Topal Ali ve subay arasındaki tartışma başlamıştı. 2. müdür;

- Barikatı kaldırın aramaya geldik.
- Böyle arama olmaz. Askeri çekin.
- Pazarlık yapmayın aramayı yapacağız.
- Daha önce aramanın nasıl yapılacağı konuşulmuştu. Aynı şeyleri dayatarak arama yapmak istiyorsunuz.

Temsilcimiz

gelsin.

- Taşkınlık yapmayı bırakın, içeri gireriz. Barikatı güzelliğe

açın B-l'de de bu şekilde arama yapıldı.

- Biz arama yapılmasın demiyoruz. Bu şartlarda arama olmaz. Askerleri çekin. Normal aramanızı yapın.

- Normal arama yapacağız. Gardiyanlar arayacak...
Diyalog sürerken, bir yoldaşımız C-1 koğuşuna buradaki

durumu anonsla anlatmaya çalışıyor, içeride bulunan 7-8 kişi pencerelere çıkarak slogan atıyoruz. ARAMA BAHANE AMAÇ İŞKENCE!, BASKILAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!, KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ!, YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ!, YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!. Diyalogtan sonra, aramanın nasıl yapılacağı konusunda anlaşmaya varılıyor. Buna göre gardiyanlar aramayı yapacak, beş asker yanlarında kalacak, bizden de bir kişi gözlemci olarak bulunacaktı. Biz dışarı çıktık. Ve içeride bir yoldaşımız kaldı. Arama sırasında 27-28 Aralık'taki direniş sırasında sökül¹muş olan dolapları ve kendimizi savunmak amacıyla hazırlamış olduğumuz demir çubuk, taş, cam vb. herşeyi aldılar. Bunların dışında elbise dolaplarına ve yataklara çok fazla el sürülmemişti. Arama bittikten sonra koğuşumuzu temizledik. Arama üzerinde yorumlarda bulunarak sohbete başladık, içeride gözlemci olarak kalan yoldaşımız üst kat koridorunda takım elbiseli, sivil 30-35 yaşlarında iki kişirtin koğuşumuza bakarak konuştuğunu söyledi. Bunu da yorumlamaya çalıştık. Koğuşumuzda barikat ve savunma için malzeme olduğunu

bildiklerini, bunlar için aramaya geldiklerini, ayrıca bugünkü şekliyle yaptıkları gibi kafalarındaki arama prosedürünü hayata geçirmek istediklerini vb. konuşuyoruz. O an için bir katliam saldırısına girişebileceklerine ihtimal vermiyoruz.

"Saat 13.00 sıralarında yatakhane 7 kişi bulunuyorduk. Kimimiz sohbet ediyor, kimimiz de yatakta uzanmıştı. Aşağıdan gelen bir yoldaşımız yatanların kalkmasını ve aşağıya inmemizi söylüyor. Gözlüğünün kırılmaması için saklayacak yer aramasından birşeylerin olacağını sezinlemiştik. Büyük ihtimalle asker kapıya dayanmış ve içeriye girmeye hazırlanıyordu... Yukarıda bulunan 7 kişi aşağıya inmek için kalkıp henüz ayakkabılarımız giymiştik ki, üst ve alt kattan ellerinde kazma saplarıyla yüzlerce asker aynı anda koğuşa giriyor. Biz yemekhaneye inerken kazma saplarıyla vurulmaya başlandı. En önde inen yoldaşımız kapıdaki yoldaşımız ile subay arasındaki diyalogu duyuyor. Subay 'koğuş değiştireceksiniz' diyor. Yoldaşımızın cevabı çok net: 'Hayır, izin vermiyoruz' ardından subayla dalga geçiyor. 'Hem daha eşyalarımızı toplamadık!' Yoldaşımız sözünü bitirir bitirmez subay saldırı emrihrveriyor. Kapıda bulunan 2-3 yoldaşımız hızla yemekhaneye girerek kapıyı çekiyorlar. Biz dövülerek aşağı indirilmiştik. Havalandırma kapısının önünde genellikle kafalarımıza vurularak yaklaşık 10-15 dakika bekletiliyoruz. Darbeler nedeniyle yarı baygın durumdayız. Sonra subayın 'atın bunları dışarı' emriyle tek tek koridora çıkarıldık. Askerler, tamamının elinde kazma sapları olmak üzere ara koridora ve ana maltaya dizilmiş hücrelere götürülen tutsaklara vuruyordu. Götürülürken birkaç kere doğrulmaya çalışıyorum, izin vermiyorlar. Bu sırada kimileri üstümüzde çıkıp tepinirken kimileri de yine vurarak sürüklemeye devam ediyor. Hücrelere getirildik. Diğer hücrelerde kalan yoldaşlarımızla konuşmaya çalışıyoruz". Yan hücredeki yoldaşımız yere uzandığını hiç hareket edemediğini ve dönemediğini söylüyor. Gardiyanlara kapıyı açıp yoldaşımızı oturma vaziyete getirmelerini söylüyorum. Kendilerinde anahatar olmadığını söylüyorlar. 2-3 hücre öteden bir yoldaşımızın sesi geliyor. Diğer yoldaşların durumunu soruyor. Kaldığı hü-

renin yan hücresinde bir kişinin kaldığını ama ismini bilmediğini söylüyor. Gardiyanlara arkadaşın ismini öğrenmesini söylüyoruz. Gardiyan yoldaşımıza ismini soruyor. Fakat yoldaşımız inilti halinde, çok kısık sesle söylebildiği için anlayamıyor, yanlış anlıyor ve anladığı kadarı ile bir takım isimler söyleyerek onaylatmaya çalışıyor. Biz bu söylediklerinden yoldaşımızın kim olduğunu anlıyoruz. Ben, gardiyana C-9'daki diğer yoldaşlarımıza ne olduğunu soruyorum. 'Onları düşünmeyin birşey yok'diyor...

Yaklaşık 40 dakika sonra kaldığımız hücrelerin önünden sürükleyerek birkaç yoldaşımızı hücreye atıyorlar. Yüzüstü sürüklendiklerinden ve her yanı kana bulandığından yoldaşlarımızı tanıyamıyorum. Yalnız Rıza Yoldaşı ayakta kalıyor. 5-10 dakika sonra da elinde tıbbi malzemelerle doktor geliyor. Sağ tarafımızdaki hücrelerde bulunan yoldaşlarımızın durumunu görünce kendisinin müdahalesinin hiçbir sonuç vermeyeceğini anlayıp 'Bunların hepsini hastaneye kaldırın.' diyor. Battaniyelere koyarak yoldaşlarımızı ringlere taşıdılar. Ben ve bir yoldaşım ayakta durabiliyorduk. Kollarımıza girerek bizi de ringe götürdüler. Gittiğim ringde Mecit Yoldaşı minderlerin arasına yere uzatmışlardı. Bizden sonra 5 yoldaşımızı daha getirdiler. Birini Mecit'in yanına, ikisini oturma minderlerine, ikisini de askerlerin olduğu bölüme koydular. Asker bizim durumumuzun kısmen iyi olduğunu görünce 'Ulan siz ölmediniz mi? size birşey olmamış, hastaneye gidinceye kadar görürsünüz.' diyor. Cevap vermiyoruz. Biz kısmen elimizin birini kullanabiliyoruz. Minderlerin üstüne uzatılan yoldaşlarımızın sarsıntılar sırasında yerdeki yoldaşların üzerine düşmemesi için onları tutmaya çalışıyoruz. Ben bir yoldaşımıza bilincinin açık olup olmadığını anlamak için soru soruyorum. Ve konuşmaya başlıyoruz. Asker 'Konuşmayın, konuşmak yasak.' diyor. Biz de cevap veriyoruz, 'Konuşmamıza karışamazsınız.', 'Sizde hiç insanlık kalmamış...' Hastaneye gelene kadar zaman zaman askerlerin sözlü sataşmaları devam ediyor.

KOĞUŞ: C-1 4

Ocak 1996

Sabah sayımının çıkmasından sonra olağandışı gelişmeler art arda başladı. Koğuş temizliği yapacağımız için kapı gardiyanına C-9'dan süpürge deterjan vb. getirmesini söyledik. Malzemelerin gelmesi gecikti. Üst üste birkaç kez uyarmamıza rağmen gelmiyordu. Bir süre sonra kapı gardiyanı da ortadan kayboldu. Kapıya vurmamıza rağmen kapıyı açan yoktu. Buna benzer bir durumu daha önce D-5/6'da yaşamıştık. Ardından arama gelmişti. Bu sefer de arama geleceği ilk düşüncemiz oldu. Bu gelişmelerin dışında sabah sayımından önce bazı personelden aldığımız duyumlar vardı. Bize saldırılacağı ve şevkler olacağı, yüzlerce asker getirildiği iletilmişti. Durumu kısaca değerlendirdik.

Bir saldırı olacağı sonucunu çıkarmıştık. Çok geçmeden yanılmadığımızı anladık.,

"Maltadaki askerlerin varlığını hemen fark ediyoruz. Oldukça kalabalıklar. Normal bir arama olasılığına karşı hazırlıklarımız yapmış bekliyoruz. Hepimiz alt kattayız. Saat 09.30 sıralarında alt kat kapısı gürültüyle açılıyor. Önde 2. Müdür Şehabettin'le birkaç başgardiyan ve gardiyanlar var. Askerler aralarında bekliyor. Müdür konuşuyor:

- Arkadaşlar, arama yapacağız.

- Evet, buyrun yapın.

Tam bu sırada üst kat kapısı da açılıyor ve askerler girip merdivene dizilmeye başlıyorlar.

- Durun bir dakika, ne oluyor? Böyle arama olmaz müdür bey. Bu şekilde arama yapılamaz. Yaptığınız yasadışıdır. Askerin içeride olduğu koşullarda arama yaptırmayacağımızı biliyorsunuz.

- Aramayı asker yapmayacak, biz yapacağız. Onlar güvenlik için buradalar.

- Koğuşlara girmemesi gerekirken, merdivenlere dizilmele rini kabul edemeyiz.

- Normalde merdiven boşluğu koğuş dışı sayılır. Yatakhane ve yemekhaneye girmeyecekler..."

"Son günlerde, örgütümüzün programı gereği düşmanın tüm uygulamalarına karşı topyekün bir karşı koyusu ertelemiştik. 13 Aralık sonrası artan baskılara rağmen öne çıkan yanımız sabırdı. Deyim yerindeyse, biraz alttan alıyorduk. Arama konusundaki tavrımızı ise, daha birkaç gün önce konuşmuştuk; aratmama tavrı geliştirmeyeceğimiz belirlenmişti. Bizim için namusumuz, herşeyimiz anlamına gelen değerlerimiz, bayrağımıza el sürülmediği müddetçe sorun çıkarmayacaktık. Askerin koğuş ve yatakhaneye giremeyeceği sözü verilmesi üzerine, normal şartlarda merdiven boşluğunda olmalarını da kabul etmeyeceğimiz aramayı kabul ettik. Askerin tavrı ise dikkatlerimizden kaçmadı. Tehditkar, saldırgan bir ruh hali içine sokulmuşlardı. Müdürle yaptığımız bu tartışma sonrasında hemen yeni dayatmalar da gündeme gelmeye başladı, ilk başta hepimizin üst kata yatakhaneye çıkmasını istediler. Kabul edemezdik. Herşeyden önce değerlerimizi düşman karşısında yalnız bıkamazdık. Asker, müdürle yaptığımız ilk tartışmada seyirciyken, bir süre sonra Tabur Komutanı Ali ER-TUĞRUL gelerek tartışmaya müdahale etti.

- Ne oldu? Arama yaptırmıyorlar mı?

- Sorun aramaysa yapılır, yemekhaneyi tümüyle boşaltmamızın mantığı yoktur.

- Tamam birkaç kişi kalsın o zaman diyor.

Kaç kişinin kalacağı konusundaki tartışma bir süre devam etti. Ancak bu tartışmayı sürdürmenin anlamı yok diye düşündük. Sorunun arama olmadığı ortaya çıkmıştı. Saldırı zemini arayan düşman, her geçen an bunu belli ediyordu. Saldırı için yaratmaya çalıştıkları zemini ellerinden almak amacıyla tartışmayı kendimiz kestik.

- Aşağıda 1 kişi kalacak, dedik.

Tartışmayı sürdüren yoldaşımız bunu dedikten sonra, herkes yukarı çıktı. Bir yoldaşımızın nezaretinde gardiyan normal aramasını yapmaya başlamıştı. Bizim için temel olan değerlerimizin korunmasıydı. Bir yoldaşımızın başlarında olması herhangi bir saldırı karşısında hemen hepimizi harekete geçirecekti. Bir slogan ya da bir çağrıyla saldırmaya hazır bekleniyordu."

"Gardiyanın normal araması devam ediyordu. Aşağıda 10 kadar gardiyanla benim dışımda kimse yoktu. Yaptığımız anlaşma gereği, diğer yoldaşlarım üst kata çıkmışlardı. Ben hemen **Mahir CAYAN** Yoldaşımızın resiminin ve Parti ile Cephe bayraklarımızın olduğu duvarın yanına geçtim. Esas olan onların korunmasıydı. Kısa süre sonra birkaç subay, sanki diyalog kurmak için gelmiş gibi sakin bir şekilde geldiler. Onlara 'Siz buranın askeri değilsiniz galiba.' diye seslendim. 'Yok' dediler. Bayraklara bakıyorlardı. Tetikteyim, almaya cesaret edebileceklerini ise sanmıyordum. Çünkü onlar da yoldaşlarımın çatışmaya hazır beklediğini biliyorlardı. Sesimi duymaları yetecekti. Ancak bunu onların da hesapladıkları ortaya çıktı. Bayraklardan önce bir anda bana saldırdılar, ilk yaptıkları ağzımı kapamak oldu. Sonra bayraklarımıza, değerlerimize saldırdılar. Slogan atamamıştım, bir ses çıkaramamıştım, içeri birkaç asker daha girdi. Birkaç tekme ve yumruk attılar. Kısıyarak yakalanmamın, bayraklarımızı kaptırmanın öfkesiyle kan beynime çıkmıştı. Debelenmeme rağmen, çok sıkı tutuyorlardı."

"Aşağıda birşeyler olduğunu anlamıştık. Üzerimize kilitlenmek istenen yemekhane kapısını kapattırmamış, merdiven boşluğunda onlarca askerle karşı karşıya bekliyorduk. Aşağıya birkaç kez bağırarak. 'Ne oluyor orada?' Hızla aşağıya indim. Büyük olasılıkla değerlerimize saldırıldığını anlamıştım. Merdiven boşluğuna dizilmiş olan onlarca askeri iteleyerek inerken, birkaç askerin bayraklarımızı koridora çıkardığını gördüm. Alçaklar saldırmışlardı. Aşağıda bıraktığımız yoldaş da bu anda karşıma çıktı. 'Ne oldu?' diye sordum. '*Bayraklarımızıza saldırdılar, götürdüler.*' dedi.

- Tamam hesabını soracağız, sen yukarı çık, durumu anlat, diyerek hızla yemekhaneye girdim, iki subay hala oradaydılar.
- Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Bu yaptığınız alçaklıktır.
- Doğru konuş.
- Sizin gibilerle nasıl konuşulacağını iyi biliyoruz biz.
- Müdür araya girdi:
- Ya, ne olur gerginleştirmeyin. Tamam birşey yok.

- Bunun hesabını vereceksiniz. Sen de müdür, sen de bu işe ortaksın. Bir oyuncaktan farkın yok.

Subay yumuşatmaya çalışıyordu:

- Niye bu kadar değer veriyorsunuz? Sembollerin ne önemi var ki?!

- Hala utanmıyorsun? Niye saldırıyorsun önemsizse? Kor kutuyor galiba onlar sizi.

- Biz bu vatani...

- Bırak vatani matanı. Yaptığınız uşaklıktan başka birşey yok.

Askerler yemekhaneye girmeye başlamışlardı. Sayıları 20'yi bulmuştu. Tartışmamızın sonucunu bekliyorlardı.

- Ne arıyor bu askerler burada? Siz aramaya değil, saldırı maya gelmişsiniz. Bahane aramayın. Cesaretiniz varsa saldırın. Yoksa çekip gidin. Ve buradaki kimse unutmasın.

Müdür

sen de dahilsin. Hepinizden bunun hesabını soracağımız gün yakındır. Bayraklarımız üzerinize serilecek.

Tartışmayı sürdüren subay bozulmuştu. Askerlerin önünde bu kadar lafı yediğine bozulmuş olmasına karşın, saldırma emrini vermemişti. Askerleri hızla tekrar merdiven boşluğuna çıkardılar. Müdür konuşmaya başladı:

- Aramayı yapıp hemen çıkalım. Sorunu büyütmeyelim lüt fen.

- Bırak lütfeni mütfeni. Sorununuz arama değil sizin.

- Ben aramaya geldim. Bayraklarınıza da biz saldırmadık. Askere sözüm geçmez benim, içeri ben çağırmadım. Hemen arayıp çıkalım.

- Bitmedi mi aramanız?

- Üst kat kaldı. Hemen çıkarız.

- Arayıp, hemen çıkın."

Arama adı altında keyfi dayatmalar devam ediyordu. Bu sefer de herkesin alt kata inmesini, bir kişinin kalmasını istiyorlardı. Böyle arama yaptırmayacağımızı söyledik. Subay ve müdürle tartışma devam ediyordu. Gerekli sayıda insan bırakacağımızı, arama yapmak istemiyorlarsa çekip gitmelerini söyledik. Bizim belirlediğimiz sayıda yoldaşımızın yukarıda kalması

kabul edildi. Gardiyan araması kısa sürede bitti. Bu arada subay ve müdürle merdiven boşluğunda üst araması konusunda tartışma çıktı. Üst aramasının sırayla yapılıp, aramanın havalandırmaya çıkmasını istediler. Tartışma devam ederken, bir astsubay girip çıktı. Bunun onlarcasından farkı, omuzunda bomba atar takılı bir G-3 tüfeği olmasıydı. Gözdağı vermeye çalışıyorlardı. Müdahale ettik.

-İçeri asker girmesi yetmiyor, tüfek de sokuyorsunuz.

- Ne o korktun mu?

- O tüfeklerinizi çok gördük biz. Sizin gibi korkakların, 7.65 tabancalarımız karşısında nasıl titrediğini de.

Bozulmuş yine cevap verememişti. Tekrar üst araması tartışması başladı. Bu sırada cezaevi dış güvenliğinin subayı olan teğmen yukarıdan geldi.

- Aratmıyorlarsa, yetki bizde.

Cevap verdik:

- Yetki her şartta bizdedir. Bu koğuştta yetkili biziz.

-Arayacağız.

- Sen değil idare arayacak.

Bu arada yine tabur komutanı geldi. Yatıştırmaya, sorunu çözmeye çalışır havalara bürünmüştü. Teğmeni de azarlamıştı.

- Bakın burada arama daha önce nasılsa, yine öyle yapılıyor. Özel birşey yok.

- Hayır, öyle değil. Burada arama adı altında keyfi ve insanlık dışı uygulamalar dayatıyorsunuz. Kabul etmemiz mümkün değil. Ayrıca değerlerimize saldırdınız. Altından kalkamayacağınız şeyler bunlar. Affedilmeyecek şeyler. Amaç saldırıysa, bahane arama çabasını bırakın. Biz her zaman hazırız.

Müdür araya giriyor:

- Biz alt katı tekrar arayacağımız için havalandırmaya çıkmanızı istiyoruz.

- O nereden çıktı? Aradınız zaten, ikinci aramayı yaptırma yız.

- Biz yanlış yaptık aslında. Katlar aranırken üst aramasını yapsaydık sorun olmazdı. Şimdi arkadaşlarınız yukarıdan aşağı-

ğıya indiğinde koğuşa birşey bırakmadıklarından emin olamayız. Yoksa havalandırmaya çıkarmanın tabii ki anlamı yok.

- Nezaretimizde bakıp çıkarsınız o zaman.

- Tamam.

Üst araması yapıp yemekhaneye tekrar baktıktan sonra, asker ve gardiyanlar dışarı çıktılar. Arama bitmişti.

Aramadaki saldırı ve dayatılan keyfiyeti tartışıyorduk, ilk anda genel olarak 'bayrağımıza saldırmak için gelmişler' kanaatindeydik. Amacın arama olmadığı çok açıktı. Bunun hesabını soracağımızı söylemiş, meydan okumuştuk. Ancak saldırmamışlardı. Aramaya katılan tüm askerlerin elinde kalaslar, coplar, birkaçında ise zincir vardı. Sıradan bir arama olmadığı için, normal koğuş yaşantısına geçmedik. Kısaca durum değerlendirmesi yaparak, asker cezaevini boşaltana kadar yeni 'bir saldırıya yönelik bazı hazırlıklar yaptık. Alt kat kapı nöbetçisi sayısını arttırdık. Üst ve alt koridorları askerin hareketini izlemek için denetim altına aldık. Yatakhane kullanmayı erteledik. Herkes yemekhaneye indi. 09.30'da başlaması gereken toplu eğitim çalışmasını durdurduk. Bu tedbirler daha çok uyanıklığı arttırmaya yönelikti. Henüz çatışma için hazırlıklara başlamamıştık. Arama 09.15'te girmiş, yarım saat sonra çıkmıştı. Asker hala koridordaydı. Diğer koğuşlardaki yoldaşlarımıza yönelik herhangi bir saldırı işareti de almış değildik. Bir saldırı karşısında slogan ya da anonslarını duyabilmek için pencerelerde bekleyen birkaç yoldaşımız vardı. Sadece C-9 koğuşundan, o da arama ilk~geldiği anda '*Yoldaşlar arama geldi*' anonsunu duymuştuk. Buna karşı bağırarak aynı anonsla cevap verdik. Saat 11.00 sıralarında bir başgardiyan geldi. Asker 15 dakika önce koridoru tümüyle boşaltmıştı. Başgardiyan:

- Yemekhaneyi kapatacağız. Ne diyorsunuz?

- Hangi yemekhaneyi?

Kapı nöbetçisi yoldaşımızı ilk anda algılayamamış, idarenin öğlen vereceği yemekli ilgili bir bilgi verildiğini sanmıştı.

- Ee, ne yapalım? diye sordu.

- Yemekhanenizi kapayacağız. Sadece yemek saatlerinde açılacak.

Durum anlaşılmıştı. *'Gelin kapatın, bekliyoruz!'*

24 saat kapattırmadığımız, temel tartışma konularından biri olan yemekhane, saldırı için bahane haline getirilmişti. Bu gelişme üzerine hazırlıklarımızı bir çatışmaya yönelik olarak sürdürdük, ilk anda barikat kurmayacaktık. Düşmanı barikatta değil, saldırarak karşılayacaktık. Çünkü böylesi bir saldırı, daha büyük bir saldırı dalgasıyla ezilebilirdi, ölümler pahasına, dayatılan teslimiyeti yerle bir etmek kararlılığı ilk anda gösterilmeliydi.

Üst kattan silah olarak kullanabileceğimiz kişisel dolapların kapaklarını söküp indirdik. Yine kullanabileceğimiz ne kadar malzeme varsa, yemekhaneye taşıdık. Merdiven boşluğunda 13 Aralık'ta düşmanın kullanılmaz hale getirdiği birçok elektrikli ve mekanik malzeme, daktilo merdaneleri, kapı döverken duvarlardan dökülen sıvalar, düşmanın parçaladığı gitarın sapı, tahta parçaları vb... Hatta o an içmek için hazırladığımız çayı dağıtmayıp, kaynar suyu dahi silah olarak kullanacaktık. Düşmanın eline geçmesini istemediğimiz belge ve dokümanları imha ettik. Ne olacağı kesin bilinmediği için elde olan sigaralar yoldaşlara dağıtıldı. Üstümüze daha sıkı şeyler giydik. Artık bir çatışmaya hazırдық... Hatta kimi yoldaşlarımız birbiriyle vedalaşarak, birbirlerinin ellerini sıkarak, sevecen ve sıcak gülüşleriyle bu hazırlıklarımıza coşku verdiler. Ortada bir direnme, ölme ama teslim olmama kararlılığı vardı. Yoldaş sıcaklığı ve yaşananların anısı vardı. Düşmanı yenmek üzere verilen sözler vardı.

Başgardiyan *'yemekhaneyi kapatacağız'* diye haber verdikten yarım saat sonra, 11.30'da asker yeniden koridora girdi. Biz hazırдық. Tahmin ettiğimiz gibi geliyordu. Kısa süre sonra koridordan sesler duymaya başladık. Bunların, koşularında uğradıkları saldırıyla ağır yaralanan yoldaşlarımıza ait iniltiler olduğunu sonra öğrenecektik.

Koridorda ne olup bittiğini anlamaya çalışırken, kapımızın önüne asker ve gardiyanlar yığıldılar. Çatışma başlıyordu... Saat 11.45...

Yoldaşlar! Herkes Buraya. Geldiler!...

"Hazırlıklıyız. Yapmamız gerekeni biliyoruz. Buca'dan, 13 Aralık isyanımızdan ve tarihimizden aldığımız birikimle güçlüyüz. Teslim olmayacak, çatışacağız.

Kapı açılıyor, önde gardiyanlar. Arkada koridoru dolduran yüzlerce asker, ilk anda, 'Bu gardiyanları niye öne koydular acaba?' diyorum. Çok heyecanlı görünüyorlar. Faşist bir gardiyan konuşuyor:

- Koğuşlarınızı değiştireceğiz. Hepiniz dışarı çıkın.

Koğuş kapısının önünde göğüs göğüseyiz. Katliam saldırısı yasal (!) prosedürüne göre işletiliyor, önce gardiyanlar, olmazsa askerler... Askerler sabırsız...

- Koğuşlarımızı değiştiremiyorsunuz. Çünkü öyle bir isteği miz yok.

Gardiyanlar içeri girmeye, el kaldırmaya yelleniyorlar. Birkaçını anında tekme tokatla sersemletiyoruz. Birkaçı ise, askerin arkadan ittirmesiyle kendini koğuşta buluyor. Hemen havalandırma kapısının bulunduğu merdiven boşluğuna kaçıyorlar.

- Hemen dışarı çıkın! diyoruz.

Kapıya dayanmış askerin arasından hızla geri kaçıyorlar. Şimdi hesabımız askerle. Bu birkaç saniyelik gelişme içinde üst kat kapısı da açılıyor ve askerler giriyor. Alt katta gardiyanlara müdahalemizden dolayı şaşırان asker, ilk anda içeri giremezken, biz hemen yemekhane kapısının arkasına bıraktığımız dolap kapaklarını en öne getirip saldırıya geçiyoruz. Alt kat kapı önünde ve hemen oradan kıvrılarak yukarı çıkan merdiven üzerinde çatışma başlıyor...

Bir kısım yoldaşımız üst kattan gelenleri engellemek için merdivenlerde, diğer bir kısım ise hemen kapı önünde dolap kapaklarını askerlere karşı ustalıkla kullanmaya başlıyor. Tüm hantallığına karşın, dolap kapılarıyla girmelerini engelliyoruz. Üstelik alt katta birkaç asker ayaklarından yaralanmaktan kurtulamıyor. Bu arada askerlerden bazıları özel hazırlanmış, beyzbol sopasını andıran tahta coplarını yukarıdan yoldaşlarımıza fırlatıyor. Güzel. Şimdi çatışmada kullanabileceğimiz da-

ha etkili silahlarımız oldu... Sloganlarımızı patlatıyoruz:

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ!

FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORDUK SORACAĞIZ!

ilk tavrımızla şaşırان askerler içeri giremeyip, kendilerini korumaya çalışırken, ön tarafa kalkanları getirdiler. Dolap kapağına karşı başka çare bulamamışlardı. Hem slogan atıyor hem de kalkanlara, kalkanların altından ve üstünden askerlere saldırıyoruz. Kalkanlara çarpan kapak seslerine sloganlarımız karışıyor."

"21 kişiyiz. Yüzlerce kişi gelmişler. Binlerce gelseler ne olur diye düşünüyorum. Saldırmaya, teslim almaya gelmişler ama yine hesap soran biziz. Hiç gerilemeden saldıran, boyun eğmeyen biziz... içimi bir ferahlık kaplıyor, **ölüm ne ki!** Biz ölümlü yeneli çok oluyor. Yüzlerce kez yendik, binlerce kez yendik onu. Korunan onursa, namussa, ölüm hiçtir. Bunun rahatlığını herkeste görüyorum. Küçücük koğuşumuzda namusunu, onurunu savunan halkız biz. Halkı teslim alamazlar. Milyonlarca halkı yok edemezler. Yok olmak namussuzluk yapmaktır, yok olmak onurunu satmaktır, yok olmak teslimiyetin kendisidir. Yok olmayacağız!..."

"Barikatı biz değil, onlar kurmuştu. Biz saldırırken, kapının önüne kalkanlarla yığılınca, adeta bir barikat oluşturdular. Saldırımızla barikatlarını açmaya çalışıyorduk. Açtığımız boşluklardan darbeler vuruyor, bir yandan da slogan atıyorduk. Mecit en önde dolap kapağıyla barikatlarını sallayıp duranlar arasındaydı. *Orhan* Yoldaş ise merdivenlerden gelmelerine, aynı şekilde güçlü bir saldırıyla karşı koymuştu. Canları tatlıydı askerlerin. Bir türlü öne atılmıyorlardı. 'Gelin hadi korkaklar' diye bir yoldaşım bağılıyor..."

"Yoldaşlara saldırmıştı. Ben ve birkaç arkadaş hızla yemekhanedeki raflı dolapları boşaltmaya başladık. Dolapları da silah olarak kullanacaktık. Onlarla barikat kurulamazdı ama düşmana daha fazla zarar vermek için bize zaman kazandıracaktı. Dolaplardan birinde 13 Aralık isyanında devletin deposundan el koyduğumuz yayınlarımız ve yüzlerce kitabımız

vardı. Düşman talan ettiği, yaktığı için onları bir hafta boyunca tek tek temizlemiş, yırtık, kopuk sayfaları arayıp bulup, birleştirmiştik. Bir hafta boyunca sabahlara kadar süren bu emeklerimizle kütüphanemizi oluşturmuştuk. Oldukça zengin sayılabilirdi. '80 öncesi hemen tüm yayınlarımızı böylesi bir arada bulmak çoğu zaman mümkün olamazdı. En çok da Partimizin kuruluş kongresinde Önderimizin sunduğu rapor için uğraşıyorduk. Onun sayfalarını saatlerce arayarak, birleştirmeye çalıştık. Temel eğitim kitaplarımızdan birisi de oydu.

Şimdi yine talan edecekler diye düşünüyorum, üzülüyorum. Bir yandan da boşaltmaya devam ettim. 3 dolabı da iki dakikada boşalttık. Dolapları zemine sabitleyen vidalar daha önce sökmüş olduğumuz için hızla ön tarafa taşıdık. Yemekhane girişindeki dar koridora yığıldığımız için ön tarafa taşıyamıyorduk. Ayrıca yoldaşlarımızın geri çekilmesini de sağlamamız gerekiyordu. Merdiven boşluğunda çift taraflı süren bir çatışmanın dezavantajları fazlaydı. Hemen öne haber gönderdik. Sloganlarımız hiç durmuyordu."

"Merdiven boşluğunda 10 dakikadır çatışıyorduk. Birkaç kez içeri girmeye çalıştıklarında kendi özel hazırlanmış sopalarıyla yakın mesafeden kafalarına darbeler alınca hemen geri koridora kaçtılar, içeri girmeye cesaret edemiyorlardı, Onları durduran birkaç dolap kapağı ve onlardan kaptığımız birkaç sopa değildi. Onları engelleyen direnişin niteliğiydi. Saldıran taraf olmamız ve cüretimiz karşısında eziliyorlardı."

"Çatışmayı uzun süre bu şekilde götüremezdik. Güçlerimizi bölen iki yönlü saldırı yerine tek cephede karşılaşmayı sağlamalıydık. Hem sayımız, hem silahımız az olduğundan, buna göre mevzilenmek en iyisi olacaktı. 5-10 dakika olmuştu. Geri çekilip yemekhane kapısında daha lehimize bir durum yaratacaktık. Adım adım çatışarak geriledik. Merdiven boşluğunu bırakıyorduk. Beklediğimiz gibi hemen içeri girdiler. Bu sefer yemekhane kapısına dayanmışlardı. Hiç soluksuz çatışma sürüyordu.

Yemekhane kapısına hızla ilk dolabı koyduk. Kapının yarısını ancak kapayan dolap hafif bir sacdan olduğu için fazla da-

yanamazdı. Ancak bu haliyle daha çok sayıda askere zarar veriyordu. Üstteki boşluktan karşılıklı tahta coplarla ve alttan ayaklarına vuruyorduk. Dolap daha ilk anlarda kapıya oturmuyup, duvardan destek almadığı için elimizden çıkma durumu doğdu. Karşılıklı uçlarından çekiştirirken sağ ve sol yanlarında kalan boşluklardan üzerlerine bir saldırı yaptık. Boğaz boğaza gelmiştik. Karşılıklı tahta copları kullanırken bir yoldaşımız elindeki daktilo merdanesiyle dolabın altından girip karşısına çıkan ilk düşmanın tam suratının ortasına güçlü bir darbe yerleştirdi. Ağzı burnu patlayan asker çığlık atarak geri kaçarken sloganları patlattık;

TUTSAKLARA KALKAN ELLERİ KIRACAĞIZ!

FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORDUK SORACAĞIZ!

KANIMIZI DÖKENLERİN KANINI DÖKECEĞİZ!

iyice coşmuştuk 13 Aralık'ta sık sık kopardığımız ve düşmanı ürküten gürültüyü yeniden kopardık..."

"Dolap elimizden kaydığı anda düşmanla aramızda sadece 1 metre vardı. Gerilemek onlara moral üstünlüğü verecek, içeri girmede rahat olacaktı. Yüz yüze olduğumuz bu anda te-reddüte hiç yer vermemek gerekiyordu. 'Saldın' artık slogan-laşmıştı. Artık bizim için bunca deneyden sonra biraz da alışkanlık haline gelmişti. Daha doğru bir söylemle düşmana saldıran, onu yıpratıcı bir tarzı daha da içselleştireyorduk. O anda da bu refleksle harekete geçtiğimizi düşünüyorum. Yani tüm bunları düşünecek bir saniyenin bile olmadığı bir anda bu saldırıyı bize ancak Particphemizin perspektifi, ideolojik sağlamlığı, yarattığı gelenekler yaptırabilirdi. Faşist katillere saldırmayı, imha etmeyi, hesap sormayı gelenekleştirmiş bir ailenin çocuklarıydık. Ve hiç kuşkusuz her türlü eksiğimize, olumsuzluklarımıza rağmen bu gelenek bizi doğru olanla, hızla kucaklaştırıyor. Her seferinde ayağa kaldırıyor. Evet bence bu gelenektir, birikimdir. Bu bizim tarihimizdir. Ve biz her birimiz bunsuz birer hiçiz. Bizi biz yapan Partimizin tarihiydi!"

"Saldırdığımızda gümbürtü kopmuştu. Bu sefer tekme tokatlar da çalışıyordu, tahta coplar da, Öndeki askerlerin çaresizliklerini hatırlayınca her seferinde gülesim geliyor.

öndekilerin cesareti saldırmaya başladığımızda hemen tuzla buz olmuştu. Kof bir demagoji ile ayakta tutmaya çalıştıkları askerin cesareti, doğal olarak çok zayıftı. Bu aldatılarak insanlıklarından çıkarılan yüzlerce zavallı içinde en öne sürülenler, yani içlerinde en cesaretli saydıkları, şimdi tir tir titriyorlardı. Onları önde tutan arkadaki askerlerin iteklemeleriydi. Hatta arkadan bağırان astsubayların sesi hiç kesilmiyordu.

- Girsenize ulan!

- Sen gelsene alçak, diyorduk.

Sloganlarımızdan korkuyorlardı, işte sloganlarla ve her türlü silahımızla saldırdığımızda bu öndekilerin gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Kocaman kaskları içinde kafalarına indirdiğimiz her darbeye çığlık atıyorlar. Kafalarına kalkan her sopayı gördüklerinde gözleri kocamanlaşıyor. Sonra iyice sıkı sıkı kapayıp boyunlarını içeri çekiyorlar, dişlerini sıkıyorlar. Sonra 'gümm' kafalarına indiriyoruz. Bu hallerine hala gülüyorum."

"Arkadakilerin ittirmesiyle önde olanlar kendilerini bir anda içeride buldular. Bu anda iki yoldaşımız dengelerini kaybedip düşmüşlerdi. Askerin altında kalma durumları doğdu. Neredeyse onları kapacaklardı. Kaptırmamalıydık. İlk defa yemekhane bölümüne de girmişlerdi. Yoldaşlarımızı ellerinden çekip aldık. Kafalarına darbeler inince başka çareleri kalmamıştı. Bu arada bir de sürprizle karşılaştık. Az önce Mecit'i kapıp çekmeye çalışan asker, Mecit Yoldaşın ellerinde içimize alınmıştı. Mecit'in boynundan sıkıca sarıldığı askeri bir yoldaşımız daha tutarak içeri çekti. Askeri koğuşun arka tarafına gönderdik. Artık bir de rehinemiz vardı. Mecit'i düşman kapacakken o bir düşman askerini kapmıştı. O çatışmada kendi canını kurtarmayı değil, düşmana darbe vurmak için düşünülmüşü gerektiğini, bu şekilde zaferler kazanılacağını göstermişti. Mecit'in neşesine diyecek yoktu."

"Düşman askerini rehin alışıımız ve askerle aramızda hiçbir engel olmadığı koşullardaki saldırı tavrımız içeri bir miktar girmeyi başaran düşmanı yeniden gerilettil. Yemekhane dışına püskürtmüştük. Dar alanda yaşanan bir çatışma daha zaferle sonuçlanmıştı. Daha önce hazırlanmış olan ahşap tuvalet ka-

pılarıyla küçük bir engel daha oluşturduk. Bu iki kapıyı saldırı başlamadan önce hazırlamıştık. Sloganlar atıyorduk. Silahlarımız çeşitlenmişti. Artık askerlerden aldığımız kalkanlarımız ve kaskımız da vardı. Kalkanlar oldukça ağır olduğundan hızlı hareketi engelliyor. Ancak askerin her savurduğu darbeyi boşa çıkarmaya yetiyordu. Bir de kaskımız vardı. Rehinemizin kaskı. Hemen en öndeki yoldaşlara iletildi. Taktılar ilk takan yoldaş çıkarıp yanındakine verdi. O da bir süre takınca yanındakine verdi. Her takan çıkarıyordu. Galiba pek hoşlarına gitmedi diye düşündüm. Gerçekten az sonra ben de taktım. Darbelere karşı koruyucu olsa da ağırlığından dolayı kendimi bir garip hissettim. Çok boğucu geldi bana. Ben de hemen çıkarıp yanındakine verdim. *'Alın şunu, sonra üzerlerine atarız, bu bir işe yaramıyor.'* dedim. Taşları, karşılıklı atıyorduk, öndeki yoldaşlar kalkanların da korumasıyla alttan askerlerin ayaklarına vuruyorlardı. Sadece oradan boşluk bulunuyordu. Askerler ayaklarına darbeler yedikçe zıplıyorlardı. Birkaç yoldaşımız da yaralanmıştı. Az sonra yaralı sayımız epeyce artacaktı. Ön tarafa arka taraftan sürekli silah taşınyordu. Cam parçaları, bardaklar, taşlar, sökülen, kınlan, dökülen lavabolar, siva parçaları, bir poşet un!... Havada karşılıklı gidip geliyorlardı. Askerler onların tarafında kalan merdiven altındaki kimi yiyeceklerimizi atmaya da başladılar. Yumurtalar ve meyveler atıldı. Kapılarla oluşturulan engel de kısa süre sonra gidecekti. O yüzden ikinci ve üçüncü dolabı da iyice kapıya yanaştırdık. Bu işte ayrıca zor oluyordu. Çünkü önde çatışma olurken bu dolabı çatışmanın arasına koymak öndeki yoldaşları biraz zor durumda bırakıyor, sıkışıklık yaratıyordu. Yine de elden ele havadan geçirilerek, ikinci dolabı yerleştirdik kapıya. Arkasına tüp-gaz masasını koyduk. Bu sefer dolabı daha iyi oturtmuştuk. Yaslanarak bir süre durma olanağı vardı. Hem yaslanıyor, hem de üstteki boşluktan karşılıklı coplaşıyorduk. Bir cop daha kaptık. Bunlar aslında kazma sapı. Kısaltılarak o hale getirilmişti."

"Banyodaki uzun su borusunu epeyce uğraştıktan sonra koparıyorum. Bir ara ön tarafa geçiyorum. Birkaç yoldaş boru-

nun bu uzunlukta çok kullanışsız olduğunu söylüyor. Ortadan ikiye kırarız diyorlar. Aslında kınlamayacağı belli. 'Olmaz' diye uyarıyorum. Kıramayacaklar ama ısrarlarını sürdürünce 'iyi kırın bakalım.' diyorum. Tartışacak zaman yok. Çünkü çatışma çok hızlı devam ediyor. Bir süre sonra boruyu ön tarafa geçiriyorlar. Tam ortasından yamultmuşlar: Yoldaşım üzgün 'kırılmadı' diyor. 'Ben sana demiştim.' diyorum. Sonradan düşündüm de; aslında biraz asabi yapım olduğu için daha önce olsa bağırıp çağırabilirdim bile. Ama hakkım olmadığını anlıyorum artık. Yoldaşlarımızla çok şey paylaşacağız. Onlara ne kadar emek vermişim, onlardan ne kadar öğrenmişim, ne kadar tanıyorum. Yoksa hep bağırıp çağırmış mıyım? Bugünden baktığımda en çok bu dersi çıkardım. Yoldaşlarımızı tanımalıyız. Tanıdığımızı zannedip, tepkiselleştigim, yoldaşlarım şimdi kahramanca çarpışıyor. Hatta kendimden bile daha atak ve öfkeli görüyorum onları. Hem şaşıyor hem sevinyorum. Gücümüz zannettiğimden çok daha fazla, anlıyorum bir kez daha..."

"Bir süre sonra üçüncü ve son dolap devreye giriyor. Bir saatte yakındır bu zayıf engeller üzerinde çatışma sürüyor. Birkaç yoldaş kafasına aldığı darbelerle yaralanıyorlar. Yüzleri kan içinde kalanlar var. Onlar hemen geri çekiliyorlar. Doktor yoldaşımız ilk durumlarını hemen kontrol ediyor, kanı kesiyor. Ya da bir bez basarak şefkatle yaralarını sarıyor. Çatışma yemekhanenin girişindeki dar koridorda şiddetle devam ederken iç tarafta birkaç yaralı, rehinemiz, onun nöbetçisi ve öne silah taşımak üzere gelip gidenler var. Rehinemiz sakın sakın oturuyor. Korkmuş ve şaşkın durumda. Ne yapacağını ne edeceğini bilemez halde gelişmeleri izliyor. Bizim hareketlerimizi, yaralılarımızın neşesini gözlüyor. Bütün bunlar onu şaşırtıyor olmalı. En zor anda bile gülmeyi bilen insanlar içinde. Az önce onları öldürmek için çılgınlık atan, küfürler eden bu asker, cephenin bu tarafında biraz düşünceli. Terhis için gün sayarken bir katliam saldırısına sürülmüş, hem de en önde. Kendisine iyi davranıyoruz. Pencerenin hemen dibine oturtuyoruz. Çünkü en güvenli yer orası. Arada bir pencereden atılan taşlar

oluyor. Havalandırmadaki askerler de boş durmuyorlar.

Son dolabımızı da kaptırmamak için dişe diş bir mücadele veriyoruz. Düşman askeri, bir uzman çavuş ve bir er sapanlarla taş atmaya başlıyorlar. Dolabın üzerindeki boşluklardan öndeki yoldaşlarımızı nişanlayıp sürekli taş atıyorlar, iki yoldaşımız bu taşlarla yaralanıyorlar. Oldukça sert gelen sapan taşlarını etkisizleştirmek için bu iki askeri taşa tutuyoruz. Mevzilendikleri kaloriferin üzerinden hemen iniyorlar. Bir daha çıkamıyorlar. Ancak, sapanı havalandırmaya bakan tuvaletin penceresinden, tam üzerimize yollamaya devam ediyorlar. Taşlardan neredeyse yarımız yaralanmış durumdayız. Kafamızın ve yüzümüzün çeşitli yerlerinden akan kanlar, çatışmayı iyice kızıştırıyor..."

"Rehin asker, yoğun taş karşısında bize yardım etmek istiyor. 'Gerek yok.' diyoruz. Yine de hemen altında oturduğu pencereye fırlayarak havalandırmadaki askerlere sesleniyor; 'Atmayın ulan taşları'... Bir anda taşlar onun da üzerine yağıyor. Ağır bir küfür sallayarak kendini içeri atıyor. 'Ulan adilere bak.' diye devam ediyor. Bir süre sonra hemen çevresindeki taşları toparlayıp ön tarafa verilmek üzere yoldaşlarımıza iletiyor. Ufak tefek yardımlarla sürekli ön tarafa birşeyler iletiyor. Askerin bize kendini kanıtlama çabası bu. Korkusundan yapıyor."

"13 Aralık'ta kullandığımız floresanlar yine aklımıza geliyor. Hemen bir sandalyeye çıkıp alıyoruz. Kafalarında şangırıyor. Bir tane daha/bir tane daha. Floresan saldırısına sloganlarımız eşlik ediyor:

BASKILAR KATLİAMLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!

Az önce bir taşla yaralanan Mecit'in yüzü kan içinde. Tüm gücüyle dolaba yaslanıyor. Bir elinde de copuyla tüm yoldaşlarının en güzel duygularını ifade edercesine C-1 direnişiyle bir kez daha düşmanın beynine kazıdığımız sloganı haykırma-ya başlıyor. Bu slogan en önemli silahımız haline geliyor bir anda...

'BİZE ÖLÜM YOK!'

Mecit'in başlattığı bu sloganı tüm gücümüzle atıyoruz. Do-

lap yine bir ileri bir geri gidip geliyor. Biliyoruz ki, o da kısa süre sonra elimizden çıkacak. Hepimiz nefes nefese kalmış, yorulmuşuz, az sayıda olmamız ve çatışmanın şiddetiyle neredeyse kollarımızı kaldıracak halimiz yok. Hızlı hızlı soluklanıyor herkes, koşucular gibi... Evet bu bir koşuydu. 'Zafer ipini' bizim göğüsleyeceğimiz bir koşu. Hem birbirimizle hem kendimizle yarışıyorduk. Herkes kendisinin bir hatta birkaç adım ötesine geçmişti. Kendini aşma, zaaflarını ezme savaşının, teslim olmama savaşının önemli bir mevzisiydi bu direniş. Bu basamağı atlamalı ve yenilenmeyi hızlandırmalıydık. Düşmanın hesaplarını alt üst edecek olan buydu. Rıza Yoldaşımızın, bayrağımızı astığı ilk günde yaşadığı duygular, heyecan, sevinç, Sabahat yoldaşlarımızı hatırlaması, *'Bayrağımızı astık, artık gökyüzünde emekçilerin orak çekiçli bayrağı dalgalanıyor... Cesaretiniz varsa gelin.'* diye düşmana meydan okuyuşlarına benzetmesi, *'Parti-Cephe'yi her gün biraz daha iyi tanıyorum ve bağlanıyorum.'* deyişi, şimdi hepsi çatışma içinde hayat buluyordu. Sevecen, neşeli yoldaşımız tüm benliğiyle en öndeydi. Bu bizim için tadılmaz bir mutluluktı. Kuaför Rıza, fırıncı Rıza, taraftarımız Rıza, yardımcımız Rıza şimdi en önümüzde Mecit Yoldaşıyla bir komutan gibi davranıyor. Düşmanın yenilgisi buydu işte. Halka saldırdıkça, halkı susturmak, teslim almak bir yana, halk ayağa kalkıyordu. Ümraniye'de yaşanan tam da buydu. Rızalar, Mecitler, Gültekinler, Orhanlar halktılar, halktık... Onurumuzu koruyacaktık."

"Çatışma, koyduğumuz son engelin de alınmasıyla bundan sonra yüz yüze devam edecekti. Saat 13.00 olmuştu. Yani bir saat 15 dakikadır barikatsız süren bir çatışmanın içindeyiz. Yaralı askerlerin sayısını bilmiyoruz. Bir rehinemiz var. Onlarca yoldaşımız yaralı. Ortalık savaş alanı. Fiziki yorgunluk, kısa sürede çok fazla hareket etmenin getirdiği nefes alma zorluğu... Ön taraftakileri kısa aralıklarla değiştiriyoruz. Yorulanlar ne-feslenme olanağım böylece buluyor. Ama şimdi bu da mümkün değil. Hiçbir engel yok. Kalkanlarla kendileri barikat yapıp korkudan giremiyorlar, o kadar..."

Hepimiz en önde olmalıyız. Ve nefeslenmek için dahi geri

çekilmemeliyiz. *'Yoldaşlar herkes gelsin!'* dolap kapaklarını yine kullanmaya başlıyoruz. Engeli aldıkları gibi saldırmaya başlıyoruz. Bir türlü girmeye cesaret edemiyorlar. Yüzünde kan olmayan yok gibi. Sloganlar devam ediyor. **'BİZE ÖLÜM YOK!'**

'YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!' **'YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ!'** Giriyorlar. *'Yoldaşlar püskürtüyoruz!'* Bir anda karşılıklı yüklenme oluyor. Bir kalkan daha kaptık, birkaç asker daha yaraladık. Birkaç darbe daha alıyoruz. Püskürdüler. Yine gerilettik. Bir avuç canız...

- Gelin korkaklar!

- Maslak'ta vurduğumuz gibi vuracağız yine!

- Komutanım buradaki Maslak diyor. Bunlar vurmuş!

- Ne zannettin ya köpek. Sen de gebereceksin!

- Girsenize ulan ön taraf. Girin içeri!... diye bağırıyor subay.

- Sen gel, sen şerefsiz!

- Ah komutanım yaralandım!

- Girin ulan haydi...

'BİZE ÖLÜM YOK!'... Sloganlar...

Yine giriyorlar, yine püskürtüyoruz. Aynı şeyler. Yaralılarımız artıyor, kan artıyor. *'Döktüğünüz kanda boğulacaksınız!'*...

Mecit'in yüzü kandan görülmüyor. Mecit'e *'Seni öldüreceğiz!'* diye bağırıyorlar. Mecit'in cevabı yine, **'BİZE ÖLÜM YOK!'**

Dakikalar ilerliyor. Saat artık 14.00'e yaklaşıyor. 2 saat 15 dakika oldu. Arada hiçbir engel yok. Sürekli saldırıyoruz. Giremiyorlar içeri. Bir tane astsubay sabah aramada gözdağı vermek için kullandıkları bomba atarlı G-3 tüfeğini arkadan bize göstererek üzerimize doğrultuyor. Ya gaz bombası atacak ya kurşun sıkacak... Ya da..

- Basmazsan tetiğe alçaksın!

Basamıyor tetiğe, hızla koğuş dışına çıktığını görüyoruz. Silâhlarından korkup teslim bayrağını çekeceğimizi sanıyorlar. Gerilemeyeceğiz."

"Bütün silahlarını boşa ç\karmıştık. Bunun üzerine tazyikli su sıkmaya başladılar. Bizi geriletmenin yollarını arıyorlar,

kıvranıyorlardı, tyice acizleşmişlerdi. 13 Aralık'ta çok çektiğimiz su yine ellerinde silahtı, ilk su darbeleriyle ister istemez geriliyoruz. Birkaçımız yüzüne çarpan su darbeleri nedeniyle neredeyse bayılacak gibi olup, düşüp yeniden kalkıyor. Sudan korunmak gerekiyor. Plastik masalar, sandalyelerimizi ve askerlerden aldığımız kalkanları kullanıyoruz. Bunları korumak yaparak yine saldıracağız. Çünkü suyla birlikte adım adımı içeri girmeye başlıyorlar.

- Yoldaşlar saldırıyoruz. Hücum!... Hücum!...

Suyun ve askerin üzerine atılıyoruz. Bu çıkışımızdan birkaç adım geriliyorlar. Ancak su, adamı olduğu yere çakıyor. Kafaya gelmesi ise epeyce sarsıyor. Su kesiliyor.

- Yoldaşlar saldırıyoruz!...

Saldırı niyetlerini yine kursaklarında bırakıyoruz. Birkaç adım daha geriliyorlar. Yine su başlıyor. Durmak çok zor. Bu seferki daha uzun su desteğiyle girişteki koridoru bitirdiler, ilerleyişleri sürüyor. Üzerimize kesintisiz su geliyor. Bir yoldaşımız öne çıkarak sırtını suya veriyor. Geri geri gidip kalkanlarına tekme atıyor. Biz de atıyoruz. .

- Yoldaşlar saldırıyoruz! Püskürteceğiz!...

Kalkanlarına öylesine sığınmışlar ki, darbe vurmak çok zor. Ayrıca suya rağmen durulamıyor. Sloganlar atıp çıkışlar yaparak, sopalarımızla vurup suyun basıncıyla geri fırlıyoruz. Kalkanla korunarak bir yoldaşımız yaklaşp vuruyor. Yine hücum. Ancak suya güveniyorlar, içeriye tümüyle girdiler artık. Yemekhanenin girişi onların ellerinde. Adım adım bu mevziden duvara sürünerek ilerliyorlar. 50 kadar asker içeri girmiş durumda. Bunların son dakikalar oldukları belli. Finali yine .biz yapacağız. Subayın emri duyuluyor:

- Asker saldır!

- Yoldaşlar saldırıyoruz!

Karşılıklı olmuyor saldırın. Her zamanki gibi önce biz saldırıyoruz. Bu arada su kesilmiş durumda. 100'e yakın komando-ya karşı 21 kişi, neyimiz varsa atılıyoruz. Kalkanlarına dayanıyoruz. Tekmelerle, yumruklarla ve birkaç tahta copla yapabileceğimizin en fazlasını yaptığımızı düşünüyorum. Bu andan

itibaren kalaslarla, demir çubuklarla, levyelerle , zincirlerle yükleniyorlar. Adım adım düşüyoruz. Kalkıyoruz, yine düşüyoruz.

Koğuşun dibine dek milim milim çatışarak, ama teslimiyeti reddederek sloganlarımızla geriliyoruz.

'BiZE ÖLÜM YOK' sloganlarını atıyor, henüz ayakta olanlar. Bayılmamış olanlar."

" *'Öldürün!'* bağırışlarıyla, küfürlerle, Allah Allah sesleriyle yüzlerce cop vücudumuzun her yanına inip kalkıyordu. Kafama aldığım üst üste darbeler nedeniyle sersemlemiş ama bayılmamıştım. Bu duruma hayret de ediyordum. Sürekli kafama vuruyorlar, ama bayılmıyordum. Yalnızca ayağa kalkacak durumda değilim. 'Bunun gözü açık!' deyip vuruyorlar. Gözü-mü kapamayacağım. Herşeyi görmek istiyorum. Suratıma bir tekme geliyor. Sırtıma, kollarıma, ayaklarıma sıra ile vuruyorlar. Sırtıma aldığım darbeler nefesimi kesmişti. Bir tekme de karnıma vuruyorlar. Nefes alamıyorum ama herşeyi görüyorum. Yoldaşlarımdan tümü kan içinde. Öylesine acımasız vuruyorlar. Zaferi şehitlerimizle taçlandıracağız, diyorum kendime. Yerler kan içinde. El parmaklarıma vuruyorlar. *'Bağırsana ulan köpek'*, *'bağırsana'*. Bağırmayacağımı! Koridora çıkardıklarında slogan atmayı düşünüyorum. ,Bu gürültüde duyulmaz. Zaten çok az enerjim var. Bayılmak da istemiyorum. Koridor daha geniş, orada dayatacakları teslimiyete cevap vermeye se-sim olmalı. Kafama, vücuduma darbeler iniyor. Ayaklarımdan tutup sürüklemeye başlıyorlar. Yoldaşıma saldırının hala devam ettiğini görüyorum. Her vuruş içime saplanıyor. Koridora çıkarıp E Blok tarafına sürüklemeye devam ediyorlar. Cı-lız bir ses duyuyorum. 'Yeter artık vurmayın, öldüreceksiniz'. Herhalde insanlığını yitirmemiş bir gardiyan. Yüzüme bir tek-me ve kafama birkaç kazma sapıyla aynı anda vuruyorlar. Hayret ediyorum hala bayılmadığıma. Beynim uğulduyor ve çınılıyor. Patlayacak gibi. *'Bağırsana ulan'*, *'Yaşasın TC'* diyeceksin!... Küfürler, küfürler... Buca aklımda. *'YAŞASIN ÖNDE-RİMİZ, YAŞASIN PARTİMİZ-CEPHEMİZ'* diyorum. Bu slogan-ları atacak durumda değilim. Ama duyuyorlar. Ağzıma tekme

atıyorlar. Vücuduma da vuruyorlar. Bir subayın sesi duyuluyor; '*Oğlum şu baygın olana vur birşey anlamaz, hemen olur biter.*' askerin vicdanını bitirmişler ama yine de kanın şokunu yaşayan bazıları var herhalde ki, birşey anlamayacağımızı, acı çekmeden öleceğimizi telkin ederek harekete geçirmeye çalışıyorlar. Şehitler verdiğimiz biliyorum artık. Sürüklemeye devam ediyorlar. '*Şehitlerimize Devrim Sözümüz Var*' demek istiyorum ama ancak hırıltı çıkıyor. Bir subay bağırıyor. 'Tamam bu kadar yeter artık, kafalarına vurmayın'. Siz kana doymazsınız, niye hepimizi katletmiyorsunuz? Neden korkuyorsunuz? Hücrelere vardığımızı anlıyorum. Faşist bir gardiyan saldırmaya kalkıyor. Başka birkaç gardiyan durduruyor. Şerefsizi tanıyorum. Daha önceden köpekçe nasıl yalvardığını hatırlıyorum. Şehitlerimiz kim? Ya da kimler acaba? Hücreye atıp üstüne kapıyı kilitliyorlar. 13 Aralık'ta burayı görmüştüm. Yoldaşlarıma ne oldu? C-9'dakiler, B-1'dekiler, onlar neredeler? Nereye koydular yoldaşlarımı?

Hücre kısa sürede kan oluyor. Kafamdan akan kan geniş bir çember oluşturuyor. Kıpırdamak istiyorum, olmuyor. Her tarafım yanıyor ve ağrıyor. Başımı kaldırmak istiyorum. Zorlayınca kafam patlayacak gibi oluyor, zorlamaktan vazgeçiyorum. Ayakkabımın tekinin olmadığını fark ediyorum. Vücudum soğudukça ağrılar artıyor. Hava buz gibi, aynı zamanda sıırıksık durumdayız. Titreme başlıyor. Soğuktan titriyorum. Durdurmaya çalışıyorum. Olmuyor. Yan hücrelerden inilti duyuluyor. Kendinde olmayan yoldaşımın periyodik iniltisi hiç kesilmiyor. Askerler bakıp" küfür ediyorlar. Ama yüzüstü yattığım için gözgöze gelemiyorum.

Düşmanı şehitlerimizle yendik. Şehitler pahasına direnişimizi ezdirmedik, teslim olmadık. Bunun iç huzuruyla şehitlerimizin acısını aynı anda yaşıyorum. Acaba hangi yoldaşlarım. Gültekin'i görmüştüm en son çatışmada. Gültekin'i hatırlıyorum. Mecit'in yarasına tütün basıyordu. Az önce gördüğümde kafasından ağır yaralanmıştı. Ve aldığı darbelere hiçbir tepki vermiyordu. Şehit olabilir Gültekin. Diğer yoldaşımdan hiç kimseyi görmedim."

"Ayağımda büyük bir ağrı vardı. Büyük ihtimalle kırılmıştı. Kırmak için özel bir çaba harcamışlardı. Merdiven korkuluklarına sıkıştırarak kırmışlardı. Ayrıca başıma ve vücuduma aldığım darbeler nedeniyle bayılmıştım. Kısa sürede kendime geldiğimde gardiyanlar içeri doluşmaya başladılar. Çok telaşlıydılar. Hızlı olmaya çalışıyorlardı. Hücresinin kilidini açarak girdiler. Bir de battaniye getirmişlerdi. 'Hastaneye gidiyorsunuz' dediler. Bir tanesini daha önceden biliyorum. Faşist değildi. *'Ne yaptılar böyle, nasıl yaptılar?'* diye söylenip duruyordu. Beni battaniyeye koydular. Dikkatli ve itinalı olmaya çalışıyorlardı. Ayağımın acısı çok fazlaydı ama bağırmayacaktım. Düşmana inat bu zevki onlara tattırmayacaktım. Acı çektirmekten zevk alan, sadistlerdi hepsi.

Battaniyenin uçlarından tutarak, koşarak koridordan geçirdiler. Dışarı çıkmıştık. Askerlerin küfürleri hiç durmuyordu. Bir ring aracına koydular, içeride başka yoldaşlarım da vardı. Hepsi yaralanmıştı. Ayakta duran yoktu. Üst üste atılmıştık. Askerlerin küfürlerine ve hakaretlerine karşılık verecek durumu olanlarla konuştum. *'Nasılın', 'İyiyim, iyi, canavar gibi'.* Yoldaşım ağır yaralı olduğu halde yüksek bir moralle cevap vermişti. Bu benim de moralimi yükseltmişti. Şimdi hastaneye gidiyorduk..."

"Çatışma 11.45'te başlayıp, 14.15'te sona ermişti. 2.5 saat süren çatışmadan sonra hücrelerde 15 dakika kalarak hastanelere taşındık."

"Boşuna Akmıyor Kanımız"

"Koğuşumuzda yaklaşık 3 saat süren ölümüne direniş sona ermiş, elleri kalash, demir çubuklu yüzlerce asker, gardiyan koridorundan geçirilerek yarı ölü vaziyette hücrelere atılmıştık. Belki de onlarca ölü pahasına direnişimizi kırarak hücrelere atmışlar ama bizi yenememişler, teslim alamamışlardı. Biz C-1 koğuşunda 21 Parti-Cephe savaşçısıydık. Onlarsa yüzlerce sayı ve silah olarak bizden çok üstündüler. Ama haklı olan bizdik. Arkamızda Parti-Cephemiz, halkımız vardı. Parti-Cephemizin, özgür tutsakların onurlu tarihine leke düşürmemiş, sa-

yunduğumuz, çatışıp-savaşığımız koğuşumuzu özgür vatan toprakları bilip, orayı özgürleştirmek için kanımızın son damlasına kadar direnmiş, düşmana teslim etmemiştik. Ülkenin her yanında devrim tarihi kanla yazılıyordu. Kan döktüğümüz her karış toprak gibi artık Ümraniye de özgürdü.

Kısa bir süre hücrelerde bekletildikten sonra battaniyelere sarılarak sevk araçlarına, ambulanslara taşınıyoruz. Yaralarımızın ağırlığına rağmen üst üste atılıyor. Düşmanın alçaklığı sürüyor. Askerin çeşitli saldırıları hastaneye giderken de devam ediyor. Araçta yer olmadığı için üstümüze oturuyorlar. Postalları ile yaralarımıza basıp ellerimizi, başımızı ezip iğrenç küfürlerle taciz etmeye çalışıyorlar. Sonradan yoldaşlarımızın anlatımlarından bizi hastaneye götüren bazı gardiyanların bu vahşet karşısında dayanamayıp ağladığını öğreniyoruz.

Hastane koridorlarında büyük bir koşturmaca yaşanıyor. Koridorlar asker ve polislerin kuşatması altında, içeriye doktor, ve hemşirelerin dışında kimse alınmıyor. Onlarca doktor, hemşire tüm engelleme çabalarına karşın yaralarımızı kırıklarımızı tespit edip ilk müdahaleleri yapmaya çalışıyorlar. Hastane personelinin bu yoğun çabası, polis ve subayları rahatsız ediyor. Doktor ve hemşirelere de sözlü saldırılara başlıyorlar. *'Biz olsak böyle koşturmazsınız, bunlar vatan haini, bırakın ölsünler.'* vb. şeyler söylüyorlar. Tedavilerimizi engelleme çabaları zaman zaman sağlık emekçileriyle polis ve subaylar arasında tartışmalara neden oluyor. *'Defolup gidin buradan!'*, *'Bu yaptığınız alçaklıktır!'*, *'insan olan insana bunu nasıl yapar?'*, *'Namussuzlar, bunların hesabını nasıl vereceksiniz?'* şeklinde asker ve polisleri susturuyotlar.

Birçok yoldaşımızın durumu ağır. Kafaları parçalanmış, kollan, bacakları kırılmış, yüzleri tanınmayacak halde. Ameliyathanelere taşınıyor, ilk müdahaleleri yapılıyor. Çevreme bakıyorum. Sedyelerde kafalarına dikiş atılmaya çalışılan birçok yoldaşımı tanıyamıyorum. Hemen yanıbaşındaki sedyede Gültekin Yoldaş var. Kafasına dikiş atılmaya çalışıyor. Henüz kendinde, doktora birşeyler söylemeye çalışıyor. Biraz sonra da kendinden geçiyor.

İlk müdahaleleri yapıldıktan sonra durumu çok ağır olan yoldaşlarımız yoğun bakım servislerine alınıyor. Hastane koridorlarında yoğun bir trafik var. Röntgenler çekiliyor, eller, ayaklar alçılara alınıyor/Serumlar takılıyor. Doktorlara, hemşirelere hastane personeline şehitlerimiz olup olmadığını sorup öğrenmeye çalışıyoruz. Bize moral vermeye çalışıyorlar. *'Hepinizi kurtaracağız merak etmeyin.'* diyorlar. Fakat konuşmalarından üç yoldaşımızın şehit düştüğünü anlıyoruz. Kim olduklarını ise öğrenemiyoruz. Bizi hastanede en çok sevindiren ise Sağlık-Sen'li, İYÖ-DER'li yoldaşlarımızın tek tek yanımıza gelip bizlere moral vermesi. *'Sizlerle gurur duyuyoruz, merak etmeyin, hesabını soracağız.'* diyerek duygularını ifade etmeleriydi.

İlk tedavilerimiz yapıldıktan sonra bir odaya alınıyorum. 8 kişiyiz odada. Düşman bu halimizden bile korkuyor. Ayaklarımızı zincirle karyolaya kelepçeliyorlar. Tedavi için dışarıya çıkartılan her sedyenin başında 8-10 asker gidip geliyor. Odadaki pencerenin önüne iki silahlı nöbetçi bırakılmış. Ara sıra katliamı gerçekleştiren subayları, cezaevi müdürünü görüyorum. *'Yaptıklarınızın hesabını soracağız!'*, *'Alçaklar, adaletimizden kurtulamayacaksınız!'* diye bağırıyorlar. Kafalarını öne eğip kaçıyorlar.

Hastaneye ilk geldiğimiz anda giysilerimiz sırlıslam olduğu için yaralarımızı, kırıklarımızı tespit etmek için hemşireler tarafından neşterlerle kesilip üzerimizden çıkartılmıştı. Hepimiz çıplıyız. Üzerimizde sadece iç çamaşırlarımız var. Cezaevinden getirildiğimiz battaniyeleri üzerimize örtüyorlar. Cezaevindeki ayrı koğuşlarda olan yoldaşlarımızı görüyoruz. Onlardan kendi koğuşlarında gelişen olayları öğrenmeye çalışıyoruz. Hiç kimsenin kendi yaralarını düşündüğü yok. Diğer yoldaşlarımızı merak ediyor, şehit yoldaşlarımızın isimlerini öğrenmeye çalışıyoruz.

Sabaha karşı -04.00-05.00 gibi hayati tehlikeyi atlatamayan yoldaşlarımızın dışındakiler Bayrampaşa Cezaevi Hastanesi'ne sevk ediliyorlar.

Hastanede bizi, daha önce getirilmiş olan B-1'deki yoldaş-

larımız karşılıyor. Onların durumu bizden daha iyi. Ayaktalar. Bazılarımızı tanıyamıyorlar. Yoldaşlarımızla biraya gelmenin, onları görmenin sevincini yaşıyoruz. Sanlamıyoruz ama gözlerimizle birbirimizi kucaklıyoruz. Duygularımızı zaten yansıtıyor bakışlarımız. Yoldaşlarımız kendi yaralarını unutmuş, bize yardım edebilmek için koşturuyorlar. Konuşuyoruz. Hepimiz yaşadıklarımızı aktarıyoruz. Her üç koğuşta da yapılan operasyonu öğreniyoruz. Şehit yoldaşlarımızı, onların kahramanca direnişlerini konuşuyoruz. Daha düne kadar birlikte olduğumuz dışanda, cezaevinde, acıları, sevinçleri, yenilgileri ve zaferleri birlikte yaşadığımız, halaylarda, türkülerde, direnişlerde, barikatlarda omuz omuza olduğumuz yoldaşlarımızın gülüşlerini bir daha paylaşamayacak olmanın burukluğunu, hüznünü yaşıyoruz. Sohbetlerimizde hep onlar var. Capcanlı, yanbaşıımızdalar. Anıları taptaze, anlata anlata bitiremeyecektik.

Hastanede kalan iki bayan yoldaşımızdan ve Sağmalcılar'daki yoldaşlarımızdan mesajlar alıyoruz. Bu bize büyük bir güç ve moral veriyor. Yaralarımızın ağırlığına rağmen hepimizde büyük bir canlılık var.

Haberleri izliyoruz. Bütün kanallar Ümraniye Cezaevi'ndeki katliamı, ailelerimizin eylemlerini, sokak sokak korsanları, çatışmaları, barikatları veriyor. Halkımız hesap soruyor." Tüm cezaevlerinde yoldaşlarımız barikatlarla, rehinlerle hesap soruyor. Buca, Ankara, Sağmalcılar, Yozgat, Bartın isyan dalga dalga yayılıyor ülkenin dört bir yanına. 'Cesaretiniz Varsa Gelin, Bizi de Katledin!' diyor yoldaşlarımız. Yurtdışından eylemliliklerle ses veriyor, yoldaşlarımız ve dostlarımız...

Yüreğimiz kabına sığmıyor. Yoldaşlarımızla barikatlarda, halkımızla sokaklarda olup, öfkemizi haykıramamanm, yoldaşlarımızın hesabı sorulurken onlarla omuz omuza olamanın öfkesi var herkeste...

Ümraniye'de özgür tutsakların çakmış olduğu kıvılcım alev alev sarıyor ülkenin dört bir yanını...

Düşman şaşkın, cenazelerimize saldırıyor, ailelerimize saldırıyor. Binlerce insanı stadyumlara doldurup gözaltına alıyor.

Cenazelerimize halkımızın sahip çıkmasını, özgür tutsa direnişlerine destek olmalarını engelleyemiyor. Ve düf teslim oluyor. Direnişin tüm talepleri kabul ediliyor. -,"

Sağmalcılar'daki yoldaşlarımızdan haber bekliyoruz. TV haberlerinde Sabancı Holding'in ikiz kulelerinin 25. katında Özdemir SABANCI'nın cezalandırıldığı haberini duyuyoruz. Ve güçlü bir alkış kopuyor. Hep birlikte fırlıyoruz TV'nin karşısına. Sabancı Center'ın 25. katında Cephe bayrağımız dalgalanıyor. Oligarşiyi kalbinden vuruyoruz. Parti-Cephemiz feesap soruyor katillerden. Düşman panik içinde. Sevinçten, coşku-muzdan yerimizde duramıyoruz. Tüm kanallarda Sabana eylemi var. Kanallar yayınlarını kesip naklen eylemi veriyorlar. Tüm Türkiye'nin gündeminde biz vanz.

Rahat uyuyun yoldaşlar. Dökülen kanlarınız hesapsız kalmayacak. Sizleri de böyle bir eylemle uğurlamak yakışır diyoruz...

Hastanedeyiz fakat yüreklerimiz yoldaşlarımızla halkımızla birlikte atıyor. Şehit yoldaşlarımızın anmasını yapacağız. Alın-larımıza battaniyelerin şeritlerinden kesip, elde ettiğimiz kızıl bantlarımızı takıyoruz. Hastane koridoruna iki sıra halinde diziliyoruz. 36 kişiyiz. Birçoğumuzun kafası sarılı, kolları, ayakları alçıda. Bir yoldaşımızın beli kırık olduğu için, anmaya katılamıyor. Onunda elleri alçıda. Anmaya yatağından katılıyor. Ortaya bir sehpa üzerine bir vazo karanfil koyuyoruz. 4 tanesi en üstte. Üçüne Mecit, Rıza, Orhan diyoruz. Dördüncüye; yoldaşlarımızın cenaze töreninde gözaltına alınıp işkenceci polis-lerce katledilen basın emekçisi Metin GÖKTEPE...

Bir yoldaşımız saygı duruşuna davet ediyor. Tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başlıyoruz, anmamıza. Tem-silci yoldaşımız kahraman şehit yoldaşlarımızla ilgili kısa bir konuşma yapıyor. *'Bize Ölüm Yok'* ve *'Ayağa Kalk İstanbul'* marşlarını söylüyoruz hep birlikte.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki yoldaşlarımızın gönderdiği me-sajı okuyor bir yoldaşımız. *'Zaferdir'* deniyor mesajda.

Evet, özgür tutsakların direnen-savaşan halklarımızın, dev-rim tarihimize kanlarıyla kazıdıkları bir zaferdir Ümraniye.

Boşuna akıyor kanımız...

Mecit'i, Orhan'ı, Rıza'yı anımsıyorum. Yaşadıklarımız sohbetlerimiz, paylaşımlarımız geliyor, gözlerimizin önüne. Deli dolu, bitmek bilmez enerjisiyle kabına sığmayan öfkesi ve coşkusuyla tünellerimizin, özgürlük faaliyetlerimizin koğuşumuzun emekçisi, barikatlarımızın usta komutanı MECİT. Şen şakrak, esprili, her koşulda gülmesini bilen mütevazı emektarımız RIZA. Sessiz sakın, zayıf fiziğiyle barikat direnişlerimizin yorulmayan savaşçısı ORHAN.

Henüz 40 gün önce yoldaşlarımıza, Parti-Cephemize verdiğimiz 'Ümraniye'yi Özgürleştireceğiz* sözümüzü hücre hücre direnerek yerine getirdiniz. Ümraniye artık sizin kanınızla özgür.

MECİT, RIZA, ORHAN YOLDAŞLARI ÖLÜMSÜZDÜR!

ÖZGÜR TUTSAKLAR TESLİM ALINAMAZ!

ŞEHİTLERİMİZİN HESABINI SORDUK SORACAĞIZ!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ!

sloganlarıyla bitiriyoruz anmamızı...

Ertesi gün hastanede ziyarete gelen ailelerimizle de paylaşıyoruz Sabancı eyleminin coşkusunu... Kızıl bantlarımız yine alınlarımızda. Halkımızda büyük bir coşku var. Ailelerimizin gözleri ıslı ıslı. 'Hep bizim analarımız ağlayacak değil ya, biraz da onlar ağlasın.' diyorlar. Eylemi yapanların yakalanmaması için sabaha kadar dua ettiklerini anlatıyorlar. Mecit'i, Rıza'yı, Orhan'ı anlatıyoruz onlara. Gözleri dolu dolu paylaşıyorlar duygularımızı..."

**ZİNDANLAR
HAYKIRDI:
"CESARETİNİZ
VARSA GELİN
BİZİ DE KATLEDİN!"**

Ümraniye'den Yükselen Ses Bütün Cezaevlerini Sardı

SAĞMALCILAR

Türkiye Cumhuriyeti Hükümetine
ANKARA

Devletin cezaevleri politikası bugün tümüyle katliamlarla devrimci tutsakları yok etme üzerine şekilleniyor.

Buca ve Ümraniye bu katletme, yok etme politikasının başlıca örnekleridir.

Siz bu katliamları yaparken ve yeni katliamlara hazırlanırken uyarıyoruz. Elimiz kolumuz bağlı oturmayağız. Susmaya çağız. Bizler aşağıda adı geçen devrimci tutsaklar taleplerimiz kabul edilene kadar başlattığımız direniş sürecektir.

Taleplerimiz;

1- Ümraniye Cezaevi'ndeki tutsakların taleplerinin kabul edilmesi

2- Ümraniye Katliamı'nın sorumlularının yargılanması, görevden alınması

3- Yaralıların tedavi edilmesi, hücredekilerin koşullara ve rilmesi, avukatları ve aileleriyle görüştürülmesi

4- Sürgün ve sevk yapılmaması

5- JITEM ve polis işbirliğiyle cezaevlerine yönelik yapılan saldırılara son verilmesi

6- Ümraniye Katliamı'nı protesto ettikleri ve devrimci tut saklara sahip çıktıkları için gözaltına alınan tüm insanların serbest bırakılması

Sağmalcılar Cezaevi

DHKP-C, TKP(ML), TtKB, MLKP, TDKP, THKP-C/HDÖ, TKEP, Direniş Hareketi, TKEP/Leninist, HKG, Ekim, TDP, Devrimci Yol, TKP/ML Davası Tutsakları

"Kavgamız Dostluğumuzu,
Dostluğumuz Zaferi Doğurdu"

Halklarımızın emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadelesini engellemek için özgür tutsağın yok edilmesinin önemini çok iyi biliyordu düşman... Cezaevlerine yönelik saldırılarını tekrar tekrar sahneye koyuyor, yeni hazırlıklar yapıyordu. 21 Eylül 1995'teki Buca Katliamı ve 13 Aralık'taki Ümraniye Katliam girişimi, özgür tutsaklara yönelik yeni saldırı politikalarının son iki örneğiydi. Devrimci tutsakların bulunduğu bütün diğer cezaevleri de aynı saldırılarla karşı karşıyaydı.

Buca ve Ümraniye'de düşmana özgür tutsağın katliamlarla teslim alınamayacağı gösterilmesine rağmen, başka bir çıkış yolu bulamayan ve direnişler karşısında hazımsızlık içerisinde bulunan düşman, bu politikasında ısrar ediyor, katliam saldırılarına devam ediyordu. Kayıp ve katliam politikalarıyla, Kurdistan üzerine planlanan yeni oyunlarla ve devrimci tutsaklara yönelik "terör suçlusu" demagojileriyle Türkiye halkları teslim alınmaya, devrimci mücadelenin önü kesilmeye çalışılıyordu.

Düşmanın bütün bu politikaları boşa çıkarılmalı, düşmana yönelik saldırılarla düşman cephesine darbeler vurulmalı, Halk Kurtuluş Cephesi güçlendirilmeliydi. Halklarımızın emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadelesi, devrimci politikalarla daha da geliştirilip yaygınlaştırılmalıydı. Bu bilinçle özgür tutsaklar tüm siyasetlerle birlikte düşmana karşı ortak bir cephe oluşturdular.

Düşmana her şekilde darbeler vurulmaya, gerekirse her an ölmeye ve öldürmeye hazır olan özgür tutsak, çatışma bilinciyle donanmıştı.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki Parti-Cepheli tutsaklar da, 4 Ocak'taki Ümraniye Katliamı'ndan önce bu bilinç ve ruhla hazırlıklarını yapmışlardı. Saldın ve savunma komiteleri de dahil olmak üzere herşey gerektiğinde düşmana karşı saldırıya geçmek üzere planlanmıştı...

4 Ocak 1996: Yeni yılın ilk haftasıydı. Daha dün yeni yıla girerken, yoldaşlarımızla birlikte, önderliğimizden, ideolojimiz-

den ve şehitlerimizden aldığımız güç, kararlılık ve inançla "95 Bizim Oldu, '96'da Bizim Olacak!" diyerek kavganın daha da yükseltileceği bir yıla girmenin coşkusunu yaşıyorduk.

Biliyorduk ki, bu yılda da acılarımız ve zaferlerimiz olacaktır. Açılanınizi azaltma ve o büyük günü müjdeleyen zaferlerin bilinciyle yola çıktık. Bunu başarmak, savaşın bütün sıcaklığını yüreğinde hissetmekten, direniş destanlarına yeni halkalar eklemekten ve düşmana tutsaklık koşullarında da darbeler vurmaktan geçiyordu.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki Parti-Cepheli tutsaklar olarak, daha iki ay önce bir arada olduğumuz Genel Direniş sonrası Ümraniye Cezaevi'ne halaylarla, sloganlarla uğurladığımız yoldaşlarımızın direniş haberlerini dikkatle izliyor, yoldaşlarımıza yönelik her saldırıda düşmana olan öfkemiz daha da büyüyordu.

Saat 14.00'e geldiğinde televizyon kanalları ve radyolardan Ümraniye Cezaevi'ndeki yoldaşlarımıza yeni bir saldırı yapıldığını, 3 yoldaşımızın katledildiğini ve onlarca yoldaşımızın da yaralandığını öğrendik. Yayın organları yoluyla aldığımız bilgiler net olmamakla birlikte, Ümraniye'de tam bir katliam saldırısı gerçekleştirilmiş olduğu kesindi, ilk haberler Sadık EROĞLU, Cengiz CALIKOPARAN, Mecit SEÇKİN yoldaşlarımızın şehit oldukları şeklindeydi. Birçok yoldaşımızın da Haydarpaşa Numune ve Bayrampaşa Devlet Hastaneleri'ne kaldırılmış olduğunu öğrendik. Yoldaşlarımız hakkında daha çok bilgi edinmek için elimizden geleni yapıyoruz ama yine de sağlıklı bilgiler edinemiyorduk.

Saat 17.00 olduğunda, daha önce hazırlamış olduğumuz saldırı ve savunma komitelerimizi koşullarımızda bırakarak Cezaevi Konseyi'nin kararıyla C Blok koridorunu işgal etmeye başladık.

C Blok'ta 1, 2, 3, 4, 11, 12, 13, 14, 15, 16. koşullarda bulunan DHKP-C, MLKP, TKP/ML, TİKB, TDKP, THKP-C/HDÖ, TKEP, Devrimci Yol, TDP, Direniş Hareketi, TKEP-Leninist, HKG, Ekim, TKP(ML)'den devrimci tutsaklar düşmana karşı ortak bir mevzi yaratmıştı. Daha önceki Genel Direnişimizde

yaratılan devrimci dostluk*ve dayanışma, birlikte mücadele anlayışı bir kez daha hayata geçiriliyordu. C Blok koridoru devrimci tutsakların;

BASKILAR KATLİAMLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!

ÜMRANIYE'NİN HESABINI SORDUK SORACAĞIZ!

DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

YAŞASIN SAĞMALCILAR DİRENİŞİMİZ! sloganlarıyla çınlı yordu şimdi... Seslerimizde kin, seslerimizde öfke, seslerimizde coşku vardı. Gözlerimiz kavga dostluğunun coşkusu ve güveni ile parlıyordu. Sloganlarımız, marşlarımız ve türkülerimizle koridor işgalimizi sabaha kadar devam ettirdik.

j

Koridor işgalimizi sürdürürken Buca ve Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde bulunan devrimci tutsakların rehineler olarak barikat direnişlerine başladıklarının haberlerini aldık. Ümraniye'de direnen devrimci tutsaklar, kıvılcımı çakmış, direnişler tüm cezaevlerine yayılıyordu.

Direnış, cezaevleriyle sınırlı kalmıyor, kin ve öfke İstanbul'un sokaklarını ve caddelerini sarıyor, kavga ateşi Yenibosna'da, Okmeydanı'nda... yükseliyordu. Şimdi İstanbul'un yoksul semtlerinde, mahallelerinde ellerinde öfkeydi taş, öfkeydi molotof, öfkeydi panzeri kavuran ateş...

5 Ocak 1996: Koridor işgalimiz cuma sabahı olduğunda yeni bir boyut kazanmanın eşiğindeydi. Savaşı yükseltmek, barikatlarımızı kurmak için heyecanla Konsey'in alacağı kararı bekliyordu. Artık yüreklerin pimleri çekilmiş, tüm yoldaşlarımızla patlamaya hazır birer bomba gibiydik.

ölmeye Ve öldürmeye hazırдық... Şimdi Ümraniye Şehitlerimiz ve düşmana olan kinimizle tek bir yürek olmuştuk.

O sabah kimler yoktu ki görüşümüzde, koşuşlar, koridor ve görüş kabinleri tıklım tıklımdı. Ümraniye Şehitlerimiz bizimle birlikteydi. 12 Temmuz Şehitlerimiz; Niyazi Yoldaş düşman üslerini yok etme planları yaparken bizimleydi. "Varsa Cesaretiniz Gelin" diyen Sabolar, Sinanlar; tililileriyle Bağcılar Şehitlerimiz, Buca'da şehit olan Uğur, Yusuf, Turan ve bütün devrim şehitlerimiz vardı her gittiğimiz yerde...

Saatler 16.00'yı gösteriyordu. Ve işte o an gelmişti. Birkaç

saat önce alman Konsey Kararı, Gazi'nin barikatlarını» Buca'ın gür sesini Sağmalcılar'a taşımıştı. Şimdi içeride ve\dışarıda; zindanlarda ve sokaklarda öfkemiz, coşkumuz ve sloganlarımız birleşiyordu.

Barikatlarımızı kurmadan önce herşeyimizle hazırдық. Görevler paylaşılmış, komitelerin görev yerleri belirlenmişti. Planımız da bütün yönleriyle düşünülmüş, tik olarak rehiner alınacak ve koridor girişine barikatımız kurulacaktı. Düşman saldırdığında ise koridordan itibaren çatışarak son direniş noktalarımız olan koğuşlara çekilecek ve çatışmayı burada sürdürecektik. Planımız düşmana en fazla kayıp verdirmek üzerine kurulmuştu. Ölecektik ama öldürecektik de. Kararlıydık; buradan dışarıya taşınan sadece bizim cenazelerimiz olmayacaktı. Tüm yoldaşlarımızın, şehitlerimizin hesabını sormak bilinciyle hareket ediyordu.

Ve başlama işareti verildi...

O an, koridorda bulunan rehin alma komiteleri harekete geçtiler, ilk rehiner alındı. Cezaevi 1. Müdürü Ali ŞANOĞLU ve bir başgardiyen ile şebekede görevli birkaç gardiyen hemen koğuşlara götürüldü. Koridorda koğuş kapısı nöbeti tutan diğer gardiyanlar da rehin alınarak rehin alma işlemi tamamlandı.

Sıra barikat komitelerindeydi. Ve hızla o an orada bulunan bütün malzemeleri kullanarak şebekedeki barikatımızı kurduk. Elimize geçirdiğimiz herşey barikat malzemesiydi. Büyük bir hızla ve özenle devrimci dostluk ve dayanışma içerisinde barikatlarımız örülüyordu. Elimize geçirdiğimiz herşeyi silah ve barikat malzemesi olarak kullanıyorduk. Kilitleri açarak, şebeke barikatı dışındaki diğer kapıları kilitliyor yeni barikatlar oluşturmuyorduk.

Rehinerler koğuşlardaki görevli arkadaşlara teslim edildikten sonra, şebekeden koğuşlara kadar her yer devrimci tutsakların kontrolü altına alınıyor ve barikatlar sağlamlaştırılmıyordu. Bir yanda bunlar yaşanırken, diğer yanda koridor ve havalandırma duvarları sloganlarla donatılıyordu.

Koğuşlardaki barikatımız ise çok daha öncesinden hazır-

lanmış, bir gün öncesindeki koridor işgali ve sayım vermeme eylemimiz sırasında kurulmuşlardı.

Koğuşlarda bulduğumuz herşey ellerimizde silaha dönüşmüştü. Silahlarımız ne kadar ilkel olsa da bu savaşta güçlü olan bizlerdik. Düşmanı bizler karşısında güçsüzleştiren ve acizleştiren en büyük silahımız ise bilincimiz ve yüreğimizdi. Halklarımızın kurtuluşu için ölümü alaya alan cüretimizdi asıl silahımız.

Gaz bombalarına karşı su dolu kovalar ve leğenler hazırlanmıştı. Pencerelelere yataklar yerleştirildi, battaniyeler çakıldı. Koğuş pencerelerinde önderlerimizden Mahir CAYAN ve Dursun KARATAŞ'ın dev boyutlardaki resimlerini ve Parti-Cephe bayraklarımızı, pankartlarımızı sallandırıyoruz.

Saat 18.00 sıralarında TV'de direnişimiz alt yazı olarak geçiyor. Bu arada radyolarda da haberimiz veriliyor. Saat 18.30'dan itibaren periyodik olarak sloganlarımızı atmaya başlıyoruz. 10 dakika sonra radyolarda direnişimize ilişkin haberler okunuyor ve ailelerimizin kalabalık bir şekilde cezaevi önünde toplandıklarını bildiriliyor. Bu arada televizyon kanallarından Yunanistan ve Almanya'da DHKC'nin gerçekleştirdiği eylemleri öğreniyoruz. Gazi'den de çatışma haberleri geliyor.

Saat 19.00'da TV haberlerini izliyoruz. Sultanahmet'te savcılığa suç duyurusunda bulunan ailelerimize polisin saldırdığını ve birçok ailenin dövülerek gözaltına alındığını öğreniyoruz. Bütün yoldaşlar bu haberi öfke içinde izliyorlar.

TV kanallarının ilk haberleri Türkiye genelinde yapılan cezaevi direnişleri ve sokaktaki barikat savaşlarıyla dolu. Yenibosna, Okmeydanı, Alibeyköy, Gazi, Nurtepe... istanbul'un tüm yoksul mahallelerindeki barikat direnişlerini, sokak çatışmalarını ve molotoflama eylemlerini coşkuyla izliyoruz. Dışarıdaki her eylem haberi coşkumuza coşku, öfkemize öfke katıyor.

Saat 19.45 adli tutukluların bulunduğu bölümden birçok adli tutuklu devrimci tutsakların direnişine destek verdiklerini söylüyorlar. Bize pencerelerden zafer işaretleri yapıyorlar. Bu arada şebeke barikatının arkasında bulunan Başsavcıya ve

Alay Komutanına direnişimizin talepleri yazılı bir şekilde ileti-
liyor.

Saat 21,00 sıralarında sloganlarımız tekrar koridorda yankı-
lanıyor. TV kanallarının ve radyolann ilk haberlerini yine dev-
rimci tutsakların direniş haberleri işgal ediyor. Yarım saat
sonra Parti-Cepheli tutsaklar olarak koridorda devrim
halayları çekiyoruz.

Saat 24.00... TV haberlerinde İHD İstanbul Şube Başkanı ile
Adalet Bakanhğı'ndan bir heyetin Ümraniye Cezaevi'nde in-
celemelerde bulunduktan sonra, görüşmelerde bulunmak
üzere Sağmalcılar'a hareket ettiğini öğreniyoruz.

6 Ocak 1996: Yeni bir günün ilk saatleri... Saat 01.00... Ye
mekhanenin penceresinden havalandırma duvarına dia maki
nesiyle İbrahim ERDOĞAN'ın bayrağımızın altında bir elinde
silahı, diğer eliyle ise zafer işareti yapan görüntüsü yansıyor.
Ve direniş boyunca her gece önderimizin mahkeme kürsüsün
de faşizmi yargılarken çekilmiş görüntüsünü bu-duvara yansı
tıyoruz. Bu gece görevli komiteler içerisindeki yoldaşlarımız
görevlerini aksatmayacak şekilde nöbetleşe uyumaya başlıyor
lar.

Saat 10.00... Devrim halayları çekiyoruz. Parti-Cepheli bü
tün tutsaklar coşku içindeyiz. Ve sabırsızlıkla düşmanı bekli
yoruz. Tüm komiteler, dört saatte bir değişmeli olarak nöbet
tutuyorlar.

Saat 17.00... Haberlerde Sangazi esnafının kepenk
kapatma eylemi yaptığını ve akşam üzeri de yürüyüş yapıldığını
öğreniyoruz. Halk kitlelerinin direnişimizi sahiplenmesi
bizlerin moralini daha da yükseltiyor. 17.30 haberlerinde ise
radyoda şehitlerimiz Rıza BOYBAŞ ve Orhan ÖZEN'in
cenazelerinin pazartesi günü Alibeyköy Cemevi önünde
törenle kaldırılacağını öğreniyoruz.

Düşman gelmiyor... Kulaklarımız koridordaki mazgal boş-
luklarından birkaç gardiyanın konuşmaları ve ayak seslerin-
den başka birşey duymuyor. Şebekenin arkasında da düşma-
nın hiçbir hareketliliği duyulmuyor. Nöbetçi askerlerin zaman
zaman havalandırmaya projektörle ışık tutması dışında düş-

manın hiçbir hareketi görülmüyordu.

Slogan atmaktan birçok yoldaşımızın sesleri kısıldığı için, sanki birbirimizle fısıltıyla konuşuyoruz. Kısılmış seslerimizle de olsa slogan atmaktan vazgeçmiyor, gırtlaklarımız yırtılırca-sına koridorda ve koğuş pencerelerinden havalandırmaya doğru sloganlarımızı atıyoruz.

Saat 22.20... Pencereden havalandırma duvarına yine dia gösterisi yapılıyor. Işığın yansıttığı yazıda "BİZE ÖLÜM YOK" sloganı yer alıyor. Görüntü oldukça etkileyici. Kuledeki asker panik içerisinde projektörle havalandırma duvarına ışık tutarak duvardaki görüntüyü yok etmeye çalışıyor. Ve bir savaş daha başlamıştı. Bu kez dia görüntüsünü düşmanın gözüne tutuyorduk. Şimdi önderimizin devasa boyutlardaki görüntüsü düşmanın kulesini fethediyor. Düşman korkuyor. Düşman panik halinde kuledeki cam bölmenin içine saklanıyor. Buradaki zaferin coşkusuyla tüm yoldaşlarımız pencerelerden yumruklarını sıkıyorlar, demir parmaklıklar arasından zafer işaretleri yapıyorlar.

Günün son saatlerinde maskelerini yüzlerine takmış, sopalı 18 kişilik bir birlikle 16. koğuşun önünden Parti-Cepheli tut-saklar şebekedeki barikat görevlilerini askeri yürüyüş düzeniyle, marşlar söyleyerek selamlıyor. Ve yeniden 16. koğuş önüne geri dönüyor. Bu yürüyüş tüm yoldaşlarımızla coşkuyu doruğa çıkartıyor. Ve koridorda peş peşe sloganlarımız haykırıyor.

7 Ocak 1996...: Gün benzer gelişmelerle geçiyor. Çatışmayı bekliyoruz ama düşmanda çıt yok.

8 Ocak 1996...: Ümraniye Cezaevi'nde şehit olan yoldaşlarımız Mecit Seçkin, Rıza Boybaş ve Orhan özen'i saat 15.00'te bütün kavga dostlarımızla koridorun başında toplanarak bir kez daha anıyoruz. Rıza ve Orhan'ın cenazelerinin de aynı saatlerde kaldırılacağı düşüncesiyle anma için bugünü ve bu saati seçiyoruz. Ama düşmanın yoldaşlarımızın cenaze törenini engellemek için yaptıklarını TV haberlerinden öğrendiğimizde, yüreklerimiz bir kez daha büyük bir öfkeyle dolup taşıyor. Yine de barikat direnişinin tanı ortasında yükselen kavga dostluğuyla aynı marşları, türkülerini, sloganları hep beraber söyle-

memiz bizi dostlarımızla daha da yakınlaştırıyor.

"Arkadaşlar;

Şehitlerimize, gazilerimize şan olsun!

Bundan böyle kavga bizlerin omuzunda. Şimdi şehitlerimize layık olma zamanıdır. Şimdi, halkımızın varoşları sarsan öfkesini büyütme zamanıdır. Şimdi, Mecit'in, Orhan'ın, Rıza'nın katillerinden, yaşlı analarımızı alçakça tekmeleyen işkencecilerden hesap sorma zamanıdır. Şimdi, zindanlardan yükselttiğimiz isyan ateşleriyle faşizmi yaptığına pişman etme zamanıdır. Düşmanlarımız zavallıdır. Çünkü duvarların, demir parmaklıkların bizi halkımızdan, halkımızın savaşından ayırabileceğini sanıyorlar. Düşmanlarımız zavallıdır. Çünkü, bizleri katliamlarla teslim alabileceklerini, susturabileceklerini sanıyorlar. Yanıldıklarını, Buca'da, Ümraniye'de gördüler. Daha da görecekler. Öfkemizi, kararlılığımızı sınamaya kalkanlar, boylarının ölçüsünü alacaklar.

And olsun ki, herhangi bir katliam saldırısının ardından, bu duvarların dışına taşınacak cenazeler sadece bizimkiler olmayacak. Susmadık! Susmayacağız!

Barikatlarımız ve ellerimizde silahlarımızla haykırıyoruz: Cesaretiniz Varsa Gelin!

Arkadaşlar,

Bugünden zaferi kazanan biziz. Şehitlerimiz zaferimizdir. Halkımızın, düşmanı çığına çeviren sahiplenmesi zaferimizdir.

Birlikte direnişimiz, birlikte mücadelemiz ve devrimci dayanışmamız zaferimizdir.

Zafer: Direnen, teslim olmayan devrimci tutsaklarındır!

Zafer. Halkındır!"

9 Ocak 1996: Saat 02.00... Konsey'deki temsilcilerin yetkililerle yaptığı görüşmeler saat 16.00'ya kadar devam ediyor. Daha önceki görüşmelerde, rehineler bırakılmadan görüşme yapmayacağını ve taleplerimizi dikkate almayacağını söyleyenler cezaevlerinde arka arkaya patlayan kararlı barikat direnişleri ve dışarıda emekçi halkımızın devrimci tutsakların direnişlerini destekleyen eylemleri karşısında artık dayanamıyorlar. Kaza-

nan, bir kez daha direnen devrimci tutsaklar oluyor.

Ümraniye Cezaevi'nde yapılan ilk görüşmelerden sonuç alınamaması üzerine, ikinci görüşme 8 Ocak akşamından 9 Ocak gününün ilk saatlerine kadar sürmüş ve Ümraniye Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların taleplerinin kabul edilmesiyle birlikte avukatlar ve Adalet Bakanlığı yetkililerinden oluşan heyet Sağmalcılar'a gelmişti.

Görüşmeler sonucunda taleplerimizin kabul edilmesiyle birlikte ve Sağmalcılar'daki temsilcilerin direnişte yer alan diğer cezaevlerinin tutsak temsilcileriyle telefonda yaptığı görüşmeler sonrasında direnişimizin zaferle sonuçlandığı açıklanıyordu.

Saat sabahın 07.00'sini gösterdiğinden tüm barikat savaşçıları koridorun başında toplanmışlardı. Gür bir ses koridorda duyuru yapıyordu:

"Yoldaşlar, kavga dostları,

zafer yine biz direnen devrimci tutsakların oldu...

Kavgamız dostluğumuzu, dostluğumuz zaferi doğurdu..."

Bu duyuru ile coşku koridora sığmaz oldu. Devrimci cüret ve devrimci kararlılıkla direnen devrimci tutsaklar yeni bir zafer daha kazanmışlardı.

SAĞMALCILAR BARİKAT DİRENIŞÇİLERİ ANLATIYOR

ÖLÜM SEN KORK BİZDEN!

Vatan;

Özgürlük, bağımsızlık, namusu ve onuruyla yaşamaksa, sömürünün değil, insanca yaşamının adıysa, vefaysa, destekse, yoldaşksa, "ölüm Hoş Geldi Sefa Geldi"...

Tüm devrim şehitlerine, Buca'da katledilen ama teslim alınamayan Yusuf, Turan, Uğurlar'a, Ümraniye'de katledilen Mecitler'e, Rızalar'a, Orhanlar'a, Gültekinler'e ve daha nice yiğit insanlara borcumuz var. Bu borç, bedeli ne olursa olsun her gün, her saat, kadın, çoluk çocuk demeden katliam yapan» sömürü, zulüm düzenini sürdürmek için hiçbir değeri, hiçbir

kuralı olmayan alçak bir düşmana karşı geleneklerimizi, siyasi kimliğimizi koruyup geliştirme, "insanım" diyebilme borcudur.

Şehitlerimiz halklarımıza zulmeden bu işkenceci, katliamcı düzene karşı boyun eğmediler, susmadılar, devrim yolunu aydınlatan kıvılcık meşaleler oldular.

Evet, böylesi onurlu bir yolda şehit düşülecek, bedeller ödenecek. Bunu biliyoruz. Ama bunun öfkelerini, acısını yaşamamak mümkün mü?...

Elbette değil ve olamaz. Düşman ne yapmak istiyordu? Halklarımıza boyun eğdirmek, katliamlarla, işkencelerle, kayıplarla halklarımızı teslim almak istiyordu. Bunun için halklarımızın öncü gücü olan devrimcileri iktidar için savaşan halkımızın umudu olan Parti-Cepheci'leri teslim almaya çalışıyordu. Bizi yok etmeye çalışıyordu. Halklarımıza gözdağı vermek istiyordu.

Kasa kasa bombalar, yüzlerce binlerce beyinleri kinle yıkanmış askerler, özel timler, çevik kuvvetler, kalaslar, demir levyeler, tazyikli sular... Katletmek için vahşice saldırmak için gerekli olan tüm araçlarıyla saldırıyordu.

Politik olarak her saldırısında yenildi. Ama bu, yaşananın vahşet olduğunu değiştirmede, değiştiremezdi. Beraber kızıp beraber sevindiğimiz, beraber eğitim yapıp beraber halay çektiğimiz. Halk için, vatanları için savaşan, tutsak düşen yoldaşlarımız yüzleri tanınmayacak hale getirilerek, kafatasları kırılarak, kan ve ölüm isteyen cani sürüleri tarafından katlediliyordu.

Susmak ya da bu vahşete denk düşmeyen protestolarda bulunmak bizim tavrımız olamazdı.

4 Ocak... Dersteyiz... Katliam haberi geliyor. Önce kulaktan kulağa... TV alt yazı olarak vermiş. Nitekim birazdan resmileşiyor. Açıklama yapılıyor, derse son veriliyor.

Düşman alçak, düşman namussuz. Tüm insanlarımız öfke seli. Hesap soracağız. 15 yaşından 50 yaşına tüm insanlarımız^ aynı duygular içinde. Parti-Cepheci kuşakları içine alarak büyüyor ve her büyümede 7'den 70'e ölümü aşıyoruz. Şehitle-

rimizin hesabını sorma bilinci, öfkesi tartışmasız herşeyin önüne geçiyor. Hesap sorma kimseye havale edilemez,.. Herkes; her alan, her birim, herkes hesap soracak.

Hesap sormak; devrimi gerçekten istemek, ~

Hesap sormak; Parti-Cepheli olmak,

Hesap sormak; vicdanlı, namuslu olmak,

Hesap sormak; insan olmak.

Akşam üzeri şehitlerimiz olduğu söyleniyor, isimler dolaşıyor. Paylaşılanlar bir film şeridi gibi gözler önünden geçiyor, öfke büyüyor...

Sadık deniliyor, Cengiz deniliyor, **Mecit** deniliyor...

Bir yanıyla kendime kızgınlığı da yaşıyorum. Tutsak olduğum süre boyunca yoldaşlarımla daha çok şey yaşayabilir, daha çok paylaşabilir miydim?.. Evet, yapabilirdim cevabı kendime kızgınlığı da getiriyor. Niye yaşamadım? Soruyorum kendime... Şehitlerin yol göstericiliğinde tüm yaşamıma bir kez daha bakıyorum. İnsanlarımızla paylaşımın, onlarla diyalogum doyurucu mu? diyorum. Ve 'hayır' cevabını vermenin ezikliğini yaşıyorum. Bunu değiştirmem gerektiği üzerinde kendime söz veriyorum.

Ertesi gün hepimiz yayından fırlamaya hazır ok gibiyiz. Hiçbirşeyin önemi yok. Hesap sormalıyız. Hesap soracağız... Sayım vermiyoruz ama öfkemiz öylesine büyük ki, bu eylemin varlığıyla yokluğu sanki belli değil.

Karar açıklanıyor Barikatlarımızı kuracağız, bu hesabı sorna kadar barikatlarımızı kaldırmayacağız. Cesaretleri varsa gelsin bizleri de katletsinler. Bu barikatlardan ölü olarak çıkan sadece biz olmayacağız, öleceğiz ve öldüreceğiz. Bir yanda ölüm gerçeği, bir yanda şehitlerimizin hesabını soracak olmanın iç huzuru, sevinci, ölümle dalga geçiyoruz. 15 yaşından 50 yaşına insanlarımız halaylarda, barikatlarda omuz omuza... "Haydi gelin, bir an önce gelin, gelin de hesaplaşalım. Bombalarınızı alın, itfaiyenize haber verin, tazyikli sularınızı tanklarınıza iyice doldurun. Pompalarınızı bir kez daha gözden geçirin, kalaslarınızı, demir çubuklarınızı, kancalarınızı, oksijen lambalarınızı... **haydi gelin.** Basınınızı, TV'nizi, yalanlarınızı, uşaklarınızı alın gelin.

'isyan' deyin, 'ayaklanma' deyin. Ne derseniz deyin... gelin..."

Barikat görevlisi olduğumu öğreniyorum. Koğuşumuzun barikatından sorumluyum. En sağlam, düşmanı en fazla oyalayacak barikatlar kurmalıyız. Herkes görevli, hani hani bir faaliyet var... Yiyecekler, sular, bombaya karşı, tazyikli suya karşı önlemler. Mazgal deliklerinin tıkanması taşların kırılması... Herşey barikat için, herşey direniş için, savaşmak için... Herşey şehitlerimiz için... Herşey Parti-Cephemiz, herşey önderimiz için...

Sloganlarımız patlıyor art arda. Daha fazla direneceğimiz, savaşacağımız, emekçi halklarımıza daha fazla mesaj vereceğimiz, düşmanlarımızdan, halklarımızın düşmanlarından hesap sormanın, hazırlığı içindeyiz. Herşeyi ama herşeyi silah olarak kullanmak için harıl han! çalışıyoruz.

Kapı barikatlarını kabaca bitirdik. Neyi kullanacağız, nasıl kullanacağız, düşman ne yapabilir, biz ne önlem alabiliriz? Bunları bitirdikten sonra koridoru yazıyoruz. Devasa bir DHKP-C yazılı, ancak pek iyi olmamış. Onu düzeltereğim. Koğuş kapımıza Cephemizin amblemi yapıyorum ve imzayı atıyorum. Direnişimiz büyüyor.

Düşman elektrikleri henüz kesmedi. TV ve radyoyu izleyebiliyoruz, Parti-Cephemiz, halkımız hesap soruyor, irili-ufaklı, yurtiçinde ve yurtdışında birçok eylem hayata geçiriliyor... Hazırlıklarımız genel olarak tamamı. Geçen zaman içinde detaylara da yoğunlaşıyorduk. Yeni yeni araç gereçler yaratılıyordu. Hesap sorma isteği yaratıcılığı da körüklüyordu. Savaş buydu. Düşmana vurmak buydu. Bize, emekçi halklarımıza katliamları, kayıpları, infazları, işkenceleri, açlığı ve yoksulluğu reva gören düşmanlarımızla herşeyi silah yaparak savaşmak namustur, onurdu, özgürlüktü. Ve açıktır ki, bunları istemenin ve kazanmanın, düşmanla, yüz yüze, karşı karşıya savaşmaktan başka yolu yoktu, inançlarımızdan, değerlerimizden ya vazgeçecek ya da bunlar için savaşacağız...

BASKILAR BİZLERİ YILDIRAMAZ! ÜMRANİYE
'NİN HESABINI SORACAĞIZ! YAŞASIN
SAĞMALCILAR DİRENİŞİMİZ!

Bu sloganları bir program çerçevesinde atıyoruz, insanlarımızın, herkesin sesleri kısılmış. Ama yine de çıkabilecek en yüksek sesle haykırılıyordu sloganlarımız. Düşmana sesleniyorduk. "Hesap vereceksiniz, bizi teslim alamazsınız..." O an orası özgür vatan toprağıydı. Onur, namus, özgürlük, adalet, özgür kimlik sonuna kadar savunulacaktı.

Düşman saldırısına hazırдық. Ancak düşman saldırmaya cesaret edemiyordu. Bizim kararlılığımız, halkımızın sahiplenışı, düşmanın vahşetinin kamuoyunda yarattığı tepki, saldırının önünde set oluştuyordu. Ama bu bizi doyurmaz. Biz barikatlarımızı kendimizi korumak için değil, vahşetin, yoldaşlarımızın katledilmesinin hesabının verilmesi, halklarımızın bu katliamcı, işkenceci düzene karşı çıkışlarına bir basamak daha oluşturmak için kurmuştuk. Ve bu konuda somut kazanım olmadan kaldırmayacaktık.

Şehitlerimizin isimleri giderek netleşiyordu. Mecit, Rıza ve Orhan'ın şehit düştüklerini duyuyorduk. Mecit'in mütevazılığı, saflığı, emekçiliği, düşmana duyduğu nefret, yoldaşlarına şevkati, düşkünlüğü; Rıza'nın halkın olumlu özelliklerini barındırması, Parti-Cephe'ye bağlılığı, mütevazılığı, kafasını kar-maşıklıştırmadan, halkça görülebilecek açık-net gerçeği görerek Parti-Cephe'ye sarılması; Orhan'ın bitmeyen öğrenme isteği, araştırması, çalışkanlığı... Hatırlanan herşey öfkemizi büyütüyordu, şehitlerimizi yaşatmak, onlardan devralınan uzlaşmama, boyun eğmeme, siyasi kimliğimizi, halklarımızın onurunu koruma bayrağını yükseltmekle, savaşmakla mümkündü. Ve bu görev yerine getiriliyordu.

Evet, ölümle burun burunaydık. Dahası zulme, faşizme meydan okuyor, bizi katletmeye can atan cellatları kavga meydanına davet ediyorduk. 15 yaşından 50 yaşına, ev ilişkisinden, savaşçıya kadar tüm tutsak kitlemizle dikildik ölümün karşısına. Yaşamayı ve yaşatmayı çok sevdiğimiz için ölüm hiç^x zor gelmiyordu bize. Bu duyguyu anlamının aslında ne kadar basit olduğunu herkes yaşayarak görüyordu. Bir tek insanımızın bile ne kaygısı ne korkusu hissedildi. Korkular cesarete, şehitlerimize bağlılığa, halkımıza inanca bir kez daha yenilmişti.

50 yaşındaki bir insanımız tüm hünerini, emekçiliğini, yaratıcılığını göstererek mazgal deliklerinden geçit vermemek için çabılıyor, oradan kapı barikatlarına gelip orayı kontrol ediyor, nasıl yapılması gerektiği konusunda yardımcı oluyor. 15 yaşındaki yoldaşıyla omuz omuza çalışıyordu.

Düşman gelse de, katliam yapsa da artık çoktan kaybetmişti. Biz kazanmıştık bile. Zulüm düzeni, en son yenilgisine, en büyük yenilgisine doğru giden yolda bir yenilgi daha alacaktı. Buna inancımız tamdı.

TV'lerden haberleri izlemeye devam ediyoruz. Sultanahmet'te analara saldırıyı görüyoruz. Bu nasıl düşman? Ahlakı* vicdanı... Hiçbiri yok. **Düzgün** TEKİN'in babasının dediği gibi *"Bu nasıl devlet ki..."*, analarımız coplanıyor, yerlerde sürükleniyor, tartaklanıyor, tekmeleniyor. O an orada olmak için hepimiz büyük bir istek duyuyoruz. Analara kalkan elleri kırmak hepimizin tek arzusu. Haydi gelin artık demekten başka çaremiz yok. Gelin, gelin de o analara kalkan elleri bir görelim. O eller nasıl kırılırmış bir gösterelim. Haydi gelin.

Bir anma yapılacağı haberini alıyoruz. Anma şebekedeki barikatta yapılacakmış. Pankart yazmamız gerekli. Saat oldukça ilerlemiş ve ne olursa olsun yetiştirmeliyiz. Bez ayarladık, boya ayarladık, çizdik pankartı ve boyamaya başladık. Mecit Yoldaşımız yapardı pankartlarımızı ve şehit düşüp düşmediğini bilemediğimiz bir yoldaşımız daha. Onlara layık olmalı pankartımız. Onlara yakışmalı. Bu ayrı bir sorumluluk yüklüyor omuzlarımıza. "Olsun" diye olmamalı. Güzel olmalı... Savaş koşullarında olmamız, barikatlarda adeta cephe koşullarını yaşıyor olmamız kesinlikle mazeret olamaz. Güzel olmalı. Fırçalarımız çok kötü ama pankartımız güzel olmalı. Yaşıyoruz, boyuyoruz. **"ŞEHİTLERİMİZİN HESABINI SORACAĞIZ, YAŞASIN SAĞMALCILAR DİRENİŞİMİZ!"**...

Pankartımızı tamamladık. Yoldaşlar beğendi ama ben daha iyi olabilirdi diye düşünüyorum.

Düşman şaşkın, düşman korkak, düşman panik halinde. Yaptığı katliamı, operasyonu olduğu biçimiyle savunamayacak kadar çaresiz. Adaleti hiç olmamış Adalet Bakanlığı'ndan

bir heyet gelmiş başında da katliamın sorumlularından Zeki GÜNGÖR varmış. "Rehineler bırakılmadan pazarlık olmaz." demiş. Niye? Devlet büyük, devlet pazarlık yapar mı? Neyiniz büyük, neyiniz onurlu?... Her acıda, her gözyaşında, her katliam-kayıpta suçlular, haksızlar, zavallılar, bu yüzden yenilecekler. Tüm erdemler, onur, namus... Büyük olan biziz, büyük olan halklarımız, büyük olan haklı olanlardır.

Yurtiçi, yurtdışı... Haberler hiç kesilmiyor. Burjuva medya istemese de vermek zorunda kaldığına göre güçlü bir karşı koyuş, güçlü bir sahiplenme var. Gazi'nin, Okmeydanı'nın, Nurtepe'nin barikatları içeride, dışarıda yeniden boy veriyor, İstanbul yanıyor... Önderliğimizin şaşmaz öngörüsü bir kez daha ortaya çıkıyor; süreç barikat savaşlarına, faşizme karşı ayaklanmalarla savaşı daha çok öğrenmeye, büyütme yöneliyor. Tüm cezaevleri barikatlar, çeşitli tavırlarla başkaldırıyor, bize moral ve coşku katıyor, bir kez daha yarattığımız geleneklerin gücünü görmemizi sağlıyor. Bolu'nun bir ilçesinde kısa bir süre daha yatması gereken bir insanımız tek başına barikat kurmuş, direniyormuş, "Hesap soracağız." diye haykırmış. Barikat silahı herkesin elinde artık. Bir kez daha haykırıyoruz, halk olmanızı, halkın bir olmasını hiçbir güç, hiçbir katliam engelleyemeyecek. Katliamlar düşmanlarımızın çaresizliğidir. Her katliam halk kurtuluş savaşımızı, barikatlarımızı daha da büyütecek. Başka nasd açıklanır tek başına bir insanımızın barikat kurması.. Bir kez daha bilince çıkarıyorum ki, yenilecekler, kazanan biz olacağız.

Baştan kazandığımız zafer, 9 Ocak'ta resmileşiyor. Gururluyuz. Şehitlerimize verdiğimiz sözü tuttuk, onların açtığı yoldan ilerledik ve devrimci dostluk, dayanışmanın, birlikte mücadelenin gücüyle zaferi kazandık. Faşizmin zulmünü geri püskürttük.

Biliyoruz yine gelecekler, yine katletme planları yapacaklar, yine katledecekler. Ama barikatlarımız artık halkın elinde, bir silah. Uzlaşmama, savaşma bilincimiz en büyük silahımız, bizi katliamlarla, işkenceyle, infaz ve kaybetmelerle teslim alamayacaksınız, yenilmeye mahkumsunuz, "çürüyen diş, dökülen et gibi" yok olacaksınız.

Şebekenin Güvenliğinden Sorumlu Bir özgür Tutsak Anlatıyor;

Barikattaki yerim bana bildiriliyor. Yerimi duyunca çok seviniyorum. Düşmanın saldırı esnasında kullanabileceği ilk giriş yeri olan şebeke. Düşmanla göğüs göğyşe en önde çarpışacağım. Ağız tadıyla kinimi, öfkemi düşmana boşaltma fırsatı bulacağım.

Diğer görevli arkadaşlarla görüşüyorum. Aramızda görev dağılımı yapıyoruz. Ve herkes ne yapacağını biliyor. Sorumlu yoldaşın yanına gidiyorum. "Ben gidiyorum bana söyleyeceğin birşey var mı?" diye soruyorum, talimatını bekliyorum "Yok" diyor. "Sizi *utandırmayacağım, size layık olacağım.*" diyorum; vedalaşıyoruz.

Koridorda giderken Ümraniye Şehitlerimiz aklıma geliyor. Mecit, Rıza, Orhan, hesabını soracağız. Bakalım katliam yapmak nasılmış göreceğiz. ,

Sibel sana söz vermiştim. Ben de sana layık olacağım diye, o aklıma geliyor. Son ayrılışımızda sadece birbirimize bakmış, konuşmamıştık. Ayrıldık. O da ben de "Herşey halkımız için, herşey zaferimiz için." diyorduk suskunluğumuzla.

Yaralı yoldaşlardan birinin ağabeyi görüşe gelmiş. Ümraniye'den yaralılarından haber getirmiş. Konuşuyoruz. Eyleme kısa bir süre var gitmem gerekiyor. Onun için konuşmayı kesiyorum. "Sen şimdi git. Yoldaşlarımızın hesabını soracağız. Katiller hesap verecek. Tüm yoldaşlara selam söyle. Eğer ölmez sağ kalırsak, görüşürüz. Şehitlerimizin hesabını soracağız, onların da anası ağlayacak. Hoşçakal." deyip çıkıyorum.

(...)

40 Yaşın Üzerindeki Parti-Cephe Tutsakları Anlatıyor;

(...)

Direnış içinde bana koridorda nöbet tutma görevi verilmişti. Dört saat olan bu nöbet bana çok uzun gibi geldi. Ama nöbetin ne zaman bittiğini anlayamadım bile. Askerde iki saatlik nöbet dahi geçmiyordu. Sonraki nöbetlerde tam saatinde nöbetin başında oluyordum. Artık herşeye alışmıştım.

(...)

Anlaşma sağlandığını duyduğumda bir anlamda sevindim, bir anlamda da sevinmedim. Çünkü olaya öyle bir motive olmuşum ki, göğüs göğüse çatışmayı sürekli aklıma getirdiğim için ben de bir darbe vurmalıyım diye düşünmüştüm.

Barikat kelimesini duymak kolay. Ancak barikatı birebir yaşamak farklı birşey. Savaş duygusunu yaşamak başımdan geçen ilk olmasına rağmen savaşa hazır olmak duygusunu böyle sakın, böyle coşkulu, böyle hırs dolu olarak yaşamak bana güç verdi.

Barikat; cezaevi koşullarında becerinin, yaratıcılığın ve azmin nasıl oluştuğunu öğretti.

(...)

Ben direniş içinde anladım ki, biz düşmanın topundan, tüfeğinden korkmuyoruz.

Ondan sonra kendime dedim ki; o gün ölümüne savaşma günüdür... Ve kendimde ne çocuklarımı ne kendimi düşünecek hiçbir duygu kalmadı. Sadece savaşmak vardı. Yoldaşlarımızın kanım akıtanlardan acaba kaç tane öldürür de Ümraniye'nin hıncını alırım diye düşünüyordum. Düşüncelerimde bir tek bu vardı.

(...)

Ben bir barikat olayını gördüm. Tabii ki önce biraz heyecan vardı. Sonra arkadaşların yaptıkları barikatlardan, çatışma şekillerinden etkilenerek heyecanımın bitmesine, hareketlenmeme şahit oldum. Bir coşkulandım ki, heyecan filan kalmadı.

Parti-Cephe'nin gücünü herkes anladf artık. Tabii ki bu da hepimize düşen görevler ne olursa olsun en iyi şekilde yapılmasıyla mümkün.

(...)

Ümraniye E Tipi Cezaevi'ndeki çıkan çatışmalarda kayıp verdiğimiz üç yoldaşımızı düşman pusu kurarak şehit etmişti. Şehitlerin acıları beni büyük bir yasa boğmuştu. Burada alınan konsey kararına çok sevindim. Niçin dersiniz çünkü, yıllardır özlediğim birşeydi. Düşmana karşı savaşmak geliyordu içimden, içimde yanan ateşe bir bardak su dökmek, intikam almak

istiyordum. Düşündüm. Daha önceden bildiğim, tanıdığım şehitlerimiz aklıma geldi. Mesela Sultan Cenik ve burada sayamayacağım birçok şehidimiz. Bütün bu insanların intikamı vardı. Düşmana karşı direnişimizde zafer kazandık. Ama ben içimden keşke savaşıydık dedim.

Düşmana karşı barikat yaptık, birçok marşlar, halaylar çektik. Sloganlar attık. Bizim amacımız savaşmaktı, savaşmak istiyorduk. Ama oligarşi uyanıkmış. Bize korkusundan saldırama-dı. Başına geleceği biliyordu.

intikamımız kalmayacak, şehitlerimiz kalbimizde yaşayacak.

14 Yaşındaki Parti-Cephe Tutsakları Anlatıyor,

4 Ocak 1996 Perşembe günü düşman Ümraniye Cezaevi'ne saldırdı. Bunun üzerine barikatlar kuruldu. Hem şehitlerimizin üzüntüsü ve hırsı hem de 70 yaşındaki analarımızı tekmeleyen, coplayan düzenin ayyaş bekçilerinden hesap sormak hırsıyla barikatlarımızı kurmuştuk. Düşmanı bekliyorduk.

Rehin aldığımız müdür cep telefonu ile konuşurken ailesini özlediği belliydi. Fakat hiç bizim ailelerimizi düşünmüyorlardı. Biz barikatta ve direnişte öleceğimizi ve yaralanacağımızı biliyorduk. Şehitlerimizin gülerek ölümü karşıladıklarını duymak bize gurur veriyordu. Onlara layık olmak zorundaydık. Bunu yapmayan bir hareket ölüme mahkum edilmiş bir harekettir.

Ben direnişin en genç özgür tutsağıydım. Günlerce barikatların başında bekleyerek en yaşlısından en gencine kadar savaşacağımızı gösterdik. Zafer bizindir ve her zaman da bizim olacaktır.

(...)

Barikatlar kurulduğunda benim ilk barikat direnişim olduğu için çok heyecanlıydım ve her direnişçide olduğu gibi ben de öfkeliydim.

Düşman saldırdığında er ya da geç koşullara gireceğini ve bazılarımızı şehit edebileceğini biliyorduk. Bu benim öfkemi daha da arıtıyordu. Tabii düşman bizim bazılarımızı şehit

edebileceği gibi biz de düşmana zararlar verecektik ve Ümraniye Şehitleri'nin hesabını soracaktık.

Bütün yoldaşlarıma güveniyor, "ölüm Nereden ve Nasıl Gelirse Gelsin Hoş Gelmiş Sefa Gelmiş" şiarını haykıracaklarını biliyorum.

DHKP-C'li Bir Bayan Tutsak Anlatıyor;

"Ölmeye ve Öldürmeye Hazırız"

Direnış için hazırlıklarımız tamam. Ümraniye'de şehit edilen yoldaşlarımızın öfkesi ve yakacağımız direniş ateşinin coşkusıyla doluyuz.

Günlerden cuma. Ziyaret günü. Ziyaret saatimiz bitmiş değil. Direniş başlatacağımız saat geldiğinde, her koşuştan belirlenen kadın-erkekli barikat savaşçıları hızla direnişin başlangıç yeri olan malta ve şebeke kapısı önünde mevzileniyor. Rehin alınan 1. Müdür ve 11 gardiyan içeriye çekildikten sonra idare binası ve dışarıya bağlantıyı sağlayan giriş kapıları barikatlarla örülüyor. Herkes bir öfke seline kapılmışçasına eline geçirdiği sopası, demir çubuğu, tekmesiyle kinini dışa vuruyor. Kabin camları ve diğer camlar tuzla buz ediliyor. Ortada bir ada biçiminde duran çay ocağından artık eser yok. Her vuruş duyulan öfkenin bir çılgılığı adeta.

Masalar, sıralar, eşya taşınan el arabaları barikat malzemeleriydi, idare kapısında barikat tamamlanıyor, ikinci bir barikat da 1. şebeke ve malta kapısı olan bölüme kurulacak. Hemen hazırlıklar başlıyor. Herkesin görevi belli. Büyük bir özen ve disiplinle görevliler işlerinin başında; birinci barikat görevlileri, ikinci barikat görevlileri, sopalı komiteler, ateşleyiciler... Bütün malzemelerimiz hazır. Düşman saldırdığı anda ateşi harlayacağız. Olası bir saldırı anında, atılan bombalara ve her türlü saldırıya karşı bütün tedbirler alınmış durumda.

Düşman tarafından gelen saldırı ilk anda buradaki barikat savaşçıları tarafından göğüslenecek. Vuruşarak koşuştanımıza çekileceğiz, ölmeye ve öldürmeye hazırız...

Demir parmaklıkların ve duvarın bu yakası devrimci değerlerle, öfke ve kinle mevzilenmiş, sipere yatmış bir devrim or-

duşu. Bütün halkımızın ve şehitlerimizin gözleri bizim üzerimizde. Onları utandırmayacağız. Her türlü bedeli öderken, düşmana daha çok zarar vermeye kilitlenmiş durumdayız. Buradan cesetleri çıkacak. Herkes elindeki silahı sınıksız kavramış durumda. Demirden, tahtadan sopa ve çubuklar silahımız şimdi. Bir de bedenlerimiz. Karşımıza çıkacak yüzlerce çelik yelekli, gaz maskeli, eli silahlı, bombalı ve sopalı düşman askeri umurumuzda bile değil, ister asker, ister polis, buraya kim saldırırsa saldırısın, onun artık bir halk çocuğu olmadığının bilincindeyiz. Saflar artık çok net! Onlar Buca'da, Ümraniye'de yoldaşlarımızı katledip, sakatlarken, halkın kurtuluş umudunu tüketmeye çalışan faşist ruhlu, eli kanlı, parayla satın alınmış, maşadan başka birşey değiller çünkü!

Tüm barikat savaşçıların üniforması boyuna, yakaya, kola ve başa takılan amblemlili flamalar, kolluklar, bantlar ve rozetlerden oluşuyor. Direniş içinde yer alan siyasetlerin amblemleri bunlar. Biz Parti-Cepheli savaşçıların ise boynunda kanla kızışmış Cephemizin bayrağından oluşan flamalar var. Sarı yıldızımız, kırmızı zemin üzerinde bir umut ışığı gibi parlıyor.

Direniş boyunca barikat arkasındaki nöbetler belirli saat aralıklarıyla tutuluyor. Her ekibin komutanı var. Komutan ve savaşçılar vereceğimiz dişe diş çarpışmanın ciddiyeti ve disiplinle hareket ediyorlar. Her ekip düzenli bir şekilde saati gelince, diğer ekipten nöbeti devralıyor.

Duvarlar direnişimizi haykıran sloganlar, direnişe katılan örgütlerin isimleriyle bezeniyor. Sağmalcıların kör duvarları, Gazi, Nürtepe, İstanbul, Sivas, Dersim, Maraş. Burası devrimin savaş mevzisi. Nöbetin ciddiyetini bozacak, rehavete sokacak hiçbir tavır ve davranışa izin yok. Her saat başı sloganlarımızı haykırıyoruz.

BASKILAR KATLİAMLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!

ÜMRANİYE 'NİN HESABINI SORACAĞIZ!

DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

YAŞASIN SAĞMALCILAR DİRENİŞİMİZ!

Barikat arkasında muhtelif aralıklarla konsey ve heyet ara-

sındaki görüşmeler sürüyor. Bu nedenle görüşme yapıldığı zamanlarda slogan atmaya ara veriyoruz.

TV ve radyolar direniş ve eylem haberleriyle dolu. Yaralı yoldaşlarımız için kaygılıyız. Her an gelecek yeni bir ölüm haberi-berine hazırlıklıyız. Haberlerde geceli-gündüzlü sürekli gelişen olaylar veriliyor. Bizim bu haberleri maltada olduğumuz için izleyip, dinleme şansımız yok. Ama her gelişen olaydan anında bilgimiz oluyor. Yoğun gidiş-geliş trafiği içinde haberler yazılı ve sözlü bize aktarılmaya çalışılıyor.

Direniş saat saat, gün gün ilerliyor. Sabırsızlıkla çatışmanın olacağı anı bekliyoruz. Barikat savaşçıları arasında, savaş cephesinde yaratılan ve en güzel duygularla beslenen Parti-Cep-heli siper yoldaşlığının savaş arkadaşlığının güzelliği yaşanıyor. Parti-Cepheli savaşçılar olarak her mevzi, her savaş alanı, tutsaklıkta ve özgürlükte, hepimiz için, birer parti okuludur. Çatışma anını bekleyişimiz sürerken boş durmuyoruz. Herkes birbirinden öğrenmeye ve öğretmeye özen gösteriyor. Aramızda uzun süredir burada olan da var, daha kısa bir süre önce tutsaklığa adım atmış olan da. Genç yoldaşlar tüm ilgi ve meraklarını kendilerinden daha deneyimli yoldaşlarına yöneltmiş durumda. Direnişimizi, süreci, savaşımızın geldiği aşamayı tartışıyoruz. Tanıyanlar şehit yoldaşlarımızı anlatıyor. Daha 1.5 ay öncesine kadar aynı direnişleri, aynı sevinçleri, yoldaşlığı paylaştığımız şehitlerimiz direnişiyle öğretirken, örnek yaşamlarıyla da öğretmeye devam ediyor.

Barikat savaşçıları arasında çok genç olan da var, yaşı daha ileri olan da. Ama herkesin gözleri ıslık ıslık. Direniş coşkusu herkesin yüzüne yansıyor. Disiplin ve ciddiyetin yanında direniş içinde doğan espriler çoğu zaman kahkahalara neden oluyor. Öfkemiz ve kinimizin yanında şehit yoldaşlarımızın ardından yas tutmuyoruz. Onlara en iyi savaşarak, hesaplarını sorarak layık olacağımızın bilincindeyiz. Gözlerimizde yaş yok, tersine öfke ve kararlılık var.

Direnişimizin birinci gecesi bir sürpriz barikat arkasını renklendiriyor. 15-16. koğuşlardan yüzü maskeli, boyunlarında Cephe bayraklarıyla, ellerinde mızrakları ile bir "gerilla gru-

bu" uygun adım, marş söyleyerek yanımıza kadar geliyor. Yapılan bir gösteri olmasına rağmen yoldaşlarımızın yürüyüşü gerçekmişcesine bizi heyecanlandırıyor. Sanki dağlardan, şehirlerden akan bir gerilla ordusu geçit töreni yapıyor. Gerilla grubunu alkışlarla uğurluyoruz...

Bir Başka Parti-Cephe Tutsağı Anlatıyor:

"KİM VURUYOR?"

"KİM İÇİN?"

Düşmanın taleplerimizi kabul etmesiyle barikat direnişimizi sona erdiriyoruz. Şebekede toplu olarak attığımız sloganların ardından koşuşlarımızı düzenleme işine girişiyoruz. Aslında hepimiz yorgunuz, uykusuzuz. Ama ortalığı temizlemek gerekir.

Herşeyi eski haline getirmeye çalışıyoruz. Koğuşumuzu yıkıyoruz. Döşeklerimizi, battaniyelerimizi havalandırmaya çıkarıyoruz. Tıpkı barikat kurmaya başladığımız andaki gibi hummalı bir faaliyet var. Herkes birşeylerle uğraşırken karşı koğuşta kalan yoldaşlardan bir alkış kopuyor. Biz bu alkışlara alıştık. Hemen anlıyoruz, Cephemizin bir eylem gerçekleştirdiğini. Camlardan bağıyoruz; "Ne oldu?", "Sabancılar... Üç kişi cezalandırılmış..." Soruyoruz; "Üstlenen var mı?" "Yok." yanıtına rağmen havalandırmada halay kurulmuş durumda. Daha ilk türkünün yarısına gelinmeden bu sefer ikinci ve çok daha büyük bir alkış tufanı kopuyor. Evet yanılmamıştık. "Bizimkiler" di. Televizyon üstlenmeyi duyuruyor. DHKP-C adını duyan kendini tekrar atıyor havalandırmaya. Yarım bıraktığımız halaya devam ediyor. Kavga türkülerimiz daha coşkulu söyleniyor. Herkesin gözünde coşku ve Partimize güven var. Arka arkaya sloganlar patlıyor.

"KİM VURUYOR?"

' "CEPHE",

"KİM İÇİN?"

"HALK İÇİN",

"YAŞASIN HALKIN ADALETİ"

Siz rahat uyuyun şehitlerimiz, siz rahat olun kaybedilen

300'ü aşkın insanımız, siz rahat olun Elif Analarımız, Emine Analarımız...

Bir kez daha bütün halk düşmanlarından halkın adaletine hesap vereceği, şehitlerimizin kanının yerde kalmayacağı inancı ile yeni barikat savaşlarına doğru yol alıyoruz.

Halklarımıza

ÜMRANİYE CEZAEVİ'NDE

KATLİAM YAPANLARDAN HESAP SORACAĞIZ

Halklarımızın gözü önünde 4 Ocak 1996 günü bir katliam yaşandı.

Katledilenler, halklar özgür olsun, onuruyla yaşasın, sömürü, zulüm düzeni yığılsın diye savaşan ve bu savaşlarından dolayı tutsak edilen devrimcilerdi.

Tutsaklık koşullarında da susmamışlar, siyasi kimliklerini, insanlık onurlarını yok etmek isteyenlere karşı direnmişler, teslim olmamışlardı.

Faşizmin direnen, susmayan devrimci tutsaklara tahammülü yoktur, işkenceyle, baskıyla teslim alınamadığını gördükçe özellikle son dönemde katliamlara başvuruyor.

Buca Cezaevi'nde katliam yaptılar.

Ümraniye Cezaevi'nde katliam yaptılar.

Bizler cezaevindeki devrimci tutsaklar olarak, bu katliamlara karşı sessiz kalamazdık.

Susmayacağımızı,

Teslim olmayacağımızı,

Yok edilemeyeceğimiz,

bir kez daha haykırdık.

Barikatlarımızı kurduk,

Rehinler aldık,

Ölmeye, öldürmeye hazırдық.

Teslim olmayacak katliam yapanlardan hesap soracaktık.

*Direnişimiz hızla yayıldı, halklarımız tarafından sahiple-
nildi. • Büyük bir güçtük.*

*Halktık...
Kazanacağımıza olan inancımız tamdı... Ve 9 Ocak 1996 sabahı
yetkililerle yapılan görüşmelerde şu taleplerimizin kabul
edilmesiyle direnişimize zaferimizle son
verdük.*

*1)Ümraniye Cezaevi'nde 4 Ocak 1996 günü yapılan katli-
amın birinci derecede sorumlularından olan cezaevi savcısı
Cemal UNSAL ve cezaevi 1. Müdürü Hüseyin ATAKAN görev-
den alınmıştır.*

*2)Ümraniye Cezaevi'nde direnen devrimci tutsakların ta-
lepleri kabul edilmiştir.*

*3)Cezaevlerinde direnişler içinde yeralan devrimci tutsakla-
ra şevkler, sürgünler, yapılmayacak, dava, disiplin soruştur-
ması açılmayacak.*

*4)Ümraniye Cezaevi katliamı sırasında yaralanan ve şu an
hastanede bulunan devrimci tutsakların tedavileri engellen-
meyecek, avukatları ile görüşmeleri sağlanacak.
Zaferi devrimci tutsakların direnişini sahiplenen halkları-
mızla birlikte kazandık. Halklarımız rahat olsun.
Susmayacağız. Teslim olmayacağız...*

MECİT SECKİN-RIZA BOYBAŞ-ORHAN ÖZEN ÖLÜMSÜZDÜR!

*ÜMRANİYE ŞEHİTLERİMİZİ MÜCADELEMİZDE YAŞA!
ÜMRANİYE KATLIAMI'NIN HESABINI SORDUK SORACAĞIZ!
YAŞASIN BİRLİKTE MÜCADELEMİZİN ZAFERİ!*

9 Ocak 1996

Sağmalcılar Cezaevi;

*DHKP-C, TKP(ML), TKP/ML, TIKB, MLKP, TDKP, THKP-
C/HDÖ, TKEP, Devrimci Yol, TDP, Direniş Hareketi, TKEP-Le-
ninist, HKG, Ekim Davası Tutsakları*

BUCA

ÜMRANIYE'NİN HESABINI SORACAĞIZ

Yeni bir yıla girilmişti. Mücadelenin bu yeni yılı için yeni çatışmaların yaşanacağı, yeni bedellerin ödeneceği ve yeni zaferlerin kazanılacağı bir yıl olacağını söylemiştik. Çatışmayı, bedeli, zaferi daha ilk günlerde yaşamaya başladık. Tarih 4 Ocak'ı gösteriyordu. Bu kez çatışma yeri Ümraniye idi. Bizler Buca tutsakları olarak 4 Ocak günü TV'lerden haberleri, katliamı duyar duymaz oligarşinin tüm hücrelerine kadar lanetler yağdırdık. Fakat öfke, kararlılık ve adalet sıkılı yumruklarımız böyle boşa savrulmamalıydı. Faşist cellatların suratlarına tüm hızıyla inmeliydi. Yumruklarımız gücünü 21 Eylül Buca direnişimizden ve 13 Aralık Ümraniye direnişinden alıyordu.

özgür tutsak kimliğimizi ölüm Oruçlarından bu yana taşıdığımız direniş geleneğimizle şekillendirdik. Daha sonra bu kimliğimiz Uğur'un, Yusuf'un, Turan'ın kanlarıyla renklendi. 13 Aralık Ümraniye direnişimizle düşmana dakika dakika yenilgiyi yaşattık. Düşman 13 Aralık günü barikatlarımızı aşamayıp, yeni bir saldırı hazırlığı için inine geri çekildi.

Ümraniye'nin 13 Aralık direnişinden çok şey öğrenmiştik. Düşmanla aramızda hiçbir barikat olmadan göğüs göğüse çatışmayı savaşçı yaratıcılığı, herşeyi silah yapmasını, düşmanın gözlerinin içine bakarak meydan okumayı, şehitlerin hesabını sormak için sabırsızlanmayı, barikatları açıp hesap sorma, feda olma isteğini. 21 Eylül direnişimizin ardından şu an Ümraniye'de direnen yoldaşlarımızın da içinde bulunduğu yüzlerce özgür tutsak, şehitlerimizin hesabını sormak için ayağa kalkmıştı. Şimdi sıra bizdeydi. Buca'yı düşmana mezar edecek, teslim olmayacak, hesap soracaktık.

Bu deneyimlerin gücüyle ve bu ruhla Buca'dan saldırıya geçtik, biz de sonradan öğrendiğimize göre idare personeli haberi duyar duymaz maltayı boşaltmıştı. Çünkü bizi tanıyorlardı. TV'den yayınlanan katliam haberinin arkasından işgal olabileceği düşüncesiyle maltayı kontrole gelen üç ikinci müdür ve 15 gardiyanı savaş esirimiz olarak rehin aldık. Düşmanın saldırılabileceğini, yeni bir katliama yönelebileceğini biliyorduk, hazırдық.

4 Ocak Perşembe... saat 17.00'de TV ekranından geçen "Ümraniye'deki ikinci isyanda kan döküldü, en az üç ölü..." yazısıyla birlikte koğuşumuz kısa bir süre derin bir sessizliğe gömüldü. Gözlerimizin önünden 21 Eylül şehitlerimiz ve 13 Aralık Ümraniye direnişi geçiyordu. Uğur'un Yusuf'un Tünel'in, Ümraniye barikatlarının yılmaz savaşçıların savaşma azmi bizlere yol gösteriyordu. Sessizliğimiz kısa bir süre sonra yerini bir patlamaya bıraktı. Hepimiz büyük bir sabırsızlıkla maltaya yöneldik. Saat 17.15 sularında alt ve üst maltayı işgal etmiş, 15 gardiyanı ve 3 ikinci müdürü rehin almıştık.

Ellerimize geçirdiğimiz aletlerle koğuş kilitlerini patlatıp, bir kısmını da gardiyanlardan el koyduğumuz anahtarlarla açıp, büyük bir öfke seli halinde aktık. Diğer koğuşlardan devrimci dostlarımızla biraraya gelip tek bir yumruk, tek bir yürek oldukça gücümüzün arttığını hissediyorduk. Elimize geçen herşey silaha dönüşüyordu. Masa bacakları, sıralar, su boruları, Ümraniye'deki yoldaşlarımızın deneyimlerinden öğrendiğimiz tüpler, 'düşmanı karşısında korkudan tir tir titreten birer silah olmuştu şimdi.

Üst maltayı tamamen, alt maltayı ise güvenlik gereği 3. ve 4. koğuşlar arasındaki isyan kapısına kadar işgal edip kontrolümüz altına aldık. Eyleme katılan bütün siyasi hareketlerden dostlarımızla birlikte ortak bir güvenlik örgütlülüğü oluşturduk. Üst maltadaki kapıaltı denilen, idari binayla koğuşlar arasındaki kapının bulunduğu bölgeye ortak güvenlik örgütlerimizin bir birimini yerleştirdik. 3. ve 4. koğuşlar arasındaki isyan kapısı ile 6. ve 7. koğuşlar arasındaki isyan kapısına barikat hazırlıklarını yapıp mevzilendik. Arkadan gelebilecek saldırılara karşı da malta sonuna doğru başka bir ekip yerleştirdik. Alt maltada da 3. ve 4. koğuşlar arasındaki isyan kapısı ile 8. ve 9. koğuşlar arasındaki isyan kapılarının arasına mevzilendik, barikat hazırlıklarını tamamladık. Yine alt maltada bulunan ve siyasi tutsakların bulunduğu yeni bölümden adli tutsakların bulunduğu eski bölüme bağlanan bahçenin kapısını da açarak denetimimiz altına aldık.

Yiyecek ve içecek işlerini organize etmesi için, dostlarımızla birlikte ortak bir komün oluşturduk. Yemekler ve çaylar tek koğuştan hazırlanıp yemekler tek koğuşta yenilerek bu işi de tek merkezden yürütür hale geldik. Tüm olanaklarımızı ortak kullanıma açtık.

içimizdeki kin ve öfke an be an kabardı ve sloganlarımız patladı:

"YAŞASIN ÜMRANİYE DİRENİŞİMİZ!"

"KATİLLERDEN HESAP SORDUK SORACAĞIZ!"

"DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!"

"YAŞASIN DEVİRİMCİ DAYANIŞMA!"

Bu sloganları eylemimiz boyunca belli saatlerde topluca attık.

Eyleme L, 2., 3., 4., 5., 6., ve 7. koğuşlarda kalan DHKP-C, TKP(ML)-TIKKO, TIKB, TKP/ML, MLKP, EKİM, TDKP davalarından kadın ve erkek tutsaklar aktif olarak katılıyorlardı. 1. koğuşta kalan PRK-Rızgari, YRNK ve 2. koğuşta kalan PKK ve PRK-Rızgari kadın tutsakları eyleme aktif katılmadıkları için topluca 8., 9., 10. ve 11. koğuşlarda kalan PKK tutsaklarının yanına geçtiler. PKK ve PRK-Rızgari davası tutsakları eyleme aktif olarak katılmadıkları halde herhangi bir saldırı durumunda barikat kurup çatışacaklarını söylediler ve aktif destek sundular.

Alt ve üst maltada çalışmalar disiplin içinde sürerken, kilitlerini patlattığımız kapılardan çeşitli odalara girip kontrol ediyor, silah olarak kullanılabilecek herşeyi alıyorduk. Hepimiz silahlıydık. Ellerimizdeki savunma aletleri hızla artıyordu. Üst ve alt maltadaki 10'a yakın savunma, direniş ve savaş mevzisinde çeşitli siyasi hareketlerden kadınlı erkekli 150 civarında devrimci tutsak nöbet tutuyor, silah üretiyor, pratik işler yapıyorduk. Her mevzi siper yoldaşlığının geliştiği yerler oluyordu. Bu arada yoldaşlık duygusu da çok daha elle tutulur hale geliyor, savaş içerisinde birbirini daha iyi tanıyan yoldaşlarımız bu coşkuyla savaşa hazırlanıyordu.

Saat 20.00 civarında ÇHD'li avukatlarımız ve TIYAD'lı ailelerimiz içeriye girdiler. Kısa bir şaşkınlıktan sonra, hemen karşılıklı olarak olayları anlatmaya başladık. Ailelerimiz kapı

önünde toplanmış, içeriden bilgi alabilmek için askerleri zorluyormuş. Bunu duymak coşkumuza coşku kattı. Daha sonra avukatlarımız ve ailelerimiz ile birlikte 6. koğuştaki kalan rehinelere gittik. Elimizden gelen bütün imkanları sunup rahat ettirmeye çalıştığımız rehinelerle konuşan ailelerimiz, yapılan saldırıların haksızlığını ve onların (Gardiyan ve Müdürlerin) bulunduğu konumu anlattı. Gardiyan ve müdürler tek bir kelime dahi söylemeden başları önde dinlediler. Bu arada gece saatlarında kalbinden rahatsızlanan bir ikinci müdürü serbest bıraktık.

Gece 00.30'da bölgesel yayın yapan Demokrat Radyo'da TIYAD'lı bir anamız konuşma yaptı. Süreci ve gelişmeleri anlatan anamız, herkesi sabahleyin cezaevinin önünde yapılacak basın açıklamasına çağırdı. Operasyon için gelecek askerleri içeriye sokmayacaklarını, operasyonu ancak cesetleri çiğneyerek yapabileceklerini belirtti.

Avukatlarımızı ve ailelerimizi dışarıya uğurladıktan sonra nöbet mevzilerimize geçip geceyi karşıladık. Yapılan sohbetler Ümraniye'nin bizlere öğrettikleri ve şehitlerimiz üzerinde şekillenirken, dağ doruklarında geceleyen gerillanınız gibi hissediyorduk kendimizi. Onlar gibi tetikte ve uyanıktık.

5 Ocak Cuma... TV'deki sabah haberlerinde ilk gündem cezaevleriydi. Ardı sıra eylem haberleri geliyordu. Patlayan molotoflar, kurşunlar, asılan pankartlar, DHKC'nin hesap soran eylemleri gücümüze güç katıyordu. Yalnız değildik. Öte yandan çeşitli cezaevlerinden art arda eylem haberleri geliyordu. 5 Ocak'tan başlayarak hergün yeni bir cezaevinin işgal, bariyer, sayım vermeme, rehin alma haberleri bizleri coşkulandırıyordu. Malatya, Yozgat, Ankara, Sakarya, Sağmalcılar... ellerinin ellerimizle birleştiğini öğrendiğimiz her cezaevinin ardından sloganlarımız daha da gürleşiyordu. Hangi güç yenebilirdi bizi? Hangi güç sokaklardan, zindanlardan uzanan bu birliğe karşı durabilirdi?

Sabah TIYAD'lı aileler "EVLATLARIMIZ ONURUMUZDUR" pankartı altında diğer demokratik kitle örgütleriyle birlikte cezaevi kapısı önünde bir basın açıklaması yaptılar. Analarımı-

zın, babalarımızın, dostlarımızın bizleri böyle sahiplenmesi omuzlarımızdaki yükü daha da arttırıyordu. Sorumluluğumuz, direnme ve savaşıma görevimiz büyüyordu.

Rehinelerimiz savaş esirlerimizi, ancak halkın adaletiyle oligarşinin "adalefi" arasındaki fark kendini gösteriyordu. Rehinerin rahatlarını sağlamak için bütün olanaklarımızı seferber etmiştik, idareyle konuşup kapıaltında bir telefonu onlara tahsis ettirdik. Aileleri ile doğrudan görüşmelerini sağladık. Daha sonra yüz yüze görüşmelerine olanak sağlanınca bunun ortamını da yarattık. Ancak bu kez bugüne kadar ziyaret yerlerinde başımızdan ayrılmayan gardiyanların kendileri ziyaretçi konumundaydılar.

Bugün yeni DHKP-C tutsakları tutuklanarak geldi. Tutuklanan yoldaşlarımızın barikatlarımızın ardında ellerimizde demir sopalarla karşıladık. Savaşımızın tüm sıcaklığıyla onları kucaklayıp, sarmaladık. Daha bir saat geçmeden onlarda ellerine silahları alıp mevzilerdeki dostluk ve yoldaşlık ortamında yerlerini almışlardı.

Akşamüstü cezaevinin dışına bakan mazgallardan dışarıya bakan üç yoldaşımızın zafer işaretlerinden paniğe kapılan askerler, yoldaşlarımıza ateş etti. Duvarlara saplanan iki kurşun askerlerin korkularının, tedirginliklerinin ifadesiydi. Ancak kurşunlan da zafer işaretlerimizi engelleyememişti. Onlar yenilmeye mahkumdular, çünkü bizde onlarda bulunmayan insani değerler vardı; davaya bağlılık, inanç, kararlılık. Biz her türlü bedeli ödemeye hazırdık, onlarsa pis canlarının peşindeydiler.

6 Ocak Cumartesi... Sabah haberleri yine hesap soran alevli öfkenin haberleriyle doluydu. Bugüne kadar bizi yalnız bırakmayan izmir halkı korsanlarla, gösterilerle, pankartlarla bizi sahiplenmişti.

Öğleye doğru gelen avukatımız öğleden sonra bir operasyon olacağını duyumunu aldıklarını bildirdi. Biz, geç bile kaldıklarını söyleyip her şeyimizle hazır beklediğimizi belirttik. Direnişimizin önemini biliyorduk. Yurtiçinde, yurtdışında yarattığı etkiyi görebiliyor, hesap sormanın sabırsızlığıyla bekli-

yorduk. Düşmanın hazır olup olmadığını ise zaman gösterecekti. Operasyon olasılığını ailelerimiz de Cuma gecesi 24.00 civarında öğrenmişti, önce Cumhurbaşkanı'na faks çeken ailelerimiz, ardından valiyle görüşmeye giderek, "Eğer oğullarımıza, kızlarımıza saldırırsanız, önce bizi öldürmek zorunda kalırsınız." dediler. Bir katliama izin vermeyeceklerini evlatlarını sahipleneceklerini haykırmışlardı.

Saat 13.00'ü geçtikten sonra operasyon söylentisinin bize moralman darbe vurmak amacıyla ortaya atıldığını; fakat ailelerimizin ve bizim net tavırlarımız karşısında geri teptiğini anladık, öğleden sonra Sağmalcılar'dan gelen bir haberle eylemimizin merkezileştiğini öğrendik. Artık bütün görüşmeler istanbul'dan yapılacaktı, tavırlar ortak belirlenecekti. Yaratılan fiili Genel Direniş düşmanı iyice yıpratıyor. Bizi hızla zafere taşıyordu. Devrimci dostlarımızla birlikte attığımız bu büyük adım, mevzilerde yaratılan sıcak ilişkiler, değerlerin büyü-tülmesi siper yoldaşlığımızı perçinliyordu.

Gece saatlerinde, şimdiye kadar eski bölümün makasında dolaşan askerlerin çatılarda belirdiğini gördük. Elllerinde G-3'lerle nişan alıyorlar, bizleri tedirgin etmeye çalışıyorlardı. At-tıkları taşlarla bir dostumuz başından yaralandı. Ancak bir süre sonra korkan ve geri çekilen yine onlar oldu. Bir daha da çatılarda görülmediler.

7 Ocak Pazar... Artık yapılanmamızı ve konumlanmamızı tamamen oturtmuştuk. Moralimiz doruk noktasındaydı. Türküler, marşlar söylüyor, düşmana ondan korkmadığımızı hay-kırıyorduk. Namusu, onuru ve vatani Ümraniye kabul edip şehit düşen, bizlere hesap sorma sabırsızlığını, göğüs göğüse çatışmayı öğreten yoldaşlarımızın geleneğini sürdürüyorduk.

Öğleden sonra izmir Barosu Başkanı ve avukatlardan oluşan bir heyet bizi ziyarete geldi. Gardiyanlarla da görüşen heyet dışarıdaki kamuoyunun ve demokratik örgütlerin hareketliliklerini aktardı. Akşam saat 18.00'de TIYAD'lı aileler Demokrat Radyo'da canlı yayında program yaptılar. Bir anamız "Cezaevlerini de bitirmek istediklerini söylüyorlar. Eğer niyetleri sorunları çözmek, bitirmekse tamam. Ama oğullarımızı kızla-

nmızı bitirmeyi düşünüyorsa; bitiremezler. Önce bizi bitirmeleri lazım." diyerek güçlerini ve gücümüzü gösterdi. Bir avukat ise artık olanlara seyirci kalınmaması gerektiğini, tavır alınmasını, bunu yapmayanların katillerden yana oldukları anlamına geleceğini belirtti. Ayrıca program boyunca yapılan canlı yayın telefonlarında iHD'li yetkililerle ve HHB avukatlarıyla temas sağlandı.

Eylem boyunca bir kısım insanımız da sürekli TV başındaydı. Gelişen her olaydan mevzileri haberdar ediyorlardı. Yurtiçinden ve dışından gelen basın açıklaması, işgal, molotoflama, korsan gösteri, miting, yürüyüş, pankart, bombalama haberleri an be an tutuşan ateş, katılan yeni bir cezaevi ne büyük bir aile olduğumuzu gösteriyordu. Nöbetlerde, kısa voltalarda kendi aramızda ve dostlarımızla yaptığımız sohbetler de bunu dile getiriyordu.

Bu gece gardiyanlar da işi terk etmeyerek cezaevinde kalacaklarını açıkladılar. Talepleri sorunun dialog yoluyla çözülmesi idi. Operasyon gerçekleşmesine karşı çıkıyor, olası bir saldırıyı engellemek için bekliyorlardı.

8 Ocak Pazartesi... Gelişmelerin giderek yayılması ve kitleselleşmesi elimizde rehine olarak bulunan gardiyanların ailelerini de harekete geçirmişti. Bizi ve rehineleri ziyarete gelen

Tüm Yargı-Sen Şube Başkanı çıkışta, cezaevi kapısı önünde gardiyan aileleri ile birlikte basın açıklaması yaptı. Gelişmelerin sorumlusunun devlet olduğunu belirterek, devrimcilerin rehinelere çok iyi baktığını söyleyip olayın hızla çözülmesini istediler. Bu talep, yer yer kapıaltında görüştüğümüz diğer gardiyanların da talebiydi.

Akşam saatlerinde Ümraniye'de sorunların çözülmesi konusunda anlaşma sağlandığım bakanlık heyetinin Sağmalcılar'a gittiğini öğrendik. Biz yine de her türlü olası gelişmeye karşı hazırlıklıydık ve iyice alıştığımız mevzilerimizde düşmanı bekliyorduk. Düşmanın bize saldırıya geçmesinin, onun da fiziki yok oluşunu getireceğini biliyorduk.

9 Ocak Salı.... Sabah gelen haberle eylemin anlaşma sağlanarak merkezi olarak bitirildiğini öğrendik. Avukatlar, aileler

ve TİYYAD başkanından oluşan bir heyet içeriye girip bizimle beraber zaferimizi kutladı. Hep beraber halaylar çekip, zafer sloganları attık.

Yine direnen ve kazanan bizdik. Ölüm korkusu yenilmiş, ölümsüzlüğe ulaşan Ümraniye direnişçilerinin yolundan gidilmiş, onlara layık olunmuştu. Zafer bizimdi. Düşman saldırsa da bu sonucu değiştiremeyecekti. Bu kez zafer yine bizim olacaktı, hem de şehitler pahasına kazanılan çok daha büyük bir zafer. Bu yüzden ağzından salyalar akan cellatlar saldırmayı göze alamadılar. Eylemin bittiği gün üç halk düşmanının Sabancı Center'da cezalandırıldığı haberini aldığımızda, eylem zafer coşkumuzu taçlandırdı. Savaşçılarımızın hesap soran kurşunları ve DHKC açıklaması 10 Ocak Çarşamba günü bizleri havalandırmada birleştirdi. Çektiğimiz halayların ardından attığımız sloganlar yeni zaferlerin müjdecisi oluyor, yeni direnişlere Jazırhyordu bizi:

-Kim vuruyor?

CEPHE!

-Kime vuruyor?

SABANCIYA!

-Kim için?

HALK İÇİN! TUTSAKLAR İÇİN!

-Ne için?

DEVİRİM İÇİN!

ANKARA

BİZ KAZANACAĞIZ!

Cesaretiniz varsa gelin bizi de katledin

Kontrgerilla 4 Ocak günü de katliam yaptı ama devrimci tutsakları teslim alamadı. Daha önce, yaşananların son olmayacağını biliyorduk. Ancak hiçbir koşulda teslim alınamayacağımızın en büyük tanığı tarih ve halkımızdır. Kontra devletin de anlayamadığı bu olsa gerek.

Bayanlar koğuşundaki tutsaklar haberi daha erken almalarından kaynaklı ilk tepki gösteren oldular. Haber alınır alınmaz sayım vermeme' tavrını geliştirdiler. 4. koğuştaki DHKP-C

tutsakları olarak henüz sayım işlemi bitmişti ki, kapı kapanmak üzereyken bir süre havalandırma işgaliyle sloganlarımızı haykırdık. Geri koğuşa döndük. Sabah sayımı için gelindiğinde ise 1. müdür yardımcısı, 3 başgardiyan ve 7 gardiyan rehin alındı. Aynı sabah bayanlar koğuşunun havalandırmasına "KATLIAMLARIN HESABINI SORACAGIZ" mesajı ile hazırlanan pankart DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TDKP, TİKB, Direniş Hareketi imzasıyla havalandırmaya asıldı.

Aynı anda ortak bir anma yapıldı. 4. koğuştaki rehin alma eyleminin olduğu saatlerde bayanlar koğuşunda da 4 bayan gardiyan rehin alındı. Rehine eylemi sloganlarla dostla düşmana duyuruldu. Aynı gün bayanlar koğuşunda saat 09.30'da rehine alma eylemimiz ve devletin cezaevleri politikasını teşhir içerikli bir anons yapıldı.

Rehin eylemi hemen etkisini gösterdi, idare ve bakanlık yetkilileri harekete geçerek gün boyu görüşmelere ihtiyaç duyular. Görüşmelere 4., 5. ve bayan tutsaklardan 1 DHKP-C, 1 MLKP tutsağının zaman zaman katılması sonucunda varılan noktada şimdilik öncelikle hedeflediğimiz amaca ulaşmıştık. "Saldın duracaktı". 4. koğuştan 4 rehine ve bayanlar koğuşundan 1 rehine serbest bırakıldı. Yetkililer bunun için söz vermişti, ancak biz gelişmeleri güvenilir kaynaklardan kendimiz izlemek zorundayız. Gerekirse her türlü bedeli ödeyecektik. Sınırsız haberleşme olanağının sağlanması üzerine 5 gardiyanı serbest bırakmıştık. Haberleşmede sınırlamanın kalkması, hiçbir cezaevine saldırı olmayacağı ve istanbul'a "Bayrampaşa ve Ümraniye" Bakanlık heyetinin hemen yola çıkacağı sözü henüz ihtiyaçlarımızı karşılamıyordu. Ancak bu "söz" üzerine ve dikkatlerin Ümraniye'de odaklanması gereği üzerine diğer rehinelere de serbest bıraktık. Ancak düşmanın manevralarının olabileceği ihtimali de bir sır değildi. Düşmanın blöfünü görmekle birlikte tehditkar tavırlarının sürmesi, saldırı olasılığının sürmesi durumunda yapacaklarımız bunlarla sınırlı değildi. Daha farklı nasıl hesaplaşacağımızın hesabı da yapılmıştı. Hedeflerimizi ve bu hedefleri nasıl zorlayacağımızı düşman "çok iyi" biliyordu.

6 Ocak 1996 sabahı temsilcimizin gelişmeleri izlemesi için dışarıya çıkışının geciktirilmesi üzerine "yangın direnişi" başlattık. Direnişimizi sloganlarla bayan yoldaşlarımıza ve dostlarımıza duyurduk. Bu arada bayanlar koğuşundaki yoldaşlarımız ve dostlarımız da koğuş havalandırmasını işgal etmişlerdi. Barikat direnişimize havalandırma işgal eylemimizin de eklenmesiyle bir adım daha ileriye taşımıştık. Aynı zamanda daha ileri eylemlilikler için hızla gerekli "hazırlıklar"ın yapılmasına giriştik. Eylemlerimizi barikat ve işgal biçiminde sürdürürken Adalalet Bakanlığı'ndan bir heyetin istanbul'daki tutsaklarla görüşmeye gittiğini öğrendik. Bunun üzerine eylemimizi şimdilik bu biçimde devam ettirme kararı aldık. Ancak olası bir saldırı durumunda saldırının olasılığının burası olması gerektiği konusunda hemfikiriz, önce bizi "katletmeyi" göze almaları gerekecek. Saldırıyı burada odaklamanın koşullarım da tekrar gözden geçiriyoruz. Ve herşeyimizle ödenmesi gereken bedeli ödemeye hazırız. Tüm yoldaşlarımızda bedel ödeme ve ödetme kararlılığı çok net. Direniş boyunca sloganlarımızla kuşattık ülkeyi. Ne var ki, ara sıra ses tellerimizin bozulmasına hayıflansakta, coşkumuzdan ve inancımızdan kaybettiğimiz bir şey olmadı, olmaz da. Tam aksine düşmanın bu planını, katliam amaçlı saldırısıyla da kinimiz daha da bilendi. Ve şunu da çok iyi biliyoruz ki, her saldırı katliam bizi devrime bir adım daha yaklaştığımız bir andır. Faşizmin bu açmazını aşacak ne gücü ne de politikaları vardır. Faşizm politikalarını terör oluşturuyor ve biz bunu güce dönüştürüyoruz. Düşmanın bunu kavraması da çok Önemli değil. Ve onlarca kez belirttiğimiz gibi başka da bir silahı yok.

Direnişle birlikte hazırlanan "VARSA CEŞARETİNİZ GELİN BİZİ DE KATLEDİN" mesajı ve üzerine isimleri açıklanan şehitlerimizin resimlerini bulup çizerek hazırlanan pankartımız havalandırmaya asılıyor. Bunu Parti-Cephe bayraklarımız, önderimizin silueti ve "YAŞASIN ÜMRANİYE DİRENİŞİMİZ" pankartlarıyla da koğuşumuzun havalandırmaya bakan duvarlarını boydan boya kaplıyordu. Ancak haberlerin netleşmesinden sonra Cafer Sadık EROĞLU yoldaşımızın şehit olması-

ğını öğreniyoruz. Ve hemen pankartımıza çizdiğimiz resimleri yeniden düzeltiyoruz.

Bir yandan gelişmeleri saniye saniye Radyo, TV ve çeşitli yayın organlarından doğrudan temsilcimiz vasıtasıyla ilk elden aldığımız bilgiler doğrultusunda değerlendirme yapıyoruz. 8 Ocak 1996 sabahı tutsaklar lehine adım atıldığını öğreniyoruz. Taleplerimiz tamamen karşılanmadığı için halen 4., 5. ve bayanlar koğuşundaki direnişimiz barikat, sayım vermem, havalandırma işgali biçiminde sürdürüyoruz. Aynı zamanda düşmanla hesaplaşmayı içeren ve şehitlerimizi anan sloganlarla tavrımızı devam ettiriyoruz.

8 Ocak günü MLKP, TtKB, TKP(ML), DY, Direniş Hareketi ve DHKP-C davası tutsakları olarak bir açıklama yapıyoruz ve "Gücümüz; inancımız, devrimci dostluk, dayanışma ve halkımız olacaktır. Yetkilileri uyarıyoruz. Gücümüzü sınamayın." diyoruz.

9 Ocak sabahı direnişin anlaşma ile sonuçlandığını duyuyoruz. Avukat ve ailelerimizden haberler geliyor. Bakanlık yetkilileri katliamın sorumlularının görevden alındığını açıklıyorlar. Kazanan biz oluyoruz, direnişimizi bitiriyoruz.

**Ankara Merkez Kapalı Cezaevi
DHKP-C davası tutsakları adına;
Nevzat ŞAHİN**

Ümraniye Şehitleri Anıldı

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde 15 Ocak günü yapılan görüşte Ümraniye şehitleri için tutsaklar ve aileleri birlikte hazırladığı anma hayat geçirildi. Görüş yeri tutsakların hazırladığı pankartlarla süslenmişti. Tutsakların alınlarında Cephe bandan, boyunlarında fularları vardı. Saygı duruşu, konuşmalar, marşlar derken tutsakların seslerine sesini katan TıYAD'lı aileler oldu: **"Zindanlar Boşalsın, Tutsaklara Özgürlük"**

Anma programı biterken tutsaklar hep bir ağızdan haykırıyorlardı: "...Dün Buca'da, bugün Ümraniye'de yoldaşlarımızı katledenler devrimci adaletimize hesap verecekler ve veriyorlar.

özgür tutsakları teslim alamayacaklar. Onların eli kanlı katilleri varsa bizim de hesap sorma bilinciyle çarpan yüreklerimiz var. Savaşçılarımız katillerin peşinde, hesap soracağız.

Teslim alamayacaklar, biz kazanacağız. Biz kazanacağız, biz kazanacağız..."

BARTIN

**"HADİ GEL SALDIR BİZE
BİZ DE REHİN ALIYORUZ**

Bir direniş kalesidir cezaevleri. Birer savaş alanı. Düşman ülkemizde gelişen devrimci mücadeleyi bastırmaya çalışırken cezaevlerini de her zaman temel hedef olarak görmüştür. Bunun için saldırmış, bunun için onlarca insanı yaralamış, onlar-casmin yaralanmasına, ölmesine neden olmuştur.

Devrimci tutsakları teslim almak istemiştir düşman. Boyun eğmelerini nedamet getirmelerini, kimliksiz, kişiliksiz bir düzen insanı olmalarını hatta daha da ötesi itirafçı olmalarını istemiştir.

Ama başaramamıştır... Devrimci tutsaklık direnişlerle özdeşleşmiştir. Ölüm Oruçları'yla, fiili tavır alışlarla, göğüs göğüse çarpışmalarla korunmuştur onur.

Faşizmin fiziki, ideolojik, psikolojik saldırılarına karşı direnişler, çatışmalar, çarpışmalarla gelinmiştir bu günlere. Ve bugün yine devletin hedefidir cezaevleri.

En son saldırı haberi Ümraniye'den gelmişti. Ümraniye'ye yönelik bir saldırının olacağını düşünmüyor değildik aslında. Ümraniye Cezaevi'nin açılmasıyla birlikte devletin buradaki amacının ne olduğunu biliyorduk. Genel Direnişimizde zaferin kazanımlarında Ümraniye Cezaevi'nde haklar elde etmiş olsakta düşmanın yine çeşitli saldırılara yöneleceği belliydi. Ki, genel direnişimizden sonra oraya giden yoldaşlarımızın "**Ümraniye'ye özgürleştirmeye gidiyoruz**" deyişleri boşuna değildi. Evet henüz özgür değil Ümraniye özgürleşecekti. Özgür tutsakların direnişleriyle özgürleşecekti. 13 Aralık'ta yaşanan özgürleşmenin adımlarıydı. Düşman saldırmış, özgür tutsaklar göğüs göğüse çatışarak özgürleşmenin ilk adımların at-

mışlardı. Yenilmişti düşman. Silah, bomba, polis, özel tim, asker bütün gücüne rağmen yenilmişti. Biliyorduk ki bu zaferi hazmedemeyecekti.

Ve 4 Ocak günü alıyoruz haberi. Ümraniye Cezaevi'ne saldırmış düşman. Biliyoruz yoldaşlarımızın, biliyoruz özgür tutsak kişiliği, özgür tutsağın yarattığı değerlerdi hedefleri... , Yanılmıyoruz. Duyuyoruzki Ümraniye'ye kan düşmüş. Duyuyoruzki düşman can almış, yoldaşlarımız şehit düşmüş.

İşte o an yaşadığı duyguyu tarif edemiyor insan. Bir yanda düşmana kin yükleniyor, öfke yükleniyor, bir yanda yoldaş bağlılığının, sevgisinin sıcaklığı sanyor bedenini. Gözler çakmak çakmak...

Şehit vermemizin burukluğunu yaşarken biliyoruz ki, bir kez daha yenilmiş düşman. Rezil olmuş, tahmin edemeyeceği bir direnişle karşılaşmış bir kez daha.

Şimdi düşmanın yenilgisine yenileri ekleme zamanı. Şimdi saldırıya cevap verme, hesap sorma zamanı. Şimdi tüm cezaevlerinde özgür tutsakların tek yumruk, tek yürek olma zamanı. Şimdi şehit düşen yoldaşlarımızı düşmanla her alanda çatışarak yaşatma zamanı.

Bulunduğumuz cezaevi de dahil hepimizin katliamın hesabını sormak için eylemlilikler geliştirmemizi istediği kesin.

Ve sorumlu yoldaşlarımızda bir hareketlilik başlıyor. Diğer siyaset temsilcileriyle görüşmeler, konuşmalar yapılıyor. Ne tür bir tavır alacağız acaba? Geçen 13 Aralık'taki Ümraniye saldırısında saldırıyı lanetleyen, hesap soracağımızı haykıran sloganlar atmış, malta işgal etmiş, sayım vermemiş ve akabinde barikat kurarak sayım vermeme eylemini sonunda kadar devam ettirmiştik. Bu seferde aynı şekilde davranmak içimizden gelen değil. 13 Aralık'ta Ümraniye'deki yoldaşlarımızın saldırıya çatışmaya karşılık verme tavrı bizi etkilemişti. Geline süreçte çatışma yaşamadan kurulacak bir barikat birimimizde geri bir eylem biçimi olmaktan öteye gitmeyecek. Ümraniye bu yönüyle derslerle doluydu. Ve biz bu dersi almıştık. Ve yoldaşlar açılıyorlar kararı: Sayım verilmeyecek, olası saldırı durumunda çatışacak ve gerekirse en son olarak barikat kurula-

çak. Ayrıca temsilci yoldaşımız çeşitli yerlerle telefon görüşmesi yapmayı zorlayacak. Karşımızdaki düşmanın telefon görüşmesini yaptıracağını saldırının da düşük bir olasılık olduğunu daha önceki deneyimlerimizden biliyoruz. Ama bu bizi rahatlatmadı....

Kararı getirdiği bir sevinç, bir tebessüm yerleşiyor suratlara belli ki tartışmasak da, üzerinde konuşmasak da herkes böyle bir karar bekliyor. Ümraniye'de 3 yoldaşımız katledildi, onlarca yoldaşımızı ağır yaralı ama suratlarımızda çatışmaya hazır oluşumuzdan intikam alma duygumuzla birleşen karardan kaynaklı bir tebessüm hakim. Bir de karşımıza düşman çıksa...

Karardan sonra hemen maltaya çıkarak tepkimizi kararlılığımızı düşmana ilan edecek sloganlarımızla eylemimizi başlatıyoruz. Düşman cephesinde yeni bir gelişme yok. Beklediğimiz tavırsızlığını sürdürüyor. Barikat kurmadan sayım veremeyerek "**Cesaretiniz Varsa Gelin Alın**" diyerek meydan okuyoruz düşmana. Düşman sinsî, öfkemizi biliyor, neler yapabileceğimizi tahmin edebiliyor. Yaşamıyor savaş çağrılarımıza. Bu yüzden de ne yaparsak yapalım sessizliğini sürdürüyor. Korkuyor bizle çatışmaya, öfkemizi tatmak istemiyor belliki.

Haberleri kaçırmamak için yoğun bir ilgi var televizyona. Hemen hemen tek haber kaynağımız TV kanalları. Çarpılarak da verseler gelişmeleri yakalayabiliyoruz. Avukatımızla temsilcimiz telefonda görüştüler, ayrıntılı bir bilgi edinemedik. Sayım vermeme yanında tepkimizi iki saatte bir attığımız sloganlarla sürdürüyoruz.

Avukatlarımızdan yoğun telefon trafiği içinde, isimlerini öğrenemesekte üç şehidimizin olduğunu kestiriyoruz. Akşam şehit düşen yoldaşlarımız için bir anma yapıyoruz. Marşlarımızla, türkülerimizle şehitlerimizin ardından bir kez daha kararlılığımızı, teslim alamayacaklarını ve kazanacağımızı haykırıyoruz. E) lemliliklerimizin başından sonuna kadar birlikte olduğumuz, iki siyasetten kavga dostlarımızda bizlerle aynı duygular içinde olduklarını dile getiriyorlar.

Dışında da ailelerin, kamuoyunun geniş bir tepkisi ve he-

sap sorması var. Hareketlilik olabildiğince fazla, tepki 13 Aralık ile kıyaslanmayacak kadar yaygın. Kuşkusuz 13 Aralık'taki katliam amaçlı saldırı birçok şeyin görülmesine yol açtığı gibi, bugünkü tavırlarımızın sert olmasının zeminini yarattı. Kitle sel şiddet eylemlerinin artması, hesap sorulmaya başlanması biraz daha coşkulandırıyor bizleri. Düşmana bulduğumuz cezaevlerinden, dışarıdan, tepkimizi koyarak, hesap sormaya başlayarak korku üzerine korku yaşıyorduk. Parti-Cephemi-zin çeşitli eylemliliklerle sürece müdahale edeceğini bekliyor ve yanılmadığımızı, dışardaki yoldaşlarımızın beklentilerimize cevap verdiğini çok geçmeden görüyoruz. Parti-Cephemizin tutsaklarına sahip çıkışının güzel bir örneğini gösteriyor dosta düşmana. Gururlanıyoruz, Partimizle, Cephemizle...

Düşman sayım almaya da gelmiyor artık.

Televizyonda yeni bir haber. Ankara ve Buca'da yoldaşlarımız müdür ve gardiyanları rehin almış. Peşinden Sağmalcılar... Talepler olduğu kesin. Neler olduğunu tahmin etsek de ilk anda neler olduğunu öğrenemiyoruz. Ankara'nın temel talebinin telefon görüşmeleri yapabilmek olduğunu öğreniyoruz. Rehin alma bu taleplemi gerçekleştirdi belirsizliğini koruyor. Kamuoyuna böyle yansıtıyor TV'ler. Doğruluk payı olabilir. Bilebildiğimiz kadarıyla telefon görüşmesi daha öncede yaptırılmamıştı.

7 Ocak 16.00'da vardiya değişiminde biz de rehin alma eylemini başlatacağız.

j

Gece TRT l'de Adalet Bakanı Müsteşarı Yusuf Kenan DO- 1
GAN "Rehineler bırakılmazsa gerekenin yapılacağını" söyleyerek j
özgür tutsakları tehdit ediyor. Gerekeni yapacağınızın anlamı i
çok açık: Buca, Ümraniye gibi yeni katliamlara girişmek. Bu j
tehdit tüm özgür tutsaklara. Madem öyle biz de rehin alarak i
saldırının hedefi olacağız. Kumar oynamıyoruz ama, müsteşarın bu sözünün blöf olduğunu, tehditlerinin bizi yıldırma- i
eylemlerimizden vazgeçirmek şöyle dursun... Ölümün üstüne üstüne yürüdüğümüzü göstermeliyiz müsteşara. Diğer cezaevlerindeki yoldaşlarımızın yükselen sesini Anadolu Cezaevle-

ri'nden daha güçlü ses katmalıyız.

Yoldaşlarımız yalnız değil; bunu görmeli düşman. Onların saçlarının kılına gelecek zararın bile hesabını soracağımızı pratiğimizle göstermeliyiz. Cüret edememeli yoldaşlarımıza saldırmaya. Saldırdığında yalnız bizden değil, kendilerinde de ölüm olacağını görmeli, hissettirmeliyiz bunu düşmana. Karşılarında özgür tutsaklar olduğunu hiç unutturmamalıyız.

Ankara'daki rehinelerin bırakılmasından mı cesaret aldılar bilinmez ama düşmanın rehine eylemini kırmak için çabaladığı kesin. Zeki GÜNGÖR'ün tehditleri geri teptirildi. Şimdi müsteşar tehditlerle girdi devreye. Acaba neden bıraktılar rehineleri? Sonunda her türlü tehditden arınarak acabaları bir kenara bırakarak düşmana; "Haydi gel saldır biz de rehin alıyoruz." dercesine rehin eylemini başlattık. Eylemimizi zenginleştirmiştik. Artık rehineler de vardı.

Barikatımızı kurarak arkasında bekledik düşmanı.

9 rehinemiz var. Sayımız ise 19. Biraz fazla rehine aldık. Artık böyle götürmeliyiz. Rehinelerimizin 3'ü bırakılmalarını istiyorlar. Çeşitli nedenleri var. Değerlendireceğimizi söylüyoruz.

Rehineler tedirgin rahatlatmak gerek. Konuşmalarımız, onlara karşı davranışlarımız, rahat ettirmemiz, her türlü ihtiyaçlarını elden geldiğince karşılamamız tedirginliklerini bir nebze de olsa atmalarına yaradı. Artık eskisinden daha rahatlar. Bizden zarar gelmeyeceğini anlamış durumdalar. Zarar gelirse düşmanımızdan zarar geleceğini çok iyi biliyorlar. Diğer gardiyanlarla, müdürlerle görüşüyoruz. Ailelerine imkan yaratarak telefon ettiriyoruz. Bunlar tamamen rahatlatıyor onları. Gece yarısı 3 gardiyanı, istemlerinin yerinde olması nedeni ile bırakıyoruz.

idare bakanlıktan emir gelmedikçe müdahale etmeyeceğini, böyle bir müdahaleyi de onaylamadığını belirtiyor. Bakanlık emir verse bile ne olacak? Buna hazırlıklıyız. O zaman cevaplarını alacaklar özgür tutsaklardan.

Eylemimize genel taleplerimizin kabul edilmesiyle birlikte son verdik. Eyleme son verirken yoldaşlarımızı sahiplenmenin coşkusunu ve kazandığımız bu zaferin sevincini de beraber

yaşıyorduk. 3 yoldaşımızı şehit vermiş, 6 yoldaşımız da hala hayati tehlikeyi atlatamamıştı. Herşeye rağmen hiçbir bedelden kaçınmayarak, düşmanı teslim almıştık. Bu bizi rehavete kaptırmayacaktı. Aksine yeni katliamların olabileceğini, buna hazırlıklı olmak gerektiğini ve hesap sormamızın yeri ve zamanı olmayacağını bir kez daha beynimize kazımiştık. Özgür tutsaklar teslim alınmadığı gibi düşmanı dışarıdaki destek ve sahiplenmeyle birlikte bir kez daha dize getirmişlerdi.

Partimizin ve Cephemizin Sabancı Center baskını ise öfkemizin boyutunu göstermesi açısından çok daha önemli ve yol göstericiydi. Düşman beklemediği anda, beklemediği yerden bir darbe daha yemişti. Parti-Cephemiz bizleri onurlandırmıştı. Coşkumuza coşku katmıştı.

**14 Ocak 1996
BARTIN**

ÇANAKKALE ÖZGÜR TUTSAKLARIN TESLİM OLDUĞU NEREDE GÖRÜLMÜŞ!

Hey! Dağ gibi Gürcü delikanlısı, devrimin mütevazı neferi, Mecitimiz, can yoldaşımız.

Rızamız, Orhanımız. can yoldaşlarımız.

Sizlerle onur duyuyoruz. Yüreğimiz kabına sığmıyor.

Uğruna bin kez öleceğimiz bayrağımız şimdi üç yiğit devrim savaşçısının kanıyla daha bir kızışlaştı.

"Bedava, bedava konuşma"dmız. Kahraman yoldaşlarımız. Sözün namus olduğunu öğrendik Parti-Cephe saflarında. Ümraniye'yi özgürleştirmeye gittiniz. Sözünüzü tuttunuz yoldaşlar. Ve bizlerin omuzlarını, sizlere verdiğimiz sözlerin namus olduğunu bir an olsun unutmayacağımız yoldaşlık duygularını yükleyerek. Yükümüzü ağırlaştırdınız ama omuzlarımız daha güçlü sizlerle...

Sizi "malta işgal etti" diye mi katlettiler? Biz de sayım vermiyoruz! Gelsinler! Gelsinler ki; Mecit Mecit, Rıza Rıza, Orhan Orhan dalalım düşman ormanına. Gelsinler ki; değil mi ki; de-

ğil mi ki... Haykışlarıyla kullanalım hesap sorma hakkımızı.
Omuz başımızda sizlerin bize güç veren gülümseyişlerinizle.
And olsun size yoldaşlar;
Bayrağımızı kızılaştıran kanlarınız üstüne and olsun! Devrim yolunda düşen onurlu canlarınız üzerine and olsun!
Hesap soracağız sizi katledenlerden, katliam emri verenlerden, onaylayanlardan, destekleyenlerden hesap soracağız.
Sizden öğreniyoruz "söz"ün ne olduğunu. Söz veriyoruz size yoldaşlar.
ÖZGÜR TUTSAKLARI TESLİM ALAMAZSINIZ!
DİRENEN BİZİZ-SAVAŞAN BİZİZ-ZAFER YOLUNDAYIZ!
ZAFERE ŞEHİTLERİMİZLE YÜRÜYORUZ!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ!

Çanakkale Cezaevi
Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi Tutsakları
04.01.1996

Katliamlara Genel Direnişimizle Cevap Vereceğiz!
özgürlük için, eşitlikçi ve adaletli bir dünya için savaşıyoruz. Bu savaşın bir bedelinin de düşmanın eline tutsak düşmek olduğunu biliyoruz. Faşizm zindanlarda baskı, işkenceyle ayakta kalmaya çalışıyor. Baskının, işkencenin yetmediği koşullarda katliama başvuruyor. Ancak yıllardır ürettikleri saldırı politikalarıyla devrimci tutsakları teslim alamıyorlar. Olmuyor. Başaramıyorlar.

Halklarımızın kurtuluş mücadelesi her alanda yükseldikçe faşizmin çaresizliği bir kat daha artıyor. Halklarımız kurtuluşu için kanıyla, canıyla mücadelesini büyütüyor. Bu savaşın bir cephesinde de devrimci tutsaklar var. Tutsak düşerek zindanlara doldurulan devrimciler, dört duvar arasında da olsa boyun eğmeyerek siyasi kimliklerini her türlü bedele rağmen koruyarak faşizmin saldırılarına karşı mücadelelerini yükseltmektedirler. ,

21 Eylül 1995 tarihinde Buca Cezaevi'nde devrimci tutsakla-

ra yapılan saldırı 3 devrimci tutsağın şehit olması, onlarcasının ağır yaralanması pahasına geri püskürtülmüş ve yeni bir direniş geleneğiyle, daha ileri mevziler yaratılmıştı. Bu mevzilerde, düşmanla açık çatışmayı göze alarak, ölmeyi ve öldürmeyi bilerek savaşılacaktı. Devrimci tutsaklar düşman karşısında çaresiz değillerdi. Direnişler yeni direnişlerle daha da zenginleşiyor, düşman taktiklerini boşa çıkartıyordu. Tek tek cezaevlerindeki direnişleri genel bir mücadeleye dönüştürmek ve devrimci tutsakların birliğini sağlamak gerekiyordu. Düşmanı geriletmenin, saldırılan boşa çıkartmanın, yeni faşist uygulamaların önüne geçmenin yolu, tüm cezaevlerinde genel bir direnişi örgütlemeyi dayatıyordu. Bu amaçla 25 Eylül 1995 tarihinde yaklaşık 1200 devrimci tutsak Buca Katliamı'nın hesabının sorulması, Ümraniye Cezaevi'nin kapatılması ve siyasi kimliğimize yönelik saldırılara son verilmesi amacıyla Süresiz Açlık Grevi'ne başladı. Direniş dalga dalga büyüdü ve zulmün kalelerini sarstı. Ve Süresiz Açlık Grevi uzun direniş süreci sonucunda zaferle sonuçlandı.

Süresiz Açlık Direnişi; cezaevlerindeki birçok devrimci örgütü biraraya getirmiş ve ortak hedefler için birlikte ve sonuna kadar yürümenin, dayanışmanın ve kazanmanın coşkusunu yaşatmıştı. Devrimci tutsak cephesi birleşik gücüyle düşmana unutamayacağı bir ders daha vermiş oldu.

Düşman aldığı ağır yenilgi karşısında hazımsızdı. Bu kez yenilgilerinin somut alanlarından biri olan Ümraniye Cezaevi'ne yöneldi. Devrimci tutsakların belirlediği yeni statü ile Ümraniye Cezaevi saldırıların hedefi haline geldi.

Devrimci tutsaklar bedelini ödeyerek kazandığı Ümraniye Cezaevi mevzisini düşmana teslim etmeyecekti. Bir irade savaşı başladı Ümraniye'de. Düşman her türlü alçaklığı devreye soktu. Bir yandan saldırı ve katliam hazırlıkları yapıyor, diğer yandan burjuva basın ile saldırı için kamuoyu yaratmaya çalışıyordu. 13 Aralık 1995 tarihindeki ilk saldırı devrimci tutsakların barikatlarına çarpıp geri döndü. Sonra 4 Ocak 1996 tarihinde tekrar saldırdılar. Devrimci tutsaklar katliam saldırısına yiğitçe direndiler. Faşizmin Ümraniye saldırısı üç kahraman devrimcinin, Ab-

dülmecit SEÇKİN, Orhan ÖZEN ve Rıza BOYBAŞ'ın ölümü on-larcasının yaralanmasına neden oldu. Yine yanılmıştı düşman. Ümraniye'deki tutsaklar yalnız değildi. Ümraniye'ye yapılmış saldırı tüm ülke cezaevlerine yapılmış sayıldı. Katliamın duyul-masıyla birlikte devrimci tutsaklar bulundukları cezaevlerinden direniş meşalelerini yaktılar, işte, yeni bir genel direniş daha yaşanıyordu. Her türlü eylem biçimiyle düşmana dar edildi ce-zaevleri. Düşman şaşkın ve çaresizdi. Devrimci irade, kararlılık bir bir teslim aldı düşman kalelerini. Bir kez daha devrimci da-yanışma ve cüret kazandı. Şehitlerle yaratılan direniş geleneği zaferimizin mayasını oluşturdu.

4 Ocak 1996 tarihinde yaşanan katliam ve sonrasındaki sü-reç bir kez daha göstermiştir ki, cezaevlerindeki saldırıların kar-şısına devrimci tutsakların ortak mücadelesiyle çıkıldığında, ka-rarlı ve cüretli olduğunda düşmanın yapacak hiçbir şeyi yok-tur.

Dayanışmamız ve birliğimiz gücümüzdür. Şehitlerimizin canlarıyla kurdukları direniş barikatlarını yükseltme, cezavleri-ni devrimcilerin özgür kaleleri haline getirmek düşmana daha çok yönelmekle mümkündür. Yalnızca saldırı süreçlerini değil, tüm tutsaklık sürecini adım adım özgürleştirmenin yolu faşiz-me karşı ortak mücadeleden geçiyor. Bu aynı zamanda dışanda yürütülen kurtuluş mücadelesinin de ihtiyacıdır.

Devrimci tutsaklar, cezaevi tarihini kanla yazmaya devam ediyor.

Ve bizler Çanakkale Cezaevi'ndeki tutsaklar olarak katliamı duyduğumuz anda harekete geçtik. 4 Ocak günü öğleden sonra başlayan ve DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TDKP, TKEP/L, TKEP, TIKB, TKP(ML)GÖK'ün katıldığı malta işgali gece saat 02.00'ye kadar devam etti. Cezaevi koridorları "ÜMRANİYE KATLI-AMININ HESABINI SORACAĞIZ", "DEVİRİMCİ TUTSAKLARA KALKAN ELLERİ KIRACAĞIZ", "DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜM-SÜZDÜR", "KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ" sloganları ve marşlarla yankılandı.

PKK'li tutsaklar koğuşlarında slogan atarak eyleme destek verdiler. ♣"

4 Ocak günü başlayan sayım vermeme eylemimiz genel direniş dönüşen bir eylemin parçası olarak, düşmana Çanakkale'den de vurulan bir darbe oldu. Sayım vermeme eylemi süresize dönüştüğünde, eyleme devam eden DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TDKP, TKEP/L'li devrimci tutsaklar tüm talepler yerine gelene kadar direnişi sürdürdü. 9 Ocak 1996 sabahı saat 07.00'de yapılan görüşmeler sonucu Ümraniye'deki devrimcilerin direnişi ve zaferimizin kesinleşmesi üzerine sayım vermeme biçiminde süren fiili direnişimize son verdik.

ÇANAKKALE CEZAEVİ

ÇANKIRI KAMUOYUNA

Faşizm, yıllardır devrimci tutsaklar üzerinde uygulamaya çalıştığı "teslim alma" ve "yok etme" politikalarını hayata geçirebilmek için, saldırganlığını daha da arttırarak katliamlar düzenleniyor.

Düşmanın, Buca'da halkın yiğit evlatları Uğur, Yusuf, Turan'ı katledip 60'a yakın tutsağı yaralayarak başlattığı katliamlar Ümraniye'yle devam ediyor. 13 Aralık 1995'te Ümraniye'deki tutsakların başlattığı direnişi ve yenilgiyi hazmedemeyen düşman 4 Ocak'taki kinini kusarak tutsaklara saldırmış, katletmiş ve birçoğunu da yaralamıştır.

Düşmanın saldırısına karşı sessiz kalamazdık. Katliamı duyduğumuz 4 Ocak Perşembe günü akşamı, öfkemizi, "ÜMRANİYE TUTSAKLARI YALNIZ DEĞİLDİR", "FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORDUK SORACAĞIZ", "YAŞASIN ÜMRANİYE DİRENİŞİMİZ" sloganlarımızla dile getirdik. O gün akşam barikat hazırlıklarımızı yaparak sabahı bekledik.

Cuma sabahı düşman kapımıza dayanarak "*sayım dedi*". Bizlerde "Ümraniye'de insanlarımız katlediliyor. Bu saldırı ve katliamı protesto etmek için sabah ve akşam sayımını vermiyoruz, gelin bizi de katledin" diyerek düşmana olan kinimizi haykırdık. Ve o gün boyunca düşmana olan kinimizi sloganlarımızla Çankırı Cezaevi'nin duvarlarını çınlattık.

Birgün sonra aile görüşümüz vardı. Görüş yerine kokartlarımızla çıktık. Ve görüş yerine Parti bayraklarımızı astık. Şehitlerimizi anmak için ailelerimizle birlikte saygı duruşunda bulunduk. Ailelerimize hazırladığımız mesajı okuduktan sonra sloganlarımızı ve marşlarımızı haykırdık.

Görüş bitiminden sonra da malta da sloganlarımızı atarak koğuşlarımıza çekildik.

Biz devrimci tutsaklar bugüne kadar düşmana nasıl boyun eğmediyse onurumuzu ayaklar altına aldırmadıysak bundan sonra da aldırmayacağız.

Bizleri teslim almaya çalışan eli kanlı faşist katiller ve onların ağababalarına sesleniyoruz; "Gelin teslim alabiliyorsanız alın... Ümraniye'de halkımızın yiğit savaşçıları bedenlerini ölüme nasıl yatırdıysa biz de yatırmaya hazırız..."

Bundan sonra saldırılara karşı sessiz kalmayacak ve gelişebilecek olayların sorumluları bizler olmayacağız.

Kendine devrimci, demokratım, yurtseverim, insanım diyen herkesi saldırılara ve katliamlara karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz.

ÜMRANİYE TUTSAKLARI YALNIZ DEĞİLDİR!
ÜMRANİYE ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!
FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORACAĞIZ!
YAŞASIN DEVRİMCİ DAYANIŞMAMIZ!

ÇANKIRI CEZAEVİ DHKP-C,
MLKP TUTSAKLARI

SAKARYA

(...)

04.01.1996 günü 3 yoldaşımızı şehit verdiğimiz ve onlarca yaralımız olduğunu duyduk. Ve hemen sloganlarımızı haykırdık; "ÜMRANİYE'NİN HESABINI SORACAĞIZ" sloganından sonra ise "ÜMRANİYE ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR" pankartımızı ve Parti-Cephe bayraklarımızı astık, havalandırma duvarına. Ve tabii meşalelerimiz yanıyordu iki yanında. Hemen barikat hazırlıklarına başladık. Savaş meydanına döndü ortalık. Aklımıza Buca geliyor, Ümraniye geliyor. "Yanınıza kalmayacak." diyoruz bir kez daha. "Bizi Kaybetmek Bedel Ödemeyi Göze Almaktır Kolay Değil Öyle..."

Haberler geliyor. Yurtiçindeki ve yurtdışındaki yoldaşlarımız hesap soruyor katiller sürüsünden. "Daha da Soracağız Bekleyin!..." diyoruz hep bir ağızdan.

5 Ocak günü sabah altı civarında kalkıp barikatımızı kurduk. Ve sabah sayımını vermedik. Talebimiz Ümraniye'deki yoldaşlarımızdan sağlıklı bir haber almaktı. Söz alınarak eylem bitirildi. Ve öğlene doğru barikatımızı açtık. Ama yoldaşlarımızdan bir haber almamıştık. Bu yüzden aynı günün akşamı havalandırma işgali başladı. Ve bir sonraki güne kadar devam ettirdik. Talebimiz Sağmalcılar'daki temsilci yoldaşlarımızla görüşme ve sağlıklı bir haber alabilmektir, idare, panik halinde görüştürmek istediğini fakat Sağmalcılar'da rehin alma eylemi sürdüğü için telefona gelmediklerini söylüyordu.

Ve çok geçmeden yangın ihtimaline karşı tüm maltayı yangın söndürücüleri, tencere, tava, leğen, ne buldularsa su ile doldurdular. Herhangi bir müdahaleleri olduğunda onları da kendimizi de yakacağımızı söyledik. Durmadan söz vermeye ve geri çekilmeye başladılar. Havalandırma işgalimiz sabaha kadar sürdü. 6 Ocak günü ise havalandırmada büyük bir ateş yakarak şehit yoldaşlarımızı selamladık türkülerimizle, halaylarımızla...

Evet yoldaşlar!... Bayrağımızı diktiniz Ümraniye'ye bir daha inmemecesine...

8 Ocak 1996 tarihinden itibaren tekrar barikat direnişine geçildi.

Sakarya Cezaevi
DHKP-C Tutsakları

AYDIN

4 Ocak günü Ümraniye'de yoldaşlarımıza saldırdılar, içimizden dördünü, canımızdan dört parçayı daha söküp aldılar. Oligarşi on yıllardır teslim alamadığı onuru ve namusu 21 Ey-lül'den itibaren katliamı ve ölümü dayatarak teslim alma politikalarından sonuç almaya çalışıyor. Başaramadılar başaramayacaklar...

4 Ocak günü sayım vermediler bahanesiyle yoldaşlarımıza saldırıldığını duyduğumuzda "Mademki Ümraniye Yanıyor, öyleyse ölümün üzerine yürüyerek, Ümraniye'yi Aydın'a da taşıyarak bu oyunu boşa çıkartmalıyız." anlayışı ile hareket ederek gece sayım vermeme eylemine başladık, idare ile tartışacak çok şeyimiz yoktu. Sadece şunu söyledik: Mademki Ümraniye'de yoldaşlarımız katledildi. Burada da sayım vermiyoruz. Gelin bizi de katledin. Buradan sayım değil, ceset alırsınız dedik. 5 Ocak gecesi ile sürdürdüğümüz sayım vermeme eylemini 7 Ocak'tan itibaren havalandırmayı da işgal ederek talepler yerine gelinceye kadar sayım vermiyorduk. *"İki üç daha fazla Ümraniye", "Yaşasın Ölümsüzlük"* şiarıyla sürdürdüğümüz eylem taleplerimiz olan: "Buca, Sağmalcılar ve Ümraniye'deki yoldaşlarımızın taleplerinin kabul edilmesi ve Sağmalcılarla görüşme talebimizin yerine getirilmesi ile son verdik.

Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da katliam saldırılarında gelin bizi de katledin *"Yaşasın Ölümsüzlük"* şiarıyla bedenlerimizle barikat öreceğiz.

YAŞASIN DİRENİŞ, YAŞASIN ZAFER!

ZİLE

Ümraniye Katliamı'nı protesto etmek amacıyla tüm ülke genelinde olduğu gibi Tokat Zile Kapalı Cezaevi'ndeki DHKP-C davası tutsakları da direnişe geçti.

Önce maltayı işgal eden tutsaklar daha sonra slogan atmaya başladılar. Koğuşlara geçerek barikat direnişine geçen DHKP-C tutsakları barikat direnişini de Ümraniye Katliamı'nı protesto etmek için ve provokasyon ortamı hazırlamaya çalışan diğer cezaevlerine de baskılar uygulayan faşist oligarşik

düzeni kınamak amacıyla kurduklarını belirttiler.

Tutsaklar tüm direniş boyunca cezaevinin duvarında "DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR" yazılı pankartı asılı tutarak, "ÜMRANİYE'NİN HESABINI SORACAĞIZ" "ÜMRANİYE ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR", "DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR", "YAŞASIN BARİKAT DİRENİŞİMİZ", "YAŞASIN PARTİ-CEPHEMİZ", "YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARA-TAŞ" sloganlarını attılar. Ayrıca tutsaklar "katliam ve operasyonlarla özgür tutsakları teslim almak istiyorlar, alamayacaklar." diyerek kararlılıklarını belirttiler.

YOZGAT

BASINA VE KAMUOYUNA

Yıllardır halklarımızın hak ve özgürlük, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini baskılar, işkenceler ve katliamlar uygulanarak boğmaya çalışan siyasi iktidar toplumsal muhalefetin gelişmesiyle birlikte saldırılarını giderek boyutlandırmaktadır.

Faşist devletin yıllardır uygulamaya çalıştığı teslim alma politikası son süreçte Diyarbakır, Buca ve Ümraniye cezaevlerinde de görüldüğü gibi katliam boyutuyla sürdürülmektedir.

Cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik yapılan katliamlar yükselen devrimci muhalefetin önüne geçmek, halklarımızın umudunu köreltmek yılgınlık yaratmak; nihayetinde teslim almak amacıyla yapılmaktadır. Bundan dolayı devrimci tutsakların rehin tutulduğu cezaevleri hedef haline getirilmiştir. Dün Buca'da bugün Ümraniye Cezaevi'nde faşist devletin inançları devrimci irade ve onurlarından başka hiçbir silahı olmayan devrimci tutsaklardan , Abdülmecit SEÇKİN, Orhan ÖZEN, Rıza BOYBAŞ'ı katletmesi; Mustafa KAYA, Ümit Doğan GÖNÜL, Tuncay BALKAŞ ve Kalender KAYAPINAR'ın tedavisini engelleyerek öldürülmeleri de aynı amaç içindir.

Boşuna uğraşıyorsunuz. Bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da uygulanacak katliamlarla, hak gasplarıyla, baskılarla halklarımızın onurlu mücadelesini durduramayacak, biz devrimci tutsakları asla teslim alamayacaksınız. Tutsak bedenlerimizi işkencelerden geçirebilir hatta Diyarbakır, Buca ve

Ümraniye'deki gibi parçalayabilirsiniz. Ama asla halka olan bağlılığımızı yok edemez, devrime olan inancımızı köreltmez, siyasi kimliğimizden soyunduramazsınız. Buna izin vermeyeceğiz. Halklarımızın kurtuluş mücadelesinde yer aldığı için katlettiğiniz her devrimci tutsak kinimizi daha fazla artırıyor. Geleceğe daha emin adımlarla yürümümüzde bize güç veriyor, yol göstericilerimiz oluyorlar.

Biz aşağıda imzası bulunan Yozgat E Tipi Cezaevi'ndeki DHKP-C, TKP/ML, TKEP/Leninist, tutsakları olarak genelde tüm halkımıza özelde ise Ümraniye Cezaevi'nde bulunan devrimci tutsaklara uygulanan baskıları, işkenceleri, katliamları yaptırılardan, Adalet Bakanlığı, Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü sorumluları, İstanbul Emniyet Müdürü Orhan TAŞANLAR, Emniyet Müdür yardımcısı Reşat ALTAY, 11 Jandarma Alay Komutanı Baki ONURLUBAŞ, Üsküdar Cumhuriyet Savcısı ve Üsküdar Cezaevi Müdürü Hüseyin ATAKAN ve diğer sorumluları asla unutmayacak, unutulmasına izin vermeyeceğiz.

Ümraniye Cezaevi'nde devrimci tutsaklara yönelik yapılan katliamı protesto etmek ve sorumlulardan hesap sormak, kendine insanım diyen herkesin görevidir. Bunun için aşağıda imzası bulunan biz tutsaklar diğer eylem biçimlerini 6 Ocak tarihinden itibaren protesto açlık grevine dönüştürdüğümüzü devrimci demokrat kamuyouna duyuruyor, her türlü eylem biçimiyle devrimci tutsakların direnişine destek vermeye çağırıyoruz.

Bir kez daha haykırıyoruz ki, başaramayacaklar. Faşist devletin çaresizliğinin ve tükenişinin bir göstergesi olan Diyarbakırlar'a, Bucalar'a, Ümraniyeler'e yenilerini eklemekten çekinmeyeceğiz.

Yozgat E Tipi Cezaevi'ndeki DHKP-C, TKP/ML,
TKEP/Leninist Tutsakları

BURSA

Özgür vatanımızı yaratma kavgamızın bedeller üzerinde zafere ulaşacağını biliyoruz.

Tutsaklık cephesinde özgür tutsaklar olarak; canlarımız kanlarımız pahasına, sakatlıklar pahasına özgürlük bayrağımız daha da yükseltiliyor. Buca Zindanları'ndaki destansı direnişimiz ve şehitlerimiz sonra Ümraniye Zindanları'nda da yoldaşlarımız özgür tutsak kimliğimizin baş eğmezliğini teslim alınamayacağımızı, düşmana; bedenleriyle, öfkeleriyle, inançlarıyla gösterdiler.

Şehitlerimizin kanı bayrağımızı daha da kızdıltırdı.

Mecitlerimiz, Orhanlarımız, Rızalarımız bu soylu ve haklı kavgamızda halklarımızın kurtuluş umudunun bizler olduğunu bir kez daha gösterdiler. Kinliyiz, öfkeliyiz; ama başımız dik, gözümüz arkada değil çünkü adaletimiz her düşen canımızın hesabını soruyor ve sormaya devam ediyor.

Bizler her zaman olduğu gibi hazırız, sabırsızız, özgür tutsakları teslim alacaklarını sananların karşısına yüzlerce Mecitler, Orhanlar, Rızalar olarak dikileceğiz. Her seferinde "*Varsa Cesaretiniz Gelin*" diye haykırmaya devam edeceğiz. Söz veriyoruz, yemin ediyoruz ki düşmanlarımızın eceli olacağız. Biliyoruz güçlü sınavlar bizleri bekliyor. Halklarımızı, yoldaşlarımızı PARTİ-CEPHEMİZİ, öğretmenimizi, önderimizi, başkomutanımızı utandırmayacağız.

**Bursa Özel Tip Cezaevi Devrimci Halk
Kurtuluş Partisi-Cephesi
Tutsakları**

BURSA

Bursa Özel Tıp Cezaevi de barikatların kurulduğu cezaevlerinden biriydi. Tutsaklar ilk olarak 4 Ocak akşamı sayım vermeme eylemi başlattılar. Sayım alamayan idarenin koğuşlara asker sokacağı haberinin gelmesiyle birlikte ise I, J, K Bloklarında kalan tutsaklar barikatlar kururarak direnişe geçtiler.

Cezaevleri genelinde süren direnişlerle biten barikat ve sayım vermeme eylemine;

DHKP-C, TKP(ML), MLKP, THKP-C/HDÖ, TIKB, TKEP/L, TKEP, TKP-ML, TDKP, *MLSPE (tarafdarları)* katıldılar.

MALATYA

Diğer cezaevlerindeki DHKP-C tutsakları gibi Malatya'daki tutsakları da katliam haberini alır almaz koğuşlarda barikat kurarak direnişe geçtiler ve sayım vermediler. DHKP-C tutsaklarının sayım vermeme, barikat direnişi 10 Ocak günü tüm cezaevlerinde direnişin bittiği haberi gelene kadar sürdü.

Aynı cezaevindeki siyasetlerden TKP(ML) 6 Ocak gününden itibaren barikat direnişine ve sayım vermeme eylemine katılırken diğer siyasetler de 3'er günlük açlık grevine gittiler.

Daha sonra bir açıklama yaparak bu gelişmeleri kamuoyuna duyuran DHKP-C tutsakları "Sonuçta oligarşinin katliamla teslim alma politikasını direnişle karşıladık ve kazanan biz olduk" değerlendirmesini yaptılar. Ayrıca Ümraniye saldırısına değinerek "Bu saldırıları karşılamak üzere düşmanda bulunmayan ve tek silahımız, inancımızı kuşandık, bekliyoruz. **BiZ HAZIRIZ.**" dediler.

Bu arada aynı cezaevinde bulunan adli tutuklular da herhangi bir saldırı karşısında DHKP-C tutsaklarının yanında olacaklarını açıkladılar.

KAYSERİ

Kayseri Kapalı Cezaevi'ndeki DHKP-C, TKP/ML, MLKP/KGÖ, TKP(ML) davası tutsakları da 4 Ocak akşamı saat 20.00'de malta işgali ile fiili direniş başlattılar. Gece ve sabah sayımların verilmediği direniş ertesi gün noktalandı. Malta işgali sırasında çocuk koğuşundaki çocuklar da kapılan döverek ve sloganlarla eyleme destek verdiler.

Tutsaklara 7 Ocak günü de katliamı yapanların görevden alınıp yargılanmasını, gözaltındaki tutsak yakınlarının serbest bırakılması Ümraniye'nin taleplerinin kabul edilmesi, saldırıların son bulması gibi taleplerle süresiz açlık grevlerine başladıklarını duyurdular.

FRANSA

"İstanbul/Ümraniye Cezaevi'nde devletin yapmış olduğu katliamı protesto etmek için özelde Ümraniye, genelde tüm cezaevlerindeki özgür tutsaklarla dayanışmak ve halkımıza karşı yapılan katliamları kınamak için 8 Ocak 1996'dan 11 Ocak 1996'ya kadar 3 günlük açlık grevine giriyoruz.

Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesini KURTULUŞA KADAR SAVAŞ şiarıyla büyüten Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi savaşçılarını, ülke ve dünya halklarının halk kurtuluş savaşlarını selamlıyoruz.

KAHROLSUN FAŞİZM!

İNSANLIK ONURU İŞKENCEYİ YENECEK!

BUCA-ÜMRANLYE SON DEĞİL SAVAŞ

SÜRÜYOR!"

FRANSA CEZAEVLERİNDEKİ

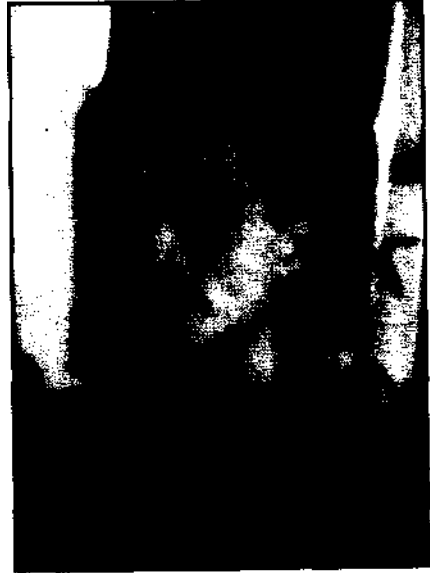
DEVİRİMCİ HALK GÜÇLERİ

TUTSAKLARI

ANADOLU
TOPRAKLARI
ONLARI
UNUTMAYACAK . . .

A
B
D
Ü
L
M
E
C
İ
T

S
E
Ç
K
İN:

1972 doğumlu Gürcü milliyetinden. Bursa inegöl'de işçi emeklisi yoksul bir aile çocuğu. Aslen Artvin Şavşat'lı.

Devrimci yaşamından önce marangoz, inşaatlarda kalıpcılık, boyacılık gibi işlerde çalışan Mecit Yoldaş, çevresi tarafından sevilen emekçi bir gençti.

1991 yılı devrimci hareketle tanıştığı, önünde yeni ufukların açıldığı bir yıl oldu, inegöl'de mahalli alan örgütlenme çalışmaları içerisinde yer alan Mecit, kendisine verilen işleri örgütlemesinde coşku ve cesareti ile öne çıktı. '92 Mayıs'ında milis olarak görev alıp illegal faaliyet içerisine çekildi. Bursa'nın yoksul gecekondu mahallelerinde birçok çalışma yaptı. 12 Temmuz Katliamı'nın 1. yıldönümünde faşist hedeflere yönelik yapılan bir dizi askeri eylemin içerisinde yer aldı. Süreç içerisinde kitlelere ve birlikte ça-hşnğı yoldaşlarına kendisini sevdirmesini, özverisi, mütevazılığı ve atılganlığıyla daha ileri görevlere aday olan bir yoldaşımızdı.

O, yoksul bir ailenin emekçi çocuğu olarak düzen, devrim çabşkisini yaşamış, görmüş, hareketin SDB'lerde somutlaşan devrimci adalet eylemlerinden etkilenererek saflarımıza katılmıştır, 1 yıl gibi kısa bir sürede Bursa mahalli alan komitesinde görev almaya hazırlanıyordu, işte bu sırada faşizmin eline tutsak düştü. Boyutlu bir olumsuzluğa düşmese de şube tavrı eksik ve olumsuzdur. O bunu bir türlü içine sığdıramadı. Sabırla, inatla, emekçiliği, mütevazılığı, özverisiyle bu olumsuzluğunu tutsaklık yaşamında aşmaya çalıştı.

Mecit Yoldaşın cezaevi süreci, kendisini yenileme, hareketi tanıma süreci oldu. Ve her geçen süreçte biraz daha olgunlaştı. Darbe ihanetinde en küçük bir yalpalama göstermedi. Hareketimizi yeterince tanımasa da saflığı ve emekçiliğiyle ihaneti kavradı ve tavır aldı.

Mecit Yoldaş emekçiydi. '93 özgürlük faaliyetinin emekçisi. Bıkmadan, şikayet etmeden özgürlük faaliyetinin en ağır işlerini yapanlardandı. Düşman faaliyetimizi açığa çıkardığında "Yine kazanacağız." diyordu.

Cezaevi Mecit için bir okuldu. Kendini tanıdığı, özgür tutsaklığı, hareket kişiliğini öğrendiği, savaşımızın ihtiyaçlarını yaşadığı bir süreç yaşadı. Adım adım gelişen bu süreç Parti-Cephemizin eleştiri-özeleştiri kampanyasında adeta bir sıçrama ile devam etti. Açık, samimi, kendine ve yoldaşlarına güvenli yapısı Partinin yol göstericiliğinde O'nu hızla olgunlaştı-rıp geliştirmişti.

Direnış ve kavga romanlarını okumayı severdi Mecit. Dünya halklarının ve halklarımızın kahramanlığı coştururdu O'nu. Mecit Yoldaşın halk kültürüne olan ilgisi sınırsızdı. Halklarımızın ulusal kültürel motiflerine, gelenek ve değerlerine, halk kahramanlıklarına, önder kişiliklerine yöneldi, anlamaya çalıştı. Hep bunları tartışmak istedi, tartışırdı. Yoldaşlarının ulusal kültürüne yabancılaşmasına karşı her zaman tepki gösterir, kendi milliyetinin halk özelliklerini bilmeyenlere kızardı. Coşkusu, enerjisiyle, neşesiyle bir moral kaynağıydı. Çeşitli meseleler üzerine her an üreten, boş durmayı sevmeyen bir kişilikti.

15 yıl hüküm aldı. Kasım '92'de geldiği Sağmalcılar Cezaevi'nde Kasım '95'te genel direnişimizin bir kazanımı olarak Ümraniye Cezaevi'ne şevki çıktı.

Mecit, düşmanın dikkatlerini daha Ümraniye'ye girer girmez çekti. Cezaevine girişte askerin onursuz arama dayatmasına vb. saldırısına sloganları ve karşı saldırısıyla cevap veriyordu. Sağmalcılar'ın o "sabırlı" Mecit'i gitmiş, düşmanın alçaklığı karşısında yerinde duramayan, düşmana saldırmak için sabırsızlanan Mecit gelmişti.

Kendisine spor ve içtima alma görevi verildiğinde büyük ^x bir coşkuyla sahiplendi görevini. Bir gün öncesinden sporda söyleyeceğimiz marş ve sloganları hazırlar, çalışırdı.

13 Aralık Ümraniye Direnişi Mecit Yoldaş'ın atılğanlığının, savaşçılığının açık biçimde öne çıktığı bir direniş olmuştu. Elindeki demir sopasıyla en önde düşmanı yaklaştırmıyor, bir an bile önden ayrılmıyordu. Barikatçımızdı. Duvar örer gibi barikat örüyordu.

13 Aralık Direnişi, gelişen savaşımızı, aldığı yenilgileri hazmedemeyen düşman 4 Ocak'ta yüzlerce komandoyla saldırıya geçtiğinde yine en öndeydi.

Düşmanın katliam için geldiğini biliyor ama yine de neşesini, kararlılığını kaybetmiyordu. Meydan okuyordu. Ölüme hazırды, iki buçuk saat yüzlerce komandoya karşı yoldaşlarıyla direniyordu. Öyle ki, en öndeki Mecit Yoldaş'ın direncini, cüretini gören düşman subayı O'nu tehdit ediyordu. "Seni öldüreceğiz." diyorlardı. Mecit Yoldaş da aynı şekilde cevaplıyor, daha bir öfke ve kararlılıkla sopasını kullanıyordu düşmana karşı. İkibuçuk saat bir avuç tutsağın direncini kıramayan düşman son çareyi tazyikli su sıkmakta buluyordu. Barikatlık hiçbir aletin olmayışı, suyun etkisini kıracak birşeyin olmamasından da yararlanarak düşmanın adım adım koğuşun içine doğru ilerlediği bir andı. Mecit Yoldaş'ın slogandan sesi tamamen kısılmıştı. Çatışmanın artık son anları. *"Bir sigaram var, ne olur ne olmaz, şunu bir içeyim."* diyerek sigarasına uzanıyor, derin derin çekiyordu sigarasını. Evet, yaşama son anına kadar tutkun, ölüme bir o kadar hazırды yoldaş. Son haykırışı "YOLDAŞLAR BİZE ÖLÜM YOK" oldu.

Düşman Mecit Yoldaş'ı alçakça katletti. Seçerek katlettiği yoldaşlarımızdan biriydi. Yüzlerce asker daracık koğuşa dolmuş, tutsaklara azgınca vuruyordu. Daha sonra Mecit Yoldaş'ı koridora çıkarıp, aynı saldırıyı orada sürdürdüler. Az öncesine kadar başedemedikleri tutsakları, savunmasız, silahsız ve yaralı halde yakalamış, vahşice saldırıyorlardı. Düşman alçaktı, hastaneye gelene kadar Mecit Yoldaş'ın hareketsiz bedenine saldırmayı sürdürdü.

Sen rahat uyu Mecit Yoldaş. Halkımız; gecekonducular, işçi-
ler, memurlar, gençler seni, sizleri yalnız bırakmadı. Anaların,
babaların çığılığı öfke oldu düşmanın yüzünde. Molotof olup
patladık düşmanın panzerlerinde. O gün istanbul alev alev
yandı. Direnişin-direnışimiz dalga dalga yayıldı cezaevlerine,
ülkeye, ülke dışına. Parti-Cephemiz yoldaşların kanını-kanı-nızı
yerde komadı: KATİLLER HESAP VERDİ.'...

Seni böyle andık yoldaş, unutmayacağız.

RIZABOYBAŞ:

1

9

6

7

y

1

1

1

n

d

a

T

o

k

a

t

'ın Almus İlçesi'ne bağlı Çam-dalı Köyü'nde doğdu. Türk milliyetinden yoksul bir Alevi ailesinin çocuğuydu. İlkokula devam ederken babasını kaybetti. Bunun üzerine İstanbul'a geldi. Ağabeyinin yanında kalıyordu. Ekonomik güçlükler nedeniyle öğrenimine devam edemedi. Ailesine maddi katkıda bulunmak için simitçilik dahil çeşitli işlerde çalıştı. Kuaför çıraklığı ve kalfalığı yaptı. Çevresinde çok sevilen, sıcak, cana yakın biriydi.

1990 yılında çalışmak için Suudi Arabistan'a gitti. Orada bulunduğu dönem içerisinde de ailesine maddi yardımlarda bulunmaya devam etti. Burada iki yıl kaldı. Vatan sevgisi ağır basınca yeniden ülkeye döndü.

Emekçi, halkçı özellikleriyle aile çevresinin demokrat, ilerici yapısı onun devrimci saflara gelmesinde etkili oldu. Devrimci mücadeleye katıldığı ilk dönemlerde başka bir devrimci örgütle ilişkisi oldu. 1994 sonlarında Parti-Cephe saflarında aşmak için başvuruyordu. Ona beklemesi, kendisiyle ilişki geçileceği söylendiği halde, değişik kanallardan birçok kez bu isteğini ilettili. Israrla ve bir an önce ilişki kurulmasını isti-yordu. Parti-Cephe onun için yeni bir dönemin başlangıcı olacaktı.

1995 başlarında örgütlü ilişkiler içine alındı. O artık Parti-Cepheliydi. "Ailem" dediği devrimci harekete kavuşmuştu. Savaşmak, gerilla olmak isteğini dile getirdi. Ancak nerede ihtiy

- duyuluyorsa da yapmaya hazırdu. Lojistik işlerde görev al-

di. 1995 Nisan ayında ise tutsak düşüyordu. Henüz sıcak mücadeledede bir iki ay gibi kısa bir süre kalmasını, tutsak düşmesini bir türlü hazmedemiyordu. *"Bir işe yaramadan yakalandık"* diyerek kendisine kızıyordu. Cezaevinin de savaşın bir alanı olduğunu, burada da yapılabilecek çok şey olduğunu anlamasına rağmen, O, yakalanışına hep hayıflandı durdu.

Tutsaklık süreci boyunca koğuşun en çalışkan insanlarından biri oldu. Her işe koşturan, sürekli soran, hep yeni şeyler öğrenmeye çalışan Rıza Yoldaş, cezaevinde de sessiz, sakin kişiliğiyle tanındı. Ancak, O'nün bu yapısına ramen taşıdığı halk ve vatan sevgisiyle dolu yüreği, mütevazı, emekçi karakteri hemen farkedilirdi. O, bu özelliklerini devrimci saflara taşımıştı.

Rıza Yoldaş birçok olumlu özelliği yanında eksikliklerinin de olduğunu biliyordu. Parti-Cephemizi tanımıyordu. Yakalanıp cezaevine geldiği ilk günden itibaren hüküm giyeceğini bekliyordu. Rıza Yoldaş, cezaevinde kalacağı süreyi Parti-Cephemizin ideolojisini, tarihini, savaşını tanımak, kendini daha da geliştirmek, eksik ve zaafalarını gidermek için kullanmayı düşündü ve büyük bir çaba gösterdi. Zaman zaman zorlandı. Ancak "bana göre değil, ben anlamıyorum, yapamıyorum" demedi. Kavramakta zorluk çektiği konuları sıkılmadan, bıkmadan defalarca sorarak öğrenmeye, içselleştirmeye çalıştı. Kavradıkça düşmana kini daha da arttı.

Sağmalcılar Cezaevi'nde 7 ay tutsaklıktan sonra 33 ay ceza aldı. Sağmalcılar'dan sonra kaldığı Ümraniye Cezaevi'nde direnişlerde, barikatlarda en önde yer alan yoldaşlarımızdan biriydi. Her günümüzün düşmanla bir irade savaşı olarak geçtiği Ümraniye süreci O'nü da olgunlaştırıyordu. *"Ben direnişleri, düşmanla çatışmayı hep kitaplardan okudum, şimdi sıcağı sıcağına kendimiz yaşıyoruz, direnmenin ne demek olduğunu daha iyi görüyorum"* diyordu.

Küçük büyük düşmana karşı kazanılan her zafer Rıza Yoldaş'ın savaşıma, kazanma kararlılığını daha da büyütüyordu. Gerek 13 Aralık'taki direnişte, gerekse şehit düştüğü 4 Ocak direnişinde yorulmak bilmeden savaştı. Bir yandan savaşırken, bir yandan da yoldaşlarını düşündü. Kendi aldığı yaralar değil,

yoldaşlarının aldığı yaralardı O'nu kaygılandıran.

4 Ocak'ta düşmanın DHKP-C tutsaklarına alçakça saldırdığı anda yeterli derecede hazırlıklı olunmamasına rağmen başlayan çatışmada en öndeydi. Düşmana karşı kullanabileceği silahlar bulmaya çalıştı. Düşman havalandırmadan üzerimize taş, cam vb. atıyordu. **Rıza** Yoldaş "*Pencerenin önüne çıkayım, asker bana taş atsın, ben de taşı alırım.*" diye konuşuyordu. Bu yaratıcılığı, cüreti ve coşkusuyla cam, taş gibi silahlar dışında hemen hemen hiçbir silahı bulunmayan tutsakların, her türlü silahlı kuşanarak hazırlıklı gelmiş düşmana karşı ikibuçuk saat süren çatışmasında en önemli payı olanlardan biriydi.

Sen rahat uyu **Rıza** Yoldaş. Yükselttiğimiz direniş bayrağı dalga dalga yayıldı ülkenin dört bir yanına ve ülke dışına. Halkımız seni yalnız bırakmadı. Parti-Cephemiz, yoldaşların kanını yerde komadı. Katiller hesap verdi!...

EN:

Orhan Yoldaş Dersimli Kürt, Sünni bir ailenin çocuğudur. 1974 Çemişgezek doğumludur. Onun yaklaşık 1 yıllık cezaevi süreci hep kendini yenileme Par-ti-Cephemizle daha fazla bütünleşme süreci olmuştur. Bir çatışma sırasında yaralı olarak tutsak düşmesine rağmen, O, hiçbir zaman kendini bırakmamış, yatağa hapsetmemiş, taşımış olduğu coşku ve hırsıyla, hep ayakta olmuştur. Olumsuzluklarım, eksiklerini aşmada sürekli çaba harcamıştır.

O'nun öğrenmeye olan açlığı, arayışı şehit düştüğü ana kadar hep var olmuştur. Buca'da kahraman şehitlerimizin hiçbir koşulda faşizme teslim olmama geleneğine kıskançlıkla sahip çıkarak Ümraniye direnişimizle kahramanlaşarak şehit olmuştur. Bu kısa süreç aynı zamanda O'nun öğrendiklerinin lafta olmadığı, her zamanda dobra dobra belirttiği gibi sözünün sahibi olduğunu da göstermiştir. Çünkü O, hep şehitlerimizden öğrenen, kendi deyimiyle onların öğrencisi olan biridir.

Orhan Yoldaş, faşizmin cezaevlerine yönelik baskı, terör dalgasına karşı bir set olduğumuz genel direnişimiz sürecinde, sağlık durumu kötü olmasına rağmen sürekli açlık grevine katılma talebi olmuş, ancak yaralı olması nedeniyle bu talebi örgütlenmemiz tarafından yerine getirilememiştir. Fakat O, direnişin hep içindedir. Hatta denilebilir ki, en önündedir. Açlık grevi direnişinin ilerleyen günlerinde, özellikle 30-40'lı günlerde, yoldaşları için koşturmadığı iş kalmamıştır. Gün olmuş görüş kabinlerinde sabahdan akşama kadar ailelerimizle ilgilen

mistir. Bütün işlerin en önündedir. Rahatsızlanan yoldaşlarımızın hastaneye taşınmasındaki mütevazı çabası ile direnişimizin yanı başındadır, direnişimizin hamallığını yapmıştır.

Orhan Yoldaş, Ümraniye sürecinde daha sevk sırasında işkencecilere karşı olumlu bir tavır olarak, daha sonrası için neler yapacağını göstermiş oldu. 13 Aralık isyanında da önemli emeği geçen yoldaşlarımız arasındaydı. Mutfak bölümüne barikat için sürekli eşya taşıyan, yangın çıkaracak malzemeler hazırlayan ve düşmanla çatışan bir yoldaşıymızdı. Yangın ateşini Orhan Yoldaşıımız çaktı. Ve o gün rahatsız olmasına rağmen, barikat direnişine dişiyle, tırnağıyla omuz verdi. Hiç yılmadı, hiç şikayette bulunmadı, isyan sırasında sürekli daha militan ve daha savaşçı olmaya çalıştı. 4 Ocak'ta da barikatta yer alan arkadaşlarla yer değiştirerek, düşmanla göğüs göğüse çatıştı. Düşmana taş ve cam attı. Son nefesine kadar kahramanca dövüştü...

**GULTE
KIN
BEYHA**

N:

1969 yılında
Kars'ın Tuzluca
İlçesi'nde doğdu.

Azeri
milliyetinden olan
Gültekin, şehit SDB
savaşçılarından
Nurhayat BEYHAN'ın
amcasının oğludur.

1989 yılında gidip
gelmeye başladığı
ÇİH-KAD'da devrimci
mücadele ile tanıştı.

1991 yılından itibaren

Daha sonraki yıllarda genç daha iradi olarak bulunduğu
sın çeşitli görev ve sorumluluklar aldı. Birçok olumlu örgütsel çalışmada Bağ-cılar-
luklar aldı. Birçok olumlu Çiftlik mahalli alan içerisinde
özelliği olmasına rağmen, yer aldı. yaşına ve
bunları dışarıya yansıtmayı deneyimsizliğine kar-

sevmeydi. Sessiz, ciddi, ağır-
başlı, kişiliğiyle tanındı. Araş-
tırmacı özelliğiyle sürekli yeni
şeyler öğrenmeye çalışırdı.
Eksik ve zaafalarını gidermek,
devrimcileşmek için sürekli
inatçı bir çaba içindeydi.

Onur, namus, dürüstlük
gibi erdemlere ölüm pahası-
na sarılarak sonuna kadar di-
rendi. Başegmeyen direnişiy-
le halk düşmanlarını rezil etti.

Yoldaştan MECİT'i Anlatıyor

***"Hele Anadolu Topraklarına Ayaklarımızı Basalım,
Anadolu Toprakları Bereketlidir"***

Genel Direnişimiz sonrasında Ümraniye Cezaevi'nin hükümlülere açılmasıyla talebimizi kazandıktan sonra sevk günleri yaklaştığında **Mecit** Yoldaş sık sık bu sözü söylüyordu. "Hele Anadolu topraklarına ayağımızı basalım!..." Evet Anadolu toprakları **Mecit** Yoldaşın dilinde soyut bir söylem değil, özgürlüğün, savaşın ve direnişin simgesiydi. O kahramanca direnişi ve şehadetiyle bunu kanıtlıyordu.

"48 DHKP-C tutsağı Ümraniye'ye sevk olmuştuk. Mecit Yoldaşla 24 kişilik ilk ring aracındaydık. Ümraniye'ye geldiğimizde önce bizi indirdiler. Nizamiye'deki arama bölümünde üst araması yapıp koğuşlarımıza yerleşecektik. Ancak kısa bir süre içinde amacın arama olmadığını, psikolojik üstünlük sağlamak, gözdağı vermek olduğunu anladık. Onur kırıcı arama dayatılmaya başlandı. Hemen tavrı aldık. Onlarca asker bizimle toplu olarak başedemeyeceğini anlayınca tek tek koparıp almaya böylece yalnız başına saldırmayı ve teslim almayı deniyordu. Önce beni koparıp almışlardı. Cezaevi bölümündeki kapıaltı bölümüne getirmişlerdi. 10-15 asker de buraya dolmuş saldırılarına devam ediyordu. Bir kez de bizi yalnız başımıza deniyordu. Ancak korkaktı. *"Soyun, bak burada kimse yok"* demek istiyordu. Ancak cevabını alıyordu. Ben düşmanla boğuşurken, bir yoldaşımı daha yaka paça getirmişlerdi. Yüzünü göremiyordum. Slogan ve karşılıklı kavganın çıkardığı gürültü, düşman askerinin sloganlarımızı bastırmak için yaptığı gürültüden diğer yoldaşımın sesini alamıyordum. Ancak zaptedemedikleri anlaşılıyordu. Düşmanın saldırısına karşı saldırıyla cevap veriyordu. İki DHKP-C tutsağının aynı yerde bu şekilde direnişinden korkmuş olacaklar ki, beni içeriye başka bir bölüme atıp, sonradan getirdikleri yoldaşıma saldırmaya devam ediyorlardı. Çok uzun sürmedi, onunla da başa çıkamayacaklarını anlayıp, benim bulunduğum bölmeye atmışlardı, içeride, daha sonrasında çoğunun faşist olduğunu anladığımız gardiyanlar vardı. Sus pus olmuş, bizi seyreliyorlardı...

içeriye giren Mecit Yoldaşı. Mecit Yoldaşın öfkesi dinmemiş, hala bağıırıyordu. Öylesine öfkelenmişti ki, camlan yumrukluyor sloganlarımızı haykırıyordu. Kolundaki saati çıkarıp düşmana atıyordu.

Yoldaşlarıyla birlikte direnirken de, düşmanla yüzyüze kaldığı koşullarda da direnerek hiçbir koşulda teslim olmayacağını haykırıyordu. Mecit Yoldaş, şehit düştüğü ana kadar gösterdiği kahramanlıklarla bunu kanıtladı."

"İşte Böyle Kardeşim Biraz da Biz Konuşalım"

O, hep gülen, neşesi, coşkusu, savaşçı kişiliğiyle yoldaşlarına moral, düşmana korku veren, örnek bir Parti-Cepheli oldu. Bu kişiliğini yalnızca düşmanla açık çatışma anlarında değil, günlük yaşamının tüm anlarında görmek mümkündü.

Günlük yaşamında disiplinli, özverili, programlıydı. 40 günlük sürecimiz onun kişiliğinin aynası olmuştur. Boş durmayı sevmez, üretmeye çalışırdı. Bir yandan kendisini eğitmek için genel eğitim çalışmalarımızın dışında bireysel olarak da çalışıp, okurken, bir yandan düşmanla çatışmaya hazırlanıyor, neyi nasıl silah olarak kullanırız diye düşünüyor, kafa yoruyordu.

"Zinde olmalıyız, düşmana karşı güçlü olmalıyız" diyerek, henüz toplu spora başlamadığımız günlerde erken saatlerde kalkıp, yanına kattığı yoldaşlarıyla spor yapıyordu.^

Mecit Yoldaş, okuyup araştırırken, spor yaparken, yoldaşlarıyla tartışırken ve uğraştığı herşeyle hep büyük çatışmalara, savaşılara hazırlanan bir savaşçı gibiydi.

13 Aralık günü devrimci tutsakların düşmana olan öfkesini doruğa çıktığı bir gündür. *"Artık yeter"* diyecektik. Koğuşta tüm yoldaşlar biraraya geldik. *"Yoldaşlar, düşman kapıyı üzerimize kapadı, açmıyor, uslu uslu otur diyor, şu düşmana bir ders verelim, Parti-Cepheliler'in kim olduğunu gösterelim."* diyor sorumlu yoldaşımız. İşte o an Mecit Yoldaş kapıyı zorlamaya başlamıştı bile. Söktüğü başka bir kapıyla koğuş kapısını kırmaya çalışıyordu. Yoldaşlarını gayrete getirmek için bir yandan kapıya yüklenirken, bir yandan da sloganlarımızı haykırıyordu:

YAŞASIN DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ...

Çok kısa bir süre içinde kapıları patlatıp cezaevini nerdeyse tümüyle denetimimiz altına almıştık. Mecit, *"işte böyle kardeşim, biraz da biz konuşalım."* diyerek ifade ediyordu coşkusu.

13 Aralık isyanında cezaevinde girip çıkmadığı, dolaşmadığı yer kalmamıştı. Malta da 9 saat süren çatışmada neşesi, coşkusu, öfkesi, kararlılığıyla en öndeydi. Evet, Mecit Yoldaş, düşmanla savaşımıza herşeyini katmaya çalışıyor, herşeyini silaha dönüştürüyordu. Düşman balyozlarla barikatı parçalamaya çalışıyordu. Barikatlık hiçbir malzememiz kalmadığı koşullarda bu kez bedenini barikata dönüştürmüştü. *"Sağ taraf sağlam, siz sola dikkat edin"* diyordu. Orada Mecit Yoldaş vardı. Kendisi barikatın sağ tarafını, sırtını duvara ayaklarını barikata vererek iki kat daha güçlendiğindendi rahatlığı.

Onun neşesi, öfkesi, rahatlığı, yaratıcılığı silahtı... Düşmanın direncimizi kırmak için tazyikli su sıkıldığı bir anda Mecit Yoldaş barikat başında bir elinde uzun demir sopası tazyikli suya karşı sırtını dönmüş, kollarını açmış siper olurken, *"Hele bir sigara verin de içelim."* diyordu.

Saatlerce süren tazyikli sudan koğuş dizlerimize kadar suyla dolmuştu. Su her yanımızda işlemişti. Düşmanla karşılıklı meydan okuma sürüyordu. Belki daha sonra düşman barikatımızı aşacak, katliam yapacaktı. Herşeyimizle direniyorduk. Yediğimiz sudan titremeye başlamıştık. Dişlerimiz birbirine vuruyor, dizlerimiz, vücudumuz soğuk suyun etkisiyle sarsılıyordu. Tam o anda Mecit Yoldaş *"Amma titriyoruz ha, Gürcüsü de, Kürtü de, Türkü de, Çerkesi de... hepimiz Lazlar'a döndük."* dedi. Titrememizi Lazlar'ın o hareketli oyununa benzetmişti. Hepimiz gülmeye başladık. Düşmanı, çatışmayı unutmuş (!) Mecit Yoldaşın esprisine kahkahayla gülüyorduk.

"Düşmana Acımayız"

O gerçek bir savaşçıydı. Silahını düşmana kaptırmanın, düşmandan silah ele geçirmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. 13 Aralık isyanında koğuşa çekilmiş, çatışmayı bari-

katlarda sürdürüyordu. **Mecit** Yoldaş elindeki uzun su borusuyla düşmanı barikatlara yaklaştırmamaya çalışıyordu, işte bu anda elindeki su borusunu düşmana kaptırdı. Bunun ezikliğini yüzünden okumak mümkündü. Kendisi de o an bunun ezikliğini ifade ediyordu. Düşmana öfkesi daha da artmıştı. Hemen az sora düşmandan üst üste iki silah kapacak, küçük yenilgiyi telafi edecekti.

Mecit Yoldaş gözü pekliği, düşmana olan öfkesi, cüretiyle örnek bir savaşçıydı. ***Düşmana acımayacaktı. O düşman ki, yoldaşlarımızı katleden, halkımıza zulmeden, yaşlı analarımıza, çocuklarımıza, genç kızlarımıza saldıracak kadar alçaktı, ahlak ve namustan yoksundu. Düşmana acımak yoktu.*** Böyle diyordu **Mecit** Yoldaş. 13 Aralık isyanında çatışırken de, 4 Ocak direnişinde de bu öfkesini gösteriyordu. Barikat başında sopasını ustaca kullanırken yanındaki yoldaşlarına da nereye nasıl vuracağını gösteriyor, düşmanın silahlarına karşı onları uyarıyor, dikkatli olmalarını sağlıyordu. 13 Aralık'ta birçok işkenceci **Mecit**'in sopa darbeleriyle yaralanmıştı.

Düşmanın 4 Ocak saldırısına yeni bir katliam için geldiğini anlamış, kendisine ve yoldaşlarına silah olarak kullanabilecek malzemeler arıyordu koğuştaki. Düşman sayım ve arama alıp çıkmıştı. Birçoğumuz yemekhanede toplanmış hazırlık yapıyorduk. **Mecit** Yoldaş yatakhane bölümüne çıkmış malzeme ayarlamaya çalışıyordu. Az sonra düşman hem alttan hem de üstten onlarca askerle koğuşa doluşmaya başladığında **Mecit**'in hazırlamış olduğu dolap kapaklarıyla düşmana iki yönden birden saldırarak koğuşun dışına atıyordu. **Mecit**, bu ilk saldırının püskürtülmesinde ve mevzilenmemizin sağlanmasında başlıca role sahipti. O, Ümraniye'nin kahramanıydı, pervasızdı, cüretliydi. Yüzlerce asker ilk saldırıdan geri kaçarken, **Mecit** Yoldaş askerlerden birini koğuş içine **çekip rehin** almayı başarıyordu; düşmana acımıyordu...

"Yoldaşlar! Bize Ölüm Yok!"

4 Ocak... Yüzlerce düşman askerine karşı yüreğimizle şehitlerimize, önderimize, Parti-Cephemize bağlılığımızla direniyo-

ruz. Cüretliyiz. Düşmana meydan okuyoruz. Düşman bizi katledecek, ölüme hazırız. Birbirimizle vedalaşıyoruz. Mecit Yoldaşın her tarafı kan içindeyken düşmana meydan okuyan sesi, direnişin simgesi oluyor bu anda O "*Cesetlerimizi çiğnemedен içeri giremezsiniz*"... "*Varsa Cesaretiniz Gelin*"... "*Yoldaşlar, Bize Ölüm Yok*" diye bağırıyordu. Hepimiz Mecit'in attırdığı bu sloganları atıyorduk. Son nefesine kadar cüreti, coşkusu sürüyordu yoldaşımızın; eksilmek bir yana, artıyordu. Düşman subayının "Seni öldüreceğiz" deyişine aldıriş etmiyordu. Kanının son damlasına kadar savaştı, şehit düşünceye kadar da kolunda kırmızı siyah tek erkek amblemlı 1978'lerde kullanılan DEV-GENÇ pazu bandını kolundan düşürmedi. (*Mecit Yoldaş o sabah başka bir yoldaşımızla birlikte kapı nöbetçisiydi.*) Nöbetçiler 13 Aralık isyanında düşmanın deposundan ele geçirdiğimiz savaş ganimetimiz olan bu DEV-GENÇ kolluklarını takıyorlardı.

Savaş ne kadar güzelleştiriyordu insanlarımızı. O güne kadar görmediğimiz, belki de göremediğiniz güzellikler işte böylesi kızgın çatışma anlarında bir bir ortaya çıkıyordu. Mecit Yoldaş, Rıza, Orhan, Gültekin yoldaşları daha yakından tanımayı çok isterdim. Onlardaki eşsiz güzellikleri diyebilirim ki, ikibuçuk-üç saatlik kızgın bir çatışma içinde bütünüyle gördüm. Halkına, şehitlerine, davasına bağlılığı, cüreti, yoldaş sıcaklığını gördüm, yalnız bunları mı?.. Düşmanın bir avuç Parti-Cephe tutsağından, bizden nasıl korktuğunu, güçsüzlüğünü, alçaklığını da gördüm. Düşmanın bütün gözdağı ve saldırganlığı bu korkusunun ürünüydü.

15 Aralık 1995, saat 18.00 sulannda 13 Aralık isyanımız zaferle sonuçlandıktan sonra koşuşlara dönüyoruz. C-1 koşuşunda-yız. Saat 19.00 haberlerinde Buca'daki tutsak yoldaşlarımızın eylemini duyunca "*Ulaa, tüylerim diken diken oldu, bu yoldaşlarımız ne kadar kahraman*" diyordu. Mecit Yoldaş'ın şehit düştüğünü duyduğumda, onu tanıyıp ta tüyleri diken diken olmayan yoldaşımız yoktur... And olsun yoldaş: Akan Her Damla Kanın Hesabını Soracak KURTULUŞA KADAR SAVAŞACAĞIZ...

Bir Yoldaşı RIZA'yı Anlatıyor

Rıza, ağırbaşlılığıyla, mütevazılığıyla ön plana çıkan bir yoldaşımızdı. Halkımızın birçok olumlu özelliğini üzerinde taşıyordu. Açık sözlü, erdemli, gelenek ve kültürlerine bağlı bir yoldaşımızdı. içinde olanı saklamaz açık açık ifade ederdi. Herkesle oturur konuşur, sohbet eder, şakalaşır. Gülmeyi çok severdi. Verilen bir görevi eksik bırakmazdı. Bilmediklerini sorar öğrenmeye çalışırdı.

Rıza yoldaş Parti-Cephemizle ilişki kurmadan önce başka bir devrimci örgütün saflarında mücadele etmiş istediği gibi olmasa da çok sevdiği Tokat dağlarında silah,elde dolaşmıştır. Uzun çabaları sonucu Parti-Cephemizle ilişki kurmuş ve ilk istediği Tokat dağlarında gerilla olmak olmuştur. Ve her koşulda bu isteğini yenilemiştir. Rıza yoldaş, kendine verilen görevle yetinmemiş, Parti-Cephemize yeni olanak ve ilişkiler kazandırmak için yoğun bir çaba sarfetmiş ve bu çabası şehit olduğu ana kadar sürmüştür.

13 Aralık direnişinde hem de şehit düştüğü 4 Ocak direnişinde düşmanla en önde çatıştı. Neşesini hiç kaybetmezdi. Yine 4 Ocak direnişinde hem şakalaşıyor hem de barikata cam, taş ve silah olabilecek herşeyi taşıyor ve düşmana atıyordu. Yorulan yoldaşlarıyla yer değiştiriyordu. Bir ara düşmana atacak taş kalmadığında havalandırma camından içeri taş atan askerler için "*Cama çıkayım beni görürlerse içeriye taş atarlar bende o taşları alır size getiririm.*" diyordu. Ve bunu söylerken yüzü gülüyordu. Topladığı camlardan dolayı elleri kan içindeydi. Ama hiç söylemiyor habire koşuşturuyordu. Düşman içeri girdiğinde ve onu şehit ettiğinde yüzündeki o gülüşü koparıp alamamıştı. Ölümü gülerek karşıladı.

O, dürüstlüğüyle, açık sözlülüğüyle diğer şehit düşen yoldaşları gibi mütevazılığıyla, atılganlığıyla, cesaretiyle örnek oldu.

Sen rahat uyu Rıza Yoldaş, Tokat dağları Halk Kurtuluş Savaşçıların silah tarakalarıyla yankılanıyor. Bize bıraktığın silahı yeni Rızalar omuzlayarak bıraktığın yerden devam ediyor.

Bir Yoldaşı ORHAN'I Anlatıyor

Orhan Yoldaşı devrimci bir eylem sonrası yaralı olarak tut-sak düştüğü cezaevinde tanıdım. Yaralanmanın getirdiği kalıcı sağlık problemlerine rağmen, kendisi ile sürekli hesaplaşan, geçmişini, hatalarını değerlendiren, daha iyi daha aktif bir savaşçı olabilmek için kafa yoran bir yoldaşımdı. Ortak yaşamın gerektirdiği görevlerin hiçbirini sağlık problemlerinden dolayı reddetmezdi. Okudukça Parti-Cephe'yi daha iyi kavradı. Kendisini gelecek için daha iyi hazırlamanın gerekliliğini gördü. Sohbetlerinde her zaman temel konu kendisiydi. Der-sim'li olduğu için sıkça gerillalarımızı, Dersim'i anlatırdı. Özellikle Ovacık'ta koruculuk sistemini, kendi akrabaları dahil insanların düşmanla nasıl işbirliği yapabildiğini nefretle anlatırdı. Çıkınca gideceğim onlarla görüşeceğim derdi.

Kendisine yönelik eleştirilerde ilk zamanlar tepki gösteren yanları vardı. Sonra bu özelliğim terk etti. Zaaflarını tespitle yetinmeyip, birlikte nedenlerini bulmaya, nasıl aşacağını saptamaya çalışırdı. Bundan dolayı hızla kendini yeniliyordu. Ve biz bunu ilk Ümraniye girişinde, sonra da 13 Aralık'ta gördük. Sağlık problemi hiç yokmuşçasına dinamik, aktif bir şekilde ön saflarda yer aldı. Barikatların oluşturulmasında, çatışma esnasında en önde yer alacak kadar düşmanla göğüs göğüse çatışmaya ve ölüme hazırды. O anda onun için yaralanmak, ölmek o kadar önemli değildi. Düğüne gider gibi düşmanın üzerine yürüyordu. Yeni bir kişiliğe bürünmüş, yeni bir **Orhan** olmuştu. Çatışma anında düşmana karşı öfke dolu, bir o kadar da coşkulu ve kararlı bir savaşçıydı. 13 Aralık isyanından sonraki günlerde, düşmanla irade savaşı içinde tereddütsüz yer almaya devam etti. Sağlık problemlerinin arttığı, bünyesinin zayıf düştüğü halde ne uykusuz kalmaktan ne de çok çalışmaktan şikayetçi oldu. O, yoğunluk içinde kendine eğitim programı çıkardı, okudu, tartıştı. Sürecin nereye doğru gittiğini gördüğünde, ölüm üzerine şöyle demişti: **"Hiç önemli değil, gülererek kucaklayacağız."**4 Ocak direnişimizde de şehadetiyle bunu kanıtladı. Elinden gelen bütün çaba ve yeteneğiyle düş-

manın karşısında yer aldı. Direndi, çatıştı, vurdu; nihayet vuruldu. Ve bir Halk Kurtuluş Savaşçısına yakışır şekilde şehit düştü. **Orhan** Yoldaş'ın anısı önünde eğiliyor, adını Halk Kurtuluş Savaşımızda, özgür tutsak geleneğinde yaşatacağımıza and içiyoruz...

Bir Yoldaşı GÜLTEKİN'i Anlatıyor

Gültekin Yoldaş sessiz, sakın ve mütevazı kişiliğinin yanında, esprili, cana yakın, insanlarla rahat ilişki kurabilen, insan sevgisi ile dolu bir yoldaşıymızdı. Belki de düzenle devrim çelişkisini en şiddetli yaşadığı bir süreçteydi. Ama o, bu çelişkilerinin altında ezilmedi, ilkeli, kurallı, disiplinli yaşamıyla sürekli kendisini sorgulayan, araştıran ve çelişkilerini aşma yönünde hem pratik hem siyasi olarak büyük çaba gösteren bir durumdaydı. Çok çeşitli yetenekleri olmasına rağmen, bunları açığa vurmaktan hoşlanmaz, ama Parti-Cephenin hizmetine sunmaktan da hiç geri durmazdı.

Ümraniye sürecimiz, herkes için olduğu gibi onun içinde yeni bir süreçti. Tüm olanaksızlıklarımıza rağmen, gece gündüz emek harcayarak şehitlerimizin, önderlerimizin resimlerini ayakkabı boyası ve kurşun kalemle büyük bir özen göstererek çizip koğuşumuzu süsleyendi. Gerek 13 Aralık isyanında gerekse de sonraki günlerde hiçbir zaman barikatların, çatışmaların uzağında, gerisinde olmadı. Hep en ön saflarda düşmanla çatıştı.

Onur, namus ve adalet onun için önemliydi ve Parti-Cephenin adaletine sonsuz güveni vardı. Bunu da her fırsatta ifade ederdi. Düşmanı ve kendini tanıyordu. Kazanacağımız zaferlerin, onurun korunmasının bedelsiz olamacağını biliyordu. Parti-Cephemize verdiğimiz "*Ümraniye'yi özgürleştirme*" sözümüzün bilincindeydi. Bu bilinçle, yoldaşlarına yaslanarak bedellerin ve zorlukların üstüne yürüdü. 4 Ocak günü de böyle savaştı. Düşmanın katliam yapmaya geldiğini ve aramızdan şehitler çıkacağını biliyordu. Ve tüm Ümraniye sürecinde kendini buna hazırlamıştı. Bir yandan düşmanla çatışırken, bir yandan da yaralanan yoldaşlarının yardımına koşuyordu. Dış-

le tırnakla savařarak dűřmanı geriletmeye çalıřıyordu.

Elimizde hiçbir silahımızın kalmadıđı ve dűřmanın son saldırıya hazırlandıđı sırada bir yoldařına *"Tamam buraya kadar, verdiđimiz sűzű unutma."* diyerek vedalařmıřtı. Diđer bűtűn yoldařlarıyla da bakıřlarıyla vedalařıyordu. řehit dűřmeye bu denli motive olmuřtu.

Dűřman onu ve yoldařlarını alçakça katletti.

Hesabını sorduk, soracağız...

HALK ŞEHİTLERİNE KOŞTU

POLİS ENGELLEMESİ KAR ETMEDİ YOLDAŞLARI MECİT'İN YANINDAYDI...

Ümraniye Direnişinde şehit düşen Abdülmecit SEÇKİN Yoldaşın cenazesi, halkın ve yoldaşlarının sahiplenmesini engellemek amacıyla 5 Ocak günü polisler tarafından kaçırılmıştı, işkenceci katillerin acelesi vardı. Çünkü, halkın ve yoldaşlarının Halk Kurtuluş Savaşçısı şehitlerini sahiplenmesinden korkuyor, devrim şehitlerinin görkemli törenlerle kaldırılmasının önüne geçmek istiyorlardı. Bu nedenle, polis konvoyu eşliğinde inegöl'e getirilen cenaze saat 21.00'da alelacele toprağa veriliyordu. Fakat polisin bu oyunu bozulacak, ne pahasına olursa olsun şehidimizin mezarı başında anma yapılacaktı.

"Cenazenin kaçırıldığını duyduğumuzda yoldaşları olarak Bursa İHD'de toplanıp buradan inegöl'e hareket ettik, inegöl BSP'de cenazenin polisler tarafından gömüldüğünü öğrendiğimizde katillere olan öfkemiz ve şehidimizi sahiplenme, ne pahasına olursa olsun mezarı başına giderek O'na yakışır bir tören yapma kararlılığımız artmıştı.

Daha sonra Mecit'in ailesine taziye ziyaretine gidilerek polisin cenazeyi kaçırması, Ümraniye'deki katliam ve tutsakların direnişleri konusunda sohbet edildi. Şehidimizi kaçırıp gömerek sahiplenmemizi engellemek istediklerini, yarın bir anma yapacağımızı ve ailesini de aramızda görmek istediğimizi belirttik. Mecit'in ağabeyi İbrahim SEÇKİN, İP inegöl ilçe Başkanı olduğunu söyleyerek *'Bizde İP olarak anmaya katılırsınız'* dedi. Kendisine *'Bizim tP'e ve Aydınlık çevresine bakışımız belli ve nettir, tartışmak gibi bir derdimiz yok. Sizi ağabeyi olarak anmaya bekliyoruz'* denildi. Ziyaret sonrası Bursa'ya dönüldü.

6 Ocak günü yerel radyo olan Radyo Mix'de hazırlanan programa Kurtuluş Gazetesi Merkez Büro muhabiri ve kapatılan Uludağ Özgür-Der'in başkanı katıldılar. Cezaevlerindeki baskılar, saldırılar, katliamlar ile tutsakların direnişinin anlatıldığı programda, inegöl'de Mecit'in mezarı başında yapılacak anmaya ve Sağlık-Sen'deki basın açıklamasına katılım çağrısı yapıldı.

6 Ocak günü saat 14.00'te Sağlık-Sen önünde başlayan ba-

sın açıklamasına; BSP, İHD, HADEP, EP Girişimcileri, Sağlık-Sen, Tüm Haber-Sen ve Eğitim-Sen'den emekçiler ile Kurtuluş, Atılım gazeteleri temsilcilikleri ve okurlarından oluşan 100 kişilik bir grup katıldı. Basın açıklaması anma için çağrı yapılarak bitirildi.

Basın açıklamasından sonra inegöl'e gidilerek, BSP'de bekleyenlerle birlikte Mecit'in mezarına gittik. Evet... Katiller yine oradaydı, inegöl girişini ablukaya almış olan polis, mezarlığı da kuşatmıştı. Düşmana inat 'ÖZGÜR TUTSAKLAR KATLİAMLARLA TESLİM ALINAMAZ-DEVİRİMCİ HALK GÜÇLERİ', 'ABDÜLMECİT, RIZA, ORHAN YOLDAŞLAR ONURUMUZDUR, "DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR-SAĞLIK SEN¹ ve 'KURTULUŞ GAZETESİ BURSA BÜROSU¹ pankartları açıldı.

Anmaya Ümraniye Cezaevi'nde katledilen DHKP-C tutsakları ve tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başlandı. Ümraniye Cezaevi'nde gerçekleştirilen katliam, tutsakların direnişi ve Mecit'in kişiliği ile mücadelesini anlatan konuşmaların ardından;

DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR,
YAŞASIN ÜMRANIYE DİRENİŞİMİZ,
ÖZGÜR TUTSAKLARA KALKAN ELLERİ KIRACAĞIZ,
YAŞASIN HALKIN ADALETİ,
YAŞASIN DEVİRİMCİ DAYANIŞMAMIZ,

MECİT, RIZA, ORHAN YAŞIYOR PARTİ-CEPHE SAVAŞIYOR sloganları atılarak anma bitirildi. Çıkışa doğru yönelindiğinde kapıya yığılan polis, kitlenin birbirine kenetlenmesi ve kararlı tutumu nedeniyle saldıramadı. Polis tüm engelleme çabalarına rağmen şehitlerimizi sahiplenmiş ve bunun gereklerini yerine getirmiştik. Bursa'ya dönüşte tüm yoldaşların yüzlerinden bunun rahatlığının gülümsemesi hakimdi.

Aynı gün Mecit'in ağabeyinin İP ilçe Başkanı olmasını fırsat bilen karşı devrimci iP'li Aydınlıkçıların da anma yapması hepimizin tepkisine neden olmuştu.

Mecit, onur, namus, adalet ve özgür vatan mücadelesinde diğer tüm şehitlerimiz gibi onurla taşıdığı bayrağı dahada yükselterek şehit düştü. Şehitlerimizin bize bıraktığı değerleri

onurla ve kıskançlıkla koruruz ve kimsenin lekelemesine izin vermeyiz. Karşı devrimci, ihbarcı aydınlıkçılar, yüzlerce şehit vererek, bedeller ödeyerek, direnişler yaratmış geleneğin sahibi bir partinin şehitini asla sahiplenemez buna izin vermeyiz.

İP, devrimcileri ihbar eden, işbirlikçi hainlerin, Aydınlıkçıların partisidir. Bu nitelikleriyle halk düşmanıdırlar. Böyle bir partinin insanları kim olursa olsun bizim şehitlerimizi sahiplenemez, onlar için anma düzenleyemez. Direniş destanı yaratarak şehit düşen ve devlet tarafından katledilen Mecit, devlet işbirlikçisi iP'liler tarafından sahiplenilemez. Böyle bir tavıra izin vermeyiz.

EMEKCİ HALK ŞEHİTLERİNİ BAĞRINA BASTI ZULÜM KAR ETMEDİ...

Ümraniye Şehitlerimizden Rıza BOYBAŞ ve Orhan ÖZEN'in cenazesi 8 Ocak 1996 günü Yeni Alibeyköy mezarlığında toprağa verilecekti. Kontrgerilla şefi TAŞANLAR ve emrindeki polis sürüsünün korkusu bu kez daha büyüktü. Çünkü işçisi, memuru, öğrencisi, ev kadını ve kondulusu ile binlerce insan şehitlerine sahip çıkacaktı. Bu nedenle istanbul'a tam bir polis terörü hakim olmuş, özellikle Alibeyköy, Eyüp ve çevresinde terör hat safhaya çıkmıştır.

Ümraniye Şehitlerinden Rıza BOYBAŞ ve Orhan ÖZEN'i ölümsüzlüğe uğurlamak için 8 Ocak günü Alibeyköy'e akan binlerce insan geceden başlayarak bölgeyi abluka altına alan işkencecilerin saldırısına uğradı. Halkın şehitlerini sahiplenmesini engellemek için bütün istanbul'da terör estiren polis ikibine yakın insanı gözaltına alarak karakollara stadyumlara doldurdu. Rıza BOYBAŞ ve Orhan ÖZEN'in ailelerini ve yakınlarını bile gözaltına alan ve cenazeleri kaçırarak gömen işkenceciler cenaze törenini izleyen Evrensel Gazetesi muhabiri Metin GÖKTEPE'yi de götürdükleri spor salonunda işkenceyle katlettiler.

Rıza BOYBAŞ ve Orhan ÖZEN'in aileleri ile avukatları sabah 09.30'da cenazeleri almak için geldiklerinde Adli Tıp yüzlerce polisin işgali altındaydı. Sabahın erken saatlerinden iti-

baren cenazelerin bulunduğu Cerrahpaşa'daki Adli Tıp Kurumu önündeki caddeyi trafiğe kapatan polis, Tıp Fakültesi Hastanesine giden ambulansları bile engelliyordu. Cenazeler ailelere saat 12.00'de teslim edilecekti, ancak aileler türlü yalanlarla saat 11.45'e kadar bekletilerek cenazeler verilmedi.

Polis şehit ailelerini tehdit ederek cenazeleri Alibeyköy Cemevi'ne almayacağını söylüyor, doğrudan mezarlığa gitmelerini istiyordu. Alibeyköy Cemevi yöneticileri polisle işbirliği yaparak cemevini kilitleyip gitmişlerdi. Ancak şehit aileleri polisin tehditine rağmen evlatlarını kendi inançlarına göre toprağa vereceklerini belirterek cemevinin üç beş soysuza ait olmadığını tüm Alevilere ait olduğunu söylediler. Saat 10.00'dan itibaren Alibeyköy çevresinde yoğun gözaltılar olduğu haberi geldi. Cenazeler beklenirken gözaltı haberleri gelmeye başladı devam ediyordu. Öyle ki **Rıza BOYBAŞ**'ın ablaları, ağabeyi ve yakın akrabaları bile gözaltındaydı. Bunun üzerine aileler gözaltına alınanların serbest bırakılması şartıyla cenazeleri doğrudan mezarlığa götürmeyi kararlaştırdılar. Avukatlar ve aileler "Tüm gözaltına alınanların serbest bırakılmadan cenazelerimizi toprağa vermeyeceğiz." derken çevik kuvvet amiri basın önünde "Tamam, gözaltındakileri serbest bırakacağız, size söz veriyorum." diyordu.

Cenazeler saat 12.00 sıralarında onlarca zırhlı polis aracı eşliğinde yola çıktı. TAŞANLAR'ın korkusu öyle büyüktü ki cenazenin geçtiği güzergah yollar polis kaynıyordu. Alibeyköy'e giden bütün yolları tutan polis, otobüsleri, minibüsleri, özel araçları ve yayaları durduruyor, kimlik kontrolü yaparak gözaltına alıyordu. İstanbul'un birçok emekçi mahallesinin giriş çıkışları tutulmuş, Gaziosmanpaşa, Eyüp, Silahtar, Alibeyköy bölgeleri kuşatma altına alınmıştı. Saat 10.30'dan sonra Silahtar yolu tümünden kapatılırken Alibeyköy'e çıkan tüm yollardan araçlar durdurularak çok sayıda kişi gözaltına alınıyordu. Daha cenaze yola çıkmadan Âli-[^]beyköy'ün çevresindeki bütün karakollar gözaltına alınan yüzlerce kişiyle dolmuştu.

Gözaltına alınanları işkence merkezlerine taşımak için polis otobüsleri yetmemiş, belediyeden sağlanan otobüsler devreye sokulmuştu.

Alibeyköy'de adeta ilan edilmemiş bir sokağa çıkma yasağı vardı.

Yollara dizilmiş panzerler, çevik kuvvet otoları, zırhlı araçlar, gözaltılar için bekletilen otobüsler... Alibeyköy Cemevi'ne yaklaştıkça bu görüntü daha da yoğunlaşıyor, sokakta polis dışında kimsenin olmadığı görülüyordu.

Ümraniye Katliamı'nda başrol oynayanlardan katil TAŞANLAR'ın günler öncesinden başlayan tehditlerine, estirdiği bütün bu teröre rağmen emekçi halk sabah saatlerinden itibaren akın akın Alibeyköy'e gelmeye devam ediyordu. Kondulardan, işyerlerinden, her yerden binlerce insan, şehitleri Rıza BOYBAŞ ve Orhan ÖZEN'i son yolculuklarına uğurlamak için Alibeyköy'e koştu. TAŞANLAR'ın korkusu boşuna değildi! insanlar polis barikatlarına rağmen dört bir yandan cemevine ulaşmaya çalışıyorlardı. Cemevine yaklaştıkça sıklaşan polis barikatlarına yüzlercesi dövülerek, yaka paça gözaltına alınıyor, arkadan yüzlercesi gelmeye devam ediyordu, işkencecilerin Alibeyköy Cemevi'nin dört bir yönündeki onlarca barikadı aşıp cemevi önüne ulaşanlar burada bekletilen otobüslere dolduruluyor ama saatler boyunca gelenlerin arkası kesilmiyordu. Alibeyköy Cemevi'nin alt tarafını tıklım tıklım doldurulan otobüsler işkencehanelere sürekli insan taşıyordu. Öğleye doğru karakolların dolması üzerine gözaltına alınanlar Eyüp Stadyumu içerisindeki kapalı spor salonuna götürülmeye başlandılar. Gözaltına alınanlar arasında Rıza ve Orhan'ın yakınları, avukatlar, gazeteciler de vardı. Evrensel Gazetesi muhabiri Metin GÖKTEPE gözaltına alınıp, Eyüp Kapalı Spor Salonu'na götürülenler içerisindeydi. Gözaltına alınan insanlar daha otobüslerde vahşice dövülerek, polis basının olayları görüntülemesini engellemeye çalışıyordu. Tek yakalanan devrimci basın emekçileri hemen gözaltına alınıyordu.

Yeni Alibeyköy mezarlığı ve yanındaki Güzelyayla Camii'nde panzerler, ekip otoları ve yüzlerce kasklı kalkanlı polis ablukaya alınmıştı. Mezarlığa giden tüm yollar kesilmiş, ara sokaklarda dolaşan sivil resmi polis araçları gördükleri herkesi gözaltına alıyordu. Evrensel Gazetesi muhabiri Metin

GÖKTEPE burada, camiye yüz metre mesafedeki bir polis barikatında gözaltına alındı.

Alibeyköy merkezinden, cemevine oradan mezarlığa tüm yollardan esnafın kepenk kapattığı gözlemlendi. Katliamı protesto eden esnaf kepenk kapatırken, polis cemevi karşısındaki bir dükkana giren insanlarla birlikte dükkan sahiplerini de gözaltına aldı.

Tüm barikatları aşarak mezarlık yakınlarına kadar ulaşan yaklaşık 100 kişilik bir topluluğa yine vahşice saldıran polis tarafından dağıtıldı.

DHKP-C şehitleri Orhan ÖZEN ve Rıza BOYBAŞ'ın cenazeleri 12.30 sıralarında Güzelyayla Camii'ne getirildi. Ancak şehitlerin aileleri de içinde olmak üzere binlerce kişi gözaltına alınıp, hiç kimse mezarlığa yaklaştırılmadığı için mezarlığa ailelerden sadece 5 kişi gelebilmişti. Cenazelerle birlikte gelen aileler ve avukatlarla beraber yaklaşık onbeş kişiydi. Aileler bu koşullarda cenazeleri toprağa vermeyi reddettiler. Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Metin NARIN burada bir açıklama yaparak ailelerin Alevi olduğunu, cenazelerini kendi geleneklerine göre toprağa vermek istediklerini, ancak polisin cemevi yöneticilerine baskı yaparak bunu engellediğini belirterek "Bunun üzerine cemevi bahçesini kullanmak istedik, bu istemimiz Valilik tarafından yasaklandı. Cenazelerimizi bu nedenle camiye getirdik. Ancak cenaze sahipleri bile gözaltına alındı. Şu an binlerle ifade edilebilecek kadar çok insan gözaltında. Gözaltına alınanlar serbest bırakılmadan cenazeleri toprağa vermeyeceğiz." dedi. Rıza BOYBAŞ'ın eniştesi Hasan ÖZTÜRK ise "Gözaltına alınan akrabalarımız, cenazemize gelen insanlar serbest bırakılmadan cenazeleri defnetmeyeceğiz. Çocuklarımızı şehit ettiler, bizi de şehit etsinler." diye haykırarak polis şeflerinin "kimse sahip çıkmadı" görüntüsü yaratmaya çalıştığını vurguladı. Kendilerine şeref sözü veren çevik kuvvet amirine "Sen bize gözaltındakilerini bırakacağız diye şeref sözü vermedin mi?" diye bağırarak rezil eden Hasan ÖZTÜRK, saldırıyı yöneten polis şeflerinden Kemal BAYRAK'ın "Kaldıracaksanız kaldırın, yoksa zor kullanacağız." şeklindeki

tehditlerine "Bizi de mi öldürecekisiniz, buyurun öldürün." diye cevap verdi. Orhan ÖZEN'in babası Mehmet ÖZEN de "Çocuklarımızın kafalarını parçalayarak öldürdüler, şimdi de cenazelerimizi toprağa vermemizi bile engelliyorlar. Bu ancak Nazi Almanyası'nda, faşist rejimlerin yapacağı birşeydir diyorlar çocuklarımıza, işte asıl terör burada yapılandır bıraksınlar halkı, o zaman halkın kimin yanında olduğu ortaya çıkacak, bundan korkuyorlar." diyerek tören için gelen insanlar serbest bırakılmadan cenazeleri toprağa vermeyeceklerini tekrarladı.

Saldırıyı yerinde yöneten Emniyet Müdür Yardımcısı Kemal BAYRAK şehit aileleriyle görüşüp "isim söyleyin bırakalım." şeklinde demagoji yapmaya kalkışınca aileler binlerce kişinin gözaltına alındığını belirterek "Hangi birinin ismini sayalım." şeklinde cevap verdiler.

işkenceciler bir süre daha aileyi tehditle cenazeyi kaldırmaya zorladılar. Ancak ailelerin kararlılığını gördükten sonra Kemal BAYRAK "Son uyarıyı yapın, kaldırmazlarsa hepsini gözaltına alın." diyerek saldırı emri verdi. Kemal BAYRAK Okmeydanı'nda da benzer şekilde saldırı emri vermiş, ancak kafasına yediği taşla kendini yere atıp "yandım anam" diye ağlaşmaya koyulmuştur. Bu kez işi garantiye almışlardı, karşılarında birkaç ana baba ve avukatlar vardı yalnızca. Bu nedenle pervazsızlar ve yüksek perdeden atıp "Bir santim bile taviz vermeyeceğiz." diyorlardı bunun anlamı dizginsiz bir terör estirmek, işkence etmek ve Metin GÖKTEPE'ye yaptıkları gibi katletmekti.

Kemal BAYRAK'ın saldırı emrinden sonra bir polis sürüsü aileler ve avukatların etrafını kuşatırken, şehitlerin cenazeleri kaçırılarak mezarlığa götürüldü.

Mezarlıkta sadece Orhan ÖZEN'in annesi ve Rıza BOYBAŞ'ın bir yakını vardı. Rıza BOYBAŞ ve Orhan ÖZEN'in naaşları mezara konurken Kürtçe ağıtlar yakan Orhan'ın annesi Elif ÖZEN, fotoğrafını çeken foto muhabirlerine polisleri göstererek "Beni çekmeyin, bu katilleri çekin. Hem cezaevine koyuyorlar, hem öldürüyor-

. iar. hem de gömmemize izin vermiyorlar." diyordu.

| Cenazeler toprağa verildikten sonra polis çemberine alınan ai-

leler ve avukatlar serbest bırakıldı. Aileler adına basına bir açıklama yapan Rıza BOYBAŞ'ın akrabalarından Av. Cemal YÜCEL "Hepiniz gördünüz, cenazemizi toprağa vermemizi, halkımızın cenazeleri sahiplenmesini engellemek için herşeyi yaptılar. Cenazelerimizi 5 kişi ile toprağa veremezdik. Biz daha sonra kendi geleneklerimize göre cenaze törenimizi yapacağız." dedi.

GÖZALTINDA İŞKENCE VE BİR KATLİAM DAHA...

7 Ocak gecesinden itibaren başlayan operasyonlarla birlikte 8 Ocak'ta gözaltına alınanların sayısı öğle saatlerinde 2 bini geçmişti. Alibeyköy'de gecedan başlayarak ev baskınlarında onlarca kişi gözaltına alınırken, sabah saatlerinde gözaltına alınanlarla kısa sürede çevredeki tüm karakollar doldu. Karakolların dolması üzerine gözaltına alınanlar Şili'de Pinochet'in yaptığı gibi stadyumlara dolduruldu. Eyüp Stadyumu yanındaki kapalı spor salonuna getirilen insanlar elleri başlarının üzerinde merdivenlerden çıkarılıp içeri sokulurken iki yana dizilen işkenceciler tarafından tekme, yumruk, cop ve kalaslarla dövülüyorlardı.

Eyüp Kapalı Spor Salonu'na götürülenlerin sayısı öğleden sonra saat 15.00 sıralarında yaklaşık 1000 kişiye ulaşmıştı. Gözaltındakiler arasında Evrensel Gazetesi muhabiri Metin GÖKTEPE de 3 bulunuyordu. Görgü tanıkları Metin GÖKTEPE'nin spor salonunda dövüldüğünü gördüler. Ancak akşam saatlerinde serbest bırakılan hiç kimse Metin'i bırakılanlar arasında göremedi. Çünkü • Metin GÖKTEPE dövülerek ağır şekilde yaralanmış ve öldürüldükten sonra cesedi Eyüp Spor Salonu'nun 50 metre ötesindeki bir parka bırakılmıştı. Katil TAŞANLAR "Olayları önlemek" bahanesiyle halkın şehitlerini sahiplenmesini engellemekle yetinmemiş ve bir katliama daha imza atmıştı.

TAŞANLAR, daha istanbul'a gelirken "*Kelle koparacağım*" diyerek gelmiş, halkın kurtuluş mücadelesini terörle karşılayacağını açık mesajını vermişti. Dediğini yaptı; ancak bugüne kadar hiçbir şey elde edemediği gibi Halk Kurtuluş Savacılarının emekçi halkın mücadelesi karşısında daha iki ayda tükenişin eşiğine geldi.

TAŞANLAR, 8 Ocak günü şehitlerimizin cenaze törenine bin-

lerce insanın katılacağını, cenaze töreninde kimin "3-5 terörist", kimin halk kahramanı olduğunun ortaya çıkacağını biliyordu. Bunun için daha tören öncesi tehditle, gözdağı vererek halkın şehitlerini sahiplenmesini engellemeye çalıştı. Bütün bunlar halkın Alibeyköy'e akmasını engellemeyecek, halk şehitlerini sahiplenerek cenaze törenine gidecekti. Medyanın da çanak tuttuğu "Olay çıkmasına izin vermeyeceğiz" açıklamaları ile halka gözdağı vererek ve saldırı zemini yaratmaya çalışan TAŞANLAR, emrindeki işkenceciler ile 8 Ocak günü İstanbul'da adeta bir sıkıyönetim uyguladı. Alibeyköy ve çevre mahallelerde ilan edilmemiş bir sokağa çıkma yasağına dönüşen bir polis terörü sonucu TAŞANLAR cenaze töreninin yapılmasını engellemeyi başarmıştı® Ancak düzenin, devletin, halk kurtuluş mücadelesi karşısındaki çaresizliğini belgelemekten başka birşey elde edememişti. Sadece 2 bin kişiyi gözaltına almaları bile halkın kimin yanında olduğunu gösterirken, cenaze törenini engelleyerek en basit insani değerlerden uzak olduklarını, halkın dinsel inançlarını bile nasıl ayaklar altına alabileceklerini de göstermişlerdi.

Evet... TAŞANLAR'ın bizim yürüyüşümüzden, rap raplarımızdan, hatta cesetlerimizden bile nasıl korktuğu bir kez daha bütün Türkiye tarafından görülmüştü. Gözaltına aldıkları insanlarımızı vahşice döverek, işkence ederek, onlarca insanımızı yaralayıp Metin GÖKTEPE'yi katlederek işkenceci-katliamcı yüzlerini ve terörden başka bir silahları olmadıklarını göstermişlerdi.

SOSYALİST BASIN EMEKÇİSİ METİN GÖKTEPE KATLEDİLDİ...

Metin GÖKTEPE, aramızdan biriydi.

işçi, memur, öğrenci ve tutuklu yakınlarının eylemlerinin, şehit cenazelerinin vazgeçilmez siması idi. Halkın yanında, halkın içinde ve onlardan biriydi. Onlarla birlikte coşuyor, üzülüyor, haykırıyor, gözaltına alınıyor, işkence görüyordu. O, kalemini ve objektifini halktan ve haklıdan yana kullanan sosyalist basın emekçisiydi.

Emekçi eylemlerinden O'nu çok iyi tanıyan işkenceciler, O'na daha fazla tahammül edemediler.

Evrensel Gazetesi muhabiri Metin GÖKTEPE 8 Ocak 1996 Pazartesi günü Ümraniye Cezaevi'nde katledilen DHKP-C tut- saklan Rıza BOYBAŞ ile Orhan ÖZEN'in benazesini izlerken ka- til polislerce dövülerek gözaltına alınmış ve işkencede katledil- misti. Metin, gözaltına alınırken yanında Yeni Yüzyıl Gazetesi muhabiri Murat INCEOĞLU ve Cumhuriyet Gazetesi muhabiri Kerem İLGAZ da vardı. Polis, öylesine azgınca saldırıyordu ki Metin basın kartını göstermesine rağmen coplarla, tekmelerle kudurmuşcasına vuruyorlardı. Diğerleri polisin elinden kurtu- ; hırken Metin vahşice dövülerek Eyüp Kapalı Spor Salonu'na gö- 1 türülmüştü. Orada kendisini gören onlarca görgü tanığından â biri olan bir Kurtuluş okuru şunları söylüyordu: "Yanında bir ki- J , si daha vardı. Spor salonunda yanyana yatırıldı herkes. Kafaları- i miza vuruyorlardı. Bir daha da göremedim."...

...

Evet, Metin GÖKTEPE katledilmişti:

O devrimci bir gazeteci idi, sömürü ve zulüm düzeninin yi- kılması ve halkların kardeşçe yaşadığı bir dünya istiyordu.

...

Akşam üzeri Evrensel Gazetesi'ni arayan bir kişi Metin J GÖKTEPE'nin gözaltında öldürüldüğünü bildirdi. Bu telefon üzerine avukat Kamil SÜREK Eyüp Savcılığı'na başvurdu. Sav- , cı Erol, Metin GÖKTEPE'nin öldürüldüğünü ve cesedinin Adli Tıp'ta olduğunu belirtti. Savcı Metin'in gözaltına alındığını ka- bul etti ancak akşam üzeri serbest bırakıldığını belirterek Eyüp'te bir çay bahçesinde otururken fenalaşarak sandalyeden düştüğünü ve burada öldüğünü söyledi. Oysa otopsi raporu savcıyı yalanlıyordu. Rapora göre Metin 9 Ocak Salı sabahı ölmüştü, ölüm nedeni de^kafasına künk bir cisimle vurma ayrıca bütün vücudu ise kırıklarla doluydu.

Otopsi raporu Metin'in işkencede öldüğünü açıkça gösteriyor. Metin'in katledilmesini basın emekçilerince öfkeyle karşılandı. Olayı duyan basın emekçileri yanı gün saat 11.00 civarında İstanbul Adliyesi önünde toplanarak kameralarını ve fotoğraf makinelerini bırakarak sessiz protesto gösterisi yaptılar.

Metin GÖKTEPE'nin katledilmesini duyar duymaz. Kurtu- luş, Alınteri, Atılım gazeteleri ve Odak, özgür Gelecek, Dev- rimci Gençlik, Sterka Rızgari, Partizan Sesi, Kızıl Bayrak dergi-

leri Evrensel Gazetesi'ne giderek başsağılığı dilediler ve ortak bir basın açıklaması yaptılar.

Buradan Gağaoğlu'ndaki Gazeteciler Cemiyeti önüne gelen Sosyalist basın emekçileri ellerinde Metiri'nin fotoğraflarını taşıyarak protesto gösterisi yaptılar. Baba-1 Ali Caddesi bu kez kendi emekçilerinin sesiyle yankılanıyordu. "İNSANLIK ONU-RU İŞKENCEYİ YENECEK", "METİNLER ÖLMEZ", "HEPİMİZ BİRER METİNİZ", "METİNLER SUSMADI, SUSMAYACAK", "ÖZGÜR BASIN SUSTURULAMAZ" sloganlarla, alkışlarla birlikte Valilik önüne gelindi ve polis barikatı ile karşılaşıldı. Gazeteciler öfkeliydi ve bunu ifade etmekten de çekinmediler. "Siz onursuzsunuz, siz namussuzsunuz, siz katilsiniz. Metin'in katilleri sizlersiniz." sözleri art arda sıralandı siyah çelenk "alkışlarla Valilik önüne bırakıldı. Ve gazetecilerden 5 kişi heyet olarak Valilik binasına girdi. Valiliğe giren heyet Vali'nin Sabancı Center'da olduğunu, bu nedenle yardımcısıyla görüşüklerini, onun ise bu olaydan habersiz olduğunu ve araştırıp gerekli görürsem sizi çağırırım dediğini belirtti. Duyarsızlığa öfke daha da kabardı. "Siz sermayenin köpeklerisiniz. Onurlu olsanız bu düzenin bekçiliğini yapmazsınız." diye bağıırıyordu gazeteciler.

Muhabirler yine bir aradaydılar ama haber yapan değil haber olan, eylem izleyen değil, eyleme geçendiler. Onlar hep beraber habere giden, polis dayaağı ile, copuyla, işkencesiyle ve küfürleriyle karşılaşanlardı. Köpekler bu sefer aralarından birini, hem de birçok haberde polisin zorbalığım birlikte göğüsle-dikleri Metin GÖKTEPE'yi katletmişlerdi, öfkeliydiler, öfkelerinde ise haklıydılar. Çünkü faşist devlet ben istediğimi katlederim, kaybederim, işkence yaparım, infaz ederim ama bunun gazetecilerin görüntülememesi, yazmaması içinde elimden gelen zorbalığı yapanm diyordu.

Bir gün sonra Gazeteciler Cemiyeti'nin önünde toplanan yaklaşık 3 bin kişi sloganlarla Metin GÖKTEPE'nin katledilmesini protesto etti. Gösteri devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladı ve "METİNLER ÖLMEZ", "HEPİMİZ BİRER METİNİZ" sloganı ve alkışlarla sürdü. Daha sonra Türkiye Ga-

zeteciler Cemiyeti Başkanı Nail GÜRELİ bu olayın bir cinayet olduğunu, otopsi raporunun incelendiğini ve GÖKTEPE'yi polis gözetiminde döverek öldürdüğünün anlaşıldığını belirtti.

Protesto eyleminde sık sık "METİN'İN KATILI FAŞİST DEVLETTİR!" sloganı haykırıldı. Kurtuluş, Atılım, Devrimci Emek, Kızıl Bayrak, Odak, Partizan Sesi gazeteleri adına bir açıklama yapılarak "Metin'in katili devlettir. Devletin katliamcı ve işkenceci polis şebekesidir. Devlet O'nun şahsında tüm ilerici, yurtsever, demokrat ve devrimci muhaliflere saldırmıştır. Metin'in cenazesine sahip çıkacağız" denilerek sosyalist basına yapılan saldırı "SOSYALİST BASIN SUSTURULAMAZ" sloganı ile protesto edildi. Ellerde Metin'in karanfillere bezenmiş fotoğrafı, pankart ve dövizlerle Valilik önüne kadar "KATİL POLİS", "TAŞANLAR İSTİFA", "DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR", "METİNLER ÖLMEZ", "HEPİMİZ BİRER METİN'İZ", "ÖZGÜR BASIN SUSTURULAMAZ" sloganlarıyla yürüdü. Valilik önüne "METİN GÖKTEPE; BU YÜREK SUSMAYACAK" yazılı çelenk bırakıldı. Buradan da İstanbul Adliyesi önüne gelinecekti.

Adliye önünde ÇHD İstanbul Şube Başkanı Levent TÜZEL 1 bir konuşma yaparak katliamla ilgili suç duyurusunda bulunduğunu belirtti. "KATİL POLİS, TAŞANLAR İSTİFA" sloganı ve alkışlarla eylem sona erdi.

Gözetim altına alınarak işkenceyle öldürülen Evrensel Gazetesi muhabiri Metin GÖKTEPE'nin cenazesinde onbinler "FAŞİZ- JİMi DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞACAĞIZ" diye haykırıyordu.

Yoldaşları, dostları, meslektaşları, aydınlar, sanatçılar, sendikacılar, işçiler, öğrenciler ve her kesimden emekçiler yaşlısı genci, kadını erkeği ile Metin'i sahiplenmeye, katillerini lanet-lemeye gelmişlerdi.

Evrensel'in önü onlarca pankartla gelmiş binlerce kavga dostu tarafından doldurulmuştu. Metin'in yoldaşları gelen tüm kavga dostlarını alanda alkışlarla ve sloganlarla karşılıyorlardı.

Alanda "DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR", "ZİNDANLAR BOŞALSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK" sloganları arasındaydık.

da, üzerinde Ümraniye Şehitlerinin yan yana portrelerinin bulunduğu "ÖZGÜR TUTSAKLAR TESLİM ALINAMAZ" yazılı pankart ve Ümraniye Şehitlerinin resimleriyle çerçevelediği büyük bir Metin portresi Devrimci Halk Güçleri tarafından açıldı. Grup Yorum "BİZE ÖLÜM YOK" pankartıyla yerini alırken, TÖDEF-İYÖ-DER, "VATANLARININ BAĞIMSIZ, HALKLARININ ÖZGÜR OLMASI UĞRUNA TUTSAK DÜŞENLERE ÖZGÜRLÜK", DLMK ise "TOPRAĞA DÜŞEN HER CAN MÜCADELEMİZDE BAYRAKLAŞIYOR" yazılı pankartlarla yerlerini almışlardı.

Sorumluların bulunup cezandmlmasını isteyen konuşmacılardan Ercan KANAR Ümraniye Katliamı'nda ağır yaralanan DHKP-C tutsağı Gültekin BEYHAN'ın şehit düştüğünü açıkladı. Bu açıklamanın ardından sloganlar bu sefer Gültekin BEYHAN için yükseldi: "DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR", "ÜMRANİYE'NİN HESABINI SORDUK SORACAĞIZ!"

Gazete önünde yapılan saygı duruşundan sonra Metin'in cenazesi ve yoldaşları en önde, Devrimci Halk Güçleri hemen onun ardında diğer kavga dostalattı da sırayla kortejdeki yerlerini alarak 6 saat sürecek yürüyüşe başladılar. Yürüyüş boyunca coşku hiç eksilmeden devam etti. Geçilen her sokakta caddede evlerinden çıkan araçlarıyla geçen insanlar yürüyüşçüleri alkışlıyor, sloganlarına katılıyorlardı. Yaşlı Kürt analar balkonlarından, pencerelerinden tiliiler çekiyorlardı. Kitle ise bu tiliilere "YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ" sloganı öe karşılık veriyordu.

Yürüyüş boyunca devrimci dayanışmanın güzel örnekleri de sergileniyor, onbinler hep bir ağızdan "METİNLER ÖLMEZ EVRENSEL SUSMAZ", "FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA", "YAŞASIN DEVİRİMCİ DOSTLUK VE DAYANIŞMAMIZ" sloganlarını atıyordu.

Devrimci Halk Güçleri'nin kortejinden yükselen sloganlar hem yürüyüşe katılanların hem de çevreden izleyenlerin ilgisini çekti. Atılan "DELİKANLI TAŞANLAR SOKAĞA ÇIK", "SABANCILAR, KOÇLAR HALKA HESAP VERİYOR", "METİNİN HESABINI KİM SORACAK? CEPHE, KİM VURUYOR? CEPHE,

KİM İÇİN? HALK İÇİN", "DHKC-SPB KATİLLERİN PEŞİNDE", "TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK", "ÖZGÜR TUTSAKLAR ONURU-MUZDUR" sloganları ve ayaklarını yere vurarak yankılanan "TİTRE OLİGARŞİ PARTİ-CEPHE GELİYOR" alkışlarla karşılandı. Yürüyüş sırasında hazırlanan DHKC pankartı da kortejin önünde yerini alıyordu. 20 kilometrelik yol boyunca DHKC imzasıyla yazılmadık yer kalmamıştı.

Metin'in evinin bulunduğu Yüzyıl Mahallesi'ne gelindiğinde büyük bir kalabalık burada bekliyordu. Yürüyüş evin önünde yapılan törenden sonra devam etti.

Metin toprağa verilirken havaya kalkan onbinlerce sıkılı yumruk "DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR" sloganını haykırıyordu. Yürüyüş sırasında ve mezarlıkta görülmeyen polis, mezarlıktan otobüse binerek Üsküdar'a giden grubun otobüsünü durdurarak hepsini gözaltına aldı.

"Bunlar 5-10 kişi" diyen TAŞANLAR'a en güzel cevabı yine halk vermiştir. Katlettikleri tutsakların cenazesine katılmak için gelen binlerce insanı gözaltına alan, binlercesini Alibeyköy'e sokmayan ve gözaltına aldıklarına işkence yaparak gözdağı vermeye çalışanlar, tüm çabalarına rağmen karşılarında yine devrimcileri ve şehitleri sahiplenilen onbinlerce emekçiyi bulmuşlardı.

GÜLTEKİN BEYHAN'I ÖLÜMSÜZLÜĞE UĞURLADIK...

Ümraniye Cezaevi'nde özgür tutsaklarla yönelik katliam saldırısında ağır yaralanan DHKP-C tutsaklarından Gültekin BEYHAN, 11 Ocak gecesi şehit düştü.

Gültekin BEYHAN'ın cenazesi 13 Ocak günü ailesi ve ÇHD'li, İHD'li, Halkın Hukuk Bürosu avukatları tarafından saat 10.00'da Adli Tıp'tan alındı. Yoğun polis kordonu altında . Alibeyköy Mezarlığı karşısındaki camiiye getirildi. Ailesi ve akrabalarının isteği üzerine cenaze, açıklanan saatten bir saat önce mezarlığa getirildi ve yapılan saygı duruşunun ardından toprağa verildi. Cenazeye katılanlar aynı saldırıda katledilen Orhan ÖZEN ve Rıza BOYBAŞ'ın mezarlarını da ziyaret ederek

saygı duruşunda bulundular.

Gültekin BEYHAN'ın cenazesinin saat 11.30'da kaldırılması cenazeye katılmak, için gelen ve gelecek olan birçok insanın katılımını engelledi. Cenaze törenine gelen birçok kişi cenazenin kaldırıldığını duyarak geri döndü. Buna rağmen yine de Alibeyköy polis tarafından işgal altına alınmış, giriş-çıkış yapan tüm araçlar durdurularak aranıyor ve kimlik kontrolü yapılıyordu. Polis cenazeye gelmek için toplanan insanlardan bir kısmına Yeşilpınar Kaleici'nde saldırarak dağıttı ve halkın şehitlerini sahiplenmesi karşısındaki tahammülsüzlüğünü bir kez daha gösterdi.

Cenazenin kaldırılmasının ardından cenazeye katılmayan bir grup Alibeyköy Cemevi'nde toplandı. Burada Halkın Hukuk Bürosu ve ÇHD'li avukatlar tarafından yapılan basın açıklamasından sonra, devrim şehitlerinin anısına saygı duruşunda bulunan kitle, "DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR", "YAŞASIN ÜMRANIYE DİRENİŞİMİZ" sloganlarını atarak dağıldı.

ŞEHİT AİLELERİ

"Bir tarafta vahşeti gördük. Alabildiğine alçak, alabildiğine sefilce... Bir tarafta ise insanlığı, dostluğu yaşadık. Alabildiğine insani, güzel..."

Gönül ÖZTÜRK (Rıza BOYBAŞ'ın yeğeni):

Adli Tıp'tan teşhis için babamı çağırılmışlar, O tanıyamamış. Bunun üzerine beni çağırdılar. Ben **Rıza'yı** gördüğümde şok oldum. Bir insan ancak bu kadar vahşice öldürülebilir. Darbeler hep kafasına gelmiş. Kafası dışında vücudunda birşey yoktu. Kafa yok gibiydi. "Bu nedir benimle dalga mı geçiriyorlar, yaratık mı bu" diye düşündüm ilk anda. Kafada 15 cm derinliğinde yarıklar açılmış. Kafatası göçmüş, elmacık kemikleri komple kırılmış. Elleri ve dudaklarından tanıdım. Ancak yine de bu **Rıza** olamaz diyordum. Askerde ameliyat geçirmişti. Onu söyleyince doktorlar da "Tamam bu **Rıza**" dediler. Şoka girmiştim adeta. Ancak "hayvanlar" diye bağırdığımı hatırlıyorum. Hala bu olayın şokunu yaşıyorum. Bir, tarafta vahşeti

gördük. Alabildiğine alçak, alabildiğine sefilce. Bir tarafta ise insanlığı, dostluğu yaşadık. Alabildiğine insani, güzel... Avrupa'dan, Almanya'dan, İngiltere'den, İsviçre'den, Türkiye'nin her yanından telefonlar yağdı eve. Hiç tanımadığımız insanlar bizimle ağladı, bizimle beraber sahiplendi. "Kanı yerde kalmayacak, hesabını soracağız" diyorlardı.

Hasan ÖZTÜRK (Rıza BOYBAŞ'ın eniştesi): Eğer suçluysa, devlet gerek haklı gerek haksız cezaevine atmış zaten. Eğer gerçekten suçluysa cezasının çekip yatacağı, Bu insanlık değil Eli kolu bağlı insanlara saldırdılar. Kafalarını paramparça yaptılar. Bunu değil insana, hayvana yakıştıramı-yorum. Bunu bir biz değil, bütün dünya kınadı, "isyan" diyor-lar. Bunların hepsi yalan. Bunu yapacakları önceden de belliy-di. Ümraniye'ye gittikten sonra çocuklarımızla görüştürülmü-yorduk, iki ay boyunca gittik, kapıdan döndük. Bunu devlet bizzat yaptı. Adalet Bakanı, savcısı, askeri, polisi, insan Hakları Bakam... Hepsi katliamcı, adam öldürüyorlar... insan Hakları Bakanlığıymış... Hangi insan Hakları? öldürdükleri yetmedi» cenazemizi engellediler. Binlerce insan gelmişti, hepsini gözaltına aldılar. Ablası, ben, avukatlar dışında kimseyi bırakma-, -dılar mezarlığa. Rıza'nın kardeşlerim dahi gözaltına aldılar. Alibeyköy'e gittiğimizde her tarafı tutmuşlardı. "Gözaltındakiler serbest bırakılmadan gömmeyeceğiz." dedik. Bunun üzerine Rize'nin ağabeyi, yengesi ve yeğenini karakoldan çıkarıp getirmişler. Biz herkesin serbest bırakılmasını söyledik. Polis j bize "Hepsi aileniz değil." dedi. Ben de "Kim olursa olsun be- nim cenazeme katılmış, sahiplenmiş. Hepsi benim ailem." de- dim. Bizi ablukaya aldılar. Cenazeyi kaçıp gömdüler. Ben onlarla gurur duyuyorum. Cumhurbaşkanı'nın cenazesi böyle kala- balık olmadı. Rıza ile gurur duyuyorum ki, bütün emniyet müdürlerini, İstanbul polisini ayağa kaldırdı cenazesi. Herkesi göz- zaltına aldılar, ama ben biliyorum ki halk şehitlerimizi sahiplendi. Şehitlerimizi sahiplenen halkımıza teşekkür ediyorum. Cenazeyi engellemek için ellerinden geleni yaptılar. Polis arabaları, minibüsleri yetmedi, belediye otobüslerinde taşıdılar

karakollara, insanları spor salonlarına doldurup işkence yaptılar. Ümraniye'de katlettikleri yetmedi, cenazede bir gazeteciye (Metin GÖKTEPE) gözaltına alıp O'nu da öldürdüler.

Salih BOYBAŞ (Rıza'nın ağabeyi):

Alibeyköy Cemevi'ne görüşmeye gittiğimizde ilk olarak bize "Yönetim Kurulu olarak karar aldık. Sibel YALCIN'ın cenazesinden sonra siyasileri kabul etmiyoruz." dediler. Biz de onlara "Burası ibadet yeridir. Siyasi diye cenaze geri çevrilmez. Biz Aleviyiz. Bizim geleneklerimize göre cemevinden kalkması gerekir. Hırsız, yankesicisi olsa kabul ediyorsunuz. Hem camilerde kimse bakmıyor siyasi mi değil mi. Herkesin cenazesi kabul ediliyor. Benim şehidim burada kabul edilmezse ben Alevi olarak nasıl cemevine gelirim bir daha." dedik. "Kesinlikle olmaz." diyorlardı. Biz de "Bizim mücadelemizle, bizim aî datlarımızla kurduğumuz cemevinde cenazemizi kaldırmıyız. Sizin gibiler yüzünden Aleviyim demeye utanıyoruz." dedik. Cenazemizi polis ve Alibeyköy Cemevi birlikte engellediler. Bu tüm Alevi derneklerinin, Alevilerin tavrı değil elbette. Oradaki yönetim kurulunun tavrı. Alevilikte *"ölmek var dönmek yok'tar*. Bunlar oraya Alevilik adına oturmuşlar, insanlarımızı kandırıyorlar.

AVUKATLAR ANLATIYOR

RÖPORTAJ:

"NEDEN ÖZGÜRLÜK?"

Ümraniye Cezaevi'nde yaşananları yakından izlediniz, görüşmelere katıldınız. Ümraniye Cezaevi'nde neler öldü? Cezaevleri bugüne nasıl geldi?

Halkın Hukuk Bürosu Avukatları'ndan Ahmet Düzgün YÜKSEL: Özellikle Ümraniye Cezaevi'nde sürekli olarak bir gerilim sözkonusuydu. Gerilim siyâsi iktidar tarafından bilinçli olarak tırmandırılıyordu. Bu cezaevinde geline son durum; kamuoyunun gündemine girdiği ve açıldığı ilk tarihlerdeki iktidarın amacıyla açıklanabilir. Tutsakların siyasi kişilikleri; iktidarı rahatsız ettiği için bu cezaevinde kişilikleri yok etmeye yönelik planlı bir baskı hesaplanmıştı.

Ümraniye Cezaevi ilk açıldığında Eskişehir Cezaevi'nin açılış sürecindeki gibi baskı, işkence ve hücre uygulamalarıyla gündeme geldi. Hatta o tarihte 15 DHKP-C tutsağı suçsuz, sebepsiz hücreye atıldı, iktidar bütün cezaevlerinde Ümraniye'yi açtıktan sonra daha farklı bir baskı uygulamaya çalıştı. Erzurum, Malatya, Elazığ, Elbistan gibi cezaevlerinde cezaevlerinden işkenceye götürülme, itirafçılaştırma yaşandı. Bunu beceremediği, tutsakların direnişini kıramadığı Buca gibi cezaevlerinde ise katliam tezgahladı. Hepimizin de tanık olduğu gibi tutsaklar Buca'da katledildi. Tutsaklara öylesi saldırılar planlanıyordu ki yıllar öncesinden cezaevi yaptırılıyor, inşaatları bittikten sonra da aylar öncesinde TGRT vb. televizyonlarda ve medyalarda tutsaklar aleyhine kamuoyu oluşturabilmek için yayınlar yapıyordu.

Ümraniye'de bugün kabul edilen talepler, daha önceki direnişlerde zaten kabul edilen taleplerdi. Peki devlet neden saldırdı, neyi hedefliyordu?

AD. Y: özellikle son dönemde siyasi polis tarafından birtakım olayların faillerinin yakalandığı iddia edilip, bunların faillerinin ise cezaevinden talimat aldığı gibi kamuoyunu yönlendirici talimatlarla tutsakları hedef gösterdiler.

Bu konuda sadece beyanat vermekle yetinmeyip daha da

ileri giderek cezaevi önünde tutsak ailelerini, ziyaretçilerini gözaltına almaya başladılar. Bundan bir sonuç çıkaramayınca JITEM devreye girdi. Bildiğiniz gibi Rohe HARMAN, Ali İhsan AY 3 gün boyunca itirafçı kontra tarafından sorgulandı. Bu sorgulamalar da tutsaklara yönelikti. Dört duvar arasına kapattıkları insanların kişiliklerini yok edip, soysuz, onursuz bir insan tipi yaratmaya çalışıyorlardı. Bunu yapabilmek için tek silahları baskı, zor, işkence ve katliamdı. Hepimizin de gördüğü gibi baskının en üst boyutu olan katliamı birden fazla cezaevinde görmeye başladık. En son Ümraniye Cezaevi'nde savunmasız tutsaklara bahane dahi bulunmaksızın, saldırıldı. 4 tutsak şehit olurken, 5'i ağır 42 tutsak yaralandı.

özellikle Buca ve Ümraniye Cezaevi'nde operasyon adı altında gerçekleşen katliamdan bahsetmek istiyorum; her ikisinde de jandarma, istihbarat birimleri önceden tutsaklara taciz ve saldırılarda bulundular. Ardından da bir bahaneyle saldırı yaptılar. Ümraniye'de ise bu katliama kılıf dahi aramadılar. Zira Ümraniye Cezaevi 13 Aralık'ta bir defa saldırıya maruz kalmış, ancak tutsakların barikatları geçilemediği için Adalet Bakanlığı devreye girerek "uzlaşma" sağlanmıştır. Yani ;i Ümraniye Cezaevi'nde tutsaklar beklemeydi. Adalet Bakanlığı yapılan anlaşmaya göre;<tutsaklar barikattan kaldıracak ve J 6. koğuşa yerleşecek, bakanlık 3. gün sonrasında görüşmeleri ; başlatacaktı. Bu nedenle de tutsaklar 6. koğuşa çekilmiş. En / fazla 20-25 kişilik gruplar halinde anlaşma yapılacağı, hukuk|statünün belirleneceği günü beklemekteydiler. Tutsaklar sözünde durup 6. koğuşa yerleşmişlerdi. Ama ne var ki Adalet Bakanlığı'ndan görüşmeler için gelen Müsteşar Yusuf Kenan DOĞAN ve Ceza ve Tevkifleri Genel Müdürü Zeki GÜNGÖR sözlerinde durmadılar. Barikat kaldırıldıktan sonra Ankara'ya kaçtılar ve araya giren avukatların çeşitli girişimlerine rağmen bir türlü İstanbul'a gelmediler. Saldırı planının ortağı oldular, Olayırf bu noktası bizce çok önemlidir. Kanâatimizce Buca saldırısıyla tutsaklar cephesinde gündeme gelen ve 50 'li günlere varan açlık direnişiyle tutsaklar tarafından kazanılan ve yazılı hale gelen haklar gerek iktidarı, gerekse Adalet Bakanlığı'nı ra-

hatsız etmişti. Bu nedenle Adalet Bakanlığı yetkilileri tutsakları her fırsatta .tuzağa düşürmeye çalışıyorlardı. Bu bölümün önemli olduğunu söyledik. Sorumluların açığa çıkartılması için Halkın Hukuk Bürosu olarak soruşturma yürütüyoruz. Bu soruşturmamız savcılığa suç duyurusu şeklinde değil, gerçek suçluların, sorumluların tespiti açısından. Ümraniye Cezaevi'nde yapılan katliama yönelik ilk incelememize göre operasyon yapılacağı önceden Adalet Bakanlığı'na bildirilmemiştir. Yalnız olay günü saat 13.30'da Zeki GÜNGÖR'le yapılan telefon görüşmesinde "sayım verilmediği için, operasyon olacağı" öğrenilmiştir. Katliam ise aynı gün saat 09.00 civarında başlamıştır. Katliamın asıl faillerinden olan cezaevi 1. Müdürü Hüseyin ŞEBEKOĞLU (ATAKAN) 'm itirafına göre olay bakanlığa haber verilmeden düzenlenmiştir. Ne varki aynı gün saat 09.00 sıralarında Buca Cezaevi'riden izmir Cumhuriyet Başsavcısı Melih TARI tarafından önlem aldırıldığı için bakanlığın bilgisinin olduğu ihtimali kuvvetlenmektedir. Zira 13 Aralık'taki Ümraniye saldırısında da aynı saatlerde Melih TARI Buca'da önlem almıştı. Ayrıca Ümraniye Cezaevi'nde yürütülen soruşturmada anlatıldığında da DHKP-C tutsaklarının sabah saat 09.00'dan itibaren hücrelere atılmaya çalışıldığı görülüyor. Bu durum bir kısım cezaevi görevlileri tarafından bir sevk olayına benzer şekilde gündeme getirilmiştir. Bu konuda soruşturmamız devam etmekle birlikte şu iki ihtimal üzerinde önemle duruyoruz.

1 - Bakanlık yetkilileri bilinçli olarak uzlaşmadan kaçtıklarına göre şimdilik katliam planının ortağı oldukları görülmektedir. Hatta bu konuda elimize yazılı birtakım deliller de geçebilir. Bu konuda ciddi bir soruşturma yürütüyoruz ve bunu kamuoyuna da açıklayacağız.

2- Başından beri JİTEM ve Terörle Mücadele Şubesi emrindeki askeri görevliler, Üsküdar Cumhuriyet Başsavcısı, cezaevinden sorumlu savcı ve JİTEM'le işbirliği içinde olduğunu düşündüğümüz cezaevi 1. Müdürü Hüseyin ŞEBEKOĞLU(ATAKAN), gardiyanlar ve 2. müdürün içinde örgütlü bulunduğunu düşündüğümüz aynı istihbarat örgütüne bağlı grupların bi-

linçli olarak bir katliam planı yapıp, uyguladıkları kesinleşmiştir. Bu konudaki açıklamamızı yeri geldiğinde yapacağız.

Direnışte devrimci tutsaklar birlikteydiler. Bu birlikteliğin kazanından ne gibi sonuçlar getirdi?

A.D. Y: Tutsakların bu direnişteki birliktelikleri güzel bir örnekti. Hepimizin de bildiği gibi organize bir baskı ve zora karşı aynı şekilde birlikte bir direniş sonuç verebilecektir. Tutsaklar katliamlara rağmen birliklerinden ödün vermeyip hakları, kişilikleri, siyasi kimlikleri konusunda güzel bir sınav verdiler. Bu birlikteliğin sonuçları gözle görülür, elle tutulur oldu, bunu hepimiz gördük. Bunu anlatmaya dahi gerek yok. Çünkü bu birliktelik bütün kamuoyu tarafından da gözlemlendi. Zira medya günlerce, haftalarca seçim sonuçlarını tartışırken, tutsaklar kendilerine uygulanan katliama karşı ilk olarak Buca'dan başlamak üzere, Ankara, Sağmalcılar ve Bartın'da kendi can güvenliklerini ve savunmalarını kurmak amacıyla rejimlere aldılar, barikatlar kurdular. Türkiye'nin gündemini bir anda değiştirdiler, öyle ki, tutsaklar aleyhine propaganda yapan TGRT bile sus-pus oldu. Bizce tutsaklar birlikte hareket ederek savunmayı aşp, özgürlük isyanını dile getirdiler.

Direnışte içeri dışarıyı, dışarı içeriyi etkiledi. Aradaki duvarlar kalktı. Dışarıdaki halkın geliştirdiği eylemlerin devrimci tutsaklar üzerinde ne gibi etkilerini gözlemlediniz?

A.D.Y: Evet gerçekten de öyle oldu. Önce içeri dışarıyı etkiledi. Sonraysa dışarı içeriyi etkiledi. Dört duvar arasındaki tutsakların katledilmesi öncelikle tutsaklar cephesinden isyana neden oldu. Ardından kamuoyu olayı sahiplendi ve haklı isyanı yükselttiler. Tutsaklar katliama uğramıştı ve bu katliamın kamuoyunda nasıl bir etki yaratacağını, nasıl tepki göstereceğini merak ediyorlardı. Tutsakların bu merakı uzun sürmedi.; Hemen ardından kamuoyu yasal çerçevesinin de dışında meşru gördükleri bütün eylem biçimlerini gündeme soktular. Bizce zaten bu koşullarda yasalar önce iktidarı tarafından çiğnenmiş, dört duvar arasındaki insanlar katledilmişti. Bu nedentej

de Gazi isyanında olduğu gibi gerek tutsakların gerekse tutsaklara destek olmaya çalışan, kamuoyunun direniş ve eylem biçimleri elbette yasalara sığmayacaktı. Sonuçta da böyle oldu. Daha önceki süreçlerde tutsaklık koşullarına en uygun eylem biçimi olan açlık grevleri yapılırken, bu kez barikat ve rehin alma sınırına sıçradı. Bir hukukçu olarak şunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Eğer bir yerde yasa bizzat iktidar tarafından çiğneniyor ve katliam bizzat iktidar tarafından düzenleniyorsa, orada her türlü eylem ve isyan meşrudur. Zira kişinin kendi ve arkadaşının canını ve haklarını korumaya yönelik doğal hareket tarzıdır, öyle sanıyoruz bugüne kadar edindiğimiz tecrübelerle göre iktidar sürekli bir saldırı planı içinde olacak, tutsaklar ise sürekli olarak savunma ve özgürlük mücadelesi içinde olacaktır. Özellikle son günlerde gündeme sokulmaya çalışılan "Türk Tipi Cezaevi" utangaçça anlatılmaya çalışılan hücre tipi cezaevleridir. Bu cezaevi modeli özellikle ABD, Almanya, Fransa, İtalya gibi emperyalist ülkelerde devrimcilere karşı kurulmuş bir tecrit cezaevleri modelidir. Bu cezaevlerinde insanlar yalnız başına bütün sosyal ilişkilerden kopartılarak, egoistleşmesi, muhbirleşmesi, soysuzlaşması ve kişiliğinin silinmesi hedeflenir. Yalnızlaştırılarak önce bedeni, uzun yıllar baskıya dayanamaması halinde de kişiliği teslim alınır, 12 Eylül sürecinde insanlar topluca tutuklandığı için o dönem ihtiyaca göre Sağmalcılar vb. gibi büyük koğuş cezaevleri kurulmuştur. Ancak süreç içerisinde görüldü ki devrimciler cezaevinde yıllarca yatdığı halde insanlıklarından birşey yitirmiyorlar. Hatta bu cezaevlerinde gerçekten de düzene muhalif onurlu insan tipleri yetişmeye başlıyor. Şu anda ise siyasi iktidar bunu aleyhine bir durum olarak değerlendiriyor. Her konuda örnek aldığı gibi cezaevleri modelinde de emperyalist ülkeleri aynen örnek almaya ve utanmazca buna "Türk Tipi" cezaevini adını koymaya çalışıyor. Aslında bu model 50 yılı aşkın süredir emperyalist ülkelerde kullanılıyor. Emperyalist ülkeler, edindikleri tecrübeye göre insanı sosyal ilişkilerinden tecrit ederek yalnızlaştırıyor. Hatta onu, teslim alınmasıyla bile sonuçlandırabiliyor. Ve bu gayet doğal bir sonuçtur. Zira siyasi insanın varlığını

sürdürebilmesi, onun bulunduğu ortam ve sosyal ilişkileriyle doğrudan ilişkilidir. Emperyalist ülkeler tarafından denenmiş bu yöntem sonuç verici olduğu için, bugün siyasi iktidar tarafından sürekli uygulamaya konulmaya çalışılacaktır. Takdir edersiniz ki bu durum tutsaklarla iktidar arasında sürekli bir çatışmaya neden olacaktır. Siyasi iktidar her bunalımında saldıracak, tutsaklar ise katliam pahasına haklarını savunacaktır. Ancak ülkemiz açısından bu saldırıların sürekli tecrit olması bakımından her seferinde bu saldırılan göze alamayacaktır.

Cezaevlerindeki sorunlar ülkede yaşanan sorunlardan kopuk değil. Gerek sistemin çarpıklıklarından dolayı suça itilen, gerekse sisteme karşı mücadele eden onbinlerce insan cezaevlerine doldurulmuş durumda. Bu yüzden zaman zaman genel aften söz ediliyor. Siz bu konuyu nasıl değerlendiriyorsunuz?

AD. Y.: Güzel bir konuya değindiniz. Elbette cezaevindeki sorunlar dışarıyla direkt bağlantılı, iktidarın ekonomik ve siyasi bunalımını yansıtıyor. Zira sistemdeki adaletsizlik, sosyal güvensizlik, bizzat yönetenler tarafından yapılan toplu hırsızlık ve sömürü en geniş kesimlerin tepkisine neden oluyor. Ve insanlar hakları ve adalet istekleri etrafında muhalif gruplar ve örgütlenmeler oluşturuyorlar. Elbetteki sistem bu muhalif grupları düşman kabul ediyor. Katlediliyor ya da cezaevlerine dolduruyor. Bugün cezaevlerinde siyasi ve bunlara yardım ettiği iddia edilen onbinlerce tutuklu ve hükümlü ile 40 binlere varan sistemin ürettiği adli suçlu dediğimiz tutuklu ve hükümlü var. Adalet mekanizmasında öyle haksızlıklar var ki, yalnız siyasi olaylarda değil, alacak verecek ilişkilerinde dahi devletin mekanizması işlemiyor. Komisyoncu mafyalar kol bacak kırarak bir işleyiş oturtmaya çalışıyor. Sonuç olarak; adli olaylarda sistemin yarattığı suç tipleriyle, siyasi ve toplu olaylarda ise sistemin suçluluğu söz konusu. Yani adli olaylardan suç işlemiş olduğu ileri sürülen kişiler sistemin adaletsizliği, suç işlemeye yöneltmesi ve teşviki nedeniyle bizce suçsuz. Siyasi ve toplumsal olaylardaki muhalif grupların düş-

man kabul edilip topluca tutsak edilmeye çalışılmaları nedeniyle, haksızlık sistemden kaynaklandığı için bu gruplar da suçsuzdur. Bu nedenle de biz kamuoyunda siyasi tutsak olarak bilinen, düşünceleri ve düşünceleri doğrultusunda eylem yapan kişileri devrimci tutsak olarak tanımlıyoruz. Toplumda kader kurbanı olarak kabul edilen, sistemin her türlü zaaf ve adaletsizliklerinden etkilenmiş kan, namus, arazi davası vb. adalet beklentisiyle direkt ilgili olaylar ve bu nedenlerden ötürü tutuklanmış ve hüküm almış olanları sistemin ürettiği suçlu tipleri, adli tutsak olarak kabul ediyoruz. Bu suç tiplerinde de sistemi suçlu görüyoruz. Ancak bu her iki olayın dışında, gerek iktidar tarafından yönlendirilen, onlara bağlı gerekse kendi menfaatleri doğrultusunda örgütlenen bilinçli sivil faşist örgütlenmeler, mafya babalan, eroin ve silah kaçakçıları, işkenceciler, itirafçı kontralar, devlet yapısı içinde gizlice örgütlenmiş sivil ve askeri kontrgerilla grup ve üyelerini halka karşı bilinçli olarak örgütlendikleri için sistemin adaleti içinde tutuklanıp, hüküm alsalar da tutsak olarak kabul etmiyoruz. Bu menfaat ve faşist örgütlenmeler 12 Eylül sürecinde olduğu gibi bazen göstermelik olarak tutuklanıp hüküm alabilirler. Bu kişi ve grupları halk düşmanı olarak kabul ettiğimiz için tutsaklık statüsünün tersine, yargılanıp en ağır cezalara çarptırılmalarını istiyoruz ve bunun takipçisi olacağız.

Yani özet olarak anlatmak gerekirse biraz önce tarifini yaptığımız devrimci tutsak ile adli tutsakların bugünkü konumu iktidarı adaletsizliğinden kaynaklandığı için genel af değil, tutsaklara özgürlüğü savunmak gerekir. Zira ortada bizce bir suç yoktur. Demokratik hak ve adaletin olması durumunda da bu tür yargılamalara dahi gerek kalmayacaktır.

Son olarak ne söylemek istersiniz?

A.D.Y.: Elbette tutsaklara en yakın, açlılarıyla ve sevinçleriyle en yakından tanıyan bir savunman olarak düzenin suçlu olması sebebiyle **tutsakların özgürlüğünü** istiyorum.

CEZAEVLERİNDEKİ KATLİAMLAR VE AYDIN SORUMLULUĞU ÜZERİNE

12-Eylül ile gündeme gelen toplu tutuklama ve yargılamalar 1 cuntanın yazdırdığı 1982 Anayasa'sı ve DGM'lerin de kurumlaştırılması ile devamında çıkarılan Terör Yasası sonucunda 5 sisteme karşı mücadele içinde olan, özellikle devrimci güçlere karşı devletin emniyet kuvvetlerinin baskı, işkence ve katliamı da bu sistemli baskının bir parçası olarak artarak yerleşir oldu.

Son süreçte ise baskı ve katliam o kadar fütursuzlaştı ki, dört duvar arasındaki tutsaklar açıkça demir sopalarla katledilmeye başlandı, insanlar spor salonlarına doldurularak topluca dayaktan geçirildi, basın emekçileri yüzlerce insanın önüne "i" de kazma şaplarıyla katledildi.

Bütün bunlar olurken duyarlı kurum ve kişiler bir yana f "AYDINLARIMIZ"ın durumu neydi?

Gerçekten de onbinlerin tutsak edildiği günümüzde cezaevleri denildiğinde akla ilk gelen tutsaklık koşulları ve savunmadır. Zira iktidar onbinleri cezaevlerine doldurmuştur ancak bununla yetinmeyi düşünmemektedir. Onun için asıl Önemli olan tutsak edilen insanların siyasi kişiliğini yok edip her denilene itaat eden, yalnız kendini düşünen, itirafçı muhbir bir düzen adamı yetiştirmek, bu şekilde düzene muhalif direnişi her cepheden, özellikle cezaevleri cephesinden kırarak sömürüyü devam ettirmektir. Bu sebeptendir ki tutsaklar sürekli olarak zapturapt altına alınmaya çalışılmakta, sürekli olarak devlet baskısına maruz bırakılmaktadırlar.

12 Eylül sürecinde cılız da olsa bu sistemli baskılara baş kaldıran özellikle hukukçu aydınlarımız ise bugün sorunlara iyice kulağını tıkamış, savunma kürsüsünü dahi sahiplenme yerek bir kısım çıkar çevrelerinin ayakçılık sayılabilecek alacak ve evrak takip işlerini savunmanlık sayıp kendilerini avutmakta veya onurunu dahi ayaklar altına alıp bu çıkar çevrelerinin menfaat ortağı olmaktadır.

Onbini aşkın avukatın görev yaptığı dünyanın en büyük baroları içinde sayılan İstanbul Barosu'nda kabul gören anlayış bu olduğu için, geçmişte büyük savunucuları oldukları hal-

de bugün gerçek demokrasiye inancım yitirmiş ve düzenden medet bekleyen Turgut KAZAN ve benzer görüşteki bir kısım YK üyeleri ise bu durumu geleceklerinin idamesi lehine değerlendirecek cezaevlerinde "geliyorum" diyen katliam sürecinde savunmaya tam bir ihanet içinde oldular.

Medet ve "*demokrasi*" bekledikleri bu iktidarlar tarafından savunmanın asli unsuru müvekkü-tutsağın dön duvar arasında katledilmesine göz yumdular. Kılını kıpırdatmadılar. Beklenen sonuç, katliam düzenlendiğinde ise utançlarından göstermelik çabalar içinde oldular.

Bu durum köhnemiş avukatlık anlayışının gelecek ve menfaat arayışyıkı çakıştığı normal bir sonuç olarak değerlendirilebilir. Bir sorun daha var ki bizce bu daha da yakıcı. Cezaevlerinde Buca ile başgösteren boyutlu katliam ve sonrasında gelişen 50'li günlere varan AĞ genel direnişi sürecinden başlayarak şimdilik Ümraniye katliamıyla sonuçlanan keskin süreç gösterdi ki, 12 Eylül sürecinden sonraki DGM yargılamaları ve tutsaklık koşulları sorunlarını omuzlamaya çalışan Devrimci Demokrat Avukatlar alışılmışın dışında yeni bir sorumluluk ve görev anlayışına sahip değiller. Çok fazla eleştirdiğimiz köhnemiş avukat tipinden fazlasıyla etkilenmiş, DGM'deki tahta savunma kürsüsünün dışında, tutsakları can güvenlikleri için kurdukları barikatlarda kucaklayacak meşru avukatlık anlayışına ikna olmamışlar. Bu nedenledir ki kendince çözümler üretmeye çalışan duyarlı azınlığı bir kenara koyarsak, bu meslekdaşlarımızın durumu da pek farklı olamadı.

Buca örneği daha gündemde iken, Ümraniye'de ikinci bir katliam düzenlenmesinin önüne ciddi bir savunma seti oluşturamadığımız acı gerçeğimizdir. Bu nedenledir ki kendine çeşitli misyonlar biçmekte olan meslekdaşlarımızın da kendisini ve süreci değerlendirmesi ve sarsılması gerekmektedir. Elbet-teki bir kısmı olayı kavrayamamaktan kaynaklanabilir. Ancak, bu süreçten bizim çıkardığımız izlenim, yerleşmiş Devrimci Demokrat Avukat anlayışı, çok fazla eleştirilen eski köhnemiş tipten pek de farklı bir yol izleyememiş. Tutsakların canıyla kanıyla oluşturdukları direniş gücünü, iktidarın karşı baskısı-

la buluşturduğu noktada "ÇÖZÜCÜLÜK" için yarış etmeyi marifet sayar olmuştur. Bu nedenle de DGM'deki tahta savunma kürsüsünün dışında farklı olarak iki gücün buluştuğu bürokratik masaya oturulabilmiştir.

Kendine misyon biçenlerin dışında kendisine bir sınır çizen aynı camia içindeki meslekdaşlarımız ise "üzerime gelmeyin küserim", "herkesten aynı davranması beklenemez" gibi söylemlerle aynı tavırlarını sürdürmüş, varolan, ismi var kendi. yok statülerini sürdürebilmek için hiçbir eziklik de duymadan "ne kadar haklı" oldukları doğrultusunda saldırgan bir tutum içinde olabilmışlerdir. Bu meslekdaşlarımızın durumu ise gerçekten hazindir.

Konu, aydın sorumluluğu ile açıldı, doğal olarak da bizleri en yakından ilgilendirdiği için de aydın hukukçu sorumluluğunda kilitlendi. Bu konuda çok söz söylendi, daha sayfalarca da söylenebilir. Ancak, bizim öz olarak anlatmak istediğimiz, geline süreçte bir hukukçu en önde insan hakları savunucusu olmak zorundadır. Zira yasayı da, hukuku da, demokratik hakları da, uygulanan baskı ve katliamı da en iyi görme şansı olan odur. Bugün geldiği aşama ise savunma kürsüsünü aşmış, tutsakların barikatlarına ulaşmıştır. Hakların verilmeyip yasaların işlemediği, dört duvar arasındaki insanların dahi hunharca katledildiği bir sistemde cihetteki savunma hakkı da sonsuz olacaktır. Barikatın ardında savunmada olan tutsağın duygularını hissedemeyen savunmanın ise onurunu koruması mümkün değildir.

Av, A. Düzgün YÜKSEL

ACININ ÖFKESİ

Adli Tıp morguna ilk defa 1988 yılında girdim. Tuzla operasyonunda öldürülen ismail Hakkı ADALI ve 3 arkadaşının delik deşik edilmiş bedenleriyle karşılaştım. Daha sonra yine yargısız infaz operasyonlarında katledilen müvekkillerim için girdim oraya, İbrahim ERDOĞAN ve 10 arkadaşının paramparça edilmiş yüzlerini gördüm. O gün morgda nereye baksam, bir dostun çırılçıplak bedeniyle sarsıldım.

Acılar bitmiyordu, 3 avukat arkadaşım ile birlikte yine Adli Tıp morgundaydım 15 gün önce. Ümraniye Cezaevi Katliamı'nda öldürülen 4 kişiden ikisi Abdülmecit SEÇKİN ve Rıza BOYBAŞ benim müvekkilimdi. Rıza aynı zamanda da akrabamdı. Ama onu çok zor teşhis ettik. Kafasında ve alnında derin yara izleri vardı. Daha önce geçirdiği bir ameliyat izinin yardımıyla teşhis edebildik. Abdülmecit ve Orhan'ın durumu da farklı değildi. Kafaları, gözleri parçalanmıştı. Anlaşılan demir çubuklarla öldürülmüşlerdi. Tam bir vahşet tablosuyla karşılaşmıştık.

Rıza ve Orhan'ın cenazelerini toprağa verdiğimiz günün hemen ertesinde, yaşananların şokunu daha üstümden atamamış bir halde evden büroya gelirken, rastlantıya bakın ki, yine morg civarında aldığım bir haberle bir kez daha kahrol-dum. Bir avukat arkadaşım, Evrensel Gazetesi muhabiri Metin GÖKTEPE'nin gözetiminde polis tarafından öldürüldüğünü, cesedinin morgda olduğunu söylüyordu. Bu kadar da olmazdı, kalbim sızlıyordu, sanki bir ok kalbimin tam ortasına girmişti, yüreğim kanıyordu. Acıyı bir kez daha kalbime gömdüm ve yine morgun o karanlık, soğuk, dayanılmaz kokulu, kahredici kapısından içeri girdim. O da cezaevindekilere benzer bir şekilde öldürülmüştü, başından almıştı ölümcül darbeyi. Her suç duyurumuzda, her kitlesel gösteride yanımızda gördüğümüz, sokakların, varoşların çocuğu Metin, yine yanımızdaydı. Ama bu defa cansız gülümsüyordu.

Ümraniye Cezaevi'nde gerçekleştirilen katliam, planlı, programlı bir eylemdir. Katliamdan birkaç gün önce ÇHD ve İHD üyesi avukatlar olarak sorunların çözülmesi için cezaevi

savcısı ile görüştük. Savcı görüşmeler yoluyla çözüm önerimizi kabul etti. Ertesi gün cezaevine gittiğimizde, savcı ve müdür çok şaşırtıcı bir şekilde, bir gün önce söylediklerini unutarak, hiçbir görüşme yapmayacaklarını söylediler. Bu tavır değişikliği kötü şeyler olacağını gösteriyordu. Ertesi gün iHD'de gelişmeleri kamoyuna açıkladık, Ümraniye Cezaevi'ne dikkat edilmesi gerektiğini belirttik. Tedirgin bekleyiş sürerken, 4 Ocak günü acı haberi aldık. 3 tutsak öldürülmüş, 6'sa ağır 33 yaralı tutsak da hastanelere kaldırılmıştı. Cezaevinde de yaralı olduğunu öğrendik. En az 50-60 tutsak sopa ve demir çubuklarla çok kötü bir şekilde dövülmüştü. Aslında tamamı da olabilirdi. Bu vahşeti gerçekleştirenler bunu göze almıştı. Daha sonraki günlerde ağır yaralılarından Gültekin BEYHAN da yaşamını yitirdi. Cengiz CALIKOPARAN'ın yaşamı mucizeye kalmış durumda. Kafamda sorular sorulan izliyordu. Onları bu hale getirenler, karşılarında bir insan olduğunu görmüyorlar mıydı acaba? Bırakın insana, cansız nesnelere dahi öylesine vurmak, olanaklı değildi. Özel yetiştirilmiş gardiyanların bu katliamı yapabileceklerini aklım alıyor da, 20 yaşındaki 18 aylık geçici askerlerin bunu nasıl yapabildiklerini anlamakta gerçekten çok zorlanıyorum. Bu nasıl bk eğitimidir ki, gencecik çocuklar kısa zamanda bir ölüm makinesi haline getirilebiliyor? Bunlar bir an dahi düşünmediler mi acaba, çoğu kendi yaşlarındaki kurbanlarının, onların yoksulluğuna, ezilmişliğine isyan ettiklerini? Düşünmediler mi hiç, insanlar cezaevinde neyi talep ediyordu? İstedikleri çok fazla birşey değildi, yalnızca cezaevi koşullarının asgari insani standartlarda olmasını istiyorlardı. Yakınlarıyla, avukatlarıyla rahat görüşme, dergilerini, gazetelerini okuyabilme, arama bahanesiyle taciz edilmeme, arkadaşlarıyla görüşebilme gibi kolaylıkla kabul edilebilecek taleplerdi bunlar. Ama ortada sorunları çözmeyi engelleyen bir anlayış vardı. Tutsakları pranga mahkumu yapmak isteyen devletin anlayışıydı bu. Onlara göre, cezaevleri zindan, karakollar toplama kampı haline getirilmelidir. Zindancıhk geleneğini imparatorlardan, toplama kampı geleneğini Gestapolardan almışlardı. Nitekim cezaevinde yaptıklarının bir benzerini-, bu

defa katlettiklerinin cenazelerinde yaptılar. İnsani görevlerini yerine getirmek üzere cenaze töreni için Alibeyköy'e gelen yüzlerce insanı döve döve gözaltına aldılar. Karakolları yetmedi, aldıklarını stadyuma doldurdular. Orada yapmadıklarını bırakmadılar insanlara. Öylesine ileri gittiler ki, genç bir gazeteciye aralanna alıp döverek öldürdüler. Cezalandırılmayacaklarından öylesine eminlerdi ki cesedini cinayet mahatinin 20 metre ötesine attılar. Üstelik dünyanın en büyük yalancıları olduktan için, onca tanığa rağmen gazeteciye gözaltına almadıklarını, onun duvardan düştüğünü dahi söyleyebüdüler. Metin'i öldürdüler, çünkü Metin, onları birçok kez suçüstü yakalamıştı. Deklanşöre yığıtçe basıyordu. Tutsakların cenaze törenini izlemek isteyen Metin, olanları göremedi. Görseydi belki de üzülecekti, çünkü cenazeleri biz değil polisler gömmüştü. Nasılsa mezarlığa ulaşmayı başarabilmiş 20-30 kişi, polis şeflerine gözaltına alınanlar serbest bırakılmadan cenaze töreni yapmayacağımızı söyledik. Çok haklı bir talepti bu. Cenazeye katılmak herkesin hakkıydı ve buna engel olunamazdı. Talebimizi kabul etmediler ve bizi yarım saat boyunca dar bir alanda sıkıştırarak, cenazelerimizi elimizden zorla aldılar, kendileri gömdüler. Biz ölen dostlarımıza son görevlerimizi yerine getirememenin acısıyla bir kez daha sarsılmıştık.

tsmaü Hakkı ADAL'dan Metin GÖKTEPE'ye uzanan acı halkaları, acılar zincirinin ne ilk ne de son halkasıydı. Yüzyıllar önce başlamıştı acılar, daha bir süre de devam edecekti. Yalnızca ölüm acısı değil anlattığım, yoksulluk acısından, ezilmişliğin, horlanmışlığın, zulmün acısından da söz ediyorum, ölümle beraber hep geride kalanlar acı duyar sanılır. Peki hunharca katledilenin o anki acısını ne yapacağız; yoksullar için başkalarının acı duyduğu sanılır ya, yoksulun acısı ne olacak? Evet, acılar çoğalıyor. Egemenler, acıların çoğalmasından medet umuyor, düşünüyorlar ki, acı ne kadar çoğalırsa, insanlar o kadar önlerinde diz çökecekler. Evet, diz çöktürmek istiyorlar. Ama unuttukları ya da hatırlamak istemedikleri birsey var; insanlık onuru ve acının öfkesi, insanlık tarihi, bir yönüyle, onurun ve mutluluk anlayışının tarihi ise, diğer yönüyle de

acının, öfkenin tarihidir, insanlık bu öfkeyle gelmiştir. Karşıtların birliği burada da kendini gösterir; acı ve mutluluk, bu kez ezeli karşıt, hep bir aradadır, acı ne kadar öfkeye dönüşür, mutluluk yakındır. Egemenler tarihten şu dersi almaklar artık, tarihin ilk kahramanları, Spartaküs ve arkadaşları, efendilerine diz çökmemeyi öğrendiklerinde onuru keşfetmişlerdi ve acıları da öfkeye dönüşmüştü. Kuyucu Muratlar'ın, Hızır Paşalar'ın, Mc Carthylar'ın mirasını devralanlar anlamalılar artık, acılan çoğaltarak, kendi sonlarını yaklaşıyorlar.

Fizik kuralıdır, evrende yar olan hiçbir şey yok olmaz. Acı da öyledir, yok olmaz. Bazen derin bir sızıyla yürekte yaşar, bazen bir beyin kıvamında. Bazen de alır başını gider rüzgarla beraber, çok uzaklardaki bir başka yüreğe saplanır kalır. Çoğaldıkça da sığmaz yüreklere, beyinlere, bir kasırga olur, yıkar dört bir yanı. İşte bu an, acının öfke anıdır, o kasırgayı engelleyecek bir güç de şimdiye kadar icat edilmemiştir.

Tarihin çok garip bir cilvesidir ki, milyonların acısını çoğaltanlar, acının zerresini dahi duyduklarında, acı kendi yüreklerine yerleştiğinde, "ben kime ne yaptım, günahım neydi" diye sormaya başlamışlardır her zaman. Oysa bunun yanıtı son derece yalındır, ilk yanıtı fizik verir, etki tepkiyi doğurur, kuralıyla. Sonra da yüzyılların imbiğinden süzülüp gelen bir halk de-yimi yanıtı pekiştirir: RÜZGAR EKEN FIRTINA BİÇER.

Av. Cemal YÜCEL

**SOKAKLAR ALEV
ALEV YANDI DEVLET YAPTIĞI
KATLIAMIN ALTINDA EZİLDİ**

Hem 13 Aralık katliam denemesinin hem de 4 Ocak katliamının ardından, yurtiçi ve yurtdışında öfke sokaklara taşdı. Çeşitli kesimlerden kurum, kuruluş ve kişilerin hesap soran tepkileri devlete korkulu artılar yaşattı.

Tepkiler arasından basına yansıyanların bir kısmını yayınıyoruz:

13 Aralık:

* İstanbul Bağcılar'da Devrimci Halk Güçleri faşistlere ait Turan Cafe ve Güldeniz Pastanesi'ni molotoflayarak tahrip etti.

* Almanya Bielefeld'de Devrimci Halk Güçleri tarafından kentin birçok yerine yazılamalar yapıldı. Şehrin merkezi yerinde ve bir üniversitede Türkçe-Almanca pankartlar asıldı. Yazılama ve pankartlarda "özgür Tutsaklara Kalkan Elleri Kıracağız!", "Yaşasın Ümraniye Direnişimiz!" sloganları kullanıldı.

14 Aralık:

* Almanya Berlin'de TC Konsoloslugu önünde Devrimci Halk Güçleri(DHG) bir gösteri düzenledi. Almanca "Cezaevlerindeki Katliamlara Son!" pankartının caddeye asıldığı gösteride, konsolosluk yumurta ve domates yağmuruna tutuldu.

* Bursa 1HD Şubesi bir açıklama yaparak saldırıyı kınadı. Çeşitli demokratik kitle, örgütlerinin katıldığı basın açıklamasında katliamın sorumlularının bulunması istendi.

* Avusturya Viyana'da DHKC-DHG, TKP(ML) ve MLKP ta raftarlarınca oluşturulan Devrimci Güç Birliği Platformu geniş katılımlı toplantılar gerçekleştirdi.

* Viyana'da Stephanplatz'da Devrimci Güç Birliği ve TIKB bir protesto gösterisi düzenlediler. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı gösteride "İstanbul Ümraniye Cezaevi'ndeki Devrimci Tutsaklara Yapılan Faşist Saldırıyı Protesto Ediyoruz" yazdı Almanca bir pankart asıldı. Konuşmalar yapıp bildiriler dağıtılarak eylem bitirildi.

* Genel-İş Gebze Şubesi, Sınıf Sendikacılığı Hareketi, Kurtuluş Gazetesi okurları, Emekçi Halkın Birliği, Emek Partisi

Gebze Girişimcileri ve Gebze ğrenci Birliği tarafından ortak basın açıklaması yapılarak saldırın kınandı.

15 Aralık:

*HADEP Ümraniye ilçe Binası'nda toplanan yaklaşık 200 tutsak ailesi, içinde DETUDAP'm da bulunduğu bir komite oluşturarak basın açıklaması yaptılar. Buradan Ümraniye Cezaevi önüne giden aileler, "Evlatlarımızı Katlettirmeyeceğiz", "Katliamlar Bizleri Yıldırılmaz", "insanlık Onuru işkenceyi Yenecek", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz" sloganları atarak yolu trafiğe kapattılar.

*İstanbul Nurtepe Sokullu Caddesi'nde toplanan halk, yolu işgal ederek trafiğe kapattı. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylemde "özgür Tutsaklar Teslim Alınamaz" sloganının bulunduğu pankartın imzası "Nurtepe-Güzeltepe Halkı" şeklindeydi. Gösteri sırasında; "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Halkımız Saf lara", "Yaşasın Buca, Ümraniye Direnişlerimiz", "Devrim Şehitleri ölümsüzdür", "Gözaltında Kayıplara Son", "Devrimci Tutsaklara Özgürlük", "Katliamların Hesabını Soracağız" sloganları atıldı.

*Almanya Frankfurt Havaalanı peronlarından biri DHG tarafından yaklaşık 4 saat süreyle işgal edildi. Eylem sırasında işgal alanına Almanca olarak "Türkiye'deki Faşist Devletin Ümraniye Cezaevi'ne Saldırmasını Protesto Ediyoruz" yazılı pankart asıldı.

*Almanya Köln'de bulunan Dom Meydanı'nda DHKC-DHG, Partizan, MLKP, EKiM ve TIKB taraftarlarının katıldığı bir gösteri düzenlendi. Almanca ve Türkçe pankartların taşındığı gösteri sloganlarla Köln'ün merkezi tren istasyonuna kadar yürünerek devam etti. Burada devrim şehitleri için yapılan 1 dakikalık saygı duruşundan sonra eylem bitirildi.

*Hollanda Rotterdam'da Garanti Bankası ve Akbank'ın duvarlarına "insanlık Onuru işkenceyi Yenecek", "Yaşasın Ümraniye Direnişimiz" yazılamaları yapıldı. Türkiye'deki birçok kuruluş faks ve telefonlarla protesto yağmuruna tutuldu.

*DHKC-DHG, MLKP taraftarları ve devrimci-demokrat in-

sanların da katıldığı yaklaşık 40 kişilik bir kitle ile Türkiye'nin Londra Konsoloslugu önünde protesto gösterisi yapıldı. Gösteride DHKP, DHKC bayrakları ve "Yaşasın Ümraniye Direnişimiz", "Ümraniye Faşizme Mezar Olacak", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Buca ve Ümraniye'nin Hesabını Soracağız" yazılı dövizler taşındı. Konsolosluğun kapısına "Ümraniye Katliamı'nı Lanetliyoruz" yazılı siyah çelenk bırakılarak eylemfe son verildi.

* DHKC Amsterdam Enformasyon Bürosu yaptığı açıklama ile katliamı lanetleyerek uluslararası kamuoyuna dayanışma çağrısında bulundu.

* Avrupa'nın çeşitli merkezlerinde bulunan özgür .Halklar Komiteleri ayrı ayrı açıklama yaparak kamuoyunu göreve çağır dılar.

* Uluslararası Af örgütü bir açıklama yaparak, Ümraniye Cezaevi'ndeki saldırıdan derin endişe duyulduğunu açıkladı. Ceza evleri Genel Müdürü, Adalet Bakanlığı ve içişleri Bakanlığı'mn faks ve telefon numaralarını vererek protesto metinlerini gön dermesini istedi.

16 Aralık:

* Yunanistan Atina'da DHKC-DHG, TKP/ML, MLKP, TDKP taraftarlarınca bir gösteri düzenlendi. Türkiye'nin Atina Konso losluğu önünde düzenlenen gösteriye yaklaşık 100 kişi katıldı. Gösteri boyunca taşman pankart Atina'nın merkezi Kaningos Meydanı'na asıldı. Halka bildiri dağıtılarak eylem bitirildi.

17 Aralık:

* Eskişehir Takkalı Mahallesi'nde bir ilkokula "Ümraniye'de Devrimci Tutsaklara Yapılan Saldırının Hesabını Soracağız" ya zılaması yapıldı.

18 Aralık:

* istanbul Okmeydanı'mn çeşitli yerlerine DHG tarafından yaygın yazılamalar yapıldı. Yazılamalarda "Yaşasın Ümraniye Direnişimiz", "özgür Tutsaklar Teslim Alınamaz", "Devrimci Tutsaklar Susturulamaz" sloganları kullanıldı.

*Bursa Gaziakdemir semtinde bulunan Milli Gençlik Vakfı duvanna "Devrimci Tutsaklar Katliamlarla Teslim Alınamaz" yazılı bir pankart asıldı.

*Eskişehir Kurtuluş ve Delikliş mahallelerinde DHG tarafından yazılamalar yapıldı.

*Almanya Berlin Kreuzberg'de TKPCML), MLSPB, DHKC ve MLKP taraftarlarınca bir gösteri düzenlendi. Ateş yakılarak yolun trafiğe kesildiği gösteri atılan sloganların ardından bitirildi.

*Den Haag'da üzerinde "Yaşasın Ümraniye Direnişimiz", "Ümraniye Katliamı'nın Hesabı Sorulacak" yazan pankartlar asıldı. Aynı gün İş Bankası, Akbank ve Başkonsolosluk molotoflanarak tahrip edildi.

19 Aralık:

*Almanya Kreuzberg'de DHKC-DHG, MLKP, TKP(ML) ve MLSPB'nin ortak gerçekleştirdiği bir gösteri düzenlendi. Yaklaşık 40 kişinin katıldığı ve 20 dakika süren gösteride cadde lastik yakılarak trafiğe kapatıldı. Gösteri, "Türkiye'deki Cezaevi Katliamlarına Son" yazılı pankartın asılmasıyla sona erdi.

20 Aralık:

*İstanbul Gebze ve Gülsuyu CHP Seçim İrtibat Büroları DHG tarafından molotoflanarak tahrip edildi. Eylem yerine "Ümraniye-Yozgat Direniyor DHKC Savaşıyor" yazılı pankart asıldı.

*İzmir Bergama'da bulunan Ülkü Ocağı DHG tarafından molotoflanarak tahrip edildi. Eylem yerine "Yaşasın Ümraniye Direnişimiz" pankartı asıldı.

21 Aralık:

*Eskişehir Yenikent Mahallesi ve Yenikent Lisesi'nin çeşitli yerlerine DHG tarafından, "Ümraniye'de Devrimci Tutsaklara Yapılan Saldırıların Hesabını Soracağız" şeklinde yazılamalar yapıldı,

22 Aralık:

*istanbul'da DETUDAP bir basın açıklaması yaparak Ümraniye saldırısını kınadı. Açıklamada "Tutsaklara Af Değil Özgürlük" talebi dile getirildi.

1 Ocak:

*istanbul Hasköy'de DHKC tarafından korsan gösteri düzenlendi. Gösteride, "Zindanlar Boşalsın, Tutsaklara özgürlük", "Tutsaklara Af Değil özgürlük", "Titre Oligarşi Parti-Cephe.Geliyor", "Kahrolsun Faşizm", "Yaşasın Halkın Adaleti" sloganları atıldı. Bir de pankart asıldı.

*istanbul Okmeydanı Piyalepaşa Mahallesi'nde polisle işbirliği yapan bir faşistin oto tamirhanesi DHKC tarafından molotoflanarak cezalandırıldı. Molotoflu saldırıda 3 oto yanarak tahrip oldu.

4 Ocak:

*istanbul Yenibosna Zafer Mahallesi'nde Yıldırım Beyazıt Caddesi üzerindeki Pir Sultan Abdal Derneği'nin önünde barikatlar kuruldu. Bir halk otobüsü ve fırın kamyonetinin barikat için kamulaştırıldığı eylemde "Ümraniye'nin Hesabını Soracağız", "özgür Tutsaklar Teslim Alınamaz" sloganları atıldı. Polisler yaklaşık yarım saat süren çatışmanın ardından eylem DHKC militanlarının inisiyatifinde bitirildi. Eylemde polis panzeri ve otoları atılan molotoflarla yakıldı.

*istanbul Okmeydanı'nda DHKC bir gösteri düzenledi. Bir polis otosunun jnolotoflanarak tahrip edildiği eylemde TKP(ML), TIKB ve DY taraftarları da yer aldı. Gösteri yaklaşık 20 dakika sürdü.

*istanbul Alibeyköy'de DHKC, MLKP ve TIKB ortak gösteri düzenlediler, imar Blokları'nda yapılan gösteride Ümraniye Katliamı protesto edilerek, katliamın hesabının sorulacağı vurgulandı, iki faşistin arabası yakıldı.

*istanbul Gültepe'de Esbank, Garanti Bankası, Ziraat Bankası DHKC savaşçıları tarafından molotoflanarak tahrip edildi.

*istanbul Esenler Turgut Reis Mahallesi Havaalanı Caddesi üzerinde park etmiş 30 AF 037 plakalı sivil polis otosu DHKC

savaşçıları tarafından molotoflanarak tahrip edildi.

*istanbul Gazi Mahallesi'nde bulunan Furhan Oto Yıkama sahibinin arabası, işbirlikçi olması nedeniyle DHKC savaşçıları tarafından molotoflanarak yakıldı.

*Almanya: Hamburg'un Vilensburg semtinde bulunan THY bürosu DHKC tarafından tahrip edildi.

*Almanya: Duisburg kentinde Ziraat Bankası'na DHKC ta raftarlarınca, üzerinde Türkçe, Almanca "Ümraniye Şehitleri ölümsüzdür" yazılı bir pankart asılıp, bomba süsü verilmiş kutu bırakıldı.

*Hollanda: Rotterdam'da şehrin çeşitli yerlerine DHKC ta rafından "Ümraniye Katliamı'mn Hesabı Sorulacak-DHKC" yazan pankartlar asıldı.

*Hollanda: Den Haag'da faşistlerin araçları tahrip edildi.

*istanbul Gazi Mahallesi'nde işbirlikçi faşiste ait bir araba AFMK tarafından yakıldı.

*istanbul Esenler Karabayır'da DHKC ve TIKKO silahlı bir korsan gösteri düzenledi. Gösteride polis otosu yakılarak tahrip edildi.

*istanbul ikitelli, Küçükçekmece Cennet Mahallesi'nde pankartlar asılarak yollar yakıldı.

*istanbul Beyoğlu'nda polis aracına patlayıcı atıldı.

5 Ocak:

*Kocaeli Koçbank Şubesi DHKC tarafından tahrip edildi.

*istanbul Sultanahmet'te tutsak aileleri suç duyurusunda bulunmak üzere adliye önünde toplandılar. Yaklaşık 400 civarındaki kitleye polis vahşice saldırdı. Eylemde "Baskılar Bizleri Yıldırıamaz, Evlatlarımız Onurumuzdur, Analar Katillerin Peşinde, özgür Tutsaklar Yalnız Değildir, Katil Devlet, Yaşasın Ümraniye Direnişimiz, Af Değil Tutsaklara Özgürlük, Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük, insanlık Onuru işkenceyi Yenecek, Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları atıldı. Ailelerin adliyeye girmesine izin vermeyen polis, coplar, tekme ve yumruklarla gerçekleştirdiği saldırı sonrasında, çoğu yaşlı analardan oluşan 130 kişiyi yerlerde sürükleyerek gözaltına aldı.

J

*istanbul Bağcılar-Yenimahalle'de DHKC, TKP(ML), TKP/ML, DY ve MKLP milislerince ortak bir korsan gösteri düzenlendi.

*istanbul Bağcılar-Yavuz Selim, Yenimahalle, Fatih, Göztepe ve Barbaros mahallelerinde yoğun yazılamalar yapıldı.

*istanbul Kartal-Gülsuyu'nda minibüs yolu DHKC savaşçıları tarafından trafiğe kapatılarak korsan gösteri yapıldı. "Hiç bir Suç Cezasız Kalmayacak", "Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Devrimci HaDc Kurtuluş Cephesi" sloganlarının atıldığı gösteride ses bombaları da kullanıldı.

*istanbul Üniversitesi Mühendislik Fakültesi kantininde İYO-DER'li öğrenciler tarafından forum düzenlendi. Forumda "Orhan ÖZEN, Abdülmecit SEÇKİN, Rıza BOYBAŞ ölümsüzdür-İYO-DER" yazılı pankart açıldı.

*istanbul Esenler'de TIKB-GK tarafından bir faşiste ait kömür kamyonuna molotoflu saldırı düzenlendi.

*istanbul Esenler-Yüzyıl Köprüsü'ne TIKB-GK tarafından pankart asıldı. Ayrıca üç mahalleye TIKB, TIKB-GK, AFMK imzalı yazılamalar yapıldı.

*izmir: Zaman Gazetesi'nin Aliaga Bürosu DHKC tarafından molotoflanarak tahrip edildi.

*izmir'de TIYAD'lı aileler Buca Cezaevi önünde basın açıklaması yaptılar. Açıklama sırasında "Evlatlarımız Onurumuz-

dur" pankartı açıldı. Çeşitli dövizler taşındı ve sloganlar atıldı.

*istanbul: Deri-İş Genel Merkezi tarafından basın açıklaması yapıldı.

*istanbul, Gebze'de HADEP ilçe Merkezi'nde basın açıklaması yapıldı. Basın açıklaması Kurtuluş, Alınteri, özgür Gençlik, Kızıl Bayrak okurları ile DPG, DLMK, Memurların Devrimci Birliği, Emekçi Halkın Birliği, Sınıf Sendikacılığı Hareketi tarafından ortak olarak yapıldı.

*Bursa İHD ve ÇHD basın açıklamasıyla katliamı kınadılar.

*Mersin'de Atılım okurları tarafından basın açıklaması yapıldı.

*Almanya: Duisburg'da DHKC ve MLKP taraftarlarının düzenlediği, yaklaşık 100 kişinin katıldığı gösteride Türkçe ve Almanca konuşmalar yapıldı, sloganlar atıldı, marşlar söylendi.

*

* Almanya: Berlin'de DHKC, MLKP ve MLSPB taraftarları yaklaşık 45 kişiyle gösteri yaptılar. Kreuzberg semtinde yol trafiğe kapatılarak yapılan gösteri ortak bildirinin okunması ve devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla bitirildi.

' * Almanya: Darmstadt'ta DHKC taraftarları Mainz'daki Türkiye Çalışma Atışeliğini işgal etti. Eylem boyunca Çalışma Atışesi de rehin tutuldu.

* Almanya: Bremen'de DHKC ve TİKB taraftarları Bremen Radyosu'nu işgal ettiler.

* Almanya: Köln'de THY ve iki banka şubesi DHKC tarafından molotoflanarak yakıldı.

* Almanya: Düsseldorf TC Konsoloslugu önünde DHKC ve MLKP tarafından bir gösteri düzenlendi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı, ortak imzalı pankart açılan gösteride "Yaşasın Ümraniye Direnişimiz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı, kuşlamalar ve pullamalar yapıldı.

* Almanya: Dortmund'da DHKC-MLKP ortak imzalı, bomba süsü verilmiş, üzerinde "Ümraniye Katliamı'nın Hesabını Sora-

x çağız" yazılı pankart asıldı.

* Yunanistan: Atina'daki THY Bürosu taşlar ve kırmızı boya larla tahrip edildi. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı eylem DHKC, MLKP, TKP/ML, TDKP, MLSPB ve Kıvılcım taraftarlarınca gerçekleştirildi.

* Yunanistan: Atina'da DHKC taraftarlarınca yüzlerce afiş asıldı, binlerce pullama yapıldı. Merkezi yerlerde standlar açıp, ilgili kurum ve kuruluşlara gelişmeler fakslandı.

* DHKC Londra ve Viyana Enformasyon Büroları ayrı ayrı açıklama yaptılar.

* Fransa'da THY Bürosu DHKC taraftarlarınca taş ve sopa larla tahrip edildi.

* Fransa: Strasbourg, Belleville, Gussanville ve çevresine yazılar yapıldı. Yazılamaları yapan AFMK, çevre yoluna da pankart astı.

* Avusturya Viyana'da DHKC, MLKP ve TKP(ML)'nin içinde bulunduğu Devrimci Güç Birliği Ümraniye Katliamı'nı protesto

etti. Uluslararası Af örgütü yapılan girişimler sonucu Acil Eylem çağrısında bulundu.

* Avusturya Viyana Merkezi'nde Turizm Müşavirliği önünde Devrimci Güç Birliği gösteri düzenledi. Avusturyalı anti-faşistlerin de destek verdiği ve Almanca "İstanbul Ümraniye Katliamı'nın Hesabını Soracağız" yazılı pankartın açıldığı gösteride çeşitli sloganlar atıldı.

* Hollanda: Rotterdam'da faşistlerin odaklandığı yerlerden biri olan Türk İslam Kültür Derneği DHKC tarafından molotoflanarak tahrip edildi.

* İngiltere: DHKC, MLKP Londra Örgütü, TKP(ML) Londra Örgütü, TIKB İngiltere taraflarınca Londra'da bulunan TC Büyükelçiliği önünde yürüyüş yapıldı. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı yürüyüşte DHKC taraftarları "Ümraniye Katliamı'nın Hesabını Soracağız-DHKC" yazılı pankart ve Parti, Cephe bayrakları taşındılar, İngilizce ve Türkçe dövizlerin taşınması, sloganların atıldığı gösteride elçilik binası DHKC taraftarlarınca "Devrimci Adalet Hesap Soracak" sloganıyla taş, yumurta ve domates yağmuruna tutuldu. Buradan kortejler halinde metro istasyonuna ve Türkiyeli emekçilerin yaşadığı Newington Caddesi'ne kadar yüründü. Eylem Ümraniye Şehitleri ve Devrim Şehitleri anısına yapılan 1 dakikalık saygı duruşuyla bitirildi.

6 Ocak:

* İstanbul Nurtepe'de DHKC, TIKB, MLKP, TKP(ML) taraftarlarının katıldığı bir gösteri düzenlendi. Sokullu Caddesi'ndeki

gösteride bir belediye otobüsü yolun ortasına çekilerek yakılıp barikat olarak kullanıldı. Bölgeye gelen polis uzun süre eyleme müdahale etmekten çekindi. Göstericilerin uyarılarını dinlemeyerek barikatın önüne kadar gelen bir belediye otobüsü daha yakıldı. Eylemde "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Yaşasın Ümraniye Direnişimiz" sloganları atıldı. Kortejin en önünde "Devrimci Tutsakları Katletmekle Teslim Alamazsınız" ve "Ceza

evlerindeki Katliamların Hesabını Sorduk Soracağız-Nurtepe, Güzeltepe Halkı" yazılı pankartlar taşındı.

*İstanbul Sangazi'de yaklaşık 200 kişinin katıldığı bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamaya Alımteri, Atılım, Partizan Sesi, Odak, Kurtuluş okurları katıldı. Eylem "Yaşasın Ümraniye Di renişimiz", "Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz" sloganlarıyla bitirildi.

*İstanbul Küçükarmutlu'da "özgür Tutsaklara Kalkan El leri Kıracağız", "Halkın Adaletinden Hiç Kimse Kurtulamaz-DHKC" şeklinde yazılamalar yapıldı.

*İstanbul Örnektepe'de Güneş Kuyumcu'ya molotof atıldı.

*İstanbul Beyoğlu Kulaksız'da bildiri dağıtıldı ve bir faşis tin işyeri molotoflandı.

*İstanbul Sangazi'de esnaf katliamı protesto etmek için kepenk kapattı.

*İstanbul Emirgan, Şehremini, Beyoğlu, Kağıthane, Gazi osmanpaşa ve Sangazi'de faşistlere ait işyerlerine ve bankala ra molotoflu saldırılar düzenlendi.

*Adana 1HD, EKK, Emekçi Memur, Atılım, Alımteri, Barikat, Kızıl Bayrak, Ronahi temsilcileri ve DiSK Oleyis Şubesi'yle, EKB tarafından basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasının ardından gerçekleştirilen 'sloganlı telgraf çekme eylemine sal dıran polis 30 kişiyi gözaltına aldı.

*İstanbul Zeytinburnu ve Şehremini'de iki banka şubesi TKP/ML-TMLGB tarafından molotoflandı.

*İstanbul Çayırbaşı, Sanyer-Dağevleri bölgelerinin genel merkez elektrik arıza trafosu TKP/ML-TMLGB tarafından ya kıldı.

*İstanbul Alibeyköy'de bir belediye otobüsü MLKP milisle ri tarafından tahrip edildi.

*İzmir: Çeşitli bölgelerde TKP/ML tarafından yazılamalar yapıldı.

*Almanya: Berlin Kreuzberg'deki THY Bürosu DHKC/Av rupa DEV-GENÇ tarafından molotoflanarak yakıldı.

*Almanya: Duisburg'da kentin değişik bölgelerine DHKC imzalı yazılamalar yapıldı.

*Almanya: Bremen'de faşistlerin örgütlenme yeri olarak kullandıkları Türk Aileler Birliği DHKC tarafından molotoflan-

di. Eylem yerine "Ümraniye Katliamı'nın Hesabını Soracağız" yazan bir pankart asıldı.

*Almanya: Hamburg'da TKP(ML) militanları Öger Türk-Tur bürosunu molotofladılar.

*Almanya: Hamburg ve Schleswig-Hollstein Türk Dernekleri Koordinasyon Kurulu binasına TKP(ML) militanlarınca molotof atıldı.

*Almanya: Nizw bölgesinde TKP(ML), f 1KB, EKİM, TKP/ML taraftarlarının organize ettiği, KP-1Ö taraftarlarının da desteklediği bir korsan gösteri düzenlendi.

*Almanya: Köln'de TİKB ve AFMK yazılamaları yapıldı.

*Almanya: Hamburg Wilhelmsburg semtinde bir Türk seyahat acentasıyla iki THY acentası molotoflandı.

*Almanya: Mainz Başkonsolosluğu DHKC'liiler tarafından işgal edildi.

*Avusturya: Devrimci Güç Birliği, Viyana Stephanplatz Meydanı'nda Avusturyalı an ti-faşistlerin de katıldığı korsan yürüyüş düzenledi.

*Hollanda: Deventer Türk Başkonsolosluğu molotoflandı.

*İngiltere: Londra'nın Trafalgar Meydanı'nda DHKC, MLKP, TKP ve TKP(ML) Londra örgütleri tarafından gösteri düzenlendi. Meydanda bulunan büyük anıta İngilizce "Politik Tutukluları Katleden Türkiye'deki Faşist Devleti Protesto Et" yazan bir pankart asıldı, İngilizce "Kahrolsun Faşizm", "Haklı yız Kazanacağız", "Devrimci Tutsaklara özgürlük", "Savaşalım Kazanalım" sloganları atıldı.

*İngiltere: Londra'da bulunan THY temsilciği benzinle yakıldı.

*İsviçre: Türkiye'nin Bern Konsolosluğu önünde DHKC taraftarları bir protesto gösterisi yaptılar. Eyleme MLKP, TKEP/Leninist, TKP-Kıvılcım taraftarları da katıldı. 150 kişinin katıldığı gösteride Almanca "Ümraniye Katliamı'nın Hesabını Soracağız" yazılı pankart açılarak yürüyüşe geçildi. Polisin saldırısına rağmen konsolosluğa kadar yürüyen kitle burada bir açıklama okuyup, pankart asarak, konsolosluk binasına kırmızı boya attı. Daha sonra DHKC bayrağı arkasında, şehrin en işlek caddesine doğru yürüyüşe geçildi.

*Bütün Hindistan Anti-Emperyalist Forumu Genel Sekreteri Prof, Sushil Kumar Mukherjee imzasıyla bir açıklamayı Türkiye'deki resmi kuruluşlara göndererek katliamı protesto etti.

*Gaziantep'te Kurtuluş, Newroz, Devrimci Mücadele, Atılım, Alınteri, Roj dergi ve gazeteleri ortak bir basın açıklaması yaptılar.

7 Ocak:

*İstanbul Maltepe-Gülsuyu'nda DHKC, TIKB, MLKP, TKP(ML) birlikte bir gösteri düzenlediler. Minibüs yolunda yapılan gösteride katliamı protesto eden sloganlar atılırken, "Direnen Savaşan özgür Tutsaklar Onurumuzdur-DHKC" yazılı ve Cephe yıldızlı bir pankart asıldı. Barikatların kurulduğu gösteride ses bombaları da kullanıldı.

*İstanbul Alibeyköy-Saya Yokuşu'nda DHKC savaşçıları, MLKP milisleri ve TtKB'lilerce ortak bir gösteri düzenlendi. Barikatların kurulduğu gösteride bir belediye otobüsü ateşe verildi. Gösteriye müdahale etmeye kalkan resmi ve sivil iki polis otosu silahla tarandı ve bir işkenceci polis yaralandı.

*İstanbul İkitelli'de DHG tarafından düzenlenen gösteride ses bombası kullanıldı ve pankart asıldı.

*İstanbul Halkalı İstasyon Caddesi'nde yazılamalar yapıldı.

*İstanbul Merter'de Sınıf Sendikacılığı Hareketi'nin düzenlediği gösteriye polis silahla saldırdı. Saldırıya molotoflarla karşılık verildi.

*İstanbul Küçükçekmece'de DHKC Memur Milisleri Belediye Garajı'na bomba yerleştirdiler. Eylem yerine 3 adet Cephe bayrağı asıldı.

*İstanbul Örnektepe Mahallesi'ndeki Yay-Sat bürosu DHKC tarafından molotoflandı. Eylem yerine bomba süsü ve rilmiş pankart asıldı.

*İstanbul Gazi Mahallesi'nde MHP'li bir işbirlikçinin arabası DHKC tarafından molotoflanarak tahrip edildi. Eylem sloganlarla bitirildi.

*İstanbul, Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde TKP/ML,

DHKC, MLKP taraftarlarınca ortak bir korsan gösteri gerçekleştirildi. Bir belediye otobüsünün ateşe verildiği gösteri sloganlarla bitirildi. Bu gösteriden sonra mahallede bulunan devrimci demokratlar tarafından bir yürüyüş düzenlendi. Aynı gün mahalle esnafı katliamı protesto etmek amacıyla kepenk kapatma eylemi yaptı.

*istanbul, Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde AFMK tarafından korsan gösteri düzenlendi.

*istanbul Esenler'de bir faşist AFMK tarafından dövülerek cezalandırıldı.

*istanbul Yeşilpınar'da TtKB, DHKC ve MLKP tarafından korsan gösteri düzenlendi.

*Aksaray'daki Belediye-İş 1 No'lu Şube önünde Belediye-İş 1, 2 ve Beyoğlu Şubesi, Genel-İş 3, 6, 7 No'lu Şubeler, Yol-İş 1 No'lu Şube, Tuzla Deri-İş, Tanım-İş istanbul Şubesi ve Aksaray Petrol-İş Şubesi basın açıklaması yaptılar. Açıklama sloganlarla bitirildi.

*KESK Genel Başkanı, Ankara Şubeler Platformu dönem sözcüsü, KESK izmir Dönem Sözcüsü, Sağlık-Sen, Bern-Sen, Devrimci Mücadelede Gıda Emekçileri, Hava-İş Genel Başkanı, imranlı Kültür ve Dayanışma Derneği, Divriği Kültür Derneği ve Imranlılar Derneği basın açıklaması yaptılar.

*DHG tarafından Vakıfbank Ankara Beşevler Şubesi tahrip edildi.

*izmir: Konak'ta bulunan Halk Bankası, Karabağlar Halk Bankası ve Yapı Kredi Bankaları molotoflanarak tahrip edildi.

*Ankara Merkez Kapalı Cezaevi önünde TIYAD'lı aileler tarafından basın açıklaması yapıldı. Açıklama sloganlarla bitirildi.

*Ankara Ege Mahallesi ve Mamak semtinde yazılımlar yapıldı.

*Kütahya TÖDEF'li öğrenciler yaptıkları basın açıklamasıyla katliamı protesto ettiler.

*KESK Adana Şubeler Platformu basın açıklaması yaptı.

*Mersin HADEP'te Alınteri, Atılım, Kurtuluş, Çağdaş Zülfi-kar, Özgür Halk temsilcileri basın açıklaması yaparak katliamı kınadılar.

*Ankara Yüksel Caddesi'ndeki insan Hakları Anıtı'na İHD ve ÇHD'liler tarafından katliamı protesto, amacıyla karanfil bırakıldı.

*Avusturya: Devrimci grupların düzenlediği bir toplantıyla Ümraniye saldırısında şehit düşenler anıldı.

*Almanya Sterschanze tren istasyonuna TKP(ML) militanlarınca bomba süsü verilmiş pankart asıldı.

*Almanya Kiel'de ÇHKC/Avrupa DEV-GENÇ tarafından faşistlere ait Yazıcı Havayolları Acentası molotoflandı.

*Avusturya'da Avusturyalı anti-faşistlerin katıldığı bir anma düzenlendi. Anmaya 100'ün üzerinde bir kitle katıldı.

*İstanbul Gazi Mahallesi 2. Nalbur Durağı'nda DHKC ve MLKP tarafından ortak bir korsan yürüyüşü düzenlendi.

*Malatya İş Bankası Akpınar Şubesi DHKC tarafından molotoflandı.

*Almanya Hamburg'un işlek caddelerinden birine TKP(ML) imzalı pankart asılıp, yol benzin dökülerek trafiğe kapatıldı.

*Fransa Paris'te Champs-Elysees merkezini basan TKP(ML) militanları korsan gösteri yaparak, bir süre yolu trafiğe kapadılar.

8 Ocak:

*İstanbul Esenler-Karabayır'da TIKB imzalı kuşlamalar dağıtıldı.

*İstanbul Fatih Karagümrük Yapı Kredi Bankası DHKC tarafından molotoflandı.

*İstanbul Çağlayan Ziraat Bankası DHKC tarafından molotoflandı.

*İstanbul Yapı Kredi Bankası Kadıköy, Küçükyalı şubeleri DHKC tarafından molotoflandı.

*İstanbul Gazi Mahallesi Heykel'de oturan bir MHP'li faşistin arabası DHKC tarafından yakıldı.

*İstanbul Gazi Mahallesi'nde DHG tarafından yaygın olarak yazılamalar yapıldı.

*Ankara İHD'de tutsak aileleri tarafından basın açıklaması yapıldı.

*Kocaeli CHP'nin Kocaeli Merkez İlçe Binası Kurtuluş, Alın-

ri ve Partizan Sesi okurları tarafından işgal edildi. Bina dışına "Devrimci Tutsaklara Kalkan Elleri Kıracağız" pankartı asıldı. Sloganlarla süren işgale saldıran polisin eylemcileri döverek gözaltına alması Halkevi Meydanı'ndâ toplanan yaklaşık 500 kişi tarafından protesto edildi.

*Almanya Stuttgart'da bulunan Uluslararası Af örgütü TIKB, Bolşevik Partizan Baden Wurtemberg taraftarları ve TKP(ML) tarafından iki saat süreyle işgal edildi.

*Almanya Darmstadt'ta Hilal Seyahat Acentası AFMK tarafından molotoflanarak tahrip edildi.

*Almanya Ulm'de faşistlerin örgütlendiği Türk Aile Derneği taşlandı.

*Almanya Singen'de faşistlere ait Türk Gençlik Evi molotoflandı.

*Almanya Hamburg Altona Kavşağı molotoflanarak yola pankart asıldı.

*Almanya Frankfurt THY Darmstadt .Bürosu AFMK tarafından molotoflandı.

*Almanya Berlin'de TKP(ML) yol kesme eylemi yaptı.

*Almanya Bonn Havaalanı 4 saati aşkın bir süre DHKC ve MLKP taraftarlarınca işgal edildi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde Almanca ve Türkçe kuşlamalar yapıldı. Eylem kamu oyunun yoğun ilgisiyle karşılaştı. Bundan rahatsız olan Alman polisi eylemcilere saldırarak gözaltına aldı.

*İngiltere Londra'daki Türk-İngiliz Ticaret Odası DHG, MLKP Londra örgütü, TKP(ML) Londra taraftarları ve TKP Londra örgütü (Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi) tarafından işgal edildi. Polisin saldırdığı eylem, 32 eylemcinin gözaltına alınmasıyla sona erdi. Eylem boyunca ikisi Türk, biri İngiliz üç çalışan misafir tutuldu. Eyleme basın büyük ilgi gösterdi. Eylemin sözcüleriyle röportajlar yapıldı. 100'ü aşkın insan eyleme dışarıdan

sloganlar ve halaylarla destek verdiler. Gözaltıları protesto etmek için karakola yüründü. Bu yürüyüşe de polisin saldırmasıyla iki kişi daha gözaltına alındı. Gözaltına alınanların tamamı daha sonra serbest bırakıldı.

*isviçre Z r h'te Türk Hava Yolları Bürosu DHKC taraftarla r nca molotoflanarak tahrip edildi.

9 Ocak:

*istanbul Sefaköy'de bir belediye aracı tahrip edildi.

*istanbul Ortaköy Dereboyu Caddesi'ndeki Toyota Bayii DHKC tarafından molotoflandı.

*Kocaeli Derince Postanesi önündeki bir araç DHKC tarafından molotoflanarak tahrip edildi.

*Eskişehir Demokrasi Platformu ve Kurtuluş, Alinteri,  zg r Halk, Yeni Demokrat Gençlik,  zg rl k Dergisi okurları BSP ve S P'te ortak basın açıklaması yaparak Ümraniye Katliamı'nı protesto ettiler.

*Trabzon'da Kurtuluş Gazetesi temsilciliği, Yeni  zg r Karadeniz Gazetesi, Kaldıraç, Atılım ve Hedef dergisi okurlarının katılımıyla basın açıklaması yapıldı.

*Sivas Divri i'de 35 ayrı yere DHG tarafından yaz lamalar yapıldı.

*MLKP militanları izmir Büyük-Küçük Yamanlar'da iki ayrı korsan gösteri düzenledi.

*Almanya Köln'de MKLP ve DHKC tarafından ortak korsan gösteri yapıldı. Yürüyüş sırasında kitleye saldırmaya kalkan fa istlere müdahale edilince, polis azg nca saldırdı. Fa istlere dokunmayan polis yaralanan göstericilerden onlarcasını gözaltına aldı.

*Almanya Berlin'de TKP(ML) ve DHKC tarafından 300 kişilik bir yürüyüş düzenlendi.

*Fransa Paris'te Champs-Elysees Caddesi TKP(ML) militanlarınca işgal edildi.

*Fransa: Çeşitli demokratik kitle örgütleri tarafından Paris'te

düzenlenen yürüyüş DHKC, MLKP, TKP'/ML taraftarları da katıldı. Hazırlanan ortak bildirinin okunmasının ardından yürüyüş devrim andıyla bitirildi. Yürüyüş  a ırısı Halk Kültür Evi, Türkiyeli Göçmen işçiler Kültür Derneği, Fransa Kürt işçileri Derneği ve Türkiye Demokratik işçiler Derneği tarafından yapıldı. Aynı za

manda esnaflara da kepenk kapatma  a ırısı yapıldı.

10 Ocak:

*Avustralya Sydney'de Türkiye Konsolosluğu önünde DHKC, TKP(ML), TDKP ve devrimci demokratların katılımıyla protesto gösterisi düzenlendi. Konsolosluğun boya ve taş yağmuruna tu tulduğu gösteriye polis müdahale etmedi, 1 saat süren gösteride sloganlar atıldı, devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu.

*Avustralya Sydney'deki Uluslararası Af örgütü binasında DHKC, TKP(ML), TDKP ve devrimci demokratlar tarafından 2 saat süren bir oturma eylemi gerçekleştirildi.

*Hollanda: Bergen Öp Zoom'da Belediye Binasının önünde bir gösteri düzenlendi.

*Almanya Berlin'de THY Bürosu TKP(ML) militanlarınca molotoflandı.

*Almanya Frankfurt'ta 600 kişinin katıldığı meşaleli yürüyüş düzenlendi.

*İstanbul Bostancı'da E-5 karayolunun karşısında bulunan bir binaya 3 metre boyunda "Zama Zulme Karşı Parti-Cephe'de Birleşelim" yazılı zaman ayarlı bombalı bir pankart asıldı. Eylem DHKC Memur Milisleri tarafından Ümraniye'nin Hesabının Sorulacağı söylenerek üstlenildi.

*İzmir Hatay Üçyol'da bulunan İş Bankası, DHKC tarafından molotoflanarak tahrip edildi.

*İzmir Halk Bankası Çankaya Şubesi DHKC tarafından molotoflandı.

*İzmir Esbank Bornova Şubesi DHKC tarafından molotoflandı.

*İzmir Bornova Belediyesi'ne ait kamyon DHKC tarafından molotoflanarak yakıldı, eylem yerine pankart asıldı.

*İzmir Üçyol'da Karşıyaka Belediyesi'ne ait minibüs DHKC tarafından molotoflanarak tahrip edildi.

*İzmir Menemen DYP ilçe Teşkilatı DHKC tarafından molotoflanarak tahrip edildi.

*Çanakkale Cumhuriyet Meydanı'nda DHG imzalı pankart asıldı.

*Mersin Tarsus'ta SIP ve Kurtuluş okurlarınca Ümraniye Katliamı'nı protesto eden bir basın açıklaması yapıldı.

*Adana Ceyhan'da ve Adana Mithatpaşa Mahallesi'nde J DEV-GENÇ tarafından yaygın şekilde yazılamalar yapıldı.

11 Ocak:

*istanbul Zeytinburnu'nda TKP(ML) tarafından yazılamalar yapıldı.

*istanbul Sultançiftliği'nde DHG korsan yürüyüş düzenledi.

*istanbul Küçükalyalı Karayollarında Ulusoylar'a ait Volvo Kamyon Garajı DHKC/Mehiur Milisleri tarafından bombalandı.

*istanbul Sultançiftliği'nde yoğun yazılamalar yapıldı, pankartlar asıldı. Eylemler DHG tarafından üstlenildi.

*Kartal, Yakacık, Gülsuyu bölgelerinde DHKC/Liseli DEV-GENÇ tarafından yazılamalar yapıldı.

*Almanya: TKP(ML), DHKC, MLKP ve TKP/ML tarafından Kassel şehrinde ortak yürüyüş düzenlendi.

*Hollanda: DHKC ve TKP/ML taraftarlarınca Arnhem'de bir yürüyüş düzenlendi. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı yürüyüşte DHKC taraftarları Cephe bayrağının arkasında yer aldılar.

12 Ocak:

*izmir Bergama Emniyet Müdürlüğü'nün karşısına DHKC/İşçiler tarafından "Ümraniye'nin Hesabını Soracağız" yazılı bir pankart asıldı.

*Gaziantep Üniversite Kampüsünde DEV-GENÇ tarafından anma ve yazılamalar yapıldı.

*istanbul'da çeşitli bölgelerde DHG tarafından yazılamalar yapıldı.

*istanbul Bayrampaşa'da faşistlerin finans kaynağı durumunda ki Elbasan Mobilya DHKC tarafından molptoflanarak tahrip edildi.

13 Ocak:

*Ankara h«-N, \UM Vakıfbank Şubesi DHKC tarafından moltoflanarak talı ip ı-dildi.

*Ankara Hürriyet Caddesi'ne DHKC/DHG imzalı pankart asıldı.

* Ankara Batıkent'te ve değişik bölgelerde DHG tarafından yazılamalar yapıldı.

* Almanya: Bolşevik Partizan ve TKP(ML) taraftarlarınca yürüyüş düzenlendi.

* Avusturya: DHKC, MLKP, TKP(ML), TIKB, TKP/ML, Halk Kültür Dernekleri ve yerli anti-faşist örgütler ve kurumların katıldığı yürüyüş düzenlendi.

15 Ocak:

* İstanbul Örnektepe'de bir faşiste ait Güven Et Deposu ve Renault 21 marka oto DHKC tarafından yakıldı.

* Çanakkale Havaalanı ve Sanayi Mahallelerinde DHG tarafından yazılamalar yapıldı.

* Trabzon KTÜ'de Devrimci Güç Birliği tarafından 2 adet pankart asıldı.

16 Ocak

* İstanbul Örnektepe Mahallesi'nde düzenlenen korsan gösteride bir faşiste ait işyeri DHG tarafından molotoflanarak tahrip edildi.

17 Ocak

* İstanbul Esenler'de DHKC, TKP(ML) milisleri ve Direniş Hareketi tarafından korsan gösteri düzenlendi.

* İstanbul Okmeydanı Piyalepaşa Mahallesi'nde bir faşiste ait oto Liseli DEV-GENÇ tarafından molotoflandı.

* İstanbul Okmeydanı Mahmut Şevket Paşa Mahallesi'nde bir faşiste ait oto Liseli DEV-GENÇ tarafından molotoflandı.

* İstanbul Okmeydanı'nda Liseli DEV-GENÇ tarafından yaygın şekilde yazılamalar yapıldı.

* Kocaeli Gebze Sarkusyan Lisesi'ne Liseli DEV-GENÇ tarafından pankart asıldı.

19 Ocak

* İstanbul Avcılar'da DHG tarafından bomba süsü verilmiş pankart asıldı.

20 Ocak:

* Ankara Siteler'de bulunan Yapı Kredi Bankası DHKC tarafından molotoflandı.

* Bursa Teleferik ve Zümrütevler Mahallelerinde MLKP imzalı bombalı pankart asıldı.

* Mersin'de MLKP tarafından bildiri dağıtılıp, kuşlamalar yapıldı.

* Almanya Kassel şehrinde demokratik kitle örgütlerinin katılımıyla bir yürüyüş gerçekleştirildi.

23 Ocak:

* İstanbul Rumelihisarı üstü PTT binası DHKC tarafından molotoflandı.

* Ordu Fatsa'da Türk Ticaret Bankası'na bomba süsü verilmiş, Cephe bayraklı pankart asıldı.

* Fatsa Mustafa Kemal Paşa'da DHG tarafından korsan gösteri düzenlendi.

Bu eylemlerin dışında daha pek çok gösteri, pankart asma, yazılama, basın açıklaması yapma gibi eylemler yurdun değişik bölgelerinde ve yurtdışında gerçekleştirildi. Çeşitli demokratik kurum ve kuruluşlar katliamı kınayan mesajlar yayınladılar.

Ümraniye Katliamı'na yönelik tepkiler daha sonraki günlerde de "Tutsaklara Özgürlük" Kampanyası çerçevesinde devam etti.

**DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ
CEPHESİ
"HESAP SORACAĞIZ" DEDİ,
SÖZÜNÜ TUTTU:
BURJUVAZİ BEYNİNDEN
VURULDU**

Ümraniye Katliamı'nın gerçekleştiği gün bir açıklama yapan Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Basın Bürosu, halkı faşizmden hesap sormaya çağırırken, Ümraniye Şehitlerinin intikamının alınacağını duyurdu;

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih:40cak1896 Açıklama: 25

YA ÖZGÜR VATAN YA ÖLÜM! YÜZLERCEMİZİ ÖLDÜREBİLİR AMA BOYUN EĞDİREMEZSİNİZİ

Özgür bir vatan için, sömürü ve zulmün yok edilmesi için savaştığımızdan yine katledildik! Ümraniye'de akan kan Devrimci Halk Kurtuluş Partisi, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi üye ve savaşçıların kanıdır. Halkımızın kamdır, ilk defa ak-mıyor bu kan; yıllardır binlercemizi öldürdüler, onbinlercemi-zi tutsak ettiler. Ülkeyi işkencehaneye ve zindana dönüştürdüler. Bu düzene karşı çıkan bütün devrimciler, giderek bütün halk işkenceden ve zulümden nasibini aldı. Halka karşı savaş ilan ettiler, cuntalar düzenlediler. Kendilerinin yetmediği yerde emperyalistleri yardımlarına çağırdılar. Ve "ya özgür vatan ya ölüm" diyenleri susturamadılar. inançlarından vazgeçire-mediler. Teslim alamadılar.

Herşeyiyle tükenmiş, devrimci mücadele karşısında yaptıkları katliamlar ve zindanları tıka basa doldurmalarına rağmen, halkın kurtuluş savaşım durduramayan faşist iktidar, denge-sizce, çılgınca ve bir türlü devrimcileri yenememenin çaresiz-liğiyle, inançları için direnmek gerektiğinde ölmekten başka hiçbir yolu olmayan tutsaklarımıza saldırıyor. Ama, her saldı-

rıda, her katliamda yeni bir yenilgi alıyorlar. Binlerce bomba ve silah karşısında bedenlerinden başka bir silahlan olmayanlar, ölüyor ama teslim olmuyorlar. Daha Buca'da üç yoldaşımızın cesetleri soğumadan, Ümraniye Cezaevi'nde yeni bir katliam yaptılar.

Şehirlerde ve dağlarda süren kurtuluş savaşımızı katliamlarla yok edemeyenler, şimdi tutsaklarımızı katlederek yok edeceklerini sanıyorlar. Ne büyük yanlış, ne büyük gaflet! Tarihi boyunca hiçbir haklı savaş kanla, zulümle yok edilememiş, engellenememiştir. Savaşımız; bağımsız bir ülke, halkın iktidarı için, sömürü ve zulmün olmadığı, halkların kardeşçe yaşadığı bir düzen içindir. Dünyanın en haklı ve meşru bu savaşı için her türlü bedeli ödeyerek direnmek, savaşmak ve gerektiğinde ölmek kutsal bir görevdir. Amerikan emperyalizminin kuklası faşist iktidarın, devrimcilere boyun eğdirerek pişmanlık getirtmesi halkımızın özgürlük savaşının yok edilmesi de mektir. Savaşçılarımız, halkımızın kurtuluş umudunu büyütme için, gerektiğinde yine barikat örecektir ve şehit olmaktan çekinmeyeceklerdir.

Yenilen; hepsi yaralanan, şehit olan, Partimizin-Cephemizin savaşçıları değil, faşist iktidardır. Çünkü, binlerce silaha karşı, inançlarından başka hiçbir silahlan olmadan kahramanca direnmiş, ölmüş ama teslim olmamışlardır. Savaşçılarımızın "ya özgür vatan ya Ölüm" sloganları şimdi daha yüksek, daha yaygın, daha anlaşılır. Ölen ama teslim olmayanların düşünceleri, halklarımızın yüreğinde, sokaklarda, meydanlarda, dağlarda, her yerde, daha gür yankılanıyor. Katliamı yapan faşist iktidardır:

Cumhurbaşkanı, başbakan, bakanlar, bütün düzen partileri, parti yöneticileri, bütün sermayedarlar, devlet bürokratları, bütün asker ve polisler, bütün emniyet müdürleri, valileri, jandarma alay komutanları suçludurlar.

Basın ve TV'ler yalan söylüyor:

Cezaevinde sayım verilmediğinden, barikat kurulduğundan ve tünel şüphesiyle saldırı yapılmamıştır. 4 Ocak sabahı normal sayım yapılmış ve sayımda hiçbir olay çıkmamıştır.

Sayımdan sonra, 11 Jandarma Alay Komutanlığı'na bağlı askerler ve polisler saldırı için getirilmiştir.

Jandarmaların başında Tabur Komutanı Binbaşı Ali ERTUĞRUL vardır. "Öldürün" emrini veren ve bizzat katliamı yöneten bu şahıstır.

Ayrıca, kıdemli Uzman Çavuş Gürbüz ..., Teğmen Bayhan ..., Astsubay Muammer... katliamı yönetenler arasındadırlar.

Ümraniye Cezaevi'nin 1. Müdürü Hüseyin ATAKAN, 2. Müdürü Yılmaz ERSOYLUOĞLU, Üsküdar Cumhuriyet Savcısı Yusuf YANIK-katliamın planlayıcısı ve yöneticisidirler.

Katliam talimatını veren Adalet Bakanı Müsteşarı Yusuf Kenan DOĞAN ve Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Zeki GÜNGÖR'dür. ^

Devlet, Ümraniye Cezaevi'ne devrimcileri susturmak için 4 Ocak 1996 günü saldırmış, üç yoldaşımız **Abdülmecit SEÇKİN**, **Orhan ÖZEN** ve **Rıza BOYBAŞ'**ı katletmiştir. Kesinleşmeyen başka bir habere göre ise, şehit sayısı beştir. Düşman birçok yoldaşımızı da ağır yaralamıştır.

Faşist iktidarı ve bu zulmü savunan herkesi uyarıyoruz:

Yukarıda saydığımız kurum ve kişilerin, iktidarın emrinde olan bütün asker ve polislerin, örgütümüz tarafından cezalandırılmasından iktidar sorumlu olacaktır. Çünkü bunlara işkence ve katliam yaptırtanlar, iktidar ve iktidarı savunanlardır. Yoldaşlarımızın intikamı alınacaktır.

Devrimciler, demokratlar, sendikalar, demokratik örgütler, ülkesini ve halkını sevenler;

Devlet, savaşılarımızı katletmekle bütün halka, bu düzene karşı çıkan, bağımsızlığı, özgürlüğü savunan herkese gözdağı vererek, katliamlarla korkutarak, susturmak istiyor. Faşizmin halkı susturma taktiği karşısında daha yüksek sesle bağırırsak, baskılar karşısında daha direngen olursak, susmazsak, meydanlara çıkarsak, hiç kimseyi korkutamazlar. Tersine kaçacak delik ararlar. Hiçbir silahın, hiçbir olanağın olmadığı koşullarda tutsaklarımızın yüksek inancı ve direniş ruhu yol göstermelidir. Korkmak; faşizm karşısında diz çökmek, onurunu, vatanını ve halkını emperyalizme ve faşizme satmak demektir.

Devrimciyim, ilericiyim, sömürü ve zulme karşıyım diyen herkes tutsaklarımızın direnişiyle onur duymalı ve bunları sahiplenmeyi namus borcu bilmelidir. Hangi namuslu insan bu kahramanca direniş karşısında saygıyla eğilmez ve bu vahşet karşısında susabilir? Şimdiye kadar susanlar, artık susmanın faşizmin işine yaradığını, yeni katliamlar getirdiğini görmelidirler. Endişelenmeyin; Parti-Cephe tutsakları ve tüm savaşçılarımız asla susmayacaktır. Ve hiçbir katliam onları devrim yolundan geri döndüremeyecektir. Zalimler katlederken bile korkularından titriyorlar. Hesap soracağımızı biliyorlar. Parti-Cephe savaşçıları halkımızın onur savaşçılarıdır. Özgürlüğü, en yüksek ahlakı, bütün yüce değerleri, zalime ve zulme karşı direnişi onlar temsil ediyorlar.

Savaşçılarımız, taraftarlarımız, dostlarımız!

Hiçbir zaman, hiçbir koşulda çaresiz olmadığımızı, düşmanın yaptıklarının yanına kalmayacağım, yoldaşlarımızın akan kanının boşa gitmediğini gösterelim. Düşmanlarımızdan, yoldaşlarımızı katledenlerden, katillere yardım eden ve destekleyenlerden, tüm halk düşmanlarından hesap soralım. Hesap sormanın, cezalandırmanın, düşmana zarar vermenin onlarca biçimini bulacaksınız. Düşmana zarar veren her şey silahtır. Gerekğinde bir kibrit çöpü, bir taş, bir çivi, bir bıçak, herşey silah haline dönebilir.

Faşist iktidarı destekleyen, katliamlara çanak tutan bütün basını ve televizyonları uyarıyoruz. Bir parça namusunuz kalmışsa doğrulan yazın ve söyleyin, katliamlara suç ortaklığı yapmayın.

**KURTULUŞ SAVAŞÇILARI ASLA TESLİM OLMAZ!
HERKESİ FAŞİZME VE EMPERYALİZME KARŞI
KURTULUŞ SAVAŞINA KATILMAYA ÇAĞIRIYORUZ!
YAŞASIN ÜMRANİYE DİRENİŞİMİZ!**

4 Ocak 1996
DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ
Basın Bürosu

SABANCILAR HESAP VERİYOR

Bu açıklamanın üzerinden 5 gün geçmişti ki, Türkiye bir cezalandırma haberiyle sarsıldı. Sabancı Holding Yönetim Kurulu üyesi Özdemir SABANCI, Holding Merkezi'nin 25. katında yanındaki TOYOTA-SA Genel Müdürü Haluk GÖRGÜN ve Sakıp SABANCI'nın sekreteri Nilgün HASEFE'yle birlikte ölümlerle cezalandırılmıştı.

Ülkenin bütün gündemini bir anda kaplayan ve dünyada da geniş yankı uyandıran eylem Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi tarafından "Vatanları ve Halkları için Kahramanca Direnen Tutsaklarımızı Selamlıyoruz" denilerek üstlenildi:

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

- _____ 'Basın Bürosu
Tarih: 9 Ocak 1MC Açıklama: 26
~

SABANCI HOLPMO MERKEİÜİE SALDIRI

BU VATAN BİZİM

BU VATAN BİZİM, HALK BİZİM

Dağlarımızın doruklarından, gecekondularımızın en ücra köşelerine kadar kan bulaştı. Bu kan; genç kızlarımızın, oğullarımızın, her yaşta insanımızın kanıdır... Şehirler, mahalleler, köyler birer açık cezaevi haline geldi,, işkence tezgahları her yerde kuruldu... Bütün dünyanın gözleri önünde hiçbir yasa ve kurala bağlı olmadan, kendi yasalarını da inkar ederek yüzlerce insanımızı infaz ettiler... Şırnak'tan İstanbul'a kadar katliamlar düzenlediler... insanlarımızı diri diri yaktılar... Binlerce köyümüzü bombaladılar, boşalttılar, halkı sürgün ettiler...

Gözaltına alınmak; işkence görmek demektir. Yüzbinlerce insanımız işkenceden geçirildi, sakat bırakıldı, onbinlercesi tutuklandı, ağır cezalara çarptırıldı, zindanlarda yer kalmadı.

Zulüm, vahşetle ifade edilemeyecek kadar büyüdü ve her tarafı sardı. Yoksulluk öylesine derinleşti ki, halkın büyük çoğunluğu bir öğün yemeği bile bulamaz oldu. Karın tokluğuna çalınan günler aranır oldu.

Ekonomik ve politik olarak her şey emperyalistlere bırakıldı. Hangi yatırımların yapılıp yapılmayacağı, emekçilerin ücretleri, tüketim maddelerinin fiyatları emperyalistlerce belirlendi. Çocuklarımıza, gençlerimize nasıl bir eğitim vereceğimiz, nasıl bir kültür taşıyacakları emperyalistler tarafından saptandı ve uygulandı. Sömürüyle, yoksullukla, emperyalizmin eğitim ve kültür politikasıyla başbaşa bırakılan halka, daha çok tüketmek için medyanın bütün yajaticılığı kullanılarak propaganda yaptılar. Halkın dayanışma, dostluk ve ahlaki değerlerini kirllettiler. Genç kızlarımızın, kadınlarımızın düzen =

özlemlerini körükleyerek kötü yollara düşmelerini sağladılar. 3 Ekonomik, politik, kültürel, ahlaki hemen her şeyimizi emperyalistlere sattılar. Halkın bütün zenginliklerini, güzel ve iyi olan her şeyi, bütün değerlerini yok etmek istediler.

Bir avuç sömürücü azınlık dışında hiç kimse konuşamaz,, yazamaz, hak arayamaz ve bunlar için örgütlenemez oldu, j Meclis, bir avuç azınlığın daha çok sömürmesi, ülkenin servet-fflerini emperyalistlere daha çok peşkeş çekmesi için satılmış! milletvekilleriyle doldu. Cumhurbaşkanı, başbakan, bakanlar | her şeyden önce emperyalistlerin emirlerini yerine getirmek! için görev yaptılar. Bütün ulusal değerleri yok ettiler. Hiç utanır* madan, yüzleri kızarmadan Amerika'nın çıkarlarını korumalt' için yemin etmiş birine yıllarca ülkeyi yönettirdiler.

!

4

Topraklarımız; çocukları öldürülen, kaybedilen anaların^ gözyaşlarıyla sulandı. Binlercemizi katledip üçyüzün üzerinde ş insanımızı kaçırdılar, kaybettiler. Yetmeyince bu kez de eli ko- j lu bağlı tutsaklarımıza saldırdılar ve katletmeye başladılar...

l

Her yer kan dolu, her yere pislik bulaştı ve kapkara bir tab- ^

lo oluştu. Bu tabloda tek bir ışık var, o da yükselen halkın kur-1 tuluş savaşıdır. Bu tablo Türkiye'nin resmidir. -J

Bu kara tabloyu yaratanlar, iki elin parmaklarını geçmeyen 4 bir avuç sömürücü azınlıktır. Emperyalizmle işbirliği yaparakl

ülkeyi ve hall» sömüren işbirlikçi tekellerdir. Hükümetler kuran, hükümetler yıkan, cuntalar ilan eden, demokrasi deyip halkı katleden, iliklerine kadar sömüren ve sayesinde zenginliklerine zenginlik katan SABANCILAR'dır.

Ülkemizin ekonomisine, politikasına yön veren, denetlenen, eğitim ve kültürünün nasıl ve neye göre oluşturulacağına karar veren SABANCILAR'dır. Hükümetleri oluşturan bütün burjuva partileri bu sermaye güçlerine bağlıdır. Ve esas olarak bunların denetimi dışına çıkmazlar. SABANCI gibi işbirlikçi sermaye kesimleri, emperyalizmle işbirliği yaparak var olmuş, büyümüş ve ülke yönetimine hakim olmuşlardır. Ülkemizin bağımsızlığının yok edilmesinden, faşizmle yönetilmesinden, sömürü ve zulümden SABANCILAR'ın, KOÇLAR'ın başında bulunduğu tekellerin örgütü TÜStAD'ı vb. diğer sermaye örgütlerini sorumlu tutuyoruz.

BİR TÜRLÜ TOPLANAMAYAN BAKANLAR KURULU OLAĞANÜSTÜ TOPLANDI

Devleti yönetenler vurulmuştu. Açlık, yoksulluk, binlerce insanın vahşice katledilmesi, hatta kamuoyuna sunduğumuz işkence ve vahşet belgelerine rağmen tek bir kelime açıklama yapmayan Bakanlar Kurulu şimdi çok heyecanlıydı. Depremler, sel felaketleriyle, sürgünlerle büyük bir dram yaşayan halkın sorunları karşısında toplanmayan Bakanlar Kurulu, Sabancı'nın cezalandırılması üzerine olağanüstü toplandı. Üzüntülerini belirttiler. Halkla hiçbir ilişkisi olmayanların, halk düşmanlarının halk için çalışması mümkün değildir. Halkı katleden, sömüren acı çektiren onlardır. Şimdi bu sömürücü ve zulüm makinasının önde gelenlerinden, hem de en büyüklerinden biri işlediği suçların karşılığında cezalandırılmıştır. Suç ortakları, halka acı çektirenler onun ölümüne üzüleniyor. Onlar, hiç kimseye üzülmezler, vatan hainlerinin, halk düşmanlarının tek amacı daha çok sömürmek ve halka zulüm etmektir. Bunun için kendilerine gettolar yaptırılar. Güvenlik sistemlerini Amerikalılar'a ihale ettiler. Ama yine de halkın adaletinden kurtulamadılar. Üzüldükleri Sabancı değil, onun ölümünde kendi sonlarını, suçla-

rında da kendi suçlarını görmeleridir.

Üzülenler; cenazelerini bile kaldıramayan, cenazelerini kaldırmak için gittiklerinde yerlerde sürüklenip, binlercesi gözaltına alınan, spor salonlarına doldurulanları düşünmelidirler. Cenaze sahiplerinin gözyaşlarını düşünmelidirler. Ve "cenazeleri vermeyin" deyip, bütün İstanbul'u polise işgal ettirenler, cenazeyi polise kaldırarak halka gözdağı vermeye çalışanlar, cenazeyi izlemekle görevli Metin GÖKTEPE isimli basın emekçisinin katledilmesini, Sabancı'dan sonra yeniden düşünmelidirler.

ONLARCA KEZ UYARDIK;

Bütün işbirlikçi sermaye kesimlerini, katliam, işkence, kaçırma, kaybetme, infaz, sürgün ve cezaevi ile yönetmeye devam eden hükümetleri, hükümetleri oluşturan bütün partileri, devletin bütün kurumlarını, devleti destekleyen herkesi, halk düşmanı politikalarından vazgeçmeleri ve bu devleti desteklememeleri için defalarca uyardık.

Karşılığında daha çok zulüm, katliam ve kaybedilen insanları bulduk.

"Biz devletiz, asarız, keseriz" masallarını bir yana bırakın. Ne halk, ne de siz artık kimse bu masallara inanmıyor, insanlık tarihi boyunca hiçbir suç cezasız kalmamıştır. Hiçbir halk adaletsiz ve onursuz yaşamamıştır. Haklı olanlar er geç kazanacak ve zalimi yenecektir.

Tekellerin ve emperyalistlerin istekleri doğrultusunda yeni hükümet kurup daha çok sömürü ve zulüm getirme niyetinde olan yeni hükümeti oluşturacak bütün partileri ve milletvekillerini uyarıyoruz. "Bize ulaşamazlar" düşüncesiyle zulüm ve işbirlikçilik politikalarına suç ortağı olmayın. Sabancı'yı ne Amerika'nın tekniğiyle donanmış gökdelenleri, ne de silahlı koruyucuları koruyamadı. Halkın yaratıcılığını, devrimci iradenin güçlülüğünü bilmeyenler, o süper güvenlik sistemlerinin nasıl aşıldığını da anlayamazlar. Dünyanın en büyük gücü; vatanları ve halkları için ölümü göze almış insanların gücüdür, halkın gücüdür. Hiçbir güç halkın gücünü yenemez.

Ya Sabancı, TÜSİAD ve emperyalistlerden yana olup halka karşı savaşıyorsunuz ya da halkın emperyalizme ve faşizme karşı ver-

diği kurtuluş savaşında yer alacaksınız.

CUMHURBAŐKANINA, BAŐBAKANA, BÜTÜN PARTİ VE
MİLLETVEKİLLERİNE YENİDEN SORUYORUZ VE
UYARIYORUZ

Binlerce insanımızın katilleri nerede?

Herkesin gözleri önünde silahsız insanlarımızı
katledenler ödüllendirilerek milletvekili yapıldı.

Üçyüzün üzerinde insanımız kaçırıldı, kaybedildi, katledildi.

KAYBEDENLER, KATLIAM YAPANLAR,

BAĞIMSIZLIĞI TARTIŞMA GÖTÜRMEYEN HALKA AÇIK

MAHKEMELERDE YARGILANMALIDIRLAR

Yüzbinlerce insan işkence gördü ve görmeye devam ediyor.
Cezaevleri devrimci, yurtseverlerle dolduruldu ve katlediliyor.

TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK, ZİNDANLAR BOSALSIN!

Üçbine yakın köyümüz boşaltıldı, yaklaşık üçmilyon insa-
nımız sürgün edildi.

Ülkemizde Kürt ulusunun yaşadığı reddedilerek Kürt halkı-
na soykırım politikaları uygulandı.

KÜRDİSTAN'DAN KANLI ELLERİNİZİ ÇEKİN!

Ülkemiz her şeyle emperyalistlerin egemenliğine
sokuldu.

Burjuva demokrasisinin dahi her türlü biçimi ortadan kal-
dırılarak faşist yönetim egemen yönetim biçimi haline getiril-
di...

Cezaevleri katliam merkezleri haline getirildi...

Bütün bunların sorumlusu hükümet, düzen partileri, dev-
lete hizmet eden bütün kurumlar ve milletvekilleridir.

Hiç kimseyi ölümle cezalandırmak istemeyiz. Silahla politi-
ka yapmayı ve halkımızın sorunlarına çözüm aramayı tercih
etmeyiz. Ama, ne yazık ki ülkemizde ne sistemi değiştirmek,
ne de hak aramak için hiçbir yol kalmamıştır. Faşizm herşeye
egemen olmuş, emperyalistlerle işbirliği halinde halkın tüm
özgürlüklerini hatta yaşama hakkını ortadan
kaldırmıştır.

Devlet, bizim oligarşi dediğimiz bir avuç sömürücü azınlığın çıkarlarına göre şekillenmiştir, işte bu bir avuç mutlu azınlık olan Sabancılar'm, Koçlar'ın devletine son vermek için silaha sarılmaktan başka hiçbir yol kalmamıştır. Bugün devlet işbirlikçi tekellerin yönetiminde ordunun, polisin devleti haline gelmiştir. Halkımıza silah çeken, bomba ve kurşun yağdıran her türlü insanlık dışı davranışa başvuran devletin silahlı güçleri karşısında; hak aramak, ülkesini ve halkını düşünmek hat-ta yaşamak ancak, silaha silahla karşı koymakla mümkündür.

HALKIN ADALETİ

9 Ocak saat 10.30'da Sabancı Holding Merkezi AHMET FAZIL ÖZDEMİR SİLAHLI PROPAGANDA BİRLİĞİMİZ tarafından basılmıştır. Sabancı Holding'in Yönetim Kurulu Üyesi ve önemli adamı Özdemir SABANCI, yine holdingin en büyük kuruluşlarından Toyota-Sa Genel Müdürü Haluk GÖRGÜN ve Sakıp SABANCI'nın sekreteri Nilgün HAŞEFE cezalandırılmıştır. Savaşçılarımız başka da hiç kimsenin canına, malına zarar vermeden üslerine dönmüşlerdir.

VATANINI SEVEN, EMPERYALİZME KARŞI OLAN, İŞKEN-CEYLE, KATLİAMLARLA, SÖMÜRÜYLE VATANINDAN SÜRÜ-LEREK YAŞAMAK İSTEMEYEN HERKESİ; EMPERYALİZME, İŞ-BİRLİKÇİ TEKELLERE VE FAŞİZME KARŞI, BİR AVUÇ AZINLI-ĞIN FAŞİST İKTİDARINA KARŞI-SAVAŞMAYA ÇAĞIRIYORUZ!

BAĞIMSIZ BİR ÜLKE VE HALK DEMOKRASİSİ; SÖMÜRÜ VE ZULMÜN.OLMADIĞI BİR DÜZEN ANCAK, FAŞİZME VE EMPERYALİZME KARŞI SAVAŞARAK KURULABİLİR!

KATLİAMLARIN, KAYIPLARIN, TÜM ZULMÜN VE SÖMÜ-RÜNÜN HESABINI SORMAYA DEVAM EDECEĞİZ!

VATANLARI VE HALKLARI İÇİN KAHRAMANCA
DİRENEN TUTSAKLARIMIZI SELAMLİYORUZ!

9 Ocak 1996
DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ
Basın Bürosu

BASINDA ÜMRANİYE KATLIAMI

Katliama Zemin Hazırlayan ve Alkış Tutan Uşak Basın:

"Talimatları cezaevinden alıyorlar" (Zaman) "Terör örgütlerinin eğitim kampına dönüşen cezaevleri..."

"Cezaevlerinde insan Hakları senaryosu " (Akşam)

"Cezaevleri terör okulu" (Hürriyet) "Gardiyanlar örgüt sempatisi"

"Milliyet uyardı, mahkumlar eylem için haberleşiyorlar demiştik" (Milliyet) "Cezaevleri çığrından çıktı" (Zaman)

"Cezaevleri 'eylem evi' oldu." (Milliyet) "isyanda sol parmağı" (Yeni Sayfa) "'Bir düğmeye basılmış gibi'

*başlayan cezaevleri olayları tırmandırılıyor;
HUZUR DÜŞMANLARI" (Türkiye, 06.01.1996)*

"Zincirleme isyan" (Milliyet, 09.01.1996)

Terör, Cezaevlerinden Dışarıya Taştı

(...)

Dün cezaevlerindeki isyancı teröristlerin bütün istekleri Adalet Bakanlığı yetkilileri, tarafından kabul edilerek, Türk Devleti'ne diz çöktürülmüş bulunuyor.

Bu son derece acı tablonun sorumluları, milletin önünde hesap vermelidir...

(...)

10.01.1996, Türkiye Gazetesi, Yalçın ÖZER

Resmen İhanet

Cezaevlerini terör karargahları haline getiren örgütlerin lider kadrolarının devlet içinde ve siyasi otoritede yer alan bir kısım etkin kişiler tarafından korunduğu belirlendi.

-İstanbul Emniyet Müdürü Orhan TAŞANLAR, Bayrampaşa Cezaevi'ndeki terör liderlerinin emir vererek iki jandarma erini şehit ettiklerini söyledi. Bu emrin militanlara iletilmesinde bir takım görevlilerin parmağı bulunuyor.

-istanbul'daki son şiddet patlamalarını cezaevlerindeki on-onbeş terör liderlerinin ve bu teröristlerle ilişkisi olan bazı avukatların organize ettikleri açıklandı, istanbul cezaevlerindeki, lider militanların, başka illerin cezaevlerine naklinin Ankara'dan önlendiği ifade edildi.

09.01.1996, Akşam Gazetesi, 1. sf.dan

Tek tip mavi kefeniyle işkencecilerle aynı ağzı konuşup onları teyit eden, efendilerine akıl veren bir şarlatan: Ali SİRMEN

Cezaevi Gerçeği

(...)

Ama kareli pardesümün altındaki uçuk mavi tek. tip cezaevi elbisem...

(...)

Birden patlak verip Türkiye yüzeyine yayılma eğilimi gösteren cezaevi isyanları, beni 10-11 yıl öncesine götürdü.

Olayları gazeteden bile izleseniz, hemen görebilirsiniz ki, örgütlü, içerden yönetilen bir düzen ile karşı karşıyasmız. Başka bir deyişle güvenlik görevlilerinin söyledikleri yanlış değil.

Bu gerçek kuşku götürmez.

(...)

Cezaevi uygulamalarında bir standart yoktur, kurumdan kuruma, kişiden kişiye değişir. Bunları hızla standartlaştırmak ve her yerde yasaya uygun uygulama sağlamak için eğitilmiş personel yetiştirmek, lafta kalmayan gerçekten etkin bir denetim mekanizmasını oluşturmak gerekir.

09.01.1996, Milliyet Gazetesi, Ali SİRMEN

Türkiye'de "suç" yoktur

(...)

Türkiye'de cezaevlerinde koğuş sisteminin uygulanmasını önleyen adalet ve içişleri bakanı olmuştur. Devlet düşmanları, halk düşmanlarını cezaevlerinde fiyakayla ziyaret eden devletliler çıkmıştır. Canını teröre siper eden polisi suçlu gösterip

anarşistten yana tavır koyan hükümet üyeleri **görmüşüzdür.**

Cezaevlerindeki bu kovboyculuk oyunları, suçun ve suçlunun ortak tarifi yapılınca ve sonra bu tarif, yasalarda ve cezaevlerinde ciddiyetle uygulanınca kadar sürecek.

09.01.1996, *Günaydın Gazetesi*, Ahmet GÜNEK

Mahkumlar Hakim Oldu

(...)

Öte yandan isyan emrinin İstanbul Bayrampaşa Cezaevi'nden geldiği, isyanın ikinci bir emre kadar süreceği iddia edildi, isminin açıklanmasını istemeyen bir Buca Cezaevi gardiyanı, "Cezaevi yönetimi Ankara'nın isteği doğrultusunda 'kaçırmayın yeter' mantığı ile mahkumların her istediğini yaptı. Cezaevi yönetimi uzun süredir olaylara hakim olamıyor. Mahkumlar hakim oldu." diye konuştu, öte yandan içeride her istediğini yapan mahkumlara destek olan bazı Adalet Bakanlığı yetkililerinin "size problem çıkaran gardiyanların listesini verin tayinlerini çıkaralım." şeklinde mesaj gönderdiği ileri sürüldü.

07.01.1996, *Zaman Gazetesi*, 3. sf.dan

Ülkemizde basın, bir-iki basın tekelinin hegemonyasında, egemenlerin sahte gündemlerle halkı aldatmanın, yoz, Amerikancı kozmopolit kültürü yayarak kitleleri ideolojik, kültürel ve ahlaki olarak çürütmenin bir aracı, halka ve devrimcilere karşı açılan haksız savaşta güçlü bir psikolojik savaş, çarpıtma-yıpratma aygıtı konumundadır.

Burjuva anlamda da olsa, kişinin özel hayatına saygı göstermek, basın meslek ilke ve ahlakına uyarak yalan haber yapmamak, objektif habercilik yaparak halkı doğru bilgilendirmek... vb. şeyler basın yayın organlarının görevleri arasında sayılabilir.

Basın için uyulması zorunlu olan bu en temel kriterlere bile rastlayamayız ülkemiz burjuva yayın ve iletişim organlarında. Öyle ki, burjuva anlamda dahi objektif habercilikten, basın meslek ilke ve ahlakından yoksundurlar.

Patronlarının deyimiyle habercilik yapmak için değil, para

kazanmak için yapıyorlar bu işi. Sayfa ve ekranlarında promos-yondan, kupondan, ilan ve reklamdan yer kalırsa, rastlanabilir . "haber"e. Yer bulan haberler ise çoğunlukla toplumsal çürümeyi } derinleştiren intihar, fuhuş, lüks tüketim, dedikodu, magazin i haberleridir. Diğer haberler ise sistemi aklayan, kontrgerillanın , talimatlarını yayınlayacak biçimde yalana, çarpıtmaya ve kara- 1 lamaya dayalı kontra haberlerdir.

Doğru, halktan yana haberler merceklerle aranıp bulunabile- : çek kadar azdır. Neden olarak, devletin baskı ve sansürü akla -. gelebilir. Ama gerçek, öyle değildir. Devletin denetimine gerek kalmadan kendi kendilerine oto sansür uyguluyorlar. En devletçi, * en Türk, en vatanseverdirler. Ama pasaportları Amerika, yatla- rındaki bayrak Amerika, vatanları Amerika'dır. Emperyalist ağababalarına, devlete, polis şeflerine yağ çekmede, onları öv- | mede birbirleriyle yarış içindedirler.

Halkın değil, işbirlikçilerin, emperyalistlerin, devletin tara- | findadır burjuva basın. Halkın sesi değil, işbirlikçilerin, tekelle- i rin ve polis şeflerinin sesidir ve halka düşmandırlar.

J

Sayfalarında, ekranlarında emekçilerin sefaleti değil, pat- j ronların, zulüm sahiplerinin, zalimlerin şatafat ve sefahati var- dır. Arada bir emekçilerin sefaletine; aç insanlara, tek göz kon- | duda yaşayanlara, çöplerde ekmek toplayanlara yer verseler de, sefaletin gerçek nedeni, sorumluları yoktur. Kader derler, tembel | ve cahil derler. Kafaları çalışmıyordur, yoksa herkes zengin ola- bilir. Evet, böyle derler.

Safini yalandan, talandan, haramiden, zalimden, sömürü ve zorbalıktan yana belirleyen burjuva basın halka, halktan yana olan herşeye düşmandır. Onura, namusa, adalete, özgürlüğe düşmandırlar. Onur, namus, özgürlük ve adalet için, vatan ve halk için savaşan devrimcilere düşmandırlar. Bunun için her türlü çirkefliği ve saldırıyı yapmaktan çekinmezler.

Kontrgerilla şeflerinden aldıkları talimatla ve onların verdiği bilgi ve belgelerle devrimci örgütler ve önderler hakkında yalana ve çarpıtmaya dayalı haber ve programlar yapar, onları halk nezdinde karalamaya, küçük düşürmeye çalışır, şaibe altında bırakırlar. Hedef göstererek katledilmelerine zemin hazırlarlar.

Hatta öyleleri vardır ki, bununla yetinmez, işkencehanelerde yatıp kalkar, polis şefleriyle gezerler. Yedikleri içtikleri ayrı gitmez. Beraber işkencelere katılır, polisliğe özenerek silah taşır, katliam operasyonlarından sonra polis ahileri katliamı havaya ateş ederek kutlarken, onlar alkışlarlar. Kimi zaman da bu operasyonlar katliamsız bitmişse, hayal kırıklığına uğrar, büyük bir üzüntüye kapılırlar. Örneğin gerek 12 Temmuz'da gerekse 16-17 Nisan'da, katliam bölgelerine giderken, katledilenler ya da kuşatılanlar içinde Dursun Karataş'ın da bulunduğu sevinçle gitmiş, onun olmadığını öğrenince, hayal kırıklığına uğramışlardır. Köşe ve ekranlarda, "Dursun Karataş'ın son anda polisin elinden kurtulduğu" haberini büyük bir üzüntüyle vermişlerdir.

Gözlerini devrimci kanı bürümüş bu kontra muhabirler, özellikle son 1 yıldan beri hedef tahtalarına cezaevlerini, cezaevlerindeki devrimci tutsakları yerleştirmişlerdir.

Cezaevlerindeki özgür tutsakların boyun eğmeyen, teslim alınamayan direngenlikleri, özgürlük eylemleri en az efendileri kadar onları da rahatsız ediyor, korkutuyordu. Onun için, devrimci tutsaklar teslim alınmalı, olmazsa katledilmeliydiler.

Bunun için sayfalarında, köşe ve programlarında adı kendilerinde saklı (!) sözde "cezaevi yetkilisi, cezaevi uzmanı, terörle mücadele uzmanı"nı konuşturarak, bu da olmazsa, çeşitli direnişler ya da operasyonlar sonrası kendileri uzman kesilerek başlarlar çözüm önerilen sunmaya. Noktasından virgüline kadar önerdikleri herşeydeya devrimci tutsakların teslim alınmasının, boyun eğdirilmesinin şartlarının oluşturulması vardır, ya da insanlık dışı koşullara maruz bırakılmaları.

Tespit ve önerileri hep aynıdır. Devlet cezaevlerini denetleyemiyor... Devleti zaafa uğrattıyorlar... Hafif suçtan girenler azılı bir militan olarak çıkıyor... Cezaevleri örgüt kampı gibi... Bayrampaşa: 2. Bekaa Vadisi... Koğuş sisteminden vazgeçilmeli, buralara girilemiyor, denetlenemiyor... Bu haliyle cezaevlerini devlet değil terör örgütleri yönetiyor, bu yüzden tutuklular birbirlerinden tecrit edilmeli, tek tek hücrelere konulmalıdırlar... Cezaevlerinde Amerikalı sistemine, hücre tipine geçilmeli...

Öneri ve tespitler sıralanıp gider...

Kontra basın ve muhabirleri, özellikle Zaman, Türkiye, Akşam, Milliyet gazeteleri ve TGRT, HBB gibi TV kanalları Buca ve Ümraniye Katliamı öncesi bu tür yalan haberler üreterek ve "eylem talimatlarını içeriden alıyorlar" senaryolarıyla devrimci tutsakları ve cezaevlerini sürekli hedef göstermiş, olası provokasyon ve saldırı girişimlerinin zeminini yaratmaya çalışmış ya da bu zemini sürekli canlı tutmuşlardır.

Ümraniye 13 Aralık katliam girişimi de, 4 Ocak katliamı da günler öncesinden bu kontra gazetelerde ve TV kanallarında haber ve özel programlar hazırlanarak "sayım verilmediği" ve "arama yaptırılmadığı"yalanıyla katliamın zemini hazırlanmış ve kamuoyu ısındırılmaya çalışılmıştır. Ve katliam planı bu haber ve programların üzerine oturtulmuştur.

13 Aralık katliam denemesinde de cezaevi içine sokulan bu kontra muhabirler, işkenceci katiller, askerler ve faşist gardiyanlar tarafından tahrip edilen koğuşları, yağmalanan yemekhane ve kantini de devrimci tutsaklar yapmış gibi göstermiş; lüks cezaevini mahvettiler, zarar 5 milyar, Ümraniye Cezaevi'ni de Bayrampaşa gibi Bekaa Kampı haline getirmek için isyan çıkardılar... gibi yalan haberleriyle katliam girişimini haklı çıkarmaya çalışmışlardır. Onlar için, yasak olduğu halde saldırı sırasında içeriye silah ve bombayla girilmesinin önemi yoktur. Bu silahlar, bu bombalar niye sokuldu diye sormazlar. Çelik yelekli, kasklı, kalkanlı özel hareket timlerinin, siyasi şube işkencecilerinin, tam teçhizatlı çevik kuvvet polislerinin hangi yetkiyle cezaevine sokulduğunu sormazlar. Onlar açısından tüm bunların hiç önemi yoktur.

Onlar için önemli olan katliamın zemininin yaratılmasıydı. Hepsi aynı merkezden, yani kontrgerilla şeflerinden talimat almışlardı. 13 Aralık'ta katliam girişimi boşa çıkarılınca yayınlarını arttırarak sürdürmüş, çarpıtma ve yalanlarıyla 4 Ocak katliamına çanak tutmuşlardır.

Kontra basın ve kalemşörler, 4 Ocak'tan sonra da, yine, "sayım vermiyorlardı", "arama yaptırmıyorlardı"... vb. diyerek katliamı aklamaya, haklı çıkarmaya çalışmış, hatta Hürriyet yazarı Yıldırım ÇAVLI ve onun gibileri daha da ileri giderek, "mahkum

şikayetiyle savcı görevden alınamaz", "cezaevleri çığırdan çıktı", "cezaevi isyanları Bayrampaşa'dan yönetiliyor" diyerek katliama alkış tutmuşlar, yeni katliamlar için faşizme desteklerini sunmuşlardır.

Bunu yapan kontra basın, bir yandan da halkımızın devrimci tutsaklara sahip çıkarak öfkesini sokağa dökmesi karşısında, "kışkırtıcılık yapıp, olayları büyötmeye çalışıyorlar", "cezaevlerindeki isyanlardan sonra harekete geçen yasadışı sof, örgütler, kendi yandaşı bazı radyolardan yaptıkları yayınlı, halkı ayaklanmaya çağırıyor. RTÜK ise bu radyolarla ilgili şikayette bulunan vatandaşlara 'dilekçeyle başvurun' diyor. Cezaevlerinden başlatılıp sokaklara taşırılan isyan hareketlerini tek merkezden yönetenler, kendilerine bağlı grupları harekete geçirmek için 'militan radyolar'ı kullandı..." (Akşam Gazetesi, 08.01.1996) diyerek demokratik kurumları, avukatları hedef göstermişlerdir. Devletin katliamcı yüzü hakkında tek satır yazmayanlar, halkın haklı tepkileri ve sokaklara dökölen öfkesi karşısında demediklerini bırakmadılar. Onlara göre, devrimci tutsaklara sahip çıkan binlerce insanın tamamı teröristti...

Suçludurlar. Halka ve devrimcilere karşı tüm kontra basın ve muhabirleri, kalemşörler suçludur. Devrimcileri, özgür tutsakları ve onurunu koruyan halkı, kontrgerilla şeflerinin talimatıyla hedef göstermekten, devrimcilerin katledilmelerine zemin hazırlamaktan, bu katliamları haklı çıkarmaktan, devrimcileri ve devrimci örgütleri yalan haber ve karalamalarla halk nezdinde küçük düşörmeye çalışmaktan, polisle işbirliği yapmaktan suçludurlar.

Bu suçları işleyen basın yayın organlarını ve onların kontra muhabirlerim denetlemekten sorumlu Basın Konseyi, demokratik baskı unsuru olması gereken Türkiye Gazeteciler Cemiyeti ve diğör basın meslek kurumları da olan bitene sessiz kaldıkları için sorumludurlar.

Tüm kontra basın, TV, muhabir, kalemşörler bilmelidir ki, halka ve devrimcilere karşı işlenmiş hiçbir suç unutulmaz ve cezasız kalmaz. Onurunu, namusunu ve insanlığını işkenceci katillere satarak, devrimcilerin katledilmesine neden olan, destek

sunan, alkışlayan kontra muhabirlere sesleniyoruz: Devrimciler ve halka karşı suç işlemekten vazgeçin. Kamuoyu önünde, işlediğiniz suçların özeleştirisini yaparak, onurlu ve namuslu meslektaşlarınızdan, halkımızdan, devrimcilerden af dileyin.

Devrimci tutsakları hedef göstererek, katledilmelerine zemin hazırlayarak ortak olanlar:

Akşam **Gazetesi:** önder SUŞOĞLU, Mustafa BAŞBUĞ, Mevlüt YÜKSEL, Ferit ZENGİN, Merdan KAÇAR, Erhan BAĞCI, Murat DÜZYOL, Mustafa ARIK, Hasan ÖLMEZ, Doğan SARSAR

Günaydın Gazetesi: Emrullah ERDİNÇ, Mustafa DENİZ, Dursine HALAT, Enver BULUT, Zafer KURU

Milliyet Gazetesi: Ali Fuat DUATEPE, Altan DELER, Güntan MAVİGÖZLÜ, Nurcan DEMİRTAŞ, Alper TURGUT

Hürriyet Gazetesi: Veysi ŞAHİN, Kazım AKAR, Zehra GÜRLEK, Recep BOLAT, Mustafa ÖZDABAK, Selamet ÖZ, Tayfun ATILLA, Mete YILMAZ, Yıldırım ÇAVLI

Türkiye Gazetesi: Hasan Basri ÖZAYDIN, Selçuk SAKATOĞLU, Hasan YILMAZ, Ferhat GÜLVER, Mustafa YILDIZ, Cüneyt BİTKİÇİOĞLU, Yılmaz ÖZCAN, Özner BERBER, Erol KARSAVRAN, Gökhan MERİÇ, Süleyman KAYA

Zaman Gazetesi: Ziya YILDIRIM, Mustafa CANKUT, Hamdi ÖZER, Aziz İSTEGÜN, Nihat GASGAR

Meydan Gazetesi: İhsan AYKIN, Nebahat SEKMAN

Sabah Gazetesi: Erol AKKIR, Murat KEKLİKÇİ, Tuncer KÖSE-ÖĞLU

Inter Star: Bekir ŞEN

TGRT: Çiğdem KIZIROĞLU, Salih SELÇUK

SHOW TV: Gülgün FEYMAN

Aydın Namusunu, insanlığını ve

Basın Meslek Ahlakım Unutmayanlarda Vardı...

Faşist devletin Ümraniye Cezaevi'nde gerçekleştirdiği katliam tüm toplumda büyük bir öfke uyandırmış, bu öfke tüm ülkeyi sararak taş, sopa, molotof ve kurşun olup egemenlerin beyninde patlamıştı.

Ümraniye Katliamı'na, aydın namusunu ve insanlık onu-

runu yitirmemiş kimi köşeyazan ve aydınlar, cılız, içinde korku ve güvensizliği banndırsa da bir tepki göstermişlerdir.

Fakat tepki gösterenlerin sayısı bir elin parmağı kadardır ve bu durumları ülkemiz aydınları açısından utanç vericidir. Örneğin yazı ve düşüncelerinden dolayı yargılanan, para cezalarına çarptırılıp cezaevinde yatan Yaşar KEMAL, Haluk GERGER, Fikret BAŞKAYA... ve onlarca aydın-yazar bu insanlık dışı katliama karşı, bir basın açıklaması dahi yapmayarak tepkisiz kalmışlardır.

"Düşünce Suçluları" için, yetersiz de olsa çeşitli tepki ve eylemleri içeren kampanyalar örgütleyen (ki bu da sevindiricidir) aydınlarımızın, gerçek düşünce suçlusu olan devrimcilerin, özgür tutsakların katledilmesi karşısında sessiz kalmaları düşündürücüdür. Hele ki böylesi bir insanlık dışı katliama tepki göstermek için insan olmak bile yeterliyen...

Aydınlarımız bu utanç verici durumdan bir an önce kurtulmalı, safını, aydın olmanın gereği olarak ezilenden, emekçiden, özgürlükten ve özgür vatandan, bunun için mücadele edenlerden yana belirlemelidir.

ARTIK YETER

Ümraniye Cezaevi'ne yönelik katliamda 3 tutsak daha öldürüldü. Her zamanki senaryo göz göre göre tekrarlanarak yaşandı bu katliam. Tıpkı Buca'da olduğu gibi. Medya hedef gösterdi, yetkililer açıklamalar yaptı, asker ve gardiyanlar sayım bahanesiyle koğuşlara girip tutsakları döve döve öldürdüler.

Artık yeter!

Cezaevleri Nazi kamplarına, koğuşlar gaz odalarına döndürülmüştür. Cezaevlerinin başındakiler SS subaylarından farksızdır. Tutsaklara boyun eğdirme ve teslim alma politikasının sökmediğini gören devlet, artık tek yöntem olarak katliamı uygulamaktadır.

Gelinen nokta birden bire gelişen sürpriz bir durum değildir. Buca'da, Ümraniye'de, Bursa'da, Malatya'da daha önce yapılan saldırılar bunu açıkça göstermiştir. Cezaevleri Genel Müdürü Zeki GÜNGÖR, "Ümraniye'yi Buca'ya çevireceğim"

demışti, istanbul Emniyet Müdürü Orhan TAŞANLAR, görev alanına girmemesine rağmen, Ümraniye'yi hedef gösteriyordu. Evrensel Gazetesi, 25 Aralık'ta yaptığı bir haberde, "saldırı için seçim sonrasını bekliyorlar" demışti. Sağmalcılar'daki tutsaklar Ümraniye'deki oyunları bozmak ve destek olmak için 4 Ocak günü sayım vermeyeceklerini gazete ilanlarıyla duyuruyorlardı.

Bağıra çağıra gelen bu katliamlara ne denli karşı koyabiliyoruz? Kamuoyunu duyarlı kılabilmek ve oynanan oyunları bozabilmek için ne kadar çaba sarf ediyoruz? Seçim öncesi dönemde gazetelerde boy boy resimleri yayınlanan, art arda isimleri dizilen yüzlerce, binlerce "aydın" nerede şimdi?

Tutsaklara yapılan bu saldırı sana, bana, hepimize yönelik bir saldırdır. Bu, emekçilerin kavgasına yönelik bir saldırdır. Cezaevlerine doldurulan tutsaklar baskı ve sömürüye hayır dedikleri için oradalar. Memurların sendikalaşmasını savundukları için oradalar. Harçlara hayır dedikleri için oradalar, özelleştirmeye karşı durup, işten atılmaları direndikleri için oradalar. Özgürlük, demokrasi, sosyalizm dedikleri için oradalar.

Ümraniye'de 3 tutsağın öldürülmesiyle, yüzbinlerce işçinin Ankara yürüyüşünde çarpıştıkları barikatlarda 3 işçinin öldürülmesi eşanımlıdır. Parasız eğitim hakkı diyerek Kızılay'da, Beyazıt'ta alanlara dökülen binlerce öğrencinin üçünün öldürülmesiyle eşanımlıdır. Grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı için iş bırakan memurlardan üçünün öldürülmesiyle eşanımlıdır.

Alanlarda, sokaklarda, barikatlarda 3 işçinin, 3 öğrencinin, 3 memurun katledilmesine nasıl ki seyirci kalamazsak, cezaevlerinde tutsakların üçer üçer katledilmesine de seyirci kalamayız.

Yüreğinde insanlıktan yana bir nebze değer taşıyan herkes, cezaevlerinden yükselen tutsakların çığlığına ses katmalıdır. Bu çığlık hepimizin çığlığıdır.

Tutsakların katledilmesine karşı tavır almayan, yalnız bir seyirci gibi izleyen herkes ama herkes bu cinayetlere ortaktır. Bu katliamlara gözünü yuman herkesin ellerine tutsakların kanı bulaşmış demektir.

Yarın sabah aynanın karşısına geçtiğimizde kendi gözbebeklerimize bakma cesareti gösterebilmek için bu insanlık dışı kıyıma, bu ayıba ortak olmamalıyız.

Artık çok geç olmadan tutsakların sürdürdüğü onurlu mücadeleye güç katmalıyız. Bu kavgayı zindanların boşaltılması kavgasına dönüştürmeliyiz.

Tarih bugün herkesin ne yaptığını yazacaktır.

09.01.1996 Evrensel Gazetesi Semih HİÇYILMAZ

SEN İNSAN MISIN?

Mantığın sustuğu, kelimelerin anlamlarını kaybettiği, sadece öfkenin, yakıcı bir öfkenin, insanın yüreğinden gırtlığına doğru yükseldiği anlar vardır. Kelimelerin haykırışa dönüştüğü andır bu. Ve eğer o anda, haykırış, gırtlığınızdan kopup dışarlara taşmazsa siz insan filan değilsiniz, çöp bile değilsiniz, hiçbir şey değilsiniz...

Bugün bu ülkede, suçlu suçsuz, cezaevlerini dolduran genç insanlar, bu ülkenin çocukları çoğu kez de doğru ya da yanlış ama yürekleri haksızlığa karşı isyanla dolu potansiyel olarak, nitelik olarak belki de bu ülkenin en değerli çocukları, devletin eliyle katlediliyor...

Devlet, dört duvar arasına, demir parmaklıklar ve demir kapılar arkasına kapattığı ve orada artık herkesçe bilindiği gibi, maddi ve manevi hiçbir insani hakkına saygı göstermediği, aç ve sefil bıraktığı, yakınlarıyla görüştürmediği, her fırsatta hakaret ederek ve aşağılayarak en değerli şeyinden, insan kişiliğinden yoksun bırakmak istediği gepgenç insanları, ömürlerinin daha başlangıcındaki, çoğu yirmili yaşlarda ve daha da genç delikanlıları, şimdi de kafalarını demir çubuklarla ezerek, copleyarak, boğarak, kurşunlayarak öldürüyor...

Bu bir çılgınlık...

Ve cinayet sözünün bile tanımlamakta hafif kalacağı, bu kan dökücülük, bu gaddarlık, bu katliam, şuracıkta, yanibaşımızda, gözümüzün önünde, televizyon kameralarının ve fotoğraf makinalarının karşısında, toplumdan gizlenilmesine bi-

le gerek görülmeyen bir pervasızlıkla denebilirse eğer, ölçü tanımaz bir çılgınlıkla gerçekleştiriliyor...

Bu bir çılgınlıktır. Ve eğer bir devlet, cezaevlerine gepgenç insanlara, orada da insanca bir yaşama düzeni sağlamıyorsa onları boğarak, kafalarını demir çubuklarla ezerek susturma-ya, yok etmeye başlamışsa, o devlet çıldırmış ve kendi kendini yok etme sürecini başlatmış demektir...

Ve şimdi ben, yüreğimden gırtlığına yükselen öfke haykırışını frenlemiyor ve soruyorum;

Elinde hiçbir silahı olmayan, tutsak edilmiş, özgürlüğünden yoksun kılınmış, gün ışığına, insanca bir söze, insanca bir dokunuşa hasret bir tutukluyu kafasını demir çubukla ezerek öldüren asker ya da hapishane görevlisi, sen insan mısın?

Yaşamlarının korunması senin sorumluluğunda olan, can güvenlikleri sana emanet edilmiş tutuklu ya da mahkumların cezaevlerinde öldürülmelerinin gerekçesini "sayım vermemek" ve "devleti zaafa düşürmek" gibi yuvarlak sözlerle açıklayarak "şimdilik başka cinayet işlemeyeceğiz" dercesine, "yeni bir müdahaleyi şu anda düşünmüyoruz" diyen üst düzey sorumlusu, sen insan mısın? Tutuklu annesi yaşlı bir kadına, bir anneye ve bir kadına, en ağır hakaretlerle saldıran polis amiri, sen insan mısın?

Bütün bu cinayetleri önlemekten aciz, ondan da öte, bu cinayetleri planlayan mekanizmaların en tepesindekiler, sizler insan mısınız?

Hapishaneleri dolduran binlerce, belki onbinlerce genç insan, en ağır koşullarda, insan onurunu, direnme duygusunu kaybetmemek için mücadele ederken; savaş tutsakları için bile uluslararası anlaşmalarla güvence altına alınmış en doğal insan haklarını, beslenme, barınma, yakınlarıyla görüşme gibi en temel hakları eîde etmek için canları pahasına direnmek durumuna düşürülmüşken; günlük yaşamlarımızı- hiçbir şey olmuyormuş gibi sürdüren bizler, aydınlar, yazarlar, sanatçılar, bilim adamları, bürokratlar, işadamları, tüccarlar ya da sokaktaki sıradan yurttaş, eğer o çocuklara yardım edemiyorsak, o çocuklara destek olamıyorsak, onları acımasız infazcılarla ve

o yaşı anneyi devletin zalim, kaba ve ahlaksız bir temsilcisiyle karşı kaşıya, yapayalnız bırakmışsak, bizler insan mıyız?

Bu soru cevap bekliyor.

Bu soru, en yetkili, en üstteki, en sorumlu ağızlardan cevap bekliyor. Onlara ben, bu ülkenin bir yazarı, bir aydını olarak bu soruyu soruyor, haykırıyor ve onları uyarıyorum:

insan mısınız? İnsansanız eğer bunun gereklerini yerine getirin. Dışarıda insanca yaşama olanağı sağlamadığınız, sağlayamadığınız bu genç insanlara, elleri kolları bağlıyken ve elinizde tutsakken insanca yaşama haklarını sağlayın. Toplumu, bunu yaptığınıza inandırın. Yapabilecek en asgari şey bu. Eğer bu kadarını da başaramayacaktınız ya da buna zaten niyetiniz yoksa ya da siz bunu bir sindirme, bir yok etme yöntemi olarak benimsemişseniz ve bunda ayak diremeye kararlıysanız, o zaman bu yazıların da artık bir anlamı kalmamış demektir. O zaman, yapılması gereken, yazı masalarından kalkarak; evlerden, odalardan, işyerlerinden çıkarak o yaşı annenin, eşitsiz koşullarda, zalim bir güce karşı direnmeye çalışan tutuklu ailelerinin ve elleri kolları bağlıyken başlan ezilerek öldürülen o genç insanların yanında fiilen yer almaktır! Bu yapılmazsa eğer, bunu yapmazsak, hepimiz, insan olmaktan hızla uzaklaşacak, sürgünlerden, bir lağım çukurundaki yarıtlıklardan farksız olacağız.

07.01.1996, *Cumhuriyet Gazetesi*, Ataol BEHRAMOĞLU

ÖLDÜREN KİM?

Dışarıdan hazırlıkların sesi geliyor, araba homurtuları, keskin komutlar, postal gürültüleri, kurulan tüfek mekanizmaları, telsiz vızıltıları ve bu ses hercümercine ölümün beyazlığını katan ışıldakların, karanlığı keskin kılıçlar gibi parçalayan soğuk parlaklığı. Siz içerdesiniz, pencereleriniz demirden parmaklıklarla kapanmış, kalın kapılar dışarıdan kilitli, silahsız, savunmasız, güçsüz ve çaresizsiniz, çıkışsız bir dehlizde, yerinden oynamış bir nehrin patlayan sularıyla boğulmayı bekler gibi bekliyorsunuz.

Aniden balyozlarla kırılıyor kapılar, çelik yelekleri, kalın

kaskan, mitralyözleri, kalkanları, tüfekleri, tabancaları, tazyikli suları, sis bombaları, gaz maskeleri, demir cöplarıyla saldırıyorlar, korkunç tarakalarla infilak eden bombaların yaydığı gazlar ciğerinize dolup, gözlerinizi kör ederken, pencerelerden içeri mermi yağıyor, koğuşlara girenler ellerindeki demir coplarla enselerinizi, kafalarınıza vuruyorlar, arkadaşlarınız dağıtmış beyinleriyle ayaklarınızın dibine yığılıyor, siz, hala yaşamakta olan bir cenaze gibi beton koridorlara savruluyorsunuz, bedeniniz ya bir kurşun deliğiyle ya da köprücük kemiğinizi ufalamış bir demir copla hurdahaş.

Bir ambulansın içine atılıp, Ölü arkadaşınızın kanları yüzünüze damlarken hastaneye götürülüyorsunuz, hastane çepeçevre kuşatılmış, dışarıda sizi arayan yakınlarınızın acılı çığlıkları, acil servise sizi sedyelerle sokarken, daha üstünüze bir doktorun yüzü eğilmeden yine üniformalar, sizi yine dövmeye başlıyor, yaralarınıza yeni yaralar ekliyorlar. Bayılmadan önce son duyduğunuz, sizin ya da bir başka mahkunum yaşlı annesinin kederle solmuş sesi, "vurmayın, ne olur vurmayın".

Günlerden beri bu sahneler yaşanıyor Türkiye'nin hapishanelerinde.

Yakalanmış, işkencelerden geçirilmiş, tarafsızlığı çok tartışılır mahkemelerde mahkum edilmiş insanların "devletin" emanet edilmiş canlarına bizzat devlet kastediyor. Sanki onları canlı yakaladığına pişman olmuş gibi gecikmiş bir "yargısız infazın" bütün vahşetiyle saldırıyor üstlerine, bilerek isteyerek öldürüyor, kendisine, namusuna, hukukuna emanet edilmiş mahkumları.

Bu insanların suçlu olup olmaması önemli değil, önemi olan, devletin bu insanların can güvenliğini sağlama mecburiyeti. Ama devlet, bu insanların hapishanelerdeki insanca yaşama haklarını kabul etmiyor, bu insanlara düşman gibi davranıyor, kışkırtıyor, sonra da bütün gücüyle saldırıyor üstlerine.

Dört duvar arasına hapsettiği insanların yaşama hakkını inkar ederken, hukuku, insanlığı, çağdaşlığı da inkar ediyor. Katilleri yakalamakla görevli bir kurum bizzat katil olarak çıkıyor karşınıza, kan, devletin eline, kaskına, postalına bulaşıyor.

08.01.1996, *Yeni Yüzyıl Gazetesi*, Ahmet ALTAN

İNSANLIĞIN VİCDANİ CEZAEVLERİNDEDİR

Bugün için Türkiye'nin vicdanı cezaevlerindedir. Aylardır her cumartesi günü Galatasaray Meydanı'nda toplanan kayıp ailelerinin yanındadır. Cezaevlerinin ve kayıpların durumunu öyle sıradan olaylar olarak göremeyiz. Bu olayların içinde yakınlarımız yok diye kayıtsız kalamayız. Bu olayların içinde insanlığımız var, insan olma değerimiz var. Bunun için duyarsız kalamayız, kalmamalıyız.

Kötü muamele, işkence ve insanlık dışı, uygulamalardan söz ederken cezaevleri akıllara gelmekte. Bu yıllardır değişmeyen ve Türkiye'nin gündeminden düşmeyen konudur.

Çürüyen bir sistemde köhnemiş, her yönüyle çağdışı olan ceza infaz yasası ve adalet mekanizmasına, idarenin genel anlayışı; özellikle siyasi mahkumu düşman gören zihniyeti de eklenince, geçmişte ve bugün cereyan eden olayların temel nedeni görülmektedir. Bu yapı içinde bu gelişmeler kaçınılmaz olarak yaşanacaktır.

Nitekim Ümraniye'deki son olaydan önce mahkum yakınları ve avukatları, mahkum ve tutuklulara saldırı yapılacağını açıklıyordu; idarenin planlı bir saldırı hazırlığı içinde olduğu biliniyordu. Ne bu açıklamayı yapanlar sesini duyurabildi, ne de önlem alması gerekenler gerekli önlemi alma ihtiyacında oldular. Herşey planlandığı gibi göz göre göre, idare tarafından organize edildiği belli olan bir şekilde saldırılar gerçekleştirildi ve cinayetler işlendi.

Savunmasız insanların katledilmesinin adı cinayettir, faileri de canidir.

Gerçek bu iken, birçok konuyu olduğu gibi medya bu konuyu da çarpıtmaktan geri durmadı. TV'ler ve çok tirajlı renkli basına baktığımızda; olayı görmezden gelerek, tutuklu ve mahkumları hedef gösterme ve saldırıyı meşrulaştırma gayretleriyle gerçekleri tersyüz etmeye çalıştıklarını görüyoruz.

Toplumu ilgilendiren bu gibi olaylarda gerçekleri tahrif etmek, çarpıtmak, pislğin üzerini örterek saldırganı, caniyi mazur ve haklı; planlı saldırıya uğrayanı, mağduru ise saldırgan ve haksız duruma düşürmek, herşeyden önce insanlığa ve top-

luma en büyük haksızlıktır, saygısızlıktır ve suça ortak olmaktır.

Hastanede yaşananlara şahit olan doktorların ve hemşirelerin gözlemleri, olayın boyutlarını anlatmaya yeterlidir sanırım.

Doktorlar şunu söylüyor: "Gelen yaralılar, tıbbi operasyon sırasında bile askerlerin ve polisin saldırısına maruz kalıyorlar; mahkum ve tutuklular ölümcül yerlerinden darbeler almış, metal cisimlerle kafalarından aldıkları darbelerle ağır biçimde yaralanmışlar. Yaralılar arasında tek bir asker ve polis bulunmamaktadır. Ayrıca gelen bütün yaralılarda, kötü beslenme, sağlık şoku nedeniyle zaafiyet var ve solunum yolları hastalıklarından dolayı birçoğunun da durumu ağır."

Hastane görevlileri, isim vermeden gördüklerini bu şekilde açıklayarak gerçek durumu ortaya koyuyorlardı. Hele bir doktorun gördükleri karşısında dehşetle "ben meslek hayatım boyunca bu kadar zorlandığımı ve ruh halimin bozulduğunu hatırlamıyorum" şeklindeki sözleri, olayın boyutlarını ve vahametini ortaya koymaya yeterlidir.

Yaralıların durumunu anlatan doktor ve hemşireler saldırının öldürmek amacıyla yapıldığını, beyinleri ve ciğerleri parçalanan yaralılardan hayati tehlike içinde olanların bulunduğunu söyleyerek "insanlık bitti" diye haykınıyorlardı.

İşte bu nedenlerden bir kez daha söylüyoruz: Türkiye'nin ve insanlığın vicdanı cezaevlerindedir. Bu olaylara karşı duyarlılık içinde olmak, demokratik tavırlar almak için sosyalist, hızlı solcu falan olmaya gerek yok. Sanıyorum insan olmamız ve insana insanca bakabilmemiz yeterli sebeptir. Bu cinayetlere ve canilere karşı hep birlikte sesimizi yükseltmek de insanlık görevimizdir.

Evet, cezaevleri Türkiye'nin aynasıdır. Buradaki manzara oldukça çirkindir. Burada hukuksuzluk, adaletsizlik, haksızlık vardır. Baskı, işkence ve insanlık dışı uygulamaların en alası buralarda yaşanmaktadır. Bu iğrenç manzarayı değiştirmeden Türkiye'de arzu ettiğimiz güzelliklere ulaşamayacağımızı düşünüyorum.

09.01.1996, Demokrasi Gazetesi Münir CEYLAN

ŞİDDETİN MANTIĞI VE SAĞDUYU

Cezaevlerindeki siyasal tutuklu ve mahkumlardan aldığım, "Sağmalcılar Cezaevi'nde SAG'de bulunan bir grup siyasi tutuklu" başlıklı mektupta şöyle deniyordu: "Egemen güçler Buca'da gerçekleştirdikleri katliamı diğer cezaevlerine taşıyarak buralarda da baskı, katliam için zemin hazırlıyor. Böylece siyasi tutsakların haklarını elinden alma, kişiliksizleştirme, yıldırma politikalarını gündeme getirmeye çalışıyor." Mektupta şu istekler dile getirilmekteydi: "Buca katliamının sorumlularının cezalandırılması, Ümraniye tabutluğunun kapatılması, tecrit, sürgün, sevk politikalarına son verilmesi."

Bu isteklerin hiçbirini yerine getirilmedi. Bir başka deyişle, devlet ya da devletin içindeki bir güç, cezaevlerine (ya da cezaevi dışında) uygulayageldiği "şiddet" politikasından vazgeçmeye niyetli değildi. (Nitekim, İstanbul Emniyet Müdürü, pazartesi gazetelerinde yer alan açıklamasında, olup bitenleri cezaevi idaresinin ve adalet bakanlığının gevşekliğine bağlıyor: Western'lerdeki kahraman şeriflere yakışacak bir üslupla "On adamla bu işi çözerim" diyordu.) Bu "şiddette ısrar" mantığının sonuçlarını hep birlikte gördük. Cezaevlerinde biriken öfke sonuçta bir isyana dönüştü ve belki sadece cezaevlerini değil, bütün ülkeyi kan gölüne çevirecek bir çılgınlık bu sabah(salı) erken saatlerde, Sağmalcılar Cezaevi'nin görevlilerini ellerinde rehin tutan siyasi tutuklularla devlet yetkilileri arasında varılan anlaşmayla, son anda engellendi.

"KENDİN ÖLDÜR, KENDİN GÖM"

Cezaevlerinde öldürülen tutukluların cenazelerinin pazartesi günü toprağa verilişi arasında, bu sonucun ne olabileceği çarpıcı biçimde ortaya çıktı. Ölenlerin yakınları cenazelere yaklaştırılmadı. Cesetlerin bulunduğu Adli Tıp çevresinde ve dini törenin yapılacağı Alibeyköy Cami çevresinde kuş uçurulmadı. Yüzlerce kişi gözaltına alındı. Televizyon ekranlarında, gözaltına alınanların polis tarafından nasıl tekme, tokat, yumruk ve copla sindirilerek karakollara ve Eyüp spor salonuna tıkıldığı görüldü. Ve sonuçta tabutları mezarlara indirecek baş-

kaç kimse bulunmadığı için bu işi de polis üstlendi. Özetle, devlet şöyle demektedir: Kendim öldürür, kendim gömerim. Ve bizler, birkaç gün önceki yazımda da değindim gibi yazarlar, sanatçılar, aydınlar, bürokratlar, tüccarlar, ev kadınları ya da sokaktaki sıradan insanlar; korku filmlerine yakışacak bu gömülme görüntülerini de akşam yemeklerini yemekte olduğumuz sırada izledik ve sineye çektik.

Şiddetin bir mantığı olabilir mi? Olsa olsa şudur: Ezerim, yok ederim ve böylece sustururum. Nereye kadar?

Yazımın girişinde değindiğim mektupta bu soru şöyle yanıtlanıyor: "Biz, insanlık onurumuza ve siyasi kimliğimize karşı girişilen saldırılara karşı tek yumruk tek barikat olduk, olacağız." Onurunu, kişiliğini savunmak insanın en temel hakkıdır ve bu hakkı elinden alınmak istendiğinde direnmesinden daha doğal birşey olamaz. İnsan Hakları Evrensel Bildirgesinde sözü edilen "ayaklanma hakkı"nın da zaten bundan başka bir yorumu olmasa gerekir.

"Ve Biz Aydınlar"

Ülkede şiddet tırmanışa geçmişken biz aydınlar ne yapıyoruz? Sağmalcılar Cezaevi'ndeki siyasi tutuklu ve mahkumlar uyarıyor: "Aydınların görevi toplumsal sorunları gündeme getirip kitleyi aydınlatmaktır. Vahşetlere, baskılara sessiz kalmak beraberinde çürümeyi getirir."

Pazar günü Cumhuriyet'te "Siz insan mısınız?" başlıklı yazımın yayınlanmasından sonra üst üste telefonlar geldi. Gülşen TUNCER, Edip AKBAYRAM, Emin KARACA yazar ya da sanatçı arkadaşlarım, "ne yapmalı" diye soruyorlardı. Yazı odalarımızdan, evlerimizden Sağmalcılar Cezaevi'nin önünde toplanmaya, aydınlar, yazarlar, sanatçılar olarak kaygılarımızı orada dile getirmeye karar verdik. (...)

10.01.1996 Cumhuriyet Gazetesi Ataol BEHRAMOĞLU

BEKLENEN PATLAMA

(...)

özellikle 12 Eylül sonrasında cezaevlerindeki baskı ve şiddet ülkemizdeki insan hakları ihlallerinin ilk sıralarını oluşturuyordu. Ne yazık ki, bugün de değişen birşey yok.

06.01.1996 Cumhuriyet Gazetesi Başyazı

BITSINBUACI

(...)

Aylar önce Buca Cezaevi'nde başlayan olaylar, Ümraniye'deki Üsküdar E Tipi Cezaevi'ne, ardından Bayrampaşa'ya yansıdı. (...)

Abdülmecit SEÇKİN'in 'otopsi raporu'na bakıyoruz. SEÇKİN, kafatasında meydana gelen kırıklar nedeniyle beyin kanaması geçirerek yaşamını yitirmiş. Rıza BOYBAŞ ile Orhan ÖZEN'in de kafatasında 'darp izleri'nin görüldüğü 'otopsi raporları'nda belirtilmiş.

Rıza BOYBAŞ'ın eniştesi Hasan ÖZTÜRK anlatıyor:

"Rıza'yı teşhis için Adli Tıp morguna gittiğimizde onu tanıyamadım..."

Demek ki Rıza BOYBAŞ dövülerek öldürülmüş. Kafatasında kırıklar olduğuna göre dayak sırasında kalın sopa ya da demir çubuklar kullanılmış....

Bu bir vahşettir ve insanlık dışı bir olaydır..., (....)

10.01.1996 Cumhuriyet Gazetesi Hikmet ÇETİNKAYA

MÜDAFAA-1 HUKUK

(...)

Üsküdar E Tipi Cezaevi'nde işlenen cinayet, modern devlet makyajıyla ortalıkta salınan bir aşiret iktidarının, binlerce kez gizleyemediği kimliğinin bir başka dışavurumu olmasının yanı sıra, katıksız, vahşi ve bu ülkede yaşayan herkesin, topyekün tenkit edildiği bir şiddet histerisidir.

"Öldürülecek olanlar"ı karşılarında, korunmasız bulmanın yanı sıra, bir aradönem hükümetinin memur Adalet Bakanı'nı da "kafaya almayı beceren" aşiret iktidarı milisleri, bütün ben-

zerleri gibi, fırsatı iyi değerlendirmiş, cinayeti mümkün kılacak "şanslı" bir dönemi "kaçırmamışlardır".

Öldürülen Rıza BOYBAŞ'ın ailesi, basına yansıyan tanıklığıyla, modern devlet ile aşiret iktidarı arasındaki sınırı anlaşılır kılıyor:

"Oğlumuzun cesedini almaya gittiğimizde, kendisini tanıyamadık. 'Bu Rıza değil' dedik. Çünkü kafası tamamen parçalanmıştı. Kaşı ağzının hizasına düşmüştü. Vücudunda delikler, kesikler vardı. Geçmişteki bir ameliyet izinden tanıyabildik."

10.01.1996 Demokrasi Gazetesi Orhan ALKAYA

CEZAEVLERİNDE İSYAN

(...)

Cezaevleri de bende ilk "özgürlüğü" çağrıştırıyor.

Aslında cezaevi, "dört duvar-kare demirler" değil. Bu "dar" bir kavram. Asıl tehlikeli olan, insanın kendi içindeki ve kendisini hapsettiği cezaevi. Özellikle "E Tipi" cezaevlerinden aldığım mektuplarda, tutuklu ve hükümlülerin kullandığı tümceler, dünyaya bakışları, "beyinlerindeki" cezaevinin duvarlarını yıktıklarını, demirlerden divit yaptıklarını gösteriyor.

(...)

"Cezaevlerinde isyan..."

Cezaevlerinde nedeni ne olursa olsun herhangi bir olay çıkmışsa bu isyandır. Olaylar bitince de başlık hazırdır:

"isyan bastırıldı."

(...) Tüm bu olaylarda dikkati çeken konu şu:

-Devlet olayların üzerine intikam mantığıyla gidiyor. "Siz firar etmeye mi kalktınız görürsünüz gününüzü. Herşey yasadık.", "Eyleme mi giriştiniz; siz istediniz, cezanızı çekin"...

Şu anda cezaevinde bulunanların dünya görüşüne katılıp katılmamak ayrı konu. Örneğin, bana ulaşan mektuplardaki düşüncelerin çoğuna katılmıyorum. Ancak bu, "Bizim gibi düşünmüyorlarsa buna layıktırlar" mantığını getirmemeli. (...)

07.01.1996 Cumhuriyet Gazetesi Mustafa BALBAY

(...)

"isyancıların koğuşlarda fiili durumlarını sürdürerek devleti zaafa sürüklemek maksadıyla cezaevi idaresine sayım vermedikleri; ardından cezaevi müdürlüğünün, kontrolün elinden çıktığı, toplu firardan korkulduğunu ve mutlak devlet güçlerinin katılımıyla bir genel aramanın gerekli bulunduğu yazılı olarak bildirilmesi üzerine" yapılan "müdahale" sırasında meydana gelen olaylar... şeklinde resmi açıklamalar...

Herşey ne kadar basit görünüyor...

Ama bir de madalyonun diğer yüzü var.

Tutuklu aileleri, çocukları tarafından günlerdir "o gece" saldırıya uğrayacakları yolunda uyarılar aldıklarını, önlem alınmasını istediklerini söylüyorlar, hep bir ağızdan... Yaralı mahkumlar, sayım yapmak için gelen jandarmaların üzerine saldırdıklarını, koğuş boşaltırken çıkarken kafalarına demir çubuklarla vurulduğunu söylüyorlar... Gelen otopsi raporları ölenlerin kafalarının parçalanarak öldüğünü belirtiyor...

Gerekçe ne olursa olsun, resmi açıklamalar ne istikamette olursa olsun, bu olayların sonuçları ve sorumluları iki kelimeyle nitelenebilir: Devlet eliyle işlenen CİNAYETLER... Resmîyet zırhının altına gizlenen CANİLER...

(...) Ortaçağ batısında mahkumları dev kadırgalarla ıssız adalara bırakıp kendi hallerine terk eden infaz anlayışı bile bizim bugünkü anlayışımızdan maalesef daha hakçaydı...

06.01.1996, Yeni Yüzyıl Gazetesi, Ali BAYRAMOĞLU

BU İNSANLAR KİM ACABA?

Bazı "yetkililer" emri verdi diyelim. Varsayalım ki, o yetkililer, sayım vermeyen, direnişe geçen mahkumları öldürün, kafalarını kırın, beyinlerini betona yapıştırın, kollarını, bacaklarını parçalayın, yerlerde sürükleyin dediler. Bunlar için zorlandıklarını da varsayalım. Haberlere göre, ölen mahkumlar, feci şekilde dayak yemiştir. Bedenleri paramparça olmuş, insan dehşete düşüyor. Böylesine şirazesinden çıkmış kini acaba kim içinde taşıyabilir? Savunmasız insanlara, böylesine acımasızca saldırabilen "insan" nasıl biri olabilir? Mahkumlara, daha doğ-

nısu suçlu da olsa insana karşı böylesine bir saldırıyı yapanlar acaba normal insanlar mı? Evet, bu saldırıya katılan "devlet görevlilerinin" psikolojik yapılarını çok merak ediyoruz. Vahşice insan öldürdükten sonra, sevgililerinin gözlerine sevecenlikle bakabiliyorlar mı? Çocuklarını öpüyorlar mı acaba? Dansa gidiyor, şarkı söylüyorlar mı? Duygulandıkları oluyor mu, bu adamlar, ağlarlar mı acaba? izinli günlerinde, sevimli bir çay bahçesinde oturup, ince belli bardaktan yudumlarırken, hayatı mı düşünürler, intikamı mı? Bayramlarda, anne ve babalarının ellerini öperlerken ne hissederekler acaba? Hediye alırlar mı sevdiklerine? Acaba geceleri rahat uyurlar mı? Rüya mı görür bunlar, yoksa zebanilerin üstlerine üstlerine geldiği kabuslar mı görürler? Aralarından bazıları, günahlarının affedilmesi için tanrıya dua ederler mi acaba? Üstlerinin her dediğini yürekleri sızlamadan yaparlar mı bu adamlar? Yoksa bu "ekip" özel olarak mı seçildi?

09.01.1996, *Posta Gazetesi*, *Basın Tribünü Köşesi*

SOSYALİST BASINDA ÜMRANİYE KATLİAMI

FAŞİZMDEN KATLİAMIN HESABINI SORALIM

Faşist düzen pervasızca saldırıyor, katliamlar gerçekleştiriyor. Hem de zindanlarında rehin tuttuğu devrimci tutsaklara en azgınca saldırıyor.

Dün Buca'da kan döküp 3 tutsağı katlederken, bugün de Ümraniye'ye saldırdı, özellikle Halk Kurtuluş Savaşçıları'nı hedef seçmişti.

Bu kurlsız, pervasız saldırının karşılığında yine direniş vardı, inanç vardı. Çünkü diğer Parti-Cephe tutsakları gibi Ümraniye'deki Parti-Cephe tutsakları da mücadelenin en ön safında direnişle özdeşleşmişlerdi. Onlar haklıdan ve halktan yanaydılar. 3 şehit verdiler ama kazanan yine Parti-Cephe tutsaklarıydı.

öfkemiz had safhada. Tüm gücümüzle faşizme anladığı dilden cevap vereceğiz. Türkiye halklarının yiğit evlatları Rıza BOYBAŞ, Abdülmecit SEÇKİN ve Orhan ÖZEN'in dökülen kanları zafere ulaşacağımız merdivende birer basamak olacaktır. Kurtuluş mücadelemizin önderi, bayrağı olacaklar. Bugün bize düşen, bu bayrağı yükseltip katliamların hesabını sormaktır...

Zafer Yolunda KURTULUŞ Gazetesi, 6 Ocak 1996, Sayı:26

KORKULAR ONLARINDIR, CESARET BİZİM YOK OLUŞ ONLARINDIR, GELECEK BİZİM

(...)

Faşist diktatörlüğün özgür tutsaklara yönelik köleleştirme operasyonları, halkı köleleştirme operasyonlarından bağımsız değildir. Bu saldırıların nedeni; yaşamış olduğu yoğun ekonomik ve siyasi krizdir. Faşist devletin yaşadığı bu kriz, artık kendisini yönetemez bir vaziyete sokmuştur ve geniş halk yığınları hoşnutsuzluk içerisinde olduğu için, faşist diktatörlük hemen her alanda daha üst boyutlarda saldırganlaşmaktadır.

(...)

Ümraniye Saldırısı, Devrimci Direnişle Püskürtüldü

(...)

4 Ocak günü Ümraniye Cezaevi'ne, demir çubuk, cop, kalas ve diğer aletlerle saldıran polis, jandarma ve bir kısım gardiyanlar ele geçirdikleri tutsakları ölesiye döverek 3 devrimciyi aynı gün katlederken" 10'u ağır olmak üzere, 40'ın üzerinde devrimci tutsağı da yaraladılar. 4 Ocak günkü saldırıda Abdülmecit SEÇKİN, Rıza BOYBAŞ, Orhan ÖZEN, aldıkları darbeler sonucu şehit olurken, ağır yaralanan Gültekin BEYHAN 11 Ocak günü yattığı Haydarpaşa Numune Hastanesi'nde şehit oldu.

(...)

16-31 Ocak 1996, Partizan Sesi Gazetesi, Sayı:33

SALDIRILAR ZAFERİMİZİ ENGELLEYEMEZ!

Ülkemizde yaşanan iç savaş, devlet açısından büyük bir sıkıntı yaratmaktadır. Yakın bir zamanda gerçekleştirilen seçimlerde ortaya çıkan tablo, kitlelerin burjuva partilerinden ve parlamento-dan umut kesme eğilimlerinin gittikçe güçlendiğini gösteriyor. Karşı devrimci cephe böyle bir ortamda yükselecek toplumsal muhalefeti ezmenin hazırlıklarını yapıyor. Seçim sonuçları devletle kitlelerin, yani yönetilenlerle yönetenler arasındaki bağın iyice gevşediğini ortaya çıkardı. Bu yüzden devlet, toplumsal muha-* lefetin önemli cephelerinden biri olan cezaevlerine yöneldi, yönelmeye de devam edecek. Artık cezaevlerindeki tutsakların talepleri, cezaevi özgülündeki talepleri ve cezaevi idaresinin de bu hakları vermesi ekseninden çıkmıştı, yaşanan saldırı ve direnişler. Çok daha geniş çaplı bir niteliğe bürünmüştür olay. Devlet, devrimin önemli bir mevzisini dağıtmaya çalışmaktadır. Devrimciler açısından ise sorun; devrimci değerlerin yaşatılması, devrimci kişiliklerin ezilmesine karşı çıkmadan öte, cezaevlerinin direniş kâleleri ve toplumsal mücadelenin önemli bir alanını savunmaya dönüşmüştür. Bunu Ümraniye Cezaevi'nde gerçekleştirilen katliamın ardından gerçekleşen eylemliliklerden, eylemliliklerin düzeyinden ve saldırı sırasında katledilen devrimcilerin cenazelerine katılımın yüksekliğinden çıkarabiliriz.

(...)

15 Ocak 1996, Devrimci Emek, Sayı:39

TABUTLUKTA ÜÇ ÖLÜ VAR

Yaklaşık bir ay önce toplu katliam denemesinde bulunan devlet aynı girişimini yeniledi ve Ümraniye Cezaevi'nde DHKP-C davası tutsaklarından Sadık EROĞLU, Cengiz ÇALIKOPARAN, Abdülmecit SEÇKİN'i katlederek onlarcasım yaraladı. 4 Ocak'ta jandarma, özel tim ve gardiyanlara yaptırılan katliam, başta Adalet Bakanlığı ve cezaevi idaresi olmak üzere, devletin ilgili kurumlarının gözetiminde gerçekleştirdi. Tutsak yakınlarına da saldıran polis, pervasız bir terör estiriyor ve cezaevi ile yaralıların kaldırıldığı hastaneye kimseyi yaklaştırmıyor. Tabutlukta ölü sayısının her an artabileceği bildiriliyor. (Sadık EROĞLU ve Cengiz ÇALIKOPARAN adı bakanlık tarafından kamuoyuna verilmişti.)

Katliamın bir ayağını da burjuva medyanın yalan haberleri oluşturuyor. "Cezaevinde isyan çıktı", "Tünel bulundu" gibi asparagas haberlerle gelişmeleri çarpıtan MGK borazanları, cinayetleri meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Daha önce yaptıkları haberlerle hedef gösteren ve kamuoyunu saldırıya hazırlayan burjuva gazete ve TV kanalları, devletin cezaevlerine yönelik saldırı planını kasıtlı bir şekilde dikkatlerden kaçırma çabasındalar.

06-13 Ocak 1996, Sayı.65, Atılım Gazetesi

Komünist ve devrimci tutsakların imhasına karşı TAŞ, YÜREK, BARİKAT OL!

-Katillerin Yakasına Yapış! Göstere göstere yeni bir katliam daha yaşandı cezaevlerinde. Buca'dan sonra Ümraniye Cezaevi'nde de 3 devrimci tutsak katledildi, 6'sı ağır olmak üzere 30'a yakını yaralandı. Öldürmek, işçi sınıfı ve emekçilerini yok etmek için gözü dönmüşçesine saldırıyordu faşist diktatörlük.

-Ölmeye de Öldürmeye de Hazırız!" Zincirleme barikatlar yükseldi cezaevlerinde; müdür ve gardiyanlar rehin alındı; Buca, Ankara, Bursa, Yozgat... Bayrampaşa'da dile geldi kararlılık: "Ölmeye ve öldürmeye hazırız"

- "Katil Devlet!" Tutsak anaları taş olup dayandılar cezaevi kapılarına: "Katil Devlet!" TIKB, DHKP-C, MLKP başta olmak

üzere komünist ve devrimci militanlar yer yer semtlerdeki halkın da katıldığı gösterilerde yolları ateşe verdiler, barikatlar kuruldu, polislerle çatışıldı.

-Haydi sıra sende! Direniş çadırları başında yıkılan işçi; polis ve faşist taşeronlarla çatışan işçi; ağaların barikatını yüklenen işçi, işçi .sının bu saldırı sanadır, durma. "Bir günlük iş bırakma hak almaya yetmez" diyen emekçi memur. Bu saldırı sanadır, durma, iflasın eşiğindeki esnaf; çocuğunu okuldan alan, sofraya ne koyacağını bilmeyen emekçi ana bu saldırı sanadır, durma. Açlıktan kıvranan, borçla kavrulan emekçi köylü, bu saldırı sanadır, durma. Tutsakların özgürlüğü, senin özgürlüğündür, se-niki onların. Taş, yürek, barikat ol, püskürt bu saldırıyı!

1 O Ocak 1996, Sayı:66 Altınleri Gazetesi

Şehitlerimizle Kavgamız Yüceliyor;

KATİLLERDEN HESAP SORUYORUZ

Faşist diktatörlük aylardır cezaevleri üzerinde çeşitli provokasyonlar geliştirmekte ve katliamlarını daha rahat gerçekleştirmek için kamuoyu yaratmaya çalışmaktaydı. Her alanda toplumu köleleştirmek isteyen faşist TC zindanlardaki özgürlük tutsaklarını kişiliksizleştirme çabasıyla teslim almak istiyor. Faşizmin azgın ve alçakça saldırısına karşı direnişe geçeri devrimci tutsaklardan Abdülmecit SEÇKİN, Orhan ÖZEN, Rıza BOYBAŞ ve Gültekin BEYHAN şehit düştüler.

Üç Karanfilin Yaktığı

Meşale Yer : Ümraniye

Tabutluğu, Tarih: 4 Ocak

1996

Faşist diktatörlük uzun süreden beri sistematik olarak gerçekleştirdiği cezaevlerine yönelik saldırılarına bir yenisini daha ekliyor ve 3 devrimci tutsağı katlediyordu. "Sayım vermiyorlar, arama yaptırmıyorlar" vb. sudan gerekçelerle saldıran eli kanlı katiller, Abdülmecit SEÇKİN, Orhan ÖZEN ve Rıza BOYBAŞ'ı katlettiler ve yüzlerce devrimci tutsağı da ağır şekilde yaraladılar.

16-31 Ocak 1996, Sayı:67, Özgür Gelecek

ESİR DÜŞMEK DEĞİL MESELE

KANLA YAZMAKTIR UMUDU

Tarih 4 Ocak 1996... Gün erken doğdu Ümraniye Tabutluğunda. Tan atanda, uyandı tutsak bedenlerinde özgür insanlar. Umut tohumları ekiyorlar yeni güne. Ama her an tetikte.

Birazdan başlayacak kıyım hareketi. Havada kan kokusu var. Kan kokuyor varoşları, caddeleri, sokakları kentin. Kan kokuyor Ümraniye.

Birazdan kopacak fırtına. Direniş boy atacak Ümraniye Zindanı'nda. Kızıla boyanacak şafaklar. Kanla yazılacak bir kez daha umut. Direniş boy atacak zindanlarında, varoşlarında, caddelerinde yaşanılacak coğrafyamızın. Ve bir dipnot daha düşecek tarihe.

15 Ocak 1996, Sayı: 18, Özgür Gençlik

ZULMÜNÜZ ISYAN OLUYOR!

Katlettiniz Buca Zindanı'nda 3 devrimciyi, doymadınız kana. Ümraniye'de de 4 yiğit devrimciyi katlettiniz, vahşice kafalarını parçaladınız, beyinlerini dağıttınız.

inançlarını, bilinçlerini ve ettikleri tohumları yok edebildiniz mi?

Emekçiler ve devrimciler sahip çıktılar. Bedenlerini uğurlamaya gittiler akın akın. Engellemek için haydutlarınızı saldırdınız sokaklara, azgınca saldırdılar herkese, karakollarınız yetmedi, araçlarınız taşıyamadı, zulmünüzle Hitler'e taş çıkarttınız. Kırlettiniz salyalarınızla şehitlerin bedenlerini.

Toplama kampı oluşturduğunuz binlerce insanı doldurduğunuz spor salonunda. Aşağılık haydutlarınıza ve terörist devletinize yakışanı yaptınız fütursuzca.

15 Ocak 1996, Sayı:3 Kızılbayrak

ŞİMDİ TÜM PUSATLARI KUŞATMA ZAMANIDIR!

(...)

Bursa Cezaevi'nde faşist diktatörlüğe karşı boyun eğmez tavırlarıyla ölümsüzleşen yiğit TKP(ML) Savaşçısı Mustafa KAYA'nın katili de; Ümraniye Cezaevi'nde dört DHKP-C

Savaşçısı; Rıza BOYBAŞ, Orhan ÖZEN, Abdülmecit SEÇKİN ve Gültekin BEYHAN'ı katledip onlarcasım yaralayan da; Evrensel Gazetesi muhabiri Metin GÖKTEPE'yi gözaltında döverek katleden de, halkımıza açlık, zulüm, sefalet ve katliamdan başka birşey vermeyecek olan faşist diktatörlüktür. Tüm bunlara sessiz kalınmamalı, katliamların hesabı sorulmalıdır.

Halk gençliği ve halk kitleleri bunu görev bilmelidir.

(...)

Ocak 1996, Sayı: 13, Partizan Gençlik

CEZAEVLERİNDE SALDIRI

Cezaevlerindeki siyasi tutsaklar uzun zamandır devlet tarafından hedef olarak gösteriliyordu. Düzen dışı tüm güçleri ezmeyi ve yok etmeyi aklına koymuş devlet, ilk saldırısını Ümraniye Cezaevi'nde gerçekleştirdi. Amaç, yargısız infazlarla, işkencelerle yok edemediği devrimcileri cezaevinde yok etmektir. Ümraniye Cezaevi'nde insanca yaşamak haklarına kavuşmak için direnişte olan siyasi tutsaklara saldırılması sonucu 4 DHKP-C'li tutsak öldü.

20 Ocak 1996, Sayı: 33 Direniş Gazetesi

ÖZGÜRLÜK TUTSAKLARINA SALDIRI;

FAŞİZM KANA DOYMUYOR!

Faşist diktatörlük her açıdan tıkanmışlığın bir parçası olan **halkı** temsil etme krizini yeni bir seçim aldatmacasıyla ezme-ye çalışırken, bir yandan da cezaevlerini hedef haline getirerek saldırı zeminini hazırladı. Daha önce de haklarını almak ve insanca yaşamak için süresiz açlık grevine giden ve 46. gününde saldırıya uğrayan Ümraniye Cezaevi'ndeki mahkumlara karşı, 4 Ocak günü aynı kallesiz tezgah sahneye kondu. Gün bu direnişe güç verme ve yaygınlaştırma günüdür. Gün faşizmden hesap sorma günüdür!-

Ocak 1996, Sayı: 39, Yeni Demokrat Gençlik

ÜMRANİYE CEZAEVİ SALDIRISI PLANLIYDI

Ümraniye Cezaevi'ne asker ve polislerin saldırısı sonucu yaralananlardan 4 kişinin durumunun ağır olduğu bildirildi. Olayda ölen 3 tutsak Adli Tıp'a getirilerek kimlikleri ve ölüm nedenleri tespit edildi. ÇHD'li avukatların da katıldığı otopsi sonucunda yaşamını yitirenlerin Rıza BOYBAŞ, Abdülmecit SEÇKİN ve Orhan ÖZEN olduğu anlaşıldı.

Devletin cezaevi politikası, "Asmayalım da besleyelim mi?" diye konuşan faşist cunta liderinin anlayışının, devamı olarak sürmektedir. Tutsaklara yönelik baskı ve şiddet yeni değildir. İşkenceli zindan yaşamına mahkum edilen devrimci tutsakların kişiliği bitirilmek, posası çıkarılarak bir tarafa atılmak istenmiştir. Faşist TC tek tip insan yaratma anlayışı fütursuz bir şiddet politikasıyla cezaevlerinde uygulanmıştır.

Ocak 1996, Sayı: 51, Hedef

"ŞEHİTLER ONURUMUZDUR!"

Kontrgerilla cumhuriyeti kana doymuyor. Tükendikçe saldırganlaşıyor, saldırganlaştıkça daha da tükeniyor. Bütün sömürü iktidarları gibi karşısında özgürlüğün başkaldırısını buluyor(...)

Devrimci iradenin yenilgisini bekledi. Ancak canları pahasına direnenler bu sevinci yaşatmadılar sermaye diktatörlüğüne. Ümraniye zindanlarında 4 şehit, onlarca yaralı pahasına yine de susmadı devrimci marşlar.

Kontrgerilla cumhuriyeti katliam sonrasında diğer zindanlara yayılan direniş kıvılcımından, mahallelerde patlayan öfkeli sloganların eşlik ettiği molotoflardan duyduğu panik içinde sağa-sola saldırmayı daha da hızlandırdı.

(...)

Zindanlarında katlettiği devrimcilerin ölüsünden bile korkuyordu. Çünkü, her devrimci için ölüm bir isyandı. *Ocak 1996, Sayı: 3, Ekim Gençliği*

İKİ SANIK VAR: DEVLET VE DEVLET...

(...)

Dört tutuklunun öldüğü onlarca tutuklunun ağır yaralandığı operasyon sonrasında açıklama yapan Zeki GÜNGÖR, "Operasyon başlattık, ama askerler işin dozunu kaçırdılar." diye değerlendirme yapıyordu. "Askerler işin dozunu kaçırmışlardı! Katiller sürüsü yetiştiren devlet, operasyonları cinayetle sonuçlanınca suçu "işin dozunu kaçıran askerler"de buluyordu. Bu timsah gözyaşları, devletin taammüden adam öldürdüğü, cinayetleri savunduğu gerçeğinin üzerini örtmeye yetmiyor. Herkesin gözleri önünde cinayetler işleyen devlet, kendi eliyle kendi hukukunu yıkıyor ve ülkede her türlü şiddetin önünü açıyor.

13 Ocak 1996, Sayı: 48, SÖZ

Cezaevlerindeki sorunların gerçek sorumluları kimi yetkililerin ve çeşitli basın-yayın organlarının belirttiği gibi devrimci tutsaklar değil, cezaevi idareleri ve onları yönlendiren başta Adalet Bakanlığı ve içişleri Bakanlığı olmak üzere devletin kendisidir. Ümraniye Cezaevi'nde devrimci tutsakları keyfi uygulamalarla, hak gasplarıyla, savunma haklarına yönelik engellemelerle, kendi iradesine boyun eğdirmeye çalışan zindancı zihniyet, sorunları yaratan olmasının yanında hiçbir resmi başvuruya yanıt vermemiş, aleni olarak yasadışılığı dayatmıştır. Bu keyfiliğe ilişkin olarak, daha katliamdan aylarca önce yapılan avukat başvurularına kulaklar tıkanmıştır.

**BELGE
LER**

HALKIN HUKUK BÜROSU

31.12.1995

ANLAŞ / SÖZLEŞME

Konu : Üstünlük (E) Tipi Kapalı Cezaevindeki hak gaspları hk.

1- Mahkum olundunda Önce, yeni açılan Üstünlük Cezaevinde açıldığı gündün boyunca problemler çıkarmıyor, idare ile sürekli görüşme halinde bulunuyor.

2- 17.6.1995 günü, kayıtlı olarak iki defa arama yapılması dayatması üzerine çıkan tartışmada; DHEK-C taraftar veya üyesi olduğu iddiasıyla yargılanan, Ayhan MERTAL, İ.Çengiz AKBAŞ, Cemal İŞKİ, Aladdin AKK, Ayhan SAKIN, İbrahim GÜNEK, Levent FIDAN, Mehmet SÖNMEZ, S.Sedat KIRIÇIK, Faruk FAYIK, Rutil ÖZGÜR, Veli GÜNEŞ, ve Palat UŞUNATILIK bun onay ile 15 gün süreyle hürre etmesine karşıdır.

3- Cezaevinde uygulanan kayıtlılıkler kısaca şöyle :

a)- Arkadaşlar, yemek odasını temizlik ederken edici şekilde aramaya tabi tutuluyor. Öyleki, girişte jandarmaya karşı aramaya yapılıyor, ardından karşı odaya giriliyor. Arkadan da başka odaya giriliyor. Ancak, bir saat kadar kilitli keder veya bir arkadaşın tekniği bilmemesi nedeniyle kilitliye girilerek aramaya karşı al- dığı için bu nedenler tek tek çıkarılmadan içeri alınmıyor. Bu son olarak, arkadaşların içerisindeki demir kısımların olduğu için arkadaşlarında çıkartılması istendi. Ayrıca, tutuklular içerisinde iki defa arandığı halde (ki bu nedenle arkadaşlar hürreye tahakkül) arkadaş dışarı çıkarken yeniden aramaya tabi tutuluyor.

Bilindiği üzere Papakapısı Adli Cezaevindeki diğer bütün arkadaşların süren demirlerine de olduğu için bu şekildeki tartışma sürecine katılmadan aynı şekilde devam ediyor. Arkadaşlar arkadaşlarını çıkartarak zorla içeriye geçiriyorlar. (Her iki cezaevinden de şu anda aynı sorunu soruyor. Bu nedenle sorunun kaynağı malum.)

b)- Tutuklular ile vekaletisiz olarak en çok üç defa görüşme yapılabilir. Bu görüşmelerde üç tane vekalet sorumluluğu konuşulur. Yani, CEK'deki vekaletlik başka bu cezaevi tarafından değil ortadan kaldırılmaya çalışılıyor. Sorunun bu şekilde hiç uygulanmaması arkadaşları Ankara Cezaevinde olduğu zamanla birlikte görüşme ancak daha sonra ortadan kaldırılmak sorunu halinde. Bu uygulama 1. Üstünlük Hükümeti AKK'da tamamen kayıtlı ve şifalı uygulanması, cezaevi sorunu bu şekilde bir talimatı da yok.

c)- Aynı davalarından tutuklular aynı arkadaş tarafından aynı anda görüşme getirilmiyor. Yani, TEKİT politikası uygulanmaya çalışılıyor. Bu durum da sorunu- nın bir engel teşkil etmektedir. Günden geline bir teorit olma yapılmaması çalışılıyor. Tamamen sosyal devlet ilkesine aykırı ve "PAZIR KÖYÜ"ne benzetilmiştir.

4- İdare ile sürekli ilişkiler yürütme alan bir arkadaşların ortak kararı, bütün uygulamalarda bu cezaevinin kayıtlı derinliği noktasında. Cezaevi idaresine karşı mücadeleyle birlikte arkadaşların vekaletlik için fiilen odaya girilerek sorunu kaldırı- lırsa, diğer Hükümet AKK'da arkadaşları aynı anda ort. Bu durumda, tutukluların em güv- neliğinden endişe etmemek elde değil. Ar. Mahkemesi ÇÖZÜ'ne bir arkadaşın mide rahatsızlığı geçirilmesinde iki tane kan kaybettikten sonra ancak hastaneye sevk ediliyor. Bu süre için de tutukluların bilmeli beklenmeden başka arkadaşları yok. Tedavi edilmek bu durumda aynı oluyor.

Mollapazari m. Dedeoğlu Sk. Tarıncı ap. No: 5/1 Fındıklı - İSTANBUL Tel: (0212) 531 73 97-531 36 94

HALKIN
HUKUK BÜROSU

...../...../199

5- Yeni inşa edilmiş bu cemaatinin banyo, diğer sağlık, sosyal tesislerinin kısıtlı olduğu bir yane birkıyıcı, açıkladığına konulara biran önce çözüm verilmesini talep ediyorum.

Saygılarımla.

Arz eder
Ahmet Nigâr YILMAZ

Gönderilen yerler :

Adliye Bakanlığı (Şekim Önel ve Mehmet Nigâr Yılmaz)

İstanbul Barosu Başkanlığı'na (Adliye vsm. 1. B.)

Türkiye Barolar Birliği'ne

HKİ/ Huk. On. Şere. Konakıyla, Huk. Cemaatine verilen
Destekler ile ilgili dilekçe özeti.

385

HALKIN HUKUK BÜROSU

20.11.1995

SÖZLEŞME VE KAVRAMLAR

1.000

1.000 Türkiye Cumhuriyeti'nin her tarafında geçerli olan.

1.000 Türkiye Cumhuriyeti'nin her tarafında geçerli olan.

1.000 Türkiye Cumhuriyeti'nin her tarafında geçerli olan.

1.000 Türkiye Cumhuriyeti'nin her tarafında geçerli olan.

1.000 Türkiye Cumhuriyeti'nin her tarafında geçerli olan.

1.000 Türkiye Cumhuriyeti'nin her tarafında geçerli olan.

1.000 Türkiye Cumhuriyeti'nin her tarafında geçerli olan.

1.000 Türkiye Cumhuriyeti'nin her tarafında geçerli olan.

1.000 Türkiye Cumhuriyeti'nin her tarafında geçerli olan.

2025-01-14

Ar.Şahinçay QURAN MƏKTƏBİ, İki
pige oivərində kən kəbəttiyən səmra əmək hətəbəməyə cəvq edilmiş, yəni bu cəvqəvinde
Şimşirətin yəqənnəsi iştən bilə dəğil.

Karşıla ilgili olarak, İstanbul GSB yasasını aynı GSB binasına
de bir toplantı yapmak. Ayrıca, bekarlığa birtakım beyanlar yapıldığı gibi kamu ayırt
Bazıya ve bu anlamak ile Anlatı Bkuna Bektay'a iletilen.

Ekşey meşey tannan karmın ve sindirneye yuvelik,

Təhvililəri gərəyə kəməyən ilgiyə dəvət edirsiniz.

PLEASE PRINT NAME

Mollagereci mah. Dodaşpaşa Sk. Tarçınçı ap. No: 5/1 Fındıklıada - İSTANBUL Tel: (0212) 531 73 97-631 36 84

95/170

İSTANBUL 4/10/1995

USKUDAR CUMHURİYET SAVCILIĞINA

SİKAYET EDEN

Av. Melik Nart
Millet cad. Dedeoğlu 309, No:51
Fındıklı - Beşiktaş
531 73 87-431 36 84

SİKAYET EDİLEN

Umranlıye E tipi Cezaevi disiplinliğinizi önemi
Jandarma Komutanı Teğmen

SİKAYET KONUSU SUCU

- 1-Avukat Kuvveti Belgesinin Gasp edilmesi.
- 2-Görevini ifa eden Avukatın Bu görevini yapmasına engel olma
- 3-Görevini ifa eden avukata haksız korumada bulundurma
- 4-Görevinin getirdiği yetkileri kötüye kullanma.
- 5-Hırsiyetli Tehdit.

AÇIKLAMALAR

1-3 Ekim 1995 günü (dün)Umranlıye E tipi cezaevinde tutuklu bulunan muvazzafilerimle görüşürken ceza Cezaevi Çıkışına geliliğinde benden önce çıkış yapan Av.Levant Tazal ile Av.Şerif Turgut'un cezaevi dış güvenliğinden sorumlu teğmen ile konuşmalarını gördüm.Avukat Ziyaretçi Kartını İhtisaz Koruma Memuruna Uzatarak kimliğini istediğinde görevlinin kimliğini vermeden kapıyı tam o sırada diğer meslektaşlarımla konuşan teğmen aniden bana dönmek."Hayır Çantamı aramadan kimliğini alamazsın" şeklinde sert bir ifadeyle çıkmıştır. ÇANTAMIN ARANMASI YÖNÜNDENENİZ BİR TALEP OLMADAN,ARAMANIN YAPILMASI İÇİN KİMLİĞİNİN TİHDİTİ ARACI OLARAK KULLANILMASI TEĞMENİN CEZAEVİNDE GEREKLİLİK YARATMAK AMACINI TAŞIDIĞINI AÇIĞÇA ORTAYA KOYMAKTADIR.Bunun üzerine "Çantamı yapıyorlarmış" şeklinde konuşurken,benden önce çıkış gönlük meslektaşlarımla da zorla çantalarımla arama işi olduğu,meslektaşlarımla bu uygulamaların mevzuatla yapılmadığını hukuken uygun bulunmadığını teğmen'e netliklerle belirttik.Bu sırada cezaevine girmeden önce fotoğraflı mahkûsarı kapıya teslim etmiş olan Av.Şerif Turgut teslim aldığı mahkûsarı çantasına yerleştirirken,çantamın açıldığını gören teğmen bizi çembere alan askerleri imza ederek"Çantamızı zorla arayacağız,ona göre'demiştir.Zor kullanılabileceğini gören Av.Şerif Turgut"byle ise çantamın arandığını ilişkin tutanak tutun"şeklindeki talebine teğmen"ben tutanak tutmam ama savcıya söyle" olarak bilgi verdim."denmiştir.Bu ifadelerin yapıldığı sırada askerler Av.Şerif Turgut'un çantasına yönelerek, çantasındaki eşyalarını da dağıtarak zorla aramıştır.

2-Aynı anda teslim ettiği kart karpığı verilmeyen kimliği almak

Üzere kimlik

muhafazat kartonuna yönlendiğinde kimliğini almakla ilgili engel olmuştur. Teğmen Çantay'ın amacından kimliğini alabilirdi, yoksa vermiyoruz, nereye şikâyet edersen el'demiştir. Bütün bu tartışmalar olurken askerler çıkış kapısını da örüp, çember oluşturmuş cezaevinden çıkışımıza izin vermemişlerdir. KİMLİĞİNİ GERMİ ALMAK İÇİN ONA UZANDIĞINDA BUNUN FİİLİ OLARAK ENGELLENMESİ, YANİ CEBİR KULLANILMASI YAĞMA SUÇUNUN OLUŞTUĞUNUN GÖSTERGESİDİR.

3-Tartışmalar sırasında teğmen "neden çantınızı aralmıyorsunuz, biz sizin buraya geliş amacınızı biliyoruz" şeklinde konuşarak mesleğimizi karalamak yolunu seçmiştir. Bir görevini ifa eden avukatlara hakaret ettiği için suçlanabilir.

4-Umumiye E. İki Cezaevi açıldığı günden beri sürekli buna benzer hakaret uygulamaları istisna edilmez. Konuşmak istediği bir cezaevi olmuş buna ilişkin birçok haber de basında yer almıştır. Yasanın açık hükümlerine karşı tutukluyla görüşmek için vekâletnamenin bulunmasının zorunlu kılınması, ince ayar ayarlanmıy, makinede geçerken ses çıkması üzerine ayakla, kemer, ceket hatta gömüğün dahi çıkarılması istemesi, bu uygulamaların bizzat meslektaşlarımızda da onur kırıcı bir şekilde dayatılması, görüşe gelen avukatın aynı anda en çok 4 tutukluyla görüşebilmesi böylelikle aynı davadan yargılanan ve sayıları 4'den fazla bulunan tutuklularla aynı anda görüşme olanağının ortadan kaldırılması, çantaların dosyalar eşitlerarak yapılması, tutukluyla kendi davasıyla ilgili dosya teslim edildiğinde bunun istarece alınması, incelemesinin yapıldıktan günlerce sonra verilmesi şebdindeki hakaret uygulamalar kendi ifadesini son olarak görüşe gelen avukatın Kimliğinin gaspedilmesi kadar varmıştır. Bu uygulamalar sadece avukatlara değil yargılama sürecinde olduğu bulunan diğer insanlara da yapılmaktadır. Örneğin Aynı gün cezaevine vekâletname çıkarmak üzere gelen Öküzler 3. noten yardımcı ayakkabıyı çıkarmadığı için cezaevine sokulmamıştır. Böylelikle mevzuatımızda ilgili vekâletname alınmaz deni olanağı olmaktadır.

5-Yasal prosedür ve şartlar incelendiğinde cezaevi çıkışı avukatların aranmasının pratik bir faydasının bulunmadığı ortada bulunduğu gibi hukuki bir deyanetinde bulunmamaktadır. ARAMA İŞLEMİ BİR YARGILAMA ÖLEMİ OLARAK BU EŞYA VE URBUNLARININ BULUNMASI AMACINA YÖNELİKTİR. GÖREVİNİ YAPABİLMESİ İÇİN CEZAEVİNE GİRMESİ ZORUNLU. OLAN AVUKATLARIN HER DEFAKINDA ÇANTALARININ ARANMASI, ARAMA İŞLEMİNİN AMACINI AŞAN VE AVUKATLARIN MESLEKLERİNİ YERİNE GETİRMESİNİ ENGELLEMeye YÖNELİMLİ OLUR. KIRICI BİR DAVRANıştır. ARAMA İŞLEMİYLE BİRLİKTE AVUKAT HAKKINDA HAZIRLIK SORUŞTURMASI BAŞLANIYOR DEMEKTİR. 1136 sayılı Avukatlık yasa ve yasa ile dayak çıkarılmış genelleme göre AVUKATLAR HAKKINDAKİ SORUŞTURMALAR BİZZAT CUMHURİYET SAVCILARI TARAFINDAN YAPILABİLİR. JANDARMA CUMHURİYET SAVCISI OLMADIĞI GİBİ CEZAEVLERİ ÇIKIŞINDA JANDARMANIN BÖYLE BİR UYGULAMA YAPMASINA OLANAK TAYINMIYOR. MÜKUNLERE DE RASTLANMIŞ DEĞİLİZ.

6-Jandarma Teğmenin yaamak istediği uygulamanın keyfiliği ortadadır. Kalkışının yapılmamasının yapılmaması hiçbir zaman Kimliğinin Gaspedilmesi olmaz. Olay hazır bulunan

meslektaşların Av. Levent Tüzel ve Av. Şeref Turgut tarafından da gözetilmiş ve durum ilâhkte bulunduğumuz tutanakla tesbit edilmiştir. Dayanışan bu haksız uygulamaların temelinde cezaevinde gerginlik yaratma çabası olduğunu düşünmekteyim. Nitekim bu haksız olaylar birikerek İzmir Buca Kapalı Cezaevinde olduğu gibi tutukluların kalledilmesine kadar varmaktadır.

DELİLLER : Cezaevi kayıtları, ekte sunduğumuz tutanak içeriği, Av. Levent Tüzel ve Av. Şeref Turgut' un görüşleri ve diğer deliller.

İSTEM : Yukarıda kısaca özetlediğimiz olaylar gözönüne alınarak
a- GASPEDİLEN AVUKATLAR KİMLİĞİNİN SORUMLULUK ALI ANINIZ
İÇERİSİNDE BULUNAN BU CEZAEVİNDEN ALINARAK TUTANAK KARŞILIĞINDA TARAFIMA TEVİN
EDİLMESİNİ

b- CEZAEVİ DİS GÜVENLİĞİNDEN SORUMLU TEĞMEN NAKRINDA
YASAL KOĞUŞTURMA YAPILARAK KAMU DAVASI AÇILMASINI,
Talep Ederim. Saygılarımla. 4.10.1985

Av. Metin NARİN

GEREĞİ İÇİN

BİLGİ İÇİN

Üsküdar Cumhuriyet Savcılığına
Adalet Bakanlığı'na
İstanbul Barosu Başkanlığı'na

Türkiye Barolar Birliği'ne
ÇHD İstanbul Şubesi'ne

Tutanak

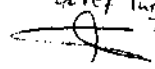
3 Ekim 1995 günü Üsküdar E tipi Cezaevine Muvakkatlerimizle görüşmeye gittiğimizde girişle kimliğimiz alınırken deşme ve aramalarımız en ince ayrıntısına kadar arandığı halde görüşmelerimiz bittikten sonra Cezaevi çıkışı aynı yerde kimliklerimize iade edilmeden önce tekrar arama yapılmış jandarma tarafından istendiğinde; kendilerine "Burun Mesruatı ta şeri olmadığı ve meslek ilkeleriyle bağdaşmadığı hatırlatılmış" bunun üzerine jandarma komutanı olan Teğmen Çantalarımızın tekrar aranacağını, kendisinin bu yetkiye sahip olduğunu" söyleyerek, zor kullanma tehdidi altında Av. Şeref Turгут'un Çantasını aratmış, Av. Metin Narin'in Çantasını aratmadığı gerekçeyle Avukat kimliğini alkoyuştur.

İşbu tutanak ileride yapılacak soruşturmayla esas olmak üzere olaya muhatap olan aşağıdaki Avukatlar tarafından bizzat imza altına alınmıştır. Teğmen konuyla ilgili belge vermekten ve tutanagi imzalamaktan kaçınmıştır, 3.10.1995 saat: 17.45

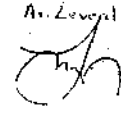
Av. Metin Narin

Av. Şeref Turгут

Av. Zeynel Tözal

13 Aralık'ta gerçekleştirilen katliam denemesinin ardm- dan burjuva basının konuyu tamamen çarpıtarak ve devrimci tutsakları suçlu göstermeye çalışarak yaptığı yayınlar üzerine Halkın Hukuk Bürosu adına Av. Ahmet Düzgün YÜKSEL bir açıklama yaparak, olayların gerçek içeriğini bir kez daha hatırlattı.

HUKUK BÜROSU

16..f.12.1995

D A S I N A C I K L A M A S I

К о л о

• ÖZGÜRLEŞTİRME ÇALIŞTIRMASI YERİNE ÇALIŞMA
VE ASIL FAYDANIN İÇİLE KAMUİYİNİN
HAYAT ÇERÇİME ÇALIŞMA NİTELİĞİ ÇALIŞTIRI
ÇALIŞTIRIYORUM 14.12.1995 GÜNÜ AÇIK
LANSMANI İLE İÇİLE AÇIK ÇALIŞTIRMASI .

15.12.1995 günü bütün radyo ve televizyon haberleriyle, 16.12.1995
günü bütün basın haberleri ile çalışmalarında görülen bu durum **ÜÇÜNCÜ KURULUŞUNUN** **YAKINLAŞAN**
SALDIRI ve **SAVUNMASI** ile ilgili olayların çıkış noktası, nasıl seyrettiği ve ne gibi sonuçlar
getirdiği konusunda bütün kamuoyuna rahatlıkla açıklağı haberlerin yansıtılmasında en önemli
sahtedir.

İsmi, saldırının ilk ve devam eden günü olduğu gibi tamamen tutukluları hedef alan aralıksız haberlere son gün yaklaşıp bütün KMD'ye de yer verilmesi olamaz değillikle değerlendirilirdir. (TOSK harif)

COMRADES: ORGANIZING MY DASH & QUELCH NERVENIGKEIT WERDEN!

[illegible]

Derivative concerning tubulars karsting in full-scale aquifers is:

İs. JOST ve bir kısım müfessirinin kasıtlı yanlışlığı gibi kimse ile çıkarıp atarak sonuçla değil, tamamen sonuçlarındaki hatalardan kaynaklıdır.

1- Ümumiyyətcəl yeni inşaat olunduğu işin kateqoriyası sistemində bir təkmil izləstirilməli gərəkiyordur, var olan mənim kəmərlənmə və bir kəmərsiz potək sayılarına əritilənə gərəkiyordur. Bu nəqətlə də uyğunlaşdırılmalı sərənlüyən :

2- Durumuna cesmariyi çok uzak ve kuzeyde cesmariye denilen (S) tipi alarak inşa ettirilmiştir. Bu nedenle de avukatı sıyrakı belahallı daha küçük olup, savunmanın basamakları ise birer birer çok azalırken işi görür yapabilmemesine ve buharı çoktur birlikte avukatı çok az olur işin insanı işi tutamaz hale gelir. Çok olmasa da dışarıya bir hafta gidileceyken, savunmalar basamaklarına, avukatın özel araç veya tutulur Hareti ve alimlerin - gışık gışık paraları bütün çok fakir olan tutuklu alimlerin tarafından karşılanırmışlardır. Buçok ne varki, Alimler Zamanlıya yetkileri işi Şahadetlerinin avukatı tutukluları işin işitiy- yama cevap vermedikleri çok belahallik olduğuna, işitişmaları ve idare işin risk ve alimlerin- likleri karşılamadıkları ısrarları oldukları işi, alimlerinin alimlerinin daha az sıyrakı gelmesi savunma sorularını en az aldıklarıdır örneki avukatı sıyrakı ve gerek alimlerin dışarıya

Mollisporal mh. Üdöpoos Sh. Tergünci ap. No: 5/1 Fındıkzade - İSTANBUL. Tel: (0212) 531 73 97-93; 36 94

BAGI SERTA GOMU OLAT BAKIL MENDAMASLEDA ? KEDIRI BAKILAT KURUSLU ?

[illegible][illegible]

Özellikle de yapılarıkla ilgili olarak İZİ süresinde olduğu ve saldırının açık köşeye yapıldığına ilişkin olarak ve özellikle yapıldığına ilişkin olarak soruşturulmaktadır. Yani, saldırıların kamusal köşeye yapıldığına ilişkin olarak soruşturulmaktadır. Tamamen belli ve net değildir. Bu nedenle soruşturmanın diğer tarafta soruşturulmaktadır. Yani göre sadece kamusal saldırı ve saldırı güvencesi için soruşturulmaktadır. Yani göre sadece kamusal saldırı ve saldırı güvencesi için soruşturulmaktadır. Yani göre sadece kamusal saldırı ve saldırı güvencesi için soruşturulmaktadır.

Bariketin ise binanın yabancılara karşı çok sağlam olması dolayısıyla buraya ulaşılmaması duvarların bombayla yıkılması tamamen bir cinayet olacağından üst düzey yetkililerin gelmesi beklenmektedir. 'Çoktan TAPILMIŞ' da tam bu sırada cesaretiyle girmiştir.

MEK ve diğer üst düzey görevliler konusunda zaten iyice tezgah almış olan iktidar bu toplu cinayeti göze alamayacağı ve Adalet bakanlığını yeniden devreye sokarak çözüm aramaya başlamıştır. Çözüm araması gereksinimi, özellikle MEK-C tutuklularının demokratik hakları dağıtılmasındaki rolü vermesi kaydıyla tutukluların da ve bizzatı göze alması ihtimaliyle yavaş yavaş adam kaynağılanmaktadır. İki gün önce saldırı planının en tehlikeli şekilde işiye varan genel müdür Zeki ÖZÜMÜŞ bu defa yeniden "babacan" tavırlarına dönmeye başlamıştır.

Başvurta yapılan görüşmelerde, tutuklular yeniden olgun davranarak evrakatlarının güvenliği altında koğuşlarına dönmüş, kabul edilen hakların kullanılmasını beklemektedir. Yeni, direniş çözümleri de halen ne alması beklenmektedir. Bariketin arkasında tutuklularla görüşen evrakat meclislerince Av.Mahmud ÖZTÜRK'un emlatına ve güvenine göre, olayın üstünden 24 saatlik fazla zaman geçtiği halde gas kokusundan alması girenmiştir. Tutuklular a koğuşlarında en güvencesiyle beklemektedir.

OLAYIN ÜSTÜNDEN İYİ GÜN ÇIKTIĞI SAKIN SAKIN YAKINLIKLA TARTIŞILMAZ KAYDA DEĞİL : bir sayıya tabloo, yaralı tabloo, ağır yaralı sayı ve hangi hastanaya nerede yatırıldığı açıklanması olup tam bir kaos söz konusudur. İdare görevlilerinin de neden hastanaya yettikleri dahi açıklanmamaktadır. Bu durum da yetkililerin bakan plan içinde olduklarını, çabası yaratmaya çalıştıklarını göstermektedir. Etkin devletinde ağır bir olay olacağı bu olayın nedeni, ve içinde yatan gerçekler ile sonuçları konusunda gılgınlık, iktidar ise mahkum edilmeceğini bildiği için bütün bilgileri gizlemekte ve siloları endişe içinde beklemektedir. Kanatlılar bu bir kontra taktik olup, çabası yaratmaya ve kanun dışı faaliyetlere yöneliktir. Binadaki polis ve asker tarafından yapılan tekrar baskın gösterilerek saldırının bakiyeti ve yeni saldırı yapmanın sorumluluğu iletilemeye çalışılmaktadır.

SORUÇ OLARAK : PAZANTESİNİN SONRA SORUNLAR YENİDEN TARTIŞILMAYA BAŞLANMAKTADIR. ÇERÇER BASIN KURUMUNA DÜŞÜNÜŞÜ YAKINLIKLA TARTIŞILMAMAK İZAH OLUNMADIR. ÇERÇERİNİ YAKINLIKLA İÇİŞİLER SAKIN OLUNMASI YAKIN ÇIKTIĞINDIR. BU KURUMUN İYİ İNCE Kİ OLUNMASI OLUNUŞU BASIN KURUMLARININ SORUNLU DAVRANMAYA VE OLUNMASI SAKIN DOĞRU OLARAK YAKINLIKLA İZAH OLUNMADIR.

Başta TÖRE olmak üzere
Müddet basın yayın kurumlarına
gönderilmektedir.

HAKKIN HAKIKAT KURUMU
Edine
Av. A. İsmail TUKAN

13 Aralık saldırısından sonra 15 Aralık'ta avukatların arabuluculuğuyla yapılan anlaşma üzerine, devrimci tutsaklar barikatları kaldırarak koğuşlara geçmişler ve sorunların görüşmeler yoluyla çözülmesini beklemeye başlamışlardır. Ancak cezaevi idaresi ve bakanlık yetkilileri sözlerinde durmayarak, oylama taktiğine başvurmuşlar ve avukatların tüm çabalarına rağmen, ortamı gerginleştirmek için ellerinden geleni yapmışlardır.

BASINA VE KAMU'YU'NA

12-13 aralık 1995 günü Ümraniye E tipi Cezaevinde yapılan saldırı sonucu 70'ine üzerinde tutuklu ve hükümlü yaralanmış,otay sırasında ölen bulunsanması ve yaralı sayısının artmasına asker ve polisün diğer koğuşlara girememesi önemiştir.Saldırdan sonra ortaya çıkan belirsizliğin giderilmesi,tutuklu ve hükümlülerin saldırı öncesi sık sık dile getirdikleri insanca koğuşlarda yaşamaları taleplerinin gerçekleştirilmesi,böylelikle bu cezaevinde yeni saldırılar için zemin yaratmak isteyenlerin önüne geçmek için ilk günden beri gayret sarfeden İHD ve ÇHD İstanbul şubelerinin üyeleri bu amaçla yeni bir arebuluşa girişmiş ve sorunların çözülmesi için 28-29 aralık 1995 günleri arasında Cezaevi idaresi , tutuklu ve hükümlüler ile görüşmeler yapmıştır.

İlk görüşme 28 aralık günü Üsküdar Adliyesi'nde Cezaevi Savcısı ile gerçekleştirilmiştir.Saat 13.30 da odasında yapılan görüşmede Cezaevi Savcısı"Cezaevinin bir takım problemlerinin olduğunu,bunun daha çok dış güvenliğe bakan jandarmada ile personelin yeni olmasından kaynaklandığını"belirtmiş ve bu sorunların "tutuklu ve Hükümlüler ile her zaman diyalog"la bulunmasıyla rahatlıkla çözülebileceğini,kendilerinin bunu istediklerini,bu konuda avukatlardan da yardım etmelerini istediğini"ifade etmiştir.Cezaevi Savcısının bu çözüme yönelik sözleri aynı gün ziyaret ettiğimiziz tutuklu ve hükümlülere aktarılmış,tutuklu ve hükümlüler de "Başlangıçtan beri anahtarların insanca koğuşlarda yaşamak olduğunu,bu cezaevindeki uygulamaların Türkiye'deki cezaevi standartlarının çok çok gerisinde bulunduğunu,saldırdan beri geçen 15 günlük süre içerisinde tüm idarelerinin bu karışık görüşebilecek muhatap bulamadıklarını,Ceza Savcısının diyalogdan yana tutumlarına ayne n kasıldıklarını, biraraya gelip görüşebileceklerini ifade etmişlerdir."

Cezaevi müdürü aracılığıyla durum hakkında kısaca Cezaevi Savcısı'na bilgi verilmiş ve görüşmelerin kapanmasının belirlenebilmesi için tutuklu ve hükümlü temsilcilerinin biraraya gelerek bu konu hakkında görüşmelerinin sağlanması istenmiştir.Cezaevi savcısı"kendilerinin bugün sonra sabahın cezaevinde olacağını ve olancağı anlayacağını"belirtmiştir.İlk gün cezaevi idaresi ile tutuklu ve hükümlüler arasında böylelikle bir diyalog ortamı sağlanmıştır.

İkinci gün 29 aralık'ta, Cezaevinde yapılacak görüşmelere katılmak için İHD İstanbul Şubesi'nden Av. Sevim Akat,ÇHD İstanbul Şubesi'nden Av.Muharrem Çöpür,Av.Cemal Yücel,Av.Metin Narin saat 10.30'da cezaevine gelmişler burada Cezaevi Savcısı ve Cezaevi (Müdürü Hüseyin Atakan ile biraraya gelmişlerdir.Birgün önce yaptığımız oturma görüşmeler çerçevesinde idare ile tutuklu ve hükümlülerin ve avukatların katılımıyla görüşmelerin yapılacağını ,sorunların yüz yüze konuşularak çözüme bağlanacağını düşünen cezaevi savcısı hemen komaya girerek "Kalınan koğuşlarda büyük tansiyon gerektiğini bu nedenle Adalet Bakanlığı'na faks geçerek tansiyon yapılabilmesi için buradaki tutuklu ve hükümlülerin geçici olarak yeriden Bayrampaşa Cezaevine gönderilmesini istediklerini,gelecek cevaba göre hareket edeceklerini bu nedenle şu an ortada bulunan sorunları konuşulmasının pek bir anlam ifade etmeyeceğini"belirtmiştir.Birgün önce böyle bir sevk durumundan söz etmek bir yana cezaevi sorunlarını konuşup buran önce çözüme bağlanması gerektiğini belirten hatta biz avukatlara"görüşmek için neden bu kadar geç kaldınız " diye veriyasın,eden savcının bu tutumu bizimler olduğuna şaşırmı.Bu durum karşısında"eğer sevk gerekiyorsa el-bittaki olmalıdır,ancak Adalet Bakanlığı'ndan gelecek cevaba kadar da olsa tutuklu ve hükümlülerle idarenin yüz yüze görüşmesi gerektiğini,çünkü müvekkillerle yaptığımız görüşmelerde aradan 15 gün geçmesine ve tüm şartlarına rağmen hiçbir yöneticiyi görmediklerini,durumun belirsiz kaldığını"savcıya ilettik.Savcı ve müdür"kendilerinin yüz yüze görüşmeyeceklerini"belirterek bizden sevk konusunu temsilcilerle anlatmamızı istemiştir.

Savcı ve Cezaevi Müdürü ile yaptığımız bu görüşmeyi aktarmak için aşağıya inerken"Temsilcilerin dün söz verildiği gibi biraraya gelip sorunları konuşması"hususunu savcıya hatırlattığında savcı"Nede olsa hepsi arızale görüşmeye çıkarılacaklar,otada aralarında görüşmeler"cevabını vermiştir.Avukat görüş yerinde beklerken 3 koğuşa dağılmış DHKP/C Davası'nın 3 temsilcisi gelmiş diğer temsilcileri de getirmişlerdir.Gardiyanlar başka getirecekleri kimsenin bulunmadığını belirtmişler savcının ise tüm temsilcilerin avukatlarla görüşmeye getirilecekleri sözü bulunduğundan Av.Muharrem Çöpür ile Av.Cemal Yücel yukarıdaki katta bulunan savcının yanına girmişler ve savcıdan"gerek yok,olmazla konuşun yeter"cevabını almışlardır.Bu arada görüş yerinde kalan Av.Sevim Akat ile av.Metin Narin duruma gelen temsilcilerle anlatmış,temsilciler de "na an kaldıkları koğuşlarda herhangi bir hasar bulunmadığını,sevkın neden istendiğini anlayamadıklarını,saduce kaptarlarda hasar bulunduğunu bunun için de sevkın gerekmediğini"belirtmişlerdir.Savcıdan diğer temsilcilerle görüşme yolumuz; olmasız cevap alınması üzerine avukatlar tutuklu ve hükümlüler gibi kendilerinin de oylandığı düşüncesine vararak

bir kısım temsilciyle görüşmenin cezaevi idaresine tutuklu ve hükümlülerle bölünmek namına hizmet edeceğisi ve uygun olmayacağını belirterek cezaevinden ayrılmışlardır. Görüşmeye gelen temsilciler de aynı düşünceleri paylaşıklarını bu nedenle görüşme yaptığını pek de olumlu sonuçlarının bulunmayacağını ifade etmişlerdir.

Bergün önce sorunları görüşüp bir sonuca bağlanmasın gerektiğini ifade eden cezaevi savcısı sonra birgün sonra sevki gündeme getirmesi, tutuklu ve hükümlülerle gündüze kadar sevki dahil tüm idarecilerin yalvarıp gelmekten kaçınması, yaptığımız görüşmelerin genel görünümü, Bize; Cezaevi idaresinin Ümraniye Cezaevinde suan bulunan belirsizlik ortamının yarattığı gerginliği ortadan kaldırması idaretinin olmediğini göstermiştir. Cezaevi idaresi saldırıdan önce var olan sorunların çözümünü için adım atmak bir yuca yeni uygulamalar getirerek gerginliği daha da tırmsadınmak ta, en küçük olayda cezaevine hemen asker sokmaktadır. Örneğin Türkiye'de hiçbir cezaevinde uygulaması bulunmayan "Hergün koğuşa girilerek taban araması adı altında arama yapmak ismemekte, bunu kabul edilmemesi karşısında koridorda asker dolaştırıp tutuklu ve hükümlülerle ötek etmektedir." Yine koğuşa bergün taban aramasına kabul etmedikleri için idare su ve elektrikli kesmektedir. İnsanca yaşama için ileri müdürer hanelerideğinde "Onlar aramasına bizde elektrik ve suharı keseriz" demmektedir. İnsanca yaşama için ileri sürülen her talepte tizlik ve yönetimliklerden sözeden savcı ve müdür "yapamazlarsa bizde böyle yaparız" demektedir. Sonuç olarak; Ümraniye Cezaevinde gerginlik idare tarafından bergün biraz daha ormandırılmazakta, idare hiçbir çözüm arayışına girmemektedir. Bu cezaevinde bu koşullarda yeni bir saldırıdan zemini hazırlanmaktadır. 30.12.1995

JHD ve ÇHD'li Avukatlar

Avukatların somut gelişmelere bakarak, saldırı olacağı-na ilişkin yaptıkları tespit, 4 •gün sonra gerçekleşen katliamla doğruluğunu kanıtladı.

Ne çarpıcıdır ki, katliamdan bir gün önce 3 Ocak'ta, 13 Aralık saldırısının sorumluları hakkında hazırlanan suç duyurusu metni İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığına sunulmuştu.

**İLGİLİ MAKAMLARA GÖNDERİLMEK ÜZERE
İSTANBUL CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞINA**

SUÇ DUYURUSUNDA BULUNAN :

SANIKLAR

- 1-Yusuf Kenan Doğan
- 2-Zeki Güngör
- Adalet Bakanlığı Müsteşarları,
- 3-Ümraniye F tipi cezaevi Savcısı
- 4-Hüseyin Atakan
- Ümraniye E tipi Cezaevi Müdürü
- 5-Orhan Taşanlar
- İstanbul Emniyet Müdürü
- 6-İlgili cezaevinde görevli jandarmalar
- 7-Cezaevi operasyon yapan polisler ile amirleri.

S U Ç

- 1-Kasten Adam Öldürmeye Teşebbüs Etmek.
- 2-Kasten Müessir Hilde bulunmak.
- 3-Görev suçlarını aşarak efrada suikametelede bulunmak.
- (6 ve 7.Bend'de belirtilen suçlar için)
- 4-Yukarıda yazılı suçların işlenmesine azmettilmek.
- 5-Görevin ağır şekilde suistimali
- 6-Görevin ağır surette ihmalı.
- (1,2,3,4,5.bendlerde yazılı suçlar için)
- 7-Cezaevindeki tutuklu ve hükümlülere karşı suç işlenmesi teşvik etmek. (Orhan Taşanlar için)

AÇIKLAMALAR

1-21Temmuz 1995 tarihinden itibaren faaliyete geçen Ümraniye E (Diğer isimlerle Ösküdar E tipi Cezaevi) tipi Cezaevi açıldığında beri idare tarafından keyfi olarak uygulanmış ve insan onuruna aykırı uygulamalar nedeniyle sürekli olarak yapay gerginlikler yaratılmıştır. Bu yapay gerginlikler konusunda biz tutuklu ve hükümlü nitelikli sürekli olarak Cezaevi Savcısı, Adalet bakanlığı yetkilileriyle ve cezaevi müdürleriyle görüşmemize rağmen bir sonuç alamamış durumdayız. Bu konuda ilgili makamlara birçok yazılı ve sözlü başvurumuz mevcuttur. Cezaevi açıldığından beri bize çarşamba günü saatları evlatlarımızla görüş hakkımız tımdıye kadar Savcılık ve Müdürlük keyfi engellemeleri nedeniyle kullanamamış durumdayız. Cezaevi girişinde kaygımız yapılmakta ancak evlatlarımız içeriden geçirilmemektedir. Bunun yanında getirdiğimiz yiyecek ve giyecekler içeriye alınmamakta, uzan uğraşlar sonucu içeriye aldığımız eşyalar ise kendilerine verilmemektedir. evlatlarımızın sağlık durumlarıyla ilgili bilgiyi avukatlar aracılığıyla öğrenebilmekteyiz. Cezaevine görüşmeye girenken üstümüz ve getirdiklerimiz jandarma tarafından arandıktan sonra bu sefer ikinci kez gardiyanlarca aranmaktadır. Aramalarda onur kırıcı talepler bizlere dayanılmakta, yakakba çıkarma, ceket çıkarma, hasta gömleğin dahi çıkarılması istenmesi sık uğradığımız hak ihlalleri dardır.

Yine avukatlardan öğrendiğimize göre evlatlarımız içeride psikolojik saldırılara maruz kalmakta, koridorlarda askerler dolanıp marşlar söylenmekte, kapı mazgalları açılarak koğuşta bulunan evlatlarımızın hakaret edilmekte, cezaevi idaresi tarafından elektrik ve sular kesilmektedir. Buna benzer fiili uygulamalar oldukça fazladır, yukarıdaki her sadece birer örnektir. Bu uygulamaların ortadan kaldırılması için defalarca yukarıda sıraladığımız ilgililere başvurduğumuz halde herhangi yeni bir bakış açısı uygulamayla karşılaşık.

Bu şekilde cezaevi içinde yapay gerginlik yaratan ilgililer kamuoyuna bir takım yanlış ve çarpıtılmış bilgileri sanki var olan durummuş gibi basın yoluyla aktararak cezaevine saldırı zeminini hazırlamıştır. Bunun sonucunda Ümraniye Cezaevine 12.12.1995 günü yitlere polis ve jandarma tarafından saldırılmış, 70'den fazla evlatımız yaralanmıştır. Hafif yaralanan polis ve jandarmalar ambulanslarla bemen hastaneye kaldırılmışken evlatlarımız saldırıdan 5 saat sonra saat 04.00 sıralarında hastaneye götürülmeye başlanmıştır. Hastane'ye yaralıların sadece bir kısmı götürülmüş, diğerleri cezaevi hücrelerine atılmıştır. Hâlen Bayrampaşa Devlet Hastane'sinde Oktay Karataş tedavisi yapılmadan, tam teşekküllü bir hastaneye sevk edilmeden öylece ölümlü beklemektedir.

Saldırı olmadan 10 gün önce cezaevine gelen ZEKİ GÜNGÖR evlatlarımızı "kafamı kızırtmayın hepimizi burda duman ederim" diyerek tehdit etmiş, hemen arkasından saldırı gelmiştir. Anlaşılan bu saldırı önceden Adalet Bakanlığı'nın bir kısım üst düzey bürokrasi tarafından planlanmıştır. Bu arada hergün basına beyanatlar veren Orhan Taşanlar "Cezaevinde bulunan evlatlarımızı sürekli olarak katliamlar için hedef göstermekte" ve "Cezaevlerinin yeni düzenlemeler gereksinimi var, bunu da biz yapacağız" demektedir.

Yukarıda belirttiğimiz açıklamalarımızdan da anlaşılacağı üzere Ümraniye Cezaevi açıldığı günden beri suçlulara yapılan baskılar ile var olmuş, bu baskıları pekiştirmek için katliamı hedefleyen saldırı yapılmasından da geri kalmamıştır. Burada sorumluluk öncelikle Adalet Bakanlığı Müsteşarları Yusuf Kenan Doğan ile Zeki Güngör'e, Cezaevi 1. Müdürü Hüseyin Atakao'ya (İstanbul Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar'a aittir. Bunlar yapılan haksız uygulamalar ile gerçekleştirilen saldırının planlayıcısı ve emrini verenlerdir.

İSTEM :Yukarıda açıkladığımız nedenlerle sanıklar hakkında baskı ve soruşturması yürütülmesini ve soruşturma sonucunda sorumluların yargılanarak cezalandırılması için kamu davası açılmasını talep ederim. Saygılarımla. 3.1.1996

ADRES

Ad ve Soyad

Adim adım hazırlanan katliamda, devletin devrimci tutsaklara beslediği kin ve düşmanlık, şehit düşen devrimci tutsakların otopsi tutanaklarında açıkça görüliüyordu. Devrimci tutsaklar sert cisimlerle kafaları parçalanarak öldürülmüşlerdi.

T.C.
İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
CERRAHPAŞA TIP FAKÜLTESİ
Adli Tıp Anabilim Dalı
Protokol No : 55/2004/960205/4004

İstanbul, ... 199...

OTOPSİ TUTANAĞI

Nüfus kaydının Burun, İnegöl ilçe, Cerrahpaşa mah. C. 003'12, S. 40, K. 1293 da
olduğu ve
ikamet ettiği, 4 / 1 / 1996 tarihinde
Cerrahpaşa Cezaevinde İyazhan Samsunlu Baydarpaşa Mahallesi hastanesine 514 00001 0000
Solun-Gülten
öldüğü ve ölümün şüpheli olduğu bildirilen
Ölüm
Kini 1975 doğumu, AMERİKANIT SÖĞÜK min ölüm
sebebinin otopsi yapılmak suretiyle tespit edilmesi Üsküdar
C. Savcılığının 4... / 1 / 1996. gün ve 1996/190 h.s. sayılı yazısı ile
istemiş olmakla Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Adli Tıp Kuruluşuna C. Savcı S. 148. H. 006
Dr. K. 00, Dr. C. Akay, Dr. G. Kardeş, Dr. U. Zengin
terafından C.M.U.K.' nun 79 ve müteakip maddelerine göre yapılan Adli Tıp Kuruluşunda ölümün
YÜZÜNE YATIRILAN TRAVMATİK KESİMLERİN NİTELİĞİNE GÖRE OLAN KESİME KAPA TRAVMASI
BULU - KAPASATI PARÇALI ÇÜRE KIRIKLARIYLA MÜTERAKKİTİ İZİN KIRAKASI VE YÜZÜNDEN
TRAVMATİK KESİMLER ALTIYLA UZAN YATIRILAN DOKU İÇİ KIRAKASININ MÜTERAKKİTİ İZİNİ
KÖZ, Çeçette atekli silah yarası ve kesici delici elat yarasına rastlanmadı.
İleri geldiği, defninde mahzur bulunmadığı ve tafsiliyet raporunun bilahare verileceği, ayrı ayrı
yazılar yapıldı ve yukarıda isimleri zikredilen hekimler tarafından bildirilmiş olmakla, tet-
kiki mucip başkaca bir cihet görülmemiş olduğundan, iş bu tutanak hep birlikte imza altına al-
narak C.M.U.K.' nun 152 nci maddesine göre durumu FATİH
Belediye Başkanlığına ibharı kararlaştırıldı.

SELM ULAS
FATİH C. SAVCISI

Doç. Dr. S. 148. H. 006
CERRAHPAŞA TIP FAK. ADLİ TIP
ANABİLİM DALI ÜRS. ÜRSİ

5 / 1 / 1996
Dr. HASAN KARAYAKA
ADLİ TIP ÜRS. ADLİ TIP KURUMU
MORG İZİNAS DAIRESİ BAŞKANI

Dr. MAHMET AKIN
MORG İZİNAS DAIRESİ ADLİ TIP ÜRS. ÜRSİ
Tahkikat Savcısı : Dr. GÜNGÖR BAYKAL
MORG İZİNAS DAIRESİ BAŞKANI

Doç. İNCİ ÜRS. ÜRSİ
MORG İZİNAS DAIRESİ BAŞKANI
AY. ÇÜRE ÜRSİ
AY. METİN YILMAZ

T.C.
ADALET BAKANLIĞI
Adli Tıp Kurumu Başkanlığı

İhtisas Dairesi MORG.....

İstanbul 11.1.1996

No: 105/213.....

KİMLİK TESPİT TUTANAGI

USKUDAR C.S. vakfı'nın 11.1.1996 tarih ve 1996/bile sayılı yazı-
larıyla gönderilen ve 4.1.1996 günü Ümraniye E tipi K₂hullı Cezaevinde
meydana gelen olaylarda yaralanan ve Haydarpaşa Numune Hastanesinde
11.1.1996 bildirilen 1969 doğumlu nüviyeti meçhul erkek ceset-
dini tanıdığını söyleyen abisi ZULPU BEYHAN şu an Adli Tıp Kurumu
Morg İhtisas Dairesi otopsi salonunda bulunan ceset öz kardeşin
Gültekin Beyhan'a aittir dedi.

HÜVİYET TANIMI: ZULPU BEYHAN Ejder oğlu Hamail'den olan 1969
doğumlu olup ikmelli C.d. No:153 K.G.kovce'de ikamet ettiğini söy-
ledi.

İstanbul Adli Tıp Kurumu Morg İhtisas Dairesi otopsi salonunda
bulunan ceset kardeşin Gültekin Beyhan'a aittir dedi.

CESEDİN HÜVİYETİ: GÜLTEKİN BEYHAN Ejder oğlu Hamail'den olan
1969 doğumlu, K₂rs 111, Tuzluca ilçesi, Unlandı köyü, C.No:040/01,
S.No:12, K.S.No:12'de nüfusuna kayıtlı olduğunu nüviyet şahidinin
beyanından ve ibraz etmiş olduğu kar kardeşine ait fotoğrafla
2892 numaranın kayıt nolu nüviyet cüzdanından tespit edilmiş olup başka
bir işlemler kalmadığından tutanak birlikte imza altına alındı.

YAZILAN KİŞİ:
Y. BEYHAN GENÇLİZ

K. TİPİ
GÜLTEKİN BEYHAN

Hüviyet Şahidi:
ZULPU BEYHAN

*Devrimci tutsakların 4 Ocak'ta dört duvar arasında kar-
şılaştıkları vahşet, Evrensel Gazetesi muhabiri Metin
GÖKTEPE'yi 8 Ocak'ta polisler tarafından gözaltında tutuldu-
ğu Eyüp Kapalı Spor Salonu'nda buldu. Ümraniye Cezaevi'nde
dövülerek öldürülenlerin cenazesini izlemek isteyen GÖKTEPE
de dövülerek katledildi.*

Test 1

Diffus Keyd: 1. Bivac. Giron. Cipili. Kofli. C. 032/01. K. 44. 3.10. 44

ileri geldiği, definde mahzur bulunmadığı ve teslatilatı raporunun bilgilere varacağı, aynı ayri yemlerin yaptirilisi ve yukaride isimleri zikredilen hakikati tarafindan bildirilmesi olmakla, tetkiki surip baskaka bir cihet gorulmesi olmagindan, is bu tutanak havi birlikte laza altina Aliaskar C.M.U.K.'nin 127 nci maddesine gore karurum. FAKIM, Belediye Baskanligina ihbar; kararlendirildi.

FAKIM C. SAVCISI
CAYIRCI DESEN

4/6

9.1.1996

७. १. । ७७६

DE HASAN CANGGAYA
AKSI TIP KEMAH-DILI TIP KUSUMI
MERIK LINTAS BELIRSI BASKANI

Dr. ANGELO TUPLA
MURGO INTESA E L'ESSE ASISTANI

H. Underhill

12-13

T.C.
ADALET BAKANLIĞI
Adli Tıp Kurumu Başkanlığı

İnceleme Dosyası: 9290

9.1.1996
İstanbul

No: 32/179

KİMLİK TESPİT TUTANAĞI .

FATİH C. Savcılığına 9.1.1996 tarih ve 996/87 sayılı yazı ile gönderilen ve Eryüpe mahallesinde ULS olarak bulunduğu bildirilen Metin Güktepe'nin cesedini tanıdığını söyleyen kardeşi İbrahim Güktepe bu gün cesurliyetimize müracaatla birlikte Adli Tıp Kurumuna gelindi. Kurumda bulunan ceset kendisine gösterildi. Kendi olarak tanıyıp teşhis ettiğini söylemekle kimliyetin tespiti ne geçildi.

MÜYERİT ŞAHIDI: İBRAHİM GÜKTEPE, Yusuf oğlu, Fatma'dan olan, 1964 doğumlu olup halen Eryüpe mahallesinde, Alayrak cad. No. 21 numaralı adresinde oturur olduğunu söylemekle cesedin kimliyetine geçildi.

CESEDİN MÜYERİTİ: METİN GÜKTEPE, Yusuf oğlu, Fatma'dan olan, 1968 doğumlu, İsmet, Kargul, Çipil köyü, G. 099-01, A.Ş. 44, S. 7 de nüfus kayıtlı olduğu şahit beyanından ve ibraz ettiği olduğu kendisine ait nüfus kimliği ile kimlik tespiti edilmiş olup yapılacak bütün işlemler kalmadığından tutanağa son verildi. Birlikte in-
ce altına alındı.

Fatih C. Savcısı
Çayhan Ağca

F.K.
Sadık Şahin

M.Şahin
İbrahim Güktepe

Katliamın hemen ardından hazırlanan suç duyurusu metni imzaya açıldı.

İLGİLİ MAKAMLARA GÖNDERİLMEK ÜZERE
İSTANBUL CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞI'NA
İSTANBUL

SÜÇ DUYURUSUNDA BULUNAN 1 Aşağıda imzası olanlar.

SANIKLAR _____ 1-Yusuf Kerem Doğan
2-Zeki Güngör
Adliyet Bakanlığı Müsteşarları:
3-Ömeriye E Tipi Cezaevi Savcısı
4-Müeyyin Atakan,
Ömeriye E Tipi Cezaevi Müdürü
5-Orhan Taşanlar
İstanbul emniyet müdürü.
6-Reşat Altay
İstanbul emniyet müdür yardımcısı.
7-Ömeriye Cezaevinde görevli jandarmalar.
8-Ömeriye Cezaevinde operasyon yapan polisler ile
amirleri

SÜÇ _____ 1-Kasden adam öldürmek.
2-Kasden adam öldürmeye teşebbüs.
3-Kasden mücazir fiilde bulunmak.
4-Görev sınırlarını aşarak efrada suikastle
bulunmak.(7 ve 8. maddede belirtilen sanıklar)
5-Görevin ağır şekilde ihmali.
6-Görevin ağır şekilde suistimali.
7-Cezaevindeki tutuklu ve hükümlülere karşı suç
işlenmesini teşvik etmek.(Orhan Taşanlar ve
Reşat Altay için)
8 Yukarıda yazılı suçların işlenmesine sebep olmak

AÇIKLAMALAR _____ 21 TEMMUZ 1995 Tarihinde faaliyete geçen Ömeriye E
Adliye İsmiyle Üsküdar E Tipi Cezaevi, açılışından beri idare
tarafından kevin olarak uygulanmış ve insan onuruna aykırı uygulamalar
nedeniyle sürekli olarak gerginliklerin yaşatıldığı yer olmuştur.Bu yasa
gerginlikler arasında bazı tutuklu ve hükümlül atılarak Ömeriye
Adliye Bakanlığı yetkilileriyle ve cezaevi müdürüyle tartışmalar
sıklıkla bir sonuç alamaz durumda olmuştur.Bu konuda ilgilili makamlara birçok yazı
ve eylem basılmıştır.Nevmîler Cezaevi Açılışından beri Adliye Bakanlığı
Cezaevine girmeleri yasaklanması gereken evlatlarımla görüş Zakkari Güllü ve
Savcı ve Müdürler karşı görüşmelerinde Adliye Bakanlığı ile görüşmelerinde
Cezaevi girişinde kaydedilen raporlar,anket evlatlarımla görüşmelerinde
müfettişlerin yanında görüldüğü gibi yitmiş ve gidecekleri aşırıdır. Adliye Bakanlığı
bu görüşleri sonucu içeriye verebilmektedirler.Bu nedenle Adliye Bakanlığı
mektupları Evlatlarımla sağlık durumlarıyla ilgili olarak Adliye Bakanlığı
Tıbbiye Şişhanelerimiz Cezaevinde görüşmelerinde Adliye ve görüldüğü

esyalara jandarma tarafından arandıktan sonra bu sefer ikinci kez gardiyanlarca aranmaktadır. Aramalarda onur kırıcı talepler bizlere dayatılmakta, ayakta kalma, çekme, çekme, hehta gömleğin dahi çıkarılmasının istenmesi sık uğradığımız onur kırıcı hak ihlalleridir.

Yine Avukatlardan öğrendiğimize göre evlatlarımız içeride psikolojik saldırılara maruz kalmakta, koridorlarda askerler dolatırılıp marşlar söylenmekte, kapı masgalları açılarak koğuştaki bulunan evlatlarımızın hakaret edilmekte, cezaevi idaresi tarafından elektrik ve su kesilmektedir. Buna benzer keyfi fiili uygulamalar oldukça fazladır. Yukarıdakiler sadece birer örnektir. Bu uygulamaların ortadan kaldırılması için defalarca yurtdışında yaşadığımız ilgililere başvurduğumuz halde hergün yeni bir hak ihali ve keyfi uygulamayla karşılaşmaktayız.

Bu şekilde cezaevi içinde yapay gerginlik yaratan ilgililer kamuoyuna birtakım yanlış ve çarpıtılmış bilgileri sanki var olan durummuş gibi basın yoluyla aktararak cezaevine saldırı zeminini hazırlamıştır. Bunun sonucunda Ömeriye Cezaevinde 12.12.1995 günü yüzlerce polis ve jandarma tarafından saldırılmış, 70'den fazla evladımız yaralanmıştır. Hafif yaralanan polis ve jandarmalar ambulanslarla hemen hastaneye kaldırılmışken evlatlarımız saldırıdan 5 saat sonra 04.00 sıralarında hastaneye götürülmeye başlanmıştır. Hastaneye yaralıların sadece bir kısmı götürülmüş, diğerleri cezaevi hücrelerine atılmıştır. Ağır yaralı olan Oktay Karataş tedavisi yapılmadan Bayrampaşa devlet hastanesinde haftalarca bekletilmiştir.

Bu saldırı olmadan 10 gün önce cezaevine gelen Zeki Güngör evlatlarımızı "kafamı kızdırmayın hepinizi burada duman ederim" demiştir. Bu arada da Urhan Taşanlar sürekli olarak evlatlarımızı hedef göstererek katliamlara zemin hazırlamıştır.

Saldırıdan sonra cezaevinde barikat kuran evlatlarımız bize birzet Adalet Bakanı Müsteşarının verdiği söz şudur: Eğer barikat kaldırırsa asker ve polisler cezaevinden çıkacak, hemen ertesinde de görüşmeler başlayacaktır. Ancak diğer sözler gibi bu da tutulmadı ve yararlı taleplerimize rağmen evlatlarımızın sorunlarının çözümü için görüşme ve diyalog süreci başlatılmadı.

4 Ocak 1996 günü sabah sayısının yapılmasından sonra arama yapılacağı söylenerek askerlerin koğuştaki girmeye çalışması üzerine evlatlarımız aramaları sadece gardiyanların yapabileceğini, aramaya askerlerin katılmasının yasalara aykırı olduğunu belirterek yasalara uyulmasını istemişlerdir. Bu arada gelen 60-70 kadar gardiyan evlatlarımızın tümünün hücrelere atılacağı, kendileri hücrelere geçmez iseler askerın gelip onları hücrelere atacağını söylemişlerdir. Evlatlarımız da hücrelere atılmalarını gerektirecek bir suç işlemediklerini, hücrelere de geçmeyeceklerini açıklayınca orada hazır bekleyen cezaevinde görevli askerler tarafından evlatlarımızı saldırılmıştır. Evlatlarımızın savunmasız olmasından yararlanan askerler koğuştaki çocukları, bir dövdükten sonra koridor çıkarmışlar ve koridorun iki yanında sıralı askerlerin arasında dövdükler yemekhaneye oradan da hücrelere atılmışlardır. Askerler çocuklarımızı dövdükten aynı boylarda kesilmiş demir çubuklar kullandı ve kafa bölgelerine vurmuşlardır. Hepsini de ağır yaralı olan çocuklarımızın hastaneye kaldırılması gerekirken hücrelere atılması evlatlarımızın öldürülmeye çalışıldığını göstermektedir. Nitekim saldırı esnasında cezaevinde bulunan İstanbul emniyet müdür yardımcısı Rıfat Altay oğullarımızdan Cefari Sadık Eroğlu'nun fotoğrafını asker, gardiyan ve polisler dağıtarak görüldüğü yerde öldürüldüğünü emretmiştir. Nitekim Sadık ile aynı gözlük numarasına sahip olan ve her ikisi de gözlükleri çıkarınca birbirlerine benzeyen Urhan Özen asker

ler tarafından öldürülmüştür.

Yukarıda belirttiğimiz açıklamalarımızdan da anlaşılacağı üzere Ömraniye Cezaevi açıldığı günden beri tutuklulara yapılan baskılar var olmuş, bu baskıları pekiştirmek için katliama hedefleyen açıklamalar yapılmıştı;ndan geri kalmamıştır. Özellikle katliamdan hemen önce TGRT'nin Ömraniye Cezaevini hedef gösteren programlarının hemen ertesinde katliamın yapılması dikkat çekicidir. Bu katliamda sorumluluk Adalet Bakanlığı Müsteşarları Yusuf Kenan Doğan ile Zeki Güngör'e, Cezaevi Savcısına, Cezaevi 1. müdürü Hüseyin Atakan'a, İstanbul emniyet müdürü Orhan Taşanlar'a, İstanbul emniyet müdür yardımcısı Reşat Altay'a, Üsküdar Cumhuriyet Başsavcısına aittir. Bunlar haksız ve keyfi uygulamaların ve saldırı ile katliamın planlayıcısı ve emrini verenlerdir.

İSTEM : Yukarıda açıkladığımız nedenlerle sanıklar hakkında hazırlık soruşturması yürütülmesini, soruşturma sonucunda sorumluların yargılanarak cezalandırılması için kamu davası açılmasını talep ederiz.05.01.1996

ADRES :

AD-SOYAD-İMZA :

Katliamın ardından Haydarpaşa Numune Hastanesi'ne kaldırılan ağır yaralı tutsaklar hakkında sağlıklı bilgi almak mümkün olmadı. Bu konuda yapılan başvurulara hastane yönetimi tarafından yanlış cevaplar verildi. Bununla da kalmayan hastane başhekimî, devrimci tutsakları aşağılamaya kalkarken, adeta katliamdan duyduğu memnuniyeti belirtiyordu.

Konuyla ilgili bir yazı Av. Ahmet Düzgün YÜKSEL tarafından İstanbul Tabip Odası Başkanlığı'na, İstanbul Barosu Başkanlığı'na ve Haydarpaşa Numune Hastanesi Başhekimliği'ne gönderildi.

6 Ocak 1996

Konu: Ümraniye Cezaevi Katliamı sırasında yaralanan müvekkiller hakkında

Bilindiği üzere Ümraniye Cezaevi'nde devlet tarafından düzenlenen katliamda tamamı müvekkillerimiz olan üç DHKP-C tutsağının bulunduğu koğuşa saldırı düzenlenmiş olup, ekli listedeki gibi Orhan ÖZEN, Rıza BOYBAŞ ve Abdülmecit SEÇKİN isimli müvekkillerimiz katledilmiş, 36 müvekkilimiz yaralı olarak Bayrampaşa Cezaevi Hastanesi'nde tutulmakta, diğer toplam 21 müvekkilimiz ise hangisinin nerede olduğu belirli olmamakla birlikte 15 tanesi Ümraniye Cezaevi'nde barikat arkasında, geri kalan 6 tanesi ise Haydarpaşa Numune Hastanesi acil bölümünde yoğun bakımda bulunmaktadır.

Bayrampaşa'daki 36 müvekkilimizin kimlikleri ve sağlık durumlarından haberdar bulunmaktayız.

Haydarpaşa Numune Hastanesi'nde bulunan yoğun bakımdaki 6 müvekkilimizin ise ne sağlık durumundan ne de kimliklerinden haberdar değiliz.

Hastane kapısında sabahlara kadar bekleyen aileler hiçbir sağlıklı bilgi alamadıkları gibi, kimin evladının ölüm sırasını beklediğini de bilmemektedirler.

Zaman zaman radyolara-yansıdığı üzere bu hastalar için aynı hastane başhekimliği tarafından kan arama anonsları yapılmaktadır. Bundan da anlaşıldığı kadarıyla bu altı kişi ölümle burun burunadır.

Haydarpaşa Numune Hastanesi başhekimi ile ÇHD Başkanını Av. Levent TÜZEL bilgi almak için bizzat görüşmüşse de, bu başhekimin cevabı: "Bunlar pek de makbul insanlar değiller", "yüzlerine baksana hepsi terörist", "cezaevinde de hak mı istenirmiş" vb. gibi cevaplarla bilgi vermekten kaçınmış, hipokrat yemininin hatırlatılması üzerine ise bir kişinin ismi de yanlış olmak üzere sadece ölen insanların isimlerini vermiştir.

Adalet Bakanlığı yetkilileri, işledikleri suçun paniği içinde bilgi vermeyerek, sorumluluktan kaçacaklarını sanırken, insan hayatına saygılı olacağına yemin etmiş, polis kafalı bu başhekim ise hekimlik yetkilerini kullanıp, ailelerin manevi bağlarının kurulması, aranan ihtiyaçlar, kan vs.nin yaralı sahibi tarafından acilen temin edilmesinin sağlanması, görevlerini yerine getirmesi mümkünken, polisliği seçmektedir.

Polislikten kimseye fayda gelmediği bilinmektedir. Bir kısmı halkın içinde yaşamaya cesaret edemediği için korumalarla birlikte meclise koşmakta, bir kısmı ise kamuoyu adaleti nedeniyle MHP gibi faşist partilerde bile barınamamaktadır. Bu nedenle de bu zatı da uyarıyor ve göreve davet ediyoruz. Halen hekimlik yapma şansınız var diyoruz.

Sonuç olarak;

1- Listede isimleri yazılı müvekillerden hangisinin şu anda Haydarpaşa Numune Hastanesi'nde ölümle burun buruna olduğunun belirlenerek ailelerin maddi ve manevi sahiplenme bağının kurulması ile endişeden kısmen kurtarılmasının sağlanması için ACİLEN YAZILI BİLGİ verilmesini: Adalet Bakanlığı ve Üsküdar Cumhuriyet Başsavcılığından,

2- Bakanlığın ve idarenin niyeti ve çalışma tarzı bilinen bir gerçek olduğundan hipokrat yemini gereği aynı görevin yerine getirilme sorumluluğunun başhekime ait olması nedeniyle aynı şekilde YAZILI BİLGİ VERİLEREK AİLELERİ EVLATLARIYLA

SON KEZ OLSUN GÖRÜŞTÜRÜLMESİNİN sağlanması ailelerin maddi ve manevi katkısının sağlanacağı bir ortam oluşturulması, HAYDARPAŞA NUMUNE HASTANESİ BAŞHEKİMİN-DEN talep ile açıklamış olduğu görüş ve düşünceleriyle insan hayatına yeterli duyarlılığa sahip olmadığını düşünmekte olup, yaralılarımızın hayatından endişe etmekte olduğumuza bilgi edinilmesine aynı "şahsiyetten",

3- Hekimlik yeminine ihanet içinde olana Haydarpaşa Numune Hastanesi Başhekimini hakkında işlem yapılması ile, dü

ğümlenen bu sorunun bu defa makamlar tarafından çözüm lenmesini Türk Tabipler Birliği ve İstanbul Tabip Odası'ndan,

4- Konunun önemi gereği şikayetin faks ile yapılmış olduğu gözetilerek evrakların ve akibetinin takibi ile, konunun acilen

aydınlatılmaya çalışılmasını İstanbul Barosu Başkanlığından, Rica ederim.

Avukat Ahmet Düzgün YÜKSEL

BAYRAMPASA CEZAEVİ'NDE 6 OCAK GECE Sİ TUTSAK TEMSİLCİLERİ, GENEL MÜDÜR ZEKİ GÜNGÖR VE AVUKATLAR ARASINDA GERÇEKLEŞEN TOPLANTININ SONUÇLARIDIR

1-Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Zeki GÜNGÖR ve bir tetkik hakimi görüşme için gelmiştir. Bayrampaşa Cezaevi'nde tutsaklar, barikat ardında olduğu için görüşmenin her iki taraf için de uygun olan yer aile ziyaret yerinde görüşmenin yapılmasını talep edip, barikatın ardından çıkmayacaklarını bildirmişlerdir. Tutsakların bu talebi Genel Müdür tarafından kabul edilmeyip, barikatın ardından "TEMSİLCİ GÖNDERİLMESİ" önerisinde bulunmuş, tutsaklar da bu öneriyi kabul etmeyince, görüşmeler her iki taraf ile ayrı yerlerde olmak üzere avukatlar tarafından gerçekleştirilmiştir.

Genel Müdür ile görüşmelere Halkın Hukuk Bürosu Avukatı A.Düzgün YÜKSEL çağrılmadığı için katılmamış, sadece tutsaklar ile görüşmüştür.

2-Zeki GÜNGÖR ile ilk görüşme yapılmış, "BEN SADECE OLAYI ÇÖZMEK İÇİN GELDİĞİMİ BELİRTMEK İSTİYORUM. BUGÜN REHİNELERİMİZİ ALMALIYIZ. BÜTÜN CEZAEVLERİNİN BURAYA ENDEKSİLİ EYLEM YAPMAKTA OLDUĞUNU BİLMEKTEYİZ. ANCAK BUCA'YA OPERASYON OLABİLİR. REHİNE BIRAKILMADAN GÖRÜŞME YAPMAYACAĞIM."

Bu öneri tutsaklara iletilmiş olup aşağıdaki cevap alınmıştır:

3- Tutsaklar öncelikle, "YARALI LAR KİM? NE DURUMDA, ÜMRANIYE CEZAEVİ'NDE BARİKAT ARDINDAKİ ARKADAŞLARIMIZIN DURUMU NEDİR? NEDEN AÇIKLAMA YAPILMAKTA DİR? ZEKİ GÜNGÖR DAHA ÖNCEDEN DE SÖZ VERMİŞTİ. ANCAK HİÇBİR SÖZÜNDE DURMAMIŞTI. BU NEDENLE DE KATLIAMDA SORUMLULUK PAYI VARDIR. HALEN ÇÖZMEYE DEĞİL ELLERİNDEKİ HASTA ARKADAŞLARIMIZI REHİNE OLARAK TUTUP PAZARLIĞA GELMİŞTİR. SÖZ DEĞİL, SOMUT ADIM ATILMASINI İSTİYORUZ. TALEPLERİMİZ AÇIK VE ÖZDÜR. SOMUT ADIM OLARAK KATLIAMCILAR

DERHAL GÖREVDEN ALINMALI. ÜMRANİYE'DEKİ ARKADAŞLARIMIZIN CAN GÜVENLİKLERİ VE SAĞLIK ORTAMLARI GÜVENCEYE ALINMALIDIR. YANİ ÖNCELİKLE AÇLIK GREVİNDE KABUL EDİLEN TALEPLERİMİZ ÜMRANİYE'DE DERHAL UYGULANMAYA BAŞLANMALIDIR. SÖZ DEĞİL, İCRAAT İSTİYORUZ.

Bu öneri Genel Müdüre iletildiğinde,

4- Genel Müdür şu görüşleri dile getirmiştir. **"BU KOŞULLARDA ANLAŞMA OLMAZ. REHİNE BUGÜN BIRAKILMALIDIR. AKSİ HALDE YAPABİLECEĞİM BİRŞEY YOK. GIDER İSTİFAMI VERİRİM. BU KONUDA ÖDÜN VERMEMİZ MÜMKÜN DEĞİLDİR.**

Bu sözler tutsaklara iletildiğinde,

5- Tutsaklar şu cevabı vermişlerdir. **"HER ZAMANKİ GIBI OYUN OYNAMAYA GELMİŞ. İSTİFA EDECEKSE DERHAL ET-SİN. BİZİ BÖYLE TEHDİT ETMESİN. KİM ÇÖZECEKSE O GEL-SİN. BİZ HERŞEYİ GÖZE ALMIŞ DURUMDAYIZ. HER OPERASYONUN BİR KATLIAMA DÖNÜŞTÜRÜLMEK AMACINDA OLDUĞUNU ÖRNEKLERİYLE BİLİYORUZ. TALEPLERİMİZ TAMAMEN AÇIK VE KABUL EDİLEBİLİRDİR. ÇÖZÜM ÜRETİLMEDEN REHİNEYİ BIRAKMAYACAĞIZ. BARIKATI KALDIRMAYACAĞIZ.**

Bu görüş tekrar Genel Müdüre iletildiğinde:

6- Genel Müdür **"BUGÜNDEN İTİBAREN KENDİMİ İSTİFA ETMİŞ KABUL ETMENİZİ"** bildirerek, bugün için Ankara'ya döneceğini bildirmiştir. Tetkik hakimi bu konuda fikir üretmemiştir.

TOPLANTIDA İLERİ SÜRÜLEN GÖRÜŞLERE VE TALEPLERE İLİŞKİN ORTAK DEĞERLENDİRMEMİZ:

1- Tutsakların önce kabul edilen bütün hak ve taleplerine Ümraniye Cezaevi'nde hiç uyulmayıp, katliam tezgahlandığı için tutsaklara sözlere güvenmemesi normaldir.

2- Halen, kimin yaralı, kimin durumunun ağır, kimin bari kat ardında olduğu dahi açıklanmamış, gerçekten de bu konuda rehine politikası uygulanmaktadır. Hukuk devletinde dev-

letin egemenliği altında bulunan tutsağın hayatı pazarlık konusu yapılmamalıdır.

3- Tutsakların her 6 talebi de hemen kabul edilebilir nite likte, zaten talepsiz olarak yasal açıdan yapılması gereken şey lerdir. Katliamın varlığı açıklanmalı, sorumlular açıklanarak, görevden el çektirildiği gibi soruşturma başlatılmalıdır, özel likle, yaralılar, ağır yaraların durumu açıklanmalı, barikat ar dında kaloriferleri yanmayan, elektriği ve suyu kesik, yiyecek leri olup olmadığı dahi bilinmeyen Ümraniye Cezaevi'ndeki tutsakların b» durumuna son verilmelidir.

4- Devlet pazarlığa oturmaz tavrı yanlıştır. İnsanlar pazar lık için değil, olası katliama karşı tedbir almış durumdadır. Hukuki statü belirlenip, kamuoyuna açıklanmadan eylem ve tedbirlerine son vermeleri Ümraniye Katliamı gibi sonuçlan ması mümkün olduğundan, bu konuda kendilerine telkinde bulunamadık.

5- Genel Müdür olabilecek operasyonları "KATLİAM OLA-BtLECEGP şeklinde sunuyor. Bunu bu şekilde, kabul etmek mümkün değildir. Zira, operasyon adı üstünde bir kurtarma hareketidir. Genel Müdür tarafından dahi katliama yol açacak şeklinde izah edilmesi, devletin haksızlık içinde olduğunu gös termektedir. Madem katliamla sonuçlanacağı biliniyor, hiçbir şekilde operasyona izin verilmemelidir. Zeki GÜNGÖR ise her katliamdan önce bir katliam olacağını açıklamaktadır. Bunu bite bile izin vermesinin açıklaması kamuoyuna bırakıyoruz,

6- Şu anda bütün cezaevleri hukuki statüsünün belirlen mesi için beklemededir. Bu durumun çözüm beklemek niyeti olduğu açıktır. Çözüm istemeye karşı pazarlık dayanılmamalıdır. Katliam devlet tarafından yapılmıştır. Birden fazla kere tekrarlandığı için de bizce de tutsakların artık söze güvenme^ Meleri normaldir. Operasyona izin verilmesi KATUAMAO&-' iZİN VERİLMESİ ANLAMINA GELMEZ. Bu durumda hukuki sorumlular yasa tarafından da belirlenmiştir, iki başlılık vs, gibi gerekçeler boş gerekçelerdir. Ayrıca önemje belirtmek is tiyoruz ki, operasyona izin verilmesinin neden olacağını ken disi acridaniaktadır. Bu durumda acz içinde olan gerekeni yap-

malıdır. Yani operasyonu ve katliamı kabul etmiyorsa istifa etmek en mâkulüdür. Ancak, bizim görüşümüze göre böylesi bir durum yoktur. Genel müdürün gayretiyle çözümlenecek durumdadır. Çözüm noktasında kopuşa gidecek teir neden yoktur.

Kısaca toplantı sonuçları mı bu şekilde değerlendiriyoruz. Yetkililer hiçbir açıklamada bulunmamakta, bir de şart ileri sürmektedir. Bu makul ve yasal değil, koşullara ve taleplerin haklılığına göre davranmalıdır.

Yetkililer bizce şu an için çözüm için gelmediği görüşündeyiz. Somut adım olayı çözecek ve gerilim sona erdiseektir. Biz buna inanıyoruz;

ÇHD Adına Bşk.
Levent TÜZEL

İHD Mma
MttstafsAYZİT
SevimAKAT

HHB Adına
A. Düzgün YÜKSEL

08.01.1996,İstanbul

ÖMRANİYE CEZAEVİ

TUTUKLU/HÜKÜMLÜ TEMSİLCİLERİ - HEYET (HD-ÇHD-HHB) - YETKİLİLER G Ö R Ü Ő M E S İ

(07.Ocak.1996- 17:00-24:00)

07.01.1996 günü saat 17:00'de başlayan diyalog görüşmesine; Adalet Bakanlığ'ından Hakim Mustafa SİLAYDIN, Ösküdar Cumhuriyet Savcısı Yusuf ULU ile Av.Mustafa AYZIT, Av.Mehmet KURDÖK, Av.Levent TÜZEL, Av.Muhammed ÇÖPÜR, İv.Ahmet Düzgün Yüksel, Av. Medet Nârin'den oluşan heyet ve tutuklu temsilcilerinden birer kişi (TKB, TKPML, DHKP-C, DEV-YOL, PKK ve Bayan DHKP-C Javaharından tutuklular) katılmıştır. Bakanlık temsilcileriyle yapılan görüşmelerde HD Şube Başkanı Av.Ercan KANAR ve Yon.Kur.Oyesi Kamber ERKOÇAK'da katılmıştır. DHKP-C adına Kadife YILMAZ, TKB adına Osman AKGÜN, TKPML adına Cafer ORAL, Dev-Yol adına Veysel AKTAŞ, DHKP-C adına Ümit GÜNGÖR, PKK adına Yaşar ÇELİK ve müdürler Kani AKTAN, Suat ATAN görüşmelerde bulunmuştur.

TUTUKLU TEMSİLCİLERİ : " Öncelikle 3 arkadaşımız şehit edilmiştir. Bu katliama neden olan görevlilerin işlerinden alı çektilerim ve soruşturma açılmasını talep ediyoruz. Bu cezaevine seçme kadrolar getirilmiştir. Ve zindan yönetimi kurulmaya çalışılmıştır.Koğuşlarsarası dahi farklılaşmalar vardır.Cezaevi Müdürü ile Md.Ali ve Yılmaz bir kadro oluşturmuş bunun içinde baş gardiyan da vardır.Sayınlara gardiyana birlikte askerde geliyor.Bayan koğuşuna bile 3 bayan tutuklu var İon baş asker koğuşa girerek arama yapmaktadır. Taleplerimiz :

- 1- Bu katliamın sorumluları olan,
Cevi Savcısı Cemal ÖNEN,
Cevi Müdürü Hüseyin ATAĞAN,
Cevi 2.Müdürü Ali Özceviz ve Yılmaz (T),
Baş gardiyanlardan Hamit, Salih, Ekrem, Hüseyin,
Gardiyanlardan Sadık, Kenan BİLGİN ve diğerleri
(adlarını bilmiyoruz) ve
Askerlerin başındaki Teğmen derhal görevden alın ve hailerinde soruşturma başlatılsın.
- 2- Gözetlüne alınan ailelerimiz serbest bırakılsın.
- 3- Çözüm olursa tutuklulara yönelik adli soruşturma veya sürgün edilecek şekilde tahli edilmeye çalıştık, yapılmamalıdır.
- 4- Hastanelerdeki ağır yaralıların tedavisi ve aileleri ile görüşmeleri sağlanmalıdır.
- 5- Cezaevinde insanî yaşam koşullarını ağırla sağlayarak 36 maddelik talepimiz kabul edilsin "

-2-

34 MADDELIK TALEPLER LİSTESİ HEYETLER GÖZETİNİNDE ANLAŞMA İÇİN TARTIŞMAYA AÇILMIŞTIR :

- 1) Genelgeye aykırı davranışlar, keşif temalileriyle haftada bir idarenin görüşmesi yapılmamıştır. Yapılan anlaşmaya göre ,
"Her siyasi grubun bir temsilcisi olacak , temsilciler gerek idareyle gerek birbirleriyle istedikleri zaman görüşme ve toplantı yapabilecekler. "
- 2) Aynı devredaki tutukluların aynı keşiflere konulması, aynı keşif olduğu takdirde yakın keşiflere karışık ya da yan yana konulması, farklı bloklara konulmaması kabul edilmiştir.
- 3) " Mahkeme, hastane ve dış sevkler gibi gelişlerde yaşanan problemler" in yaşanmaması için eskeri yetkililerle görüşülmüştür.
- 4) Avukat görüş günleri yeniden düzenlenerek Avukat görüşü için geliş-gelişlerde yapılan üst barmasın bir indirilmesi talebi , idare ile çözülecek bir sorun olarak değerlendirilmiştir.
- 5) Günlük gazeteler sabahın verilecek.Sadece toplantı kararı olan başk eserler verilmeyecek.İçer verilen ancak sonra toplantı kararı verilen eserler (büyük gereği geri alınmayacak. Toplantı kararı olan başk eserler avukat tarafından müvekkiline devre dahi olarak verilecektir.
- 6) Aile ziyaretlerinde "soyad" usulünün yanında tutukluların "bayan usulü" dikkate alınacak ve görüşmeler yapılacaktır.
- 7) Aile ve avukat ziyaretleri ihtiyaçlar görüldükçe idare ile görüşülerek yeniden düzenlenecektir. Görüşmeler tam gün yapılacaktır.
- 8) Aileler tarafından getirilen eşya ve yiyecekler asker ve gardiyan tarafından yapılan aynı kontroler yerine rey sistenli X ışın makine başında gardiyanın yanında bir asker bulundurulacak kontrolün bir indirilmesi kabul edilmiştir.
- 9) Sevkler nedeniyle B.Paşa'dan gelen tutukluların yanlarında getirdikleri cihazlar verilecektir, hatta cezai idaresinin elineymiş bulunduğu cihaz ve eşyalar derhal sahiplerine geri verilecektir.
- 10) " 12 yaşın altındaki çocukların ziyaret saatleri boyunca keşiflere alınması " talebi kabul edilmiştir.
- 11) Herhangi bir rahatsızlığı nedeniyle yürüyemeyecek durumda olan (hasta,beket, özürli vb.) tutuklulara aile ziyareti revir de görüşme şeklinde yapılacaktır.
- 12) Tüm siyasi tutuklu ve hükümlülere açık görüş hakkı yasasının değiştirilmesi sonucu ancak sağlanabileceğinden kabul edilmiştir.

13) "Ziyaret mahallinin kapak göçme uygun kabinlere dönüştürülmesi, kabin sayısının artırılması, avukat görüş mahallinin büyüdümesi, ziyaret mahalline gardiyanların girmemesi, gerekli denetimin müdürlerce yapılması" talebi için yetkililerce inceleme yapılacağı ve fiziki yapıya uygun değişiklikler yapılacağı belirtilmiştir.

14) "Karantina uygulaması" yapılmayacaktır. Ancak, "subeden veya başka cezaevinden gelen tutuklu ve hükümlülerin gelsün gün ve saatine bakılmaksızın doktor kontrolünden geçirilmesi kabul edilmiştir.

15) Aramalarda alınacak şeyler tutanakla tesbit edilecek, her koğuşta gözlem amacıyla altı kişiyi geçmeyecek sayıda tutuklu gözlemci bulundurulacaktır. Asker koğuşu kesinlikle girmeyecektir.

16) "İdare ile yapacağımız görüşmelerimize dış güvenlik sorumlularının da katılımının sağlanması" talebi cezaevi idaresi tarafından dış güvenlikten sorumlu askeri yetkililere iletilecek ve yapılacak toplantılara katılmaları istenecektir.

17) "Telefondan yararlanma" talebi reddedildi. Ancak resmi mercilere fakslar çekilebilecek, gelen mesajlar sahibine verilecek, askerler mektup okunayacak, kontrolü idare yapacaktır. Tüzük gereği ihra edilmesine karar verilen mektuplara ilişkin tutanak tutuklulara verilecektir.

18) Veteriner doktor temin edilecek; iki doktor ve bir dış hekimli. Seydi ve ambulans tedarik edilecek, 24 saat doktor bulundurulacak düzenli banyo için hamam açılacak, Berberhane kullanılabilecektir.

19) Yaşanan olaylar nedeniyle, koğuşlar arasında herhangi bir ayrılmaya sebebiyet verilmeksün birbirini ziyaret 1 ayık süre boyunca yapılacaktır. Ayrıca saldırıda yaralananların cezaevine döndükleri tarihten itibaren benzer ziyaret hakkı korunacaktır. Daha sonra temsilciler eşliğinde toplam 3 kişi koğuşlararası ziyaret edilebileceklerdir.

20) Zemin yıkılması aramaları 04:00 ve 06:00 arasında asker bulunmaksızın temsilci nezaretinde yapılacak, arama öncesi yemekhane kapısı kilitlenecek, arama biter bitmez kapı açılacak.

21) İçecek ve sıcak su verilmesi konusunda talepler karşılanacaktır. "Sufaın klorlanması" konusunda klor tablet verilecektir.

22) İşe bedellerinin karşılığı olarak kuru gıda (pişmemiş gıda) verilecektir.

23) Kantin fiatları yeniden incelenecek ve alım gücüne uygun hale getirilecektir.

24) Kültürel ve sanatsal faaliyetlerin (spor, anma, kutlama, elipsi vb.) gerçekleştirilebilmesi için gerekli koşulların sağlanması ve ihtiyaç olan araç-gereçlerin (kütüphane malzemeleri, top, file vb.) idare tarafından temin edilmesi kabul edilmiştir.

25) Televizyon, çimlen ve kalyon vb. karşılanacak.

26) Burdolar, fin, kılı gibi eşyalar tutuklular tarafından temin edilip, alınabilecektir.

27) "Kütüphane"de bulunan kitaplar istendiğinde verilecektir.

28) İstanbul'da tutuklananlar öncelikle Bayrampaşa Cezaevine götürülecek, burada Ümraniye Cezaevinde bulunanlar Bayrampaşa Cezaevine sevk edileceklerdir.

29) Ümraniye Cezaevinde Adli tutuklu ve hükümlüler yoktur.

30) Bayan ve erkekler aynı evrakat mahalline çıkabilecek, aynı dosyadan yargılanan bayan ve erkekler görüşebilecekler.

31) "Bağımsızlar koğuşu"ndakilerin diğer koğuşlara geçme istemleri hâlen yerine getirilecek, teminâtlerin bu koğuşta ile görüşmesi her zaman serbest olacaktır.

32) Başka cezaevinden sevk edilen tutukluların beraberlerinde getirdikleri eşyaları kendilerine geri verilecektir.

33) "Koğuşlara yemeli sayıda ayakkebek, rızax arası çamaşır maddesi, sandalye ve kitaplıkların idarece verilmesi" talebi ödenek soruna nedeniyle ancak tutuklanmasında ikisiyle temin edilecektir.

34) Sevk dolayısıyla el konulan tutuklulara ait mutfak malzemeleri kendilerine geri verilecek ve eksik malzemeler kamuda satışa sunulacaktır.

35) "Cezaevine gelen hükümlü ve tutukluların beraberinde getirdikleri giyim eşyalarının (mont, parka, deri mont vb.) renk ve cins belirlenmesi yapılmaksızın tarafımıza verilmesi" talebi tüzük gereği yeşil ve mavi renk tonları hariç kabul edilmiştir.

36) Koğuşların ısıtma sorunları ile diğer teknik eksiklikler derhal giderilecektir.

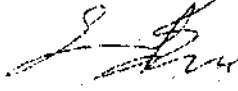
Bayrampaşa Devlet Hastanesi'ndeki yarahlara yapılan görüşmeler, ayrıca bir görüşme vanması için koğuş temsilcileri ile yapılan görüşmelerde resmi çevrelerin baştan beri ileri sürdükleri iddiaların doğru olmadığı ortaya çıkmış, "arama yapılmamıştır, sayım yapılmamıştır, tunel kazıldığı vb." iddiaların gerçek dışı olduğu kanıtlanmıştır.

İnceleme yapan heyetlerimizin saptığına göre 04.01.1996 günü saat 09:30'da bütün koğuşlarda normal arama sayım işlemleri tamamlanmıştır. Ne varki saat 09:30 - 10:00 arası B-1 ve C-1 koğuşlarına tekrar girilmiş, bu koğuşta bulunan askerler istediği için hücreye götürülecekleri söylenmiştir. Ve saidin başlamıştır. İlk anda bu koğuşta bulunan hücreye getirilip tekrar getirilmiştir. Saat 12:00 sıralarında C-2 koğuşuna koğuş değişikliği gerekçesi ile tekrar girilmiştir. 7 kişi koğuştan alınmıştır. Askerler bazı gardiyanlarında katilmi ile demir çubuklar ile otopsi raporlarında da saptandığı üzere tutuklulara başlarına, enselerine, omurlarına darbeler vurmuşlardır.

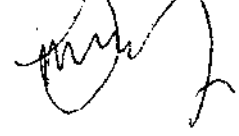
-5-
Saldırı da başta savcı olmak üzere cezaevi idaresinin ve görevli jandarmaların sorumlu olduğu açıktır. Adalet Bakanlığı ile yapılan görüşmelerde 04.01.1996 günü koşullarda yaşananlardan, askerlerin koşullara girmesinden Bakanlığın bilgisinin olmadığı ileri sürülmüştür. Cezaevi yetkilileri ise Bakanlığın bilgisi dahilinde koşullara girildiğini ileri sürmüştür.

Soruna insani temelde çözüm bulmak ve yeni acılar yaşanmasını önlemek amacıyla İHD ve ÇHD' den oluşan heyetlerin arabuluculuğu ile başlayan görüşmelerde tutuklular kabulü zor talepleri ileri sürmemişlerdir. İnsani açıdan olması gereken talepleri dile getirmişler ve Ümraniye Cezaevi'nin hukuk dışı keyfîlikten arınması için koşullar ve haklar açısından belli bir temelî netleşmesini istemişlerdir. Yapılan görüşmeler neticesinde şu an için belirli bir mutabakata ulaşılmıştır. Ancak cezaevlerinin kanayan yara olmaktan kurtulması için köklü adımlara ihtiyaç vardır. Cezaevlerinde iki başlı idare son bulmalıdır. İçişleri Bakanlığı cezaevlerinden elini çekmelidir, cezaevleri güvenlik de dahil Adalet Bakanlığına bağlanmalıdır. Cezaevlerindeki her türlü idarî tasarruf yargı denetimine tabi olmalı, infaz yargıçlığı kurumu oluşturulmalıdır. Aynmcı ve zindancı infaz anlayışına son verilmeli, cezaevlîdekilerin insan olduğu gerçekliği temel alınmalıdır. Ve toplumsal sorunlarımızın boyutları dikkatle ve önemle kavranarak ayrımsız bir GENEL AF ivedi olarak gündeme getirilmelidir. Adalet Bakanlığı son cezaevi katipliğinin sorumlularını yargı önüne çıkartmak için derhal soruşturma başlatılmalıdır.

AV. ERCAN KANAR
İNSAN HAKLARI DERNEĞİ
İST. ŞB. BAŞKANI

AV. LEVENT TÜZEL
ÇAĞDAŞ HUKUKÇULAR DERNEĞİ
İST. ŞB. BAŞKANI

**HESAP VERMEKTEN
KURTULAMAYACAKLAR
-SUÇLULAR
LİSTESİ**

427

-DYP-CHP Koalisyon Hükümeti:
MGK'nın emrinde, halka her türlü zulmü uygulayan ol-
masının yanı sıra, cezaevlerine yönelik katliamların ve katliam
salamlarının birinci dereceden sorumludur.

- Hükümet Üyesi Bakanlar
- Düzen Partileri; Yöneticileri ve Milletvekilleri
- Firuz ÇİÜNGİROĞLU (Adalet Bakanı)
- Zeki GÜNGÖR (Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü)
- Yusuf Kenan DOĞAN (Adalet Bakanlığı Müsteşarı)
- Hüseyin ATAKAN (Ümraniye Cezaevi 1. Müdürü)
- Yılmaz ERSOYLUOĞLU (2. Müdür)
- Ali ÖZCEVİZÜ (2. Müdür)
- Kani.... (2. Müdür)
- Şebabettin.... (2. Müdür)
- Yusuf YANIK (Üsküdar Cumhuriyet Başsavcısı)
- Cemal UNSAL (Cezaevi Savcısı)
- Baki ONURLUBAŞ (Albay- istanbul H Jandarma Alay
Komutanı)
- Ali ERTUĞRUL (Binbaşı-Tabur Komutanı)
- Bayhan ... (Teğmen-Bölük Komutanı)
- Muammer.... (Astsubay)
- Gürbüz.... (Kıdemli Uzman Çavuş)
- Saldırıya Katılan Gardiyan ve Başgardiyanlar: Hüseyin
DEMİRTAŞ, Murat DİKBAŞ, Ümit GÜLOĞLU, Mehmet.....
Sadık AÇIKGÖZ, İlhan ÖZDEMİR, Ekrem DEMİRKOL, Muhsin
ALKAYA, Özgüven GÜLER, Suat KAYA, Murat ŞENGÜL
- Katliama Zemin Hazırlayan Burjuva Basın Yayın Kuruluş
tan, Sahipleri, Köşe Yazarları, Muhabirler
- Orhan TAŞANLAR (istanbul Emniyet Müdürü)
- Reşat ALTAY (1st. Em. Md. Terörle Mücadeleden Sorumlu
Em. Md. Yrd.)
- Atilla ÇINAR (1st. Em. Md. Terörle Mücadele Şube
Müdürü)
- Bu kurum ve kişilertlşında, iktidarın emrinde olan bütün
askerler ve polisler suçludur.

FOTOĞRAFLARLA ÜMRANİYE

21 Temmuz 1995 tarihinde açılan ve 4 Ocak'ta
dört özgür tutsağın katledildiği Üsküdar
E Tipi Cezaevi

Devletin ve burjuva medyanın "5 yıldızlı otel"i:
Ümraniye Tabutluğu

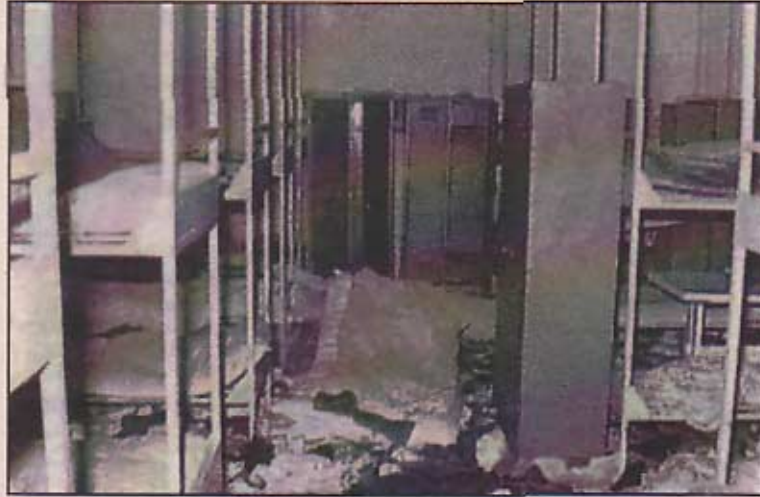

Kokteyllerle, şatafatlı törenlerle açılan Ümraniye'nin "lüks otel" olmadığını teşhir eden yine tutsak ailelerinin meydanları inleyen sloganları oldu.

"13 Aralık isyanının yaratıcısı, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm kavgası için dağda, şehirde, zindanlarda ölen ama teslim olmayan tüm devrim şehitlerimiz ve şehitlerimizi kahramanlaştıran Parti-Cephemizin yenilmez ideolojisidir."

**Düşman, 13 Aralık yenilgisini hazmedemedi. Ve 4 Ocak'ta bil-
cümle kontrgerillayı da yanına alarak bir katliam daha gerçek-
leştirdi. Dört özgür tutsak ölümü bir kez daha yendiler.**

...Belki kafalarımızı kırabilir, vücudumuzu delebi

**Katliamdan hemen sonra
yakınlarından haber
almak için hastaneye
giden aileler, uzun süre
merak içinde bırakıldılar.**

Onlar da en az kendilerine emir verenler kadar suçludur.

**...Duyduk ki. Duyup da durmak olur mu?
"Varsa cesaretiniz gelin bizi de katledin!"**

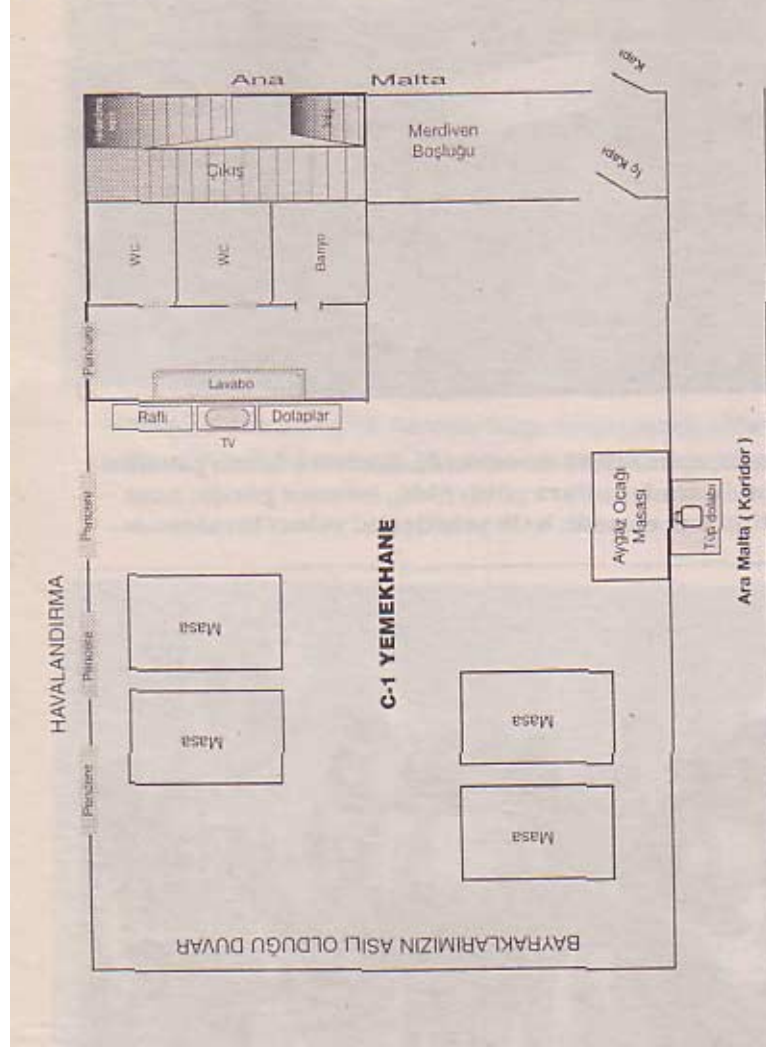
Tutsaklar yalnız değildi. Direniş dalga dalga yayıldı. Öfkemiz alev alev sokakları sardı. Düşmanla çatışma her yerdeydi.

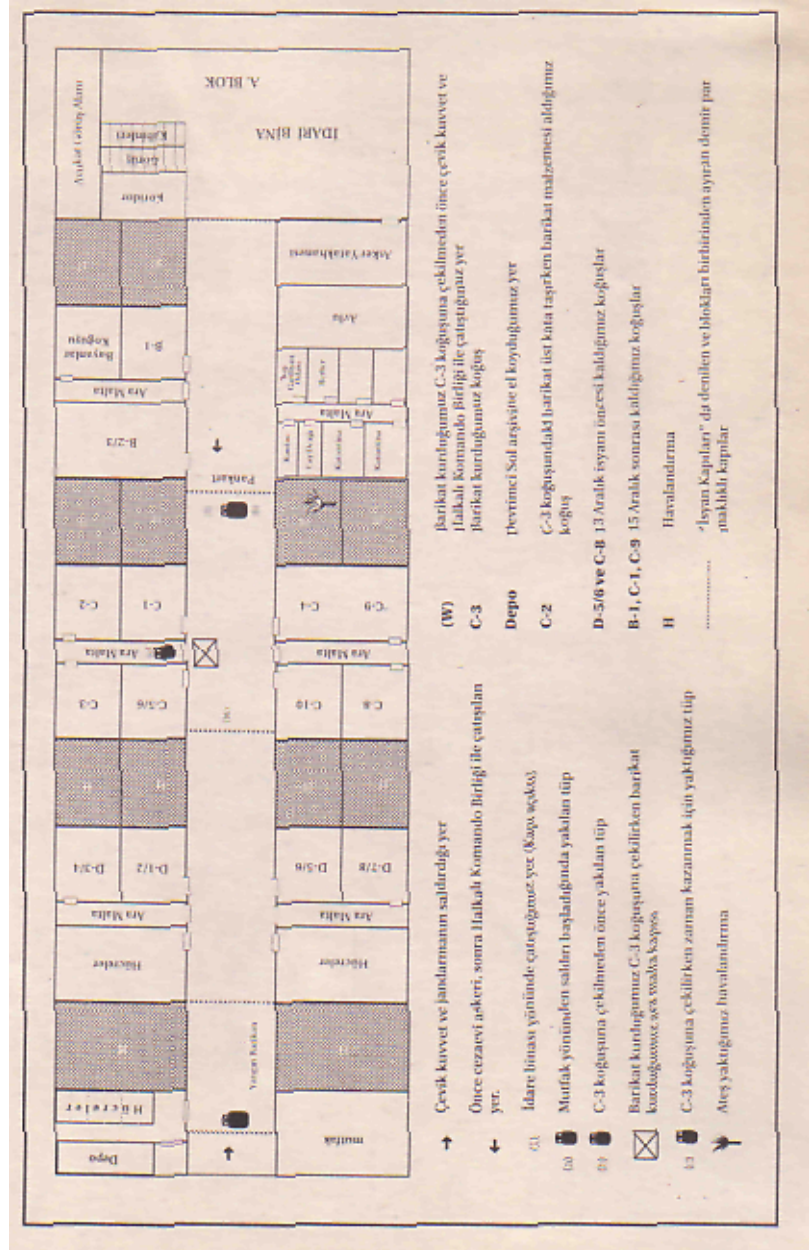

Düşman, cenazelere de saldırdı. Binlerce insan gözüaltına alındı, stadyumlara götürüldü, işkence gördü. Ama zulüm kar etmedi; halk şehitlerini yalnız bırakmadı.

...Ümraniye Cezaevi'nde yalnız değildik. Yüzlerce işkenceci polis ve askeri halkımızla birlikte püskürttük.

4 Ocak'ta ölesiye dövülürken, katledilirken de yalnız değildik.

Görünüşte dört duvar arasında bir avuç tutsaktık.

Ama gerçekte yüzler, binler, milyonlardık...

Yine halkımızın içindeydik.

Yine dışarıda savaşıyor yoldaşlarımızla, zindanlardaki tutsak yoldaşlarımızla omuz omuzaydık.

Yine Parti-Cephemizin neferleriydik.

Önderimizin ileriye gösteren eli yine yolumuzu aydınlatıyordu...

Ümraniye Direnişçileri

